

# САНДРА БРАУН БУРЯ

Превод от английски: Мария Неделева, 2006

[chitanka.info](http://chitanka.info)

# ГЛАВА 1

Гробът не беше стандартен.

Предвиждаше се бурята да счупи всички рекорди.

В твърдата земя зееше една доста плитка вдлъбнатина — гробът, изкопан за Милисънт Гън, шестнайсетгодишна, с късо подстригана кестенява коса, крехко телосложение, висока около метър и шейсет, обявена за изчезнала преди една седмица. Дължината на гроба можеше спокойно да побере ръста ѝ. Дълбочината му обаче — или недостигащата такава, щеше да стане достатъчна едва през пролетта, когато земята започнеше да се размеква и свлича. Стига лешоядите да не оглозгаха тялото дотогава.

Бен Тиърни отмести поглед от пресния гроб към околните. Бяха четири. Горски отпадъци и растително разложение им осигуряваше естествено прикритие, но ако човек знаеше какво да гледа, щеше да забележи едва доловимите неравности на топографията наоколо. Едно изсъхнало дърво беше паднало върху друго и го закриваше изцяло, освен за човек със зорко око.

Като Тиърни.

Той хвърли последен поглед в празния плитък гроб, после взе лопатата в краката си и се отдалечи. Докато вървеше, забеляза тъмните следи, които обувките му оставяха по белия килим от суграшица. Те не го притесниха особено. Ако метеоролозите познаеха, отпечатъците скоро щяха да бъдат затрупани под няколко сантиметрова бяла покривка. А когато земята се размекнеше, калта щеше да ги погълне.

Въпреки това те не престанаха да го безпокоят. Трябваше да слезе от планината. Веднага.

Беше оставил колата си край пътя, на двеста метра от билото и импровизираното гробище. Въпреки че вече се спускаше, пътека, по която да върви през гъстата гора, нямаше. Крачеше трудно не само поради дебелия покривка на земята, но и поради неравния и опасен терен и вихъра от суграшица, който пречеше на очите му. Макар да

бързаше, беше принуден да подбира пътя си внимателно, за да избегне погрешна стъпка.

Метеоролозите бяха предвидили тази буря отпреди няколко дни. Сливане на няколко системи имало потенциал да породи една от най-силните зимни бури през последните години. Хората бяха посъветвани да вземат предпазни мерки, да се запасят с продоволствия и да отложат плановете си за пътуване. Само глупак би дръзнал да се качи в планината днес. Или някой с неотложна работа като Тиърни.

Ситният студен дъжд, завалял в ранния следобед, се превърна в ледени капки, смесени със суграшица. Те се забиваха в лицето му като карфички, докато той си пробиваше път през гората. Приведе рамене и вдигна яката до ушите си, които вече бяха изтръпнали от студ.

Скоростта на вятъра се увеличи значително. Дърветата се удряха едни в други, голите им клони потракваха като ритмични бастуни в яростния вятър, който изтръгваше игличките от вечнозелените дървета и ги пръскаше наоколо. Една се заби в лицето му като малка стрела.

Четирийсет километра в час, от северозапад, помисли си мъжът с тази част на мозъка, която автоматично регистрираше настоящето положение на заобикалящата го среда. Определяше тези неща — скорост на вятъра, час, температура, посока — инстинктивно, сякаш имаше вградени ветропоказател, часовник и термометър, а системата джипиес непрекъснато подаваше към подсъзнанието му съответната информация. Това му беше вроден талант, който беше развил в умение през юношеските години, когато голяма част от тях беше прекарвал на открито. Не му беше нужно да мисли съзнателно за тези вечно променящи се данни на околната среда — често разчиташе на способността си да ги преценява още щом беше необходимо.

Сега разчиташе на тях, защото нямаше да си струва да го забележат на билото на Клири Пик — втория по височина връх в Северна Каролина след Маунт Мичел — да носи лопата и да бяга от четири стари и един прясно изкопан гроб.

Не можеше да се каже, че местната полиция се славеше с упоритите си разследвания и успешно разкривани престъпления. Напротив, беше станала обект за подигравки. Началникът — някогашен детектив от големия град, бе изгонен от тамошното управление.

Дъч Бъртън сега ръководеше група от типичните за малкия град тромаво действащи полицаи — недодялани мъже, пременени с красиви униформи и лъскави значки, които преди време бяха притиснати здраво да заловят нарушителя, изписал със спрей гадости върху боклукчийския контейнер зад участъка в Тексако.

Сега всички се бяха съсредоточили върху петте неразрешени случая с изчезнали хора. Независимо от незначителния им брой, най-висшестоящите в Клири бяха стигнали до умозаклучението, че изчезването на пет жени от малка община в порядъка на година и половина по всяка вероятност бе повече от съвпадение.

В един голям град тази статистика щеше да бъде надмината от други, дори по-страховити. Но тук, в тази планинска, рядко населена местност, изчезването на пет жени беше стъписващо.

И още — поддържаше се общото мнение, че липсващите жени са станали жертва, така че задачата по-скоро се свеждаше до намирането на човешки останки. Подозрението щеше да падне върху мъж, който крачи през гората с лопата в ръка.

Като Тиърни.

Засега той минаваше под радара на любопитството на полицейския началник Бъртън.

Докато крачеше, прехвърли в ума си съществените данни за жените, заровени в гробове на билото. Каролин Мадокс — двадесет и шест годишна, с дълбока пазва, красива черна коса и големи кафяви очи. Обявена за изчезнала от миналия октомври. Самотна майка, която се грижеше за болното си от диабет дете без ничия подкрепа, тя чистеше стаите в местния хотел. Животът ѝ беше безрадостен — непрекъснат цикъл от тежък труд и изтощение.

Сега Каролин Мадокс бе получила безкраен покой и почивка. Както и Лорийн Елиът. Сама, руса и с наднормено тегло, тя работеше като сестра в една клиника.

Бетси Калхоун, овдовяла домакиня, беше по-възрастна от другите.

Тори Ламберт, най-младата, бе също и първата, най-хубавата и единствената, която не беше жителка на Клири.

Тиърни ускори ход, опитвайки се да изпревари преследващите го мисли, както и времето. Лед започна да обвива клоните на дърветата като в ръкави. Големите камъни заблестяха от ледена глазура.

Стръмният, криволичещ път до Клири скоро стана труден за ходене и вече беше наложително той да слезе от тази проклета планина.

За щастие вграденият му компас не го подведе и той излезе от гората на не повече от половин метър от мястото, откъдето бе влязъл. Не се изненада като видя, че колата му вече е покрита с тънък пласт лед и суграшица.

Докато вървеше към нея, дишаше тежко и изпускаше облачета пара в студения въздух. Слизането му от билото се оказа изтощително. А може би тежкото му дишане и ускореното сърцебиене се дължаха на тревога. Или на обърканост. Или пък на съжаление.

Той сложи лопатата в багажника. Изхлузи от ръцете си латексовите ръкавици, метна и тях в багажника и затвори капака. Качи се в колата и бързо затвори вратата на гостоприемния заслон от хапещия вятър.

Треперейки, започна да духа и разтрива енергично ръцете си, за да възстанови кръвообращението до върховете на пръстите. Латексовите ръкавици му бяха нужни, но не предпазваха от студа. Извади чифт подплатени с кашмир кожени ръкавици от джоба на самото си и си ги сложи.

Завъртя ключа на запалването.

Нищо не последва.

Натисна газта и пробва отново. Моторът дори не изхърка. След няколко неуспешни опита мъжът се облегна назад и се загледа в приборите на арматурното табло, сякаш очакваше да му съобщят какво става.

Завъртя ключа още няколко пъти, но моторът остана глух и безмълвен като заровените наблизо жени.

— Мамка му! — Той удари с юмруци в кормилото и погледна напред, макар че не можеше да види нищо — пелена от лед беше замъглила напълно предното стъкло.

— Тиърни — процеди той, — с теб е свършено.

## ГЛАВА 2

— Вятърът се усили и започват да ваят ледени топчета — измърмори Дъч Бъртън, докато пускаше обратно пердето на прозореца. — Трябва час по-скоро да тръгваме.

— Изпразвам тия полици и съм готова. — Лили взе няколко издания с твърди корици от вградения библиотечен шкаф и ги сложи в кашон.

— Много обичаше да четеш, като идвахме тук.

— Само тогава имах време да прочитам последните бестселъри. Тук нищо не ме разсейваше.

— Освен мен, предполагам. Помня как ти досаждах, докато не оставеше книгата, за да ми обърнеш внимание.

Както седеше на пода, тя вдигна глава към Дъч. Но не спомена нищо за нежния му спомен как двамата прекарваха свободното си време, като се оттегляха в планината. Отначало идваха тук през уикендите и отпуските, за да избягат от натовареното си всекидневие в Атланта.

По-късно го правеха просто, за да избягат.

Сега тя опаковаше малкото си останали лични вещи, за да ги вземе със себе си, като си тръгнеше отгук. Нямахше да се върне повече. Дъч също. Това щеше да е последната написана страница — по-точно епилог — на живота им, прекаран заедно. Беше се надявала да придаде на последното им сбогуване възможно най-малко значение. Докато той като че ли беше решен да се разходи по алеята на спомените.

Независимо дали спомените му за отминалото време имаха за цел да накарат него да се почувства по-добре, а нея — по-зле, тя не желаше да се отдава на тях. Хубавото им време, прекарано заедно, беше толкова помрачено от неприятните моменти, че всеки спомен щеше да отвори рани.

Тя върна темата към реалността.

— Направих копия на всички заключителни документи. В този плик са, заедно с чек за половината от продажната цена.

Той сведе поглед към кафявия плик, но го остави да лежи върху масичката за кафе, където тя го беше оставила.

— На мен не ми се полага половината.

— Дъч, вече говорихме за това — Тя сгъна четирите части на капака на кашона, за да го запечата, с желанието да затвори толкова лесно и тази страница на разговора.

— Ти купи тази хижа — напомни ѝ той.

— Купихме я заедно.

— Но благодарение на твоята заплата. С моята нямаше да можем да си го позволим.

Тя избута кашона по пода до вратата, после се изправи и застана с лице към него.

— Бяхме женени, когато я купихме и когато си я поделихме.

— Бяхме женени и когато се любехме в нея.

— Дъч...

— Бяхме женени и когато ми поднасяше сутрин кафе с усмивка и само по този там афган — и посочи плетения шал, метнат върху облегалката на креслото.

— Моля те, не започвай.

— Такъв съм си, Лили — той пристъпи крачка към нея. — Ти не започвай.

— То вече започна. Започна отпреди шест месеца.

— Можеш да го прекратиш.

— А ти можеш да го приемеш.

— Никога няма да го приема.

— Изборът е твой. — Тя млъкна, пое си дъх и понижи глас. — Изборът винаги е твой, Дъч. Ти не приемаш промените. И тъкмо затова никога нищо не можеш да превъзмогнеш.

— Не искам да превъзможна теб — възрази той.

— Но ще се наложи.

Тя се обърна, издърпа един празен кашон близо до шкафа и започна да го пълни с книги, но вече не толкова грижливо, както досега. Прииска ѝ се да си тръгне час по-скоро, преди да бъде принудена да каже по-болезнени неща, с цел да го убеди, че с брака им най-сетне и завинаги е свършено.

Няколкото минути напрегната тишина бяха нарушавани единствено от воя на вятъра в дърветата около хижата. Клоните им се

заудряха в стрехите все по-често и по-силно.

Искаше ѝ се той да си тръгне преди нея, предпочиташе да е сама, когато напуснеше това място. Защото съзнавайки, че ще е за последен път, той може би щеше да се размекне емоционално. Вече беше преживявала подобни сцени и нямаше желание да преживее още една. Раздялата им не биваше да е горчива и грозна, но Дъч я правеше такава, като възкресяваше стари спречквания.

Макар да беше очевидно, че той нямаше подобно намерение, предъвкването на някогашни спорове само потвърждаваше колко права е била да сложи край на брака им.

— Тази от Луис Ламур май е твоя — показа му тя книгата. — Ще си я вземеш ли, или да я оставя на новите собственици?

— За тях и без това остава всичко друго — отвърна той навъсено. — Така че защо да не им оставиш и една книга?

— По-лесно беше хижата да се продаде заедно с обзавеждането. То беше купено специално за това място и няма да стои добре, в която и да е друга къща. Освен това никой от нас няма излишно пространство, така че какво можех да правя с тия мебели? Да ги изнеса само за да ги продам на други хора ли? И къде щях да ги складирам междуременно? По-разумно беше да ги включим в продажната цена.

— Не става дума за това, Лили.

Тя знаеше за какво става дума. Той не искаше да си представя, че чужди хора ще живеят в хижата и ще използват техните неща. За него да остави всичко непокътнато, за да му се радва някой друг, беше нещо като светотатство, като насилие над уединението и интимните моменти, прекарани от тях двамата тук.

„Не ме е грижа колко важно е да се продаде всичко това, Лили. Майната му! Как е възможно да понесеш мисълта, че други хора ще спят в нашето легло, между нашите чаршафи?“

Такава беше реакцията му, когато му каза за намеренията си относно мебелите. Очевидно решението ѝ все още го дразнеше, но за нея беше вече много късно да промени нещо, дори да искаше. А тя не искаше.

Когато полиците в библиотечния шкаф бяха изпразнени, с изключение на въпросния уестърнски роман, Лили се огледа дали не е забравила нещо.



— Онези там неща — посочи тя консервите върху бар плота, който разделяше кухнята от всекидневната. — Искаш ли да ги вземеш? Той поклати глава.

Тя ги прибра в последния кашон с книги, който беше пълен само наполовина.

— Описала съм кои уреди да бъдат изключени от мрежата, тъй като новите собственици ще се нанесат едва през пролетта — Без съмнение той вече знаеше това, но тя говореше, за да запълва мълчанието, което като че ставаше все по-тягостно, колкото повече свои вещи прибираше от хижата.

— Остава само да си взема нещата от банята и потеглям. Ще затворя всичко, ще заключа и по пътя ще оставя ключа в агенцията за недвижими имоти според уговорката.

Страданието му бе видимо по лицето, по стойката му. Той кимна безмълвно.

— Не е нужно да ме чакаш, Дъч. Сигурна съм, че имаш работа в града.

— Те ще се справят.

— При тази прогноза за замръзване и снежна буря? Вероятно ще ти се наложи да вдворяваш ред в супермаркета — продължи тя, омаловажавайки нещата — Знаеш как всеки се презапасява в такива случаи. Хайде да се сбогуваме сега, та да имаш преднина надолу по планината.

— Ще те изчакам. Ще тръгнем заедно. Свърши си каквото имаш да вършиш там — посочи той спалнята. — Аз ще натоваря тия кашони в багажника ти.

Вдигна първия кашон и го изнесе. Лили влезе в другата стая. Леглото с нощно шкафче от всяка страна запълваше стената под скосения таван. Единствените други мебели тук бяха един люлеещ се стол и писалище. Най-отдалечената стена беше от прозорци. Гардеробът и малката баня се намираха зад стената срещу прозорците.

По-рано тя беше спуснала пердетата и сега стаята тънеше в мрак. Отвори гардероба. Празните закачалки приличаха на изоставени. Щателно прегледа и чекмеджетата на писалището. Влезе в банята и събра тоалетните си принадлежности, които беше използвала сутринта, прибра ги в пластмасова пътна чантичка с цип, след това провери дали не е останало нещо в аптечката и се върна в спалнята.

Сложи чантичката с тоалетите принадлежности в куфара си, който лежеше отворен върху леглото, и го затвори точно когато Дъч влезе в стаята.

Без всякакви предисловия той рече:

— Ако не беше случилото се с Ейми, все още щяхме да сме женени.

Лили сведе поглед и бавно поклати глава.

— Дъч, моля те, нека не...

— Ако не беше това, щяхме да останем заедно завинаги.

— Не можем да го знаем.

— Аз го знам. — Пресегна се да я хване за ръцете. Те бяха студени в горещите му длани. — Поемам цялата отговорност за всичко. Провалът ни беше по моя вина. Ако бях уредил нещата по друг начин, ти нямаше да ме напуснеш. Сега го разбирам, Лили. Признавам грешките, които допуснах, а те бяха огромни. Глупави. Признавам го. Но, моля те, дай ми още една възможност. Моля те.

— Никога няма да е както преди, Дъч. Ние не сме същите, каквито бяхме, когато се запознахме. Толкова ли не разбираш? Никой не може да промени станалото. Но то промени нас.

Той се възползва от случая.

— Права си. Хората се променят. И аз се промених след развода. След като се преместих тук и започнах тази работа. Това ми се отрази добре, Лили. Осъзнах, че Клири е съвсем различен от Атланта, но тук имах върху какво да градя солидна основа. Това е моят дом, хората тук познават и мен, и близките ми. Харесват ме. Уважават ме.

— Това е прекрасно, Дъч. Искам да успееш тук. Искам го от цялото си сърце.

Тя наистина искаше той да успее, не само заради себе си, но и заради нея. Докато Дъч не възстановеше името си на добър полицай, особено в собственото си съзнание, тя никога нямаше да бъде напълно свободна от него. Той щеше да остане зависим от нея за собственото си самоуважение, докато отново не добиеше увереност в работата и себе си. Малката община Клири му предоставяше тази възможност. Тя се молеше всичко да се уреди добре.

— На кариерата ми, на живота ми — продължи той разгорещено — беше дадено ново начало. Но това няма да значи нищо, ако ти не си част от него.

Преди тя да успее да го възпре, той обгърна ръце около нея и я притисна плътно до себе си. Заговори бързо в ухото ѝ.

— Кажи, че ще ми дадеш още една възможност. — Опита се да я целуне, но тя извърна лице.

— Дъч, пусни ме.

— Помниш ли колко ни беше хубаво заедно? Ако престанеш да се отбраняваш, ще се върнем право там, откъдето тръгнахме. Можем да забравим всичко лошо и да се върнем на пътя, по който вървахме. Не можехме да си пуснем ръцете един от друг, помниш ли? — Той пак понечи да я целуне и този път остърга настоятелно устни в нейните.

— Престани! — Тя го отблъсна от себе си.

Той отстъпи крачка назад. Дишаше тежко.

— Продължаваш да не ми разрешаваш да те докосвам. Тя скръсти ръце, после ги обви около раменете си.

— Вече не си ми съпруг.

— Никога няма да ми простиш, нали? — извика той гневно. — Използва случилото се с Ейми като извинение, за да се разведеш, но то няма нищо общо, нали?

— Върви си, Дъч, тръгвай, преди да...

— Преди да съм загубил контрол ли? — изхили се той презрително.

— Преди да си се унижил.

Тя издържа на злюбения му поглед. После, завъртайки се бързо на пети, той излетя от стаята. Взе плика от масичката за кафе, после палтото и шапката си от закачалката до вратата. Без да губи време да се облича, затръшна вратата толкова силно след себе си, че прозорците издрънчаха. След секунди тя чу шума от мотора на неговото „Бронко“ и хрущенето на чакъла под огромните му гуми.

Отпусна се в края на леглото и захлупи лицето си с ръце. Те все още бяха студени и треперещи. Сега, когато всичко това свърши, осъзна, че не само е гневна и отвратена, но и изплашена.

Този Дъч с избухливия нрав не беше обезоръжаващият мъж, за когото се беше омъжила. Независимо от заявленията му, че е сложил ново начало, той изглеждаше отчаян. Това отчаяние премина в поредица от плашещи, променливи настроения.

Почти се засрами от облекчението, което я заля при мисълта, че повече няма да го види. Най-накрая всичко свърши. Дъч Бъртън бе

излязъл от живота ѝ.

Изтощена от препирнята, тя се излегна по гръб на леглото и сложи ръка върху очите си.

\* \* \*

Събуди я звукът от топчетата суграшица, удрящи се в ламаринения покрив.

Срещите с Дъч винаги я изтощаваха. Напрегнатите разговори, които провеждаха през последната седмица, докато тя беше в Клири, за да приключи с продажбата на хижата, сигурно бяха си взели от нея по-голям дан, отколкото предполагаше. След тази последна среща тялото ѝ благосклонно бе позволило на съзнанието ѝ да се затвори за известно време и да поспи.

Тя седна на леглото и разтърка ръце, за да ги стопли. В спалнята на хижата беше станало вече тъмно, толкова тъмно, че не можеше да види колко е часът. Стана, доближи се до прозореца и дръпна края на пердето. Отвън влезе слаба светлина, но достатъчна да погледне часовника си.

Изненада я часът. Беше спала дълбоко, без да сънува, но всъщност недълго. Поради тъмнината очакваше да е много по-късно. Преждевременната и неземна тъмнина се дължеше на ниските облаци, обгърнали планината.

Сега земята беше покрита с матов слой суграшица. Тя продължаваше да вали заедно с леден дъжд и, както се бяха изразили метеоролозите, със снежни зрънца, мънички люспи, които изглеждаха по-заплашително от техните дантелени братовчеди. Три клона бяха вече обгърнати в тръби от лед, които ставаха все по-дебели. Силен вятър се блъскаше в стъклата на прозорците.

Беше лекомислено от нейна страна, че си позволи да заспи. Грешката щеше да ѝ струва мъчително пътуване надолу по планинския път. Дори когато стигнеше до Клири, атмосферните условия вероятно щяха да се окажат фактор по време на дългия ѝ път до Атланта. Беше вече приключила с работата си тук и нямаше търпение да се завърне у дома, към всекидневието си, да продължи живота си. Кабинетът ѝ щеше да се е задръстил с остаряла документация, имейли и проекти,

очакващи незабавното ѝ внимание. Но вместо да се плаши, тя очакваше с нетърпение да се залови с предстоящите си задачи.

Освен че вече чувстваше носталгия по работата си, тя беше готова да напусне родния град на Дъч. Обожаваше атмосферата на Клири и красивата планинска местност наоколо. Но хората тук познаваха Дъч и семейството му от поколения. Докато тя беше негова съпруга, те я посрещаха и приемаха сърдечно. Но сега, след като се разведе с него, местните жители видимо охладняха към нея.

Като се имаше предвид враждебността, с която Дъч си тръгна от хижата, за нея щеше да е облекчение да напусне неговата територия.

Побърза да занесе куфара си в предната стая и го остави до вратата. После огледа за последно хижата, за да провери дали е изключила всичко, да не би да е останало нещо неприбрано.

Доволна, че всичко е наред, тя облече палтото и ръкавиците си и отвори входната врата. Вятърът нахлу със сила, която спря дъха ѝ. Още щом стъпи на верандата, ледените топчета се забиха в лицето ѝ. Имаше нужда да предпази очите си, но за слънчеви очила беше прекалено тъмно. Тя примига срещу суграшицата, занесе куфара си до колата и го остави на задната седалка.

Бързо се върна в хижата, за да използва инхалатора си. Вдишването на студен въздух можеше да предизвика пристъп на астма. Инхалаторът щеше да я предпази от това. После, без да отделя повече време за един последен, носталгичен поглед наоколо, тя затвори и заключи входната врата.

В колата беше студено като в хладилник. Тя запали мотора, но трябваше да изчака отоплителят да стопи леда, напластен върху цялото предно стъкло, за да може да потегли. Загърна по-плътно палтото около себе си, зарови носа и устата си в яката и се съсредоточи върху необходимостта да диша равномерно. Зъбите ѝ загракаха, тя не можеше да овладее треперенето си.

Накрая отоплителят на предното стъкло се загря достатъчно и ледът се превърна в каша, която чистачките вече можеха да отстранят. Не бяха обаче в състояние да насмогнат на атаката от ледени кристалчета. Видимостта ѝ беше силно намалена и нямаше да се подобри, докато не стигнеше по-ниските възвишения. Не ѝ оставаше друго, освен да потегли надолу по виещия се Маунтин Лоръл Роуд.

Познаваше пътя, но не беше карала по него при такива условия. Наведе се над кормилото и се взря през заскреженото предно стъкло, напрягайки очи да вижда отвъд емблемата на фирмата върху капака.

По зигзагообразния път тя се придържаше плътно до десния банкет и каменния насип на стръмното шосе — знаеше, че от другата страна беше стръмна пропаст. Улови се, че е затаила дъх от острите завои.

Пръстите в ръкавиците ѝ бяха вкочанени от студ, но дланите ѝ, обгърнали кормилото, се потяха. От напрежение мускулите на раменете и врата ѝ пареха. Тревожното ѝ дишане ставаше все по-неравномерно.

С надеждата да увеличи видимостта си, тя избърса с ръкава на палтото си предното стъкло, но в резултат получи само по-ясна гледка на вихъра от суграшица.

И точно тогава от гористата дига на пътя, точно пред нея, изведнъж изскочи фигура на човек.

Тя инстинктивно натисна педала за спирачката, спомняйки си твърде късно, че това е най-погрешното нещо, което може да направи върху заледен път. Колата забоксува. Една осветена от фаровете фигура отскочи назад, опитвайки се да се отстрани от пътя ѝ. Колелата блокираха, колата се плъзна покрай мъжа, задницата ѝ силно занесе. Лили почувства удар в задната броня и осъзна, че го е блъснала.

Това беше последната ѝ ужасна мисъл, преди колата да се забие в едно дърво.

## ГЛАВА 3

Въздушната възглавница се изду и я плесна през лицето, вдигайки задушаващ облак прах, който изпълни вътрешността на колата. Тя инстинктивно задържа дъха си, за да не го вдиша. Предпазният колан я притискаше силно през гърдите.

В отдалечено кътче на съзнанието ѝ силата на удара я смая. Сблъсъкът беше относително мек, но я зашемети. Направи мислена ревизия на частите на тялото си и установи, че никъде не я боли — беше само разтърсена. Но човекът, когото блъсна...

— Боже мой!

Отстранявайки изпразнената от въздух възглавница, тя откопча предпазния колан и отвори вратата. При слизането се подхлъзна и падна по лице. Дланите ѝ се удариха силно в заледения паваж, както и дясното коляно. Болката беше адска.

Като се подпираше в колата, тя закуцука към задницата. Заслони с ръка очите си от вятъра и зърна лежащата по гръб неподвижна фигура. Размерът на туристическите обувки показваше, че жертвата е мъж.

Тя се приближи и прекна до него. Плетена шапка беше нахлузена до ушите и веждите му. Очите му бяха затворени. Гърдите му не издаваха, че диша. Тя пхна пръсти под вълнения шал около врата му, под яката на палтото и високата яка на пуловера му, за да провери за пулс.

Напипа го и прошепна:

— Слава Богу!

И тогава видя разширяващото се тъмно петно върху камъка под главата му. Понечи да повдигне главата му и да провери откъде кърви, но се сети, че човек с рана на главата не бива да се мести. Можеше да е засегнат гръбнакът и всяко разместване би влошило положението.

Нямаше как да определи степента на нараняването. Дали имаше и други, невидими рани? Вътрешен кръвоизлив, пробит от ребро бял

дроб, разкъсан орган, счупена кост. А и не ѝ харесваше неудобния ъгъл, под който лежеше мъжът — сякаш гърбът му беше извит нагоре.

Трябваше да повика помощ. Веднага. Стана и тръгна към колата. Щеше да използва клетъчния си телефон, за да се обади на 911. На връзка от този вид апарати невинаги можеше да се разчита в планината, но може би...

Стонът му я възпря. Тя се извъртя толкова бързо на пети, че за малко да падне. Клекна отново до него. Очите му трепнаха и се втренчиха в нея. Беше виждала тези очи само веднъж. Тиърни!

Той отвори уста, за да заговори, но после като че ли се отказа. Събра устни и преглътна няколко пъти, сдържайки импулса си. Пак затвори очи, но след секунди ги отвори.

— Ударен ли съм?

Тя кимна.

— Със задната част на колата, струва ми се. Имате ли болки?

След секунди премисляне отвърна:

— Навсякъде.

— Тилът ви кърви. Не знам доколко е сериозно. Паднали сте върху камък. Боя се да ви местя.

Зъбите му започнаха да тракат. Или му беше студено, или изпаднаше в шок. И в двата случая не беше на добро.

— В колата имам одеяло. Сега ще го донеса.

Тя стана, приведе глава от вятъра и с мъка се добра до колата, като се питаше как ли е бил изненадан от удара. Но преди всичко, какво правеше той тук в такава виелица?

Бутонът за отваряне на багажника на командното табло не работеше — вероятно поради повреда на електрическата система. Или пък капакът просто бе замръзнал. Тя извади ключа от запалването и отиде до задната част на колата. Опасенията ѝ се потвърдиха — ключалката беше покрита с лед.

Тръгна предпазливо към банкета, взе възможно най-големия камък и започна да разбива леда върху ключалката; Беше чела, че в екстремни ситуации като тази притокът на адреналин придава на човек свръхчовешка сила. Но не почувства нищо подобно. Докато откърти достатъчно лед, за да отвори капака, вече дишаше задъхано и изглеждаше изтощена.



Избута настрани пълните кашони и намери одеялото, прибрано в найлонов калъф. Стадионното одеяло — двамата с Дъч ходеха с него на футболни мачове. Предпазваше ги от есенния хлад; от виелици щеше да е трудно, но все пак беше нещо.

Върна се при проснатия на пътя мъж. Изглеждаше като мъртъв. С подсилен от паника глас тя извика:

— Господин Тиърни?

Очите му се отвориха.

— Още съм жив.

— Съжалявам, че се забавих, но трудно отворих багажника. — Тя го зави с одеялото. — Едва ли ще помогне много. Ще се опитам...

— Спести си извиненията. Имаш ли клетъчен телефон? Лили помнеше от деня, когато се запознаха, че той е от хората, които поемат отговорност. Да, но сега не бе време да играе на феминистка. Извади апарата от джоба на палтото си. Беше включен, панелът светеше. Обърна го към него, за да прочете съобщението. „Връзката невъзможна“.

— От това се опасявах. — Той се опита да извърне глава, примигна и изохка, после стисна челюсти, за да не му тракат зъбите. — Колата ти в движение ли е?

Тя поклати глава. Познанията ѝ за колите бяха ограничени, но когато капакът приличаше на смачкана тенекиена кутия, логично беше да се предположи, че е повредена.

— Не можем да стоим тук. — Мъжът направи опит да се надигне, но тя го възпря с ръка на рамото.

— Може да сте със счупен гръбнак или да имате гръбначна травма. Не мисля, че е редно да се движите.

— Вярно, рисковано е. Но ще умра или от това, или от премръзване, така че се налага да рискувам. Помогнете ми да стана.

Той протегна дясната си ръка и тя го хвана здраво, помагайки му да се изправи. Но той не можеше да стои седнал. Превисе в кръста и се стовари тежко върху нея. Лили го хвана за рамото и го задържа така, докато загърне одеялото около раменете му.

После го настани в седнало положение. Главата му остана ниско наведена над гърдите. Изпод шапката му потече струйка прясна кръв, спусна се покрай меката част на ухото му и капна.

— Тиърни? — Тя избърса леко бузата му. — Тиърни?

Той повдигна глава, но очите му останаха затворени.

— Май ми причерня. Вие ми се свят.

Той си пое дълбоко въздух през носа и го изпусна през устата. След малко отвори очи и кимна.

— Така е по-добре. Мислиш ли, че с твоя помощ ще мога да се изправа на крака?

— Имаш достатъчно време.

— Тъкмо време нямаме достатъчно. Застани зад мен и ме хвани под мишниците. — Тя го пусна внимателно и когато се увери, че той може да стои изправен, се премести зад гърба му.

— Раница.

— Да. Е, и?

— Сега си обяснявам неестественото положение на тялото ти. Помислих, че гръбнакът ти е счупен.

— Да, паднах на раницата. Вероятно ме е спасила от сериозна фрактура на черепа.

Тя я свали от гърба му, за да ѝ е по-удобно да го подпира.

— Кажу ми, когато си готов.

— Струва ми се, че мога да се изправа. В случай че започна да падам заднешком, ти ще ме задържиш, нали?

— Разбира се.

Той се подпря на ръце и се надигна. Лили му помогна да се изправи на крака.

— Благодаря. Май съм добре.

Бръкна под палтото си и извади оттам клетъчен телефон, който очевидно беше закачен за колана му. Той го погледна и се намръщи. По устните му тя разчете ругатня. И неговият апарат нямаше връзка. Мъжът посочи към разбитата кола.

— Има ли нещо в колата ти, което трябва да се занесе обратно във вилата ти?

Лили го изгледа изненадано.

— Знаеш за вилата ми?

\* \* \*

Скот Хамър стисна зъби от напрежение.

— Почти го направи, синко. Хайде, ще се справиш. Още един път.

Ръцете на Скот трепереха от усилието. Вените му се издуха до уродливост. Пот се стичаше от него и капеше от лежанката върху гумената настилка на гимнастическия салон.

— Няма да мога повече — изпъшка той.

— Напротив, можеш. Искам от теб сто и десет процента.

Гласът на Уес Хамър отекна в гимнастически салон на гимназията — освен тях сградата беше безлюдна. Останалите си бяха заминали преди повече от час. Скот трябваше да остане дълго след края на часовете, когато всички други спортисти бяха привършили тренировките, изисквани от треньора им — Уес, бащата на Скот.

— Искам да видя максимални усилия.

Скот имаше чувството, че всеки момент кръвоносните му съдове ще се спукат. Той избърса потта от очите си и изпусна няколко въздишки. Бицепсите и трицепсите му трепереха от свръхнапрягане. Гърдите му сякаш щяха да се пръснат.

Баща му обаче нямаше да му позволи да си тръгне, преди да е вдигнал сто деветдесет и два килограма — над два пъти повече от килограмите на Скот. Днешната цел бяха пет повдигания. Баща му беше цар по определянето на цели. А още по-голям цар беше по осъществяването им.

— Стига си се офлянквал, Скот — каза Уес нетърпеливо.

— Не се офлянквам.

— Дишай дълбоко. Напомпай кислород в тия мускули. Можеш да го направиш.

Скот си пое дъх дълбоко, после го изпусна на кратки пресекулки, изисквайки невъзможното от ръцете и мускулите си.

— Точно така! — каза баща му. — Ето че повдигна още два сантиметра. Ако не и повече.

„Божичко, дано да са повече!“

— Опитай пак. Направи още едно повдигане, Скот.

От гърлото му излезе слаб стон, когато той съсредоточи цялата си сила в треперещите ръце. Но успя да повдигне лоста още два сантиметра, достатъчни да блокират лактите му за милисекунда, ако баща му не се беше пресегнал да измести лоста върху куките.

Ръцете на Скот паднаха безжизнено до тялото му. Раменете му се отпуснаха върху лежанката. Гърдите му се повдигаха и спускаха, цялото му тяло трепереше от умора.

— Добра работа. Утре ще опитаме шест. — Уес му подаде една хавлиена кърпа, обърна се и се запъти към канцеларията си. В този момент телефонът там звънна.

— Ти си вземи душ, аз ще се обадя, после ще заключа навсякъде. Скот чу баща му да вдига слушалката и да казва с рязък глас:

— Хамър. — После и пренебрежителния тон, с който винаги разговаряше с майката на Скот: — Какво искаш, Дора?

Скот седна и избърса с кърпата лицето и главата си. Беше като пребит, напълно изтощен. Ужасяваше се дори, че трябва да извърви разстоянието до личното си шкафче. Единствено мисълта за горещ душ го надигна от лежанката.

— Майка ти се обади — извика Уес през отворената врата. В канцеларията цареше страшна бъркотия. Върху бюрото имаше купчини с документация, които Уес непрекъснато отлагаше да подреди, тъй като считаше това за загуба на време. На стените бяха закачени сезонни графици за многобройните спортни отбори. Един календар беше запълнен за два месеца напред с написани на ръка драскулки, които само той можеше да разчете.

На стената висеше и топографска карта на Клири и околността. Любимите му ловни и риболовни участъци бяха оградени с червен маркер. На снимки в рамка на футболните отбори от последните три години старши треньор Уес Хамър стоеше гордо в средата на първия ред.

— Каза, че започнало да вали суграшица — уведоми той Скот. — Така че да тръгваме.

Острият мирис на помещението с лични шкафчета беше до такава степен познат на Скот, че той дори не го усещаше. Собствената му миризма се смесваше с миризмата на младежка пот, мръсни къси чорапи, фланелки и бандажи. Беше толкова натрапчива, сякаш фугите на плочките в банята бяха пропити с нея.

Скот завъртя крана на душа в една от кабинките. Докато събличаше блузата си, се погледна през рамо в огледалото и се намръщи от отвращение при вида на акнето, избило по гърба му. Влезе

под душа и подложи гърба си на струята, после енергично започна да го търка с антибактериален сапун докдето му стигаше ръката.

Беше се насапунисал, когато баща му се появи с хавлиена кърпа в ръка.

— Ето ти една, в случай че си забравил да си вземеш.

— Благодаря. — Смутен, Скот се опита да се прикрие и продължи да мие мишниците си.

Уес метна кърпата върху една поставка извън кабината, после посочи към слабините на Скот и се изхили:

— Метнал си се на твоя старец. Няма от какво да се стесняваш в това отношение.

Ставаше му неприятно, когато баща му се опитваше да интимничи с него по въпросите за секса. Сякаш това беше тема, която Скот примираше да обсъжда с него. Сякаш му харесваха намеците и многозначителните намигвания.

— Надарен си повече от достатъчно, за да ощастливиш всичките си гаджета.

— Татко!

— Само гледай да не правиш някоя прекалено щастлива — продължи Уес. — Ще станеш истинска плячка за някоя местна фуста, която гледа да се уреди. Те не пропускат случай да свият номер на някой мъж. Това се отнасяше за всяка жена, с която съм си имал работа. Никога не вярвай на жена, че взима мерки против забременяване. — Уес заклати показалец си, сякаш му изнасяше нова лекция и сякаш Скот не я беше чувал редовно от пубертета насам.

Той спря крана, взе кърпата и бързо я уви около кръста си. Тръгна към шкафчето си, но баща му не беше приключил. Той сложи ръка върху мокрото му рамо и го обърна с лице към себе си.

— Чакат те години тежка работа, преди да стигнеш там, закъдето си тръгнал. Не искам някоя фуста да се окаже бременна и да провали всичките ни планове.

— Това няма да се случи.

— Постарай се да не се случи. — Уес го побутна покровителствено. — Върви да се облечеш.

Пет минути по-късно баща му заключи гимнастическия салон и външните врати на сградата за през нощта.

— Бас лоя, че утре няма да се учи — измърмори той. Валеше неравномерна суграшица, примесена с потискащ дъжд, който на мига замръзваше върху всяка повърхност. — Внимавай, като вървиш, че вече е много хлъзгаво.

Двамата предпазливо стигнаха до паркинга, където Уес имаше почетно място, запазено за спортния директор на гимназията в Клири, дома на „Файтинг Кугърс“.

Чистачките на предното стъкло се бореха с ледения дъжд. Скот потрепери под палтото си и бръкна по-дълбоко в джобовете. Стомахът му се разбунтува.

— Дано мама да е готова с вечерята.

— Можеш да си вземеш сандвич от дрогерията. Ще спрем там на път за вкъщи.

Уес не отместваше поглед от пътя.

Момчето се отпусна на седалката, загърна по-плътнo палтото около себе си и мрачно загледа през предното стъкло. На повечето табели на магазините по Мейн Стрийт пишеше „Затворено“. Продавачите си бяха тръгнали рано, преди да ги е заварило влошаващото се време. Но като че ли никой не се беше прибрал направо вкъщи. Движението беше натоварено, особено около магазина за хранителни стоки, който още беше отворен и вътре кипеше оживена търговия.

Всичко това умът на Скот регистрираше, но на подсъзнателно ниво, докато баща му не спря на един от двата светофара на Мейн Стрийт. Както гледаше с празен поглед през мокрото от дъжда стъкло, очите му се спряха върху плакат, залепен за един стълб.

## ИЗЧЕЗНАЛА!

Под това заглавие с големи букви стоеше черно-бяла снимка на Милисът Гън, а под нея основно описание на външността, датата на изчезването ѝ и списък на телефонни номера за предоставяне на информация за местонахождението ѝ.

Скот затвори очи и се помъчи да си представи как изглеждаше Милисът последния път, когато я беше видял.

Когато отвори отново очи, колата беше потеглила и плакатът беше вече зад гърба му.

## ГЛАВА 4

— Сигурна ли си, че взехме всичко необходимо? Бутилирана вода и трайни продукти?

Мерилий Рит се опита да потисне раздразнението си.

— Да, Уилям. Два пъти проверих списъка на покупките, който ми даде, преди да излезем от магазина. Дори се отбих в железарията да купя резервни батерии за джобното фенерче, тъй като в супера бяха свършили.

Брат ѝ се вгледа над рамото ѝ през широкия прозорец на дръгстора, който носеше неговото име. По Мейн Стрийт превозните средства пълзяха — не поради пътните условия, които все повече се влошаваха, а защото трафикът беше претоварен. Хората бяха нетърпеливи да стигнат закъдето бяха тръгнали да изчакат бурята.

— Метеоролозите съобщиха, че тази щяла да бъде много силна и щяла да продължи няколко дни.

— Аз също слушам радио и телевизия, Уилям.

Очите му бързо се отместиха към нея.

— Не исках да кажа това. Просто ми се струваш някак разсеяна. Ще пийнеш ли чаша какао? Заведението черпи.

Тя погледна навън към бавно движещия се поток от коли.

— Не вярвам да се прибера по-скоро, ако тръгна още сега. Така че — защо не? С удоволствие бих изпила чаша какао.

Той я поведе към щанда за закуски и напитки в предната част на магазина и ѝ посочи да седне на едно от хромовите високи столчета край плота.

— Линда, Мерилий иска чаша какао.

— С бита сметана, ако обичаш — допълни Мерилий, усмихвайки се на жената зад щанда.

— Веднага, госпожице Мерилий.

Линда Уекслър обслужваше този щанд още от времето преди Уилям Рит да купи бизнеса от предишния собственик. Когато го пое, той постъпи благоразумно и задържа Линда на мястото ѝ. Тя беше

местна институция; знаеше всеки от града как пие кафето си — със сметана или черно. Всяка сутрин приготвяше прясна салата с риба тон и през ум не ѝ минаваше да използва замразени хлебчета за поръчаните хамбургери, които печеше на тиган.

— За вярване ли е тая бъркотия навън? — отбеляза тя, докато наливаше сметана в какаото. — Спомням си като малка колко се радвах, когато чуех прогнозата за времето, че ще вали сняг и се питах дали ще учим на другия ден, или не. Вероятно и ти се радваш не по-малко от учениците си.

Мерилий се усмихна.

— Ако завали сняг, вероятно ще използвам деня, за да прегледам писмените работи.

Линда подсмръкна с неодобрение.

— Ще бъде един загубен свободен ден.

Входната врата се отвори и камбанката над нея издрънча. Мерилий се извъртя на стола се, за да види кой влиза. Две ученички се втурнаха вътре, кикотейки се, и изгръскаха влагата от косите си. Бяха от класа на Мерилий по американска литература.

— Момичета, трябва да носите шапки — каза им тя.

— Здравейте, госпожице Рит — отвърнаха те в един глас.

— Какво правите навън в това време? Трябва да сте си вкъщи.

— Дойдохме да си вземем под наем видеокасети — поясни едното момиче. — Ако случайно не знаете, утре няма да имаме часове.

— Надявам се да са останали някои от новите — каза другото момиче.

— Благодаря, че ми напомнихте — каза Мерилий. — Аз също ще си взема една-две за вкъщи.

Момичетата я изгледаха странно, сякаш и през ума не им беше минавало, че госпожица Мерилий Рит може да пожелае да гледа филм. Или че прави нещо друго, освен да им дава тестове и контролни и да наблюдава зорко коридорите за нежелателни лудории при смяна на стаите. Вероятно не можеха да си представят, че тя води друг живот извън коридорите на гимназията в Клири.

И до този момент щяха да са прави.

Тя почувства, че се изчервява от напомнянето за новото ѝ развлечение и бързо смени темата.



— Прибирайте се, преди пътищата да са се заледили — предупреди тя ученичките си.

— Разбира се — кимна едното момиче. — И без това трябва да съм си вкъщи, преди да се е стъмнило. Заради случая с Милисънт. Родителите ми направо са се побъркали.

— Моите също — допълни другата. — Искат да знаят къде съм всеки миг от двайсет и четирите часа на седемте дни в седмицата. — Тя извъртя театрално очи нагоре. — Като че ли ако се приближа до някой гадняр, той ще ме грабне.

— Не се и съмнявам, че са притеснени — отбеляза Мерилий. — Естествено е.

— Баща ми ми даде пистолет, да го нася в колата — каза първото момиче. — Посъветва ме да не се колебая да стрелям във всеки, който се опита да се забърка с мен.

Мерилий измърмори.

В този момент Линда дойде с какаото.

— Внимавай, мила, горещо е. — Гледайки след момичетата, Линда допълни: — Хората направо са откачили.

— Аха. — Мерилий отпи внимателно глътка от горещото питие. — Не знам кое е по-обезпокоително. Петте изчезнали момичета или бащите, които въоръжават подрастващите си дъщери с пистолети.

Хората в Клири се бяха паникьосали заради изчезналите жени. Заклучваха външните си врати — нещо, което дотогава не правеха. Жените бяха предупредени да са нащрек, когато излизат сами и да избягват неосветените и безлюдни места. Да не се доверяват на непознати. А съпрузите и приятелите бяха посъветвани да причакват работещите си партньорките в края на деня, за да се приберат заедно.

— Всъщност не бих ги обвинявала — каза Линда, понижавайки глас. — Помнете ми думата, Мерилий. Онова момиче Милисънт ще бъде пречукано, ако все още не е.

Беше песимистично да си мисли по този начин, но Мерилий бе склонна да се съгласи.

— Кога ще си тръгваш, Линда?

— Веднага щом прекалено взискателният ти брат ми каже, че съм свободна.

— Ще гледам да му повлияя да те пусне по-рано.

— Едва ли ще успееш. Целият следобед търговията върви много добре. Хората смятат, че дни наред няма да могат да си подадат носа навън.

Доколкото Мерилий си спомняше, дрогерията заемаше ъгъла на улиците „Мейн“ и „Хемлок“. Когато като малка идваше със семейството си в града, тя с нетърпение чакаше да влязат да пазаруват тук.

Вероятно Уилям също пазеше спомени от онова време, защото още щом се дипломира от фармацевтичния институт, се върна в Клири и започна работа тук. Когато работодателят му реши да се пенсионира, Уилям купи бизнеса от него, после веднага взе заем от банката, за да го разшири.

Купи съседната празна сграда и я присъедини към съществуващия магазин, като по този начин разшири работната площ на Линда, за да увеличи продажбите. Освен това беше предвидил да остави място и за щанд за даване под наем на видеокасети. Наред с това беше оборудвал и стелаж с най-големия избор на книги и списания в града. В дръгстора жените купуваха козметика и поздравителни картички, а мъжете — тютюневи изделия. Всеки идваше да научи по някоя и друга клюка. Ако Клири имаше епицентър, то той беше именно дрогерията на Рит.

Освен лекарства, Уилям раздаваше на клиентите си съвети, комплименти, поздравления или съболезнования — в зависимост от случая.

Разбира се, имаше и такива, които шушукаха, че нито той, нито сестра му не са се задомили и живееха в една къща. За тях това, че братът и сестрата бяха неразделни им се струваше странно. А може би и по-лошо. Мерилий гледеше да не допуска хората, които таяха такива мисли, да я смущават.

Камбанката над вратата отново издрънча. Този път тя не се обърна, но видя в огледалото зад Линда Уес Хамър да влиза със сина си Скот.

Линда ги поздрави:

— О, как сте, Уес, Скот?

Уес отвърна на поздрава ѝ, като гледеше Мерилий в огледалото. Приблужи се бавно до нея, наведе се над рамото ѝ и вдъхна струйката пара от какао.

— По дяволите, как хубаво ухае! И аз искам същото, Линда. Днес е денят на горещото какао.

— Здравейте, Уес, Скот — каза Мерилий.

Скот измънка в отговор:

— Госпожице Рит.

Уес седна на високото столче до нея. Коленете му сбутаха нейните, докато сгъваше краката си под шубера.

— Ще възразиш ли, ако седна до теб?

— Ни най-малко.

— Не бива да ругаеш, Уес Хамър — укори го Линда. — Ти си за подражание на децата и всички останали.

— Какво толкова казах?

— Каза „по дяволите“.

— Откога пък стана толкова предвзета? И теб съм те чувал един-два пъти да пускаш по някоя ругатня.

Тя изсумтя, но без да престава да се усмихва. Такова въздействие оказваше Уес върху жените.

— А ти искаш ли какао, миличък? — обърна се Линда към Скот, който стоеше зад баща си прегърбен в палтото си, с ръце в джобовете и пристъпваше от крак на крак.

— Да, благодаря. С удоволствие.

— Неговото да е без сметана — вметна Уес. — Няма да спечели нито една точка с футболните скаути, ако си сложи някой килограм отгоре.

— Не виждам опасност в близко време да напълнее — възрази Линда. Но не сложи сметана. Такова въздействие оказваше Уес върху хората изобщо.

Той се извъртя и застана с лице към Мерилий.

— Как е Скот с американската литература?

— Много добре. Достигна осемдесет и две точки на теста за Хоторн<sup>[1]</sup>.

— Осемдесет и две, а? Не е зле, не е зле. Но не е и върхът — и се обърна към Скот през рамо: — Иди и си поговори с ония млади дами. Ще те изпият с поглед, откакто влезе тук. И се обади на Уилям, че си дошъл.

Скот тръгна бавно с чашата какао в ръка.

— Момичетата ще има да се лепят за него — отбеляза Уес, докато наблюдаваше сина си, който вървеше към секцията с видеокасетите.

— Не е за чудене — каза Линда. — Какъвто е хубавец...

— Май и други смятат така. Звънят по телефона по всяко време и затварят, ако не вдигне той. Направо влудяват Дора.

— Какво мислиш за неговата популярност сред женското съсловие? — попита Мерилий.

Уес измести поглед към нея и намигна.

— Ами крушата не пада по-далече от дървото.

Тя сведе очи към чашата си и нервно затърси в ума си как да продължи разговора.

— Скот се справя добре и с домашните си. Правописът му значително се подобри.

— Оставаше и да не научи нищо от частните уроци, които му даваше, нали?

През есента Уес я беше помолил да дава уроци на Скот всяка събота сутрин и неделя вечер през няколкото последни седмици на срока. За услугата ѝ предложи да ѝ плаща скромно възнаграждение, което тя опита да откаже. Той обаче настоя. Накрая Мерилий прие не само защото знаеше колко важни щяха да са за момчето високите оценки на приемните изпити в колежа, но и защото малцина можеха да откажат на Уес Хамър и да устоят.

— Надявам се, че парите ти не са отишли напразно — каза му тя сега.

— Ако дори ми беше хрумвала подобна мисъл, Мерилий, ти първа щеше да узнаеш — усмихна ѝ се той и очите му заблестяха.

— Ей, Уес? — повика го Уилям от края на пътеката до щанда за бебешки продукти. — Имам една свободна минута. Искаш ли да дойдеш насам?

Уес задържа погледа си още няколко секунди върху Мерилий, после помоли Линда да впише двете чаши какао на сметката му и тръгна към аптекарската секция при Уилям и Скот.

— Интересно — отбеляза Мерилий, чудейки се каква ли работа можеше да има Хамър с брат ѝ.

Линда обаче вече изпълняваше поръчката на друг клиент и не я чу.

\* \* \*

Лили продължаваше да се чуди откъде Бен Тиърни знае за вилата й на Клири Пик, когато го чу да я пита грубо:

— Имаш ли по-добра идея?

Поради силния вятър тя трябваше да помисли малко.

— Не. Трябва да идем във вилата.

— Първо да проверим колата ти.

Стигнаха благополучно до колата й, въпреки че той едва ходеше. Лили заобиколи откъм шофьорската страна. Той избута куфара й настрани и се качи на задната седалка, тъй като дясната половина на арматурното табло се беше врязала в предната пътническа седалка. Щом затвори вратата, свали ръкавиците си и подпря чело върху дясната си ръка.

— Да не припаднеш отново? — попита Лили.

— Не. Нямаме време за това. — Свали ръката си и я погледна критично над облегалката за глава — Облечена си неподходящо.

— Като че ли не знам — отвърна тя през тракащи зъби.

— Какво имаш в куфара? Нещо, което да ти послужи?

— Нищо по-топло от това, което е на гърба ми.

Очевидно искайки сам да се увери, той отвори куфара на седалката до него. Разрови небрежно дрехи, бельо, нощници, чорапи, памучни панталони.

— Нямаш ли топло бельо?

— Не.

Той й подхвърли един вълнен пуловер.

— Облечи това.

Тя свали палтото си, за да го облече.

— Я да ти видя обувките.

— Ама...

— Обувките — настоя той нетърпеливо. Тя вдигна крачола си и протегна крак към него. Той се намръщи. Взе няколко чифта къси чорапи от куфара и ги метна в скута й. — Сложи ги в джоба си. И това също. Можеш да ги използваш във вилата. — И й подаде тънка копринена блуза с висока яка, която бе купила с намерението да облича под скиорския си костюм.

После я стресна, като внезапно се пресегна и хвана кичур от косата ѝ.

— Мокра е. Имаш ли шапка? Каквато и да е?

— Този път не бях планирала да се задържам задълго на открито.

— Трябва да си сложиш нещо на главата. — Той издърпа одеялото от раменете си. — Обърни се и се наведи към мен.

Тя застана на колене, с лице към задната седалка, а той покри главата ѝ с одеялото и го загърна пред гърдите ѝ. Наметна отгоре палтото ѝ и го закопча. — Така. Преди да слезеш от колата, закрий със свободния край носа и устата си. Освен резервна гума, какво друго има в багажника?

Фамилиарният начин, по който я докосваше, я изненадваше и разсейваше. Бавно схващаше какво я пита.

— Ъъ... ами... мисля, че и аптечката към колата, както и малко храна, която взех от вилата.

— Отлично. — Погледът му пробяга с любопитство по вътрешността на колата. — А фенерче или нещо друго в жабката?

— Само наръчника за колата.

— Хубаво. Съмнявах се, че и толкова ще можем да изнесем от колата, както е смачкана. — Избърса прясната струйка кръв, потекла по бузата му, после си сложи ръкавиците. — Да вървим.

— Един момент, да си взема чантата, ще ми трябва.

Тя потърси с поглед дамската си чанта и я откри паднала на пода под пътническата седалка при сблъсъка на колата в дървото. Макар и трудно, успя да провере ръката си между арматурното табло и седалката и я издърпа оттам.

— Нахлузи я на врата си, за да са свободни ръцете ти. И за по-голямо равновесие.

Тя го послуша и се пресегна към бравата на вратата. Застина така и го погледна с тревога в очите.

— Не е ли по-добре да останем тук и да изчакаме да дойде помощ?

— Да, но никой няма да мине по този път тази вечер, а едва ли ще оцелеем до сутринта.

— Значи нямаме друг избор?

— Наистина нямаме.

Тя пак се пресегна към бравата, но този път той я възпря, като постави ръка върху рамото ѝ.

— Не исках да съм груб.

— Разбирам, че се налага да побързаме.

— Трябва да стигнем до някакъв подслон, преди обстановката да се е влошила.

Тя кимна в знак на съгласие. Те задържаха за секунда погледи един в друг, после той махна ръката си от рамото ѝ, слезе през задната врата и отиде да огледа багажника Лили го последва. Той намери аптекката и ѝ каза да я напъха в джоба.

— Ще вземем консервите. И солените бисквити.

Той също започна да пълни многото джобове на палтото си, после взе и раницата от пътя, където я беше оставил.

— Готова ли си? — Гледаше я с присвити срещу вятъра очи.

— Напълно.

Направи ѝ знак с брадичка да тръгне пред него. Не бяха изминали и няколко метра, когато решиха, че опитът им да вървят нагоре по заледения път ще се окаже безполезен. След всяка крачка напред се хлъзгаха обратно надолу с три. Тиърни я побутна да се движи по банката на пътя. Той беше тесен и на места бяха принудени да вървят един зад друг. Неравната почва обаче работеше в тяхна полза — камънаците и растителността под леда и суграшицата им служеха за опора на краката.

Наклонът беше стръмен. Дори в хубав ден с идеални метеорологични условия изкачването пеша по този път щеше да изтощи и най-добре подготвения физически. През повечето време те вървяха срещу вятъра, който свеждаше главите им, а понякога и ги заслепяваше от ледените топчета, които се забиваха като парченца стъкла в откритите части на лицата им.

Двамата често спираха, за да си поемат дъх. Веднъж Тиърни се спря внезапно, извърна се от нея и повърна, което я наведе на мисълта, че той е получил мозъчно сътресение. В най-добрия случай. Забеляза го също, че започна да накуцва с левия крак и се запита, да не би да е счупен някъде.

Най-накрая ходенето стана толкова мъчително за него, че тя настоя да се подпре с ръка на рамото ѝ. С всяка крачка той се отпускате все по-тежко върху нея. Тя едва вървеше.

И двамата бяха достигнали състояние на пълно изтощение, но продължаваха напред. Разстоянието, което тя изминаваше за три минути с кола, двамата взеха за почти цял час. Когато най-сетне стигнаха до стълбите за верандата на вилата, двамата се свлякоха един върху друг.

Лили го подпря до едната колона на верандата и отиде да отключи вратата, после му помогна да влезе вътре. Успя да се задържи права колкото да затвори вратата и да пусне чантата си на пода, преди да се строполи на единия диван. Тиърни изхлузи раницата си и се дотътри до дивана срещу нея. Между тях имаше масичка за кафе.

В продължение на няколко минути никой не се помръдна, тежкото им дишане изпълваше мрака. Беше студено — Лили бе изключила отоплението, но след студа отвън вилата бе истинска благодат.

Лили не вярваше, че отново ще има силата да се раздвижи, но накрая се размърда и седна. Пресегна се за лампата върху страничната масичка и я запали.

— Слава Богу! — Тя примига от внезапната светлина. — Опасявах се, че токът ще е прекъснал досега.

Зае се да вади консервите от джобовете си и да ги поставя върху масичката за кафе, накрая извади и клетъчния си телефон и набра номер.

Тиърни изведнъж застана нащрек:

— На кого звъниш?

— На Дъч.

---

[1] Натаниъл Хоторн (1804–1864), американски писател. — Б.пр.

↑



## ГЛАВА 5

Предположението, което Лили направи за хаоса в града, се оказва вярно.

Нямаше и два часа, откакто Дъч се беше върнал, и вече мечтаеше за спокойствието в планинската вила. Бившата вила, поправи се мислено той с горчивина.

Пиковият час в центъра на Атланта никога не е бил толкова претоварен както тази вечер по Мейн Стрийт в Клири. Колите бяха броня до броня и в двете посоки — лента от червени стопове в едната, лента от белите светлини на фарове в другата. Като че ли всички от единия край на града искаха да отидат в другия и обратното.

Шерифството беше оставило града в ръцете на Дъч и отдела му, а то се занимаваше с по-отдалечените райони на областта. Сега беше рай за крадците, тъй като никой не си бе вкъщи, а всички полицейски служители се занимаваха с контролиране на безредието, породено от приближаващата буря.

Светофарът на кръстовището на Молтри и Мейн пак не работеше. Всеки друг ден това нямаше да е от особено значение. Шофьорите обикновено се изчакваха, учтиво си даваха път и пускаха шеги по повод неудобството. Днес обаче търпението им беше на косъм, угасналият светофар задръстваше кръстовището и изнервяше шофьорите.

Полицаяте, които не регулираха движението по улиците, следяха стълпотворението в супермаркета, за да предотвратят юмручни сбивания с оределите продавачки зад щандовете. Вече имаше една препирня за последната консерва сардини.

С топчетата на суграшицата, по-големи от зрънцата на каменна сол, бързото натрупване скоро щеше да стане опасно. Тъй като циклонът се движеше към планината и връхлиташе в източните ѝ склонове и долината, поемайки влага, условията щяха да станат още по-неуправляеми. Докато не отминеше бурята и не се стопяха ледът и снегът, Дъч не можеше да разчита на почти на никаква почивка.

Той погледна хребета на връх Клири и видя, че е напълно забулен от облаци. Беше слязъл оттам тъкмо навреме и беше спокоен, че Лили тръгна веднага след него и сигурно вече пътуваше на юг към Атланта. Ако се движеше с добро темпо, вероятно щеше да изпревари лошото време и да се прибере благополучно.

Не спираше да мисли за нея, за това къде е, какво ли прави. Беше му станало навик, който никакво шибано бракоразводно решение не можеше да пречупи. Като си спомни как го беше погледнала, преди той да си тръгне от вилата, почувства огромна тежест в гърдите. Тя се страхуваше от него. Което беше единствено по негова вина. Той ѝ беше дал повод да се страхува от него.

— Ей, шефе! — подвикна му Уес Хамър от тротоара пред дрогерията — Ела насам. Аз съм данъкоплатец и искам да направя оплакване.

Дъч отби бройното си от потока коли, пълзящ по Мейн Стрийт, и навлезе в претъпкания паркинг пред магазина. Спусна стъклото на прозореца, откъдето нахлу силен порив леден въздух.

Уес тръгна към него с характерната за бивш футболист походка. Двете му колена и едното бедро го мъчеха от остеоартрит, но той изобщо не говореше за това. Беше готов на всичко, само и само да не признае, че някъде е уязвим.

— Оплакване ли каза, че имаш, тренер? — попита безизразно Дъч.

— Ти си полицай, пазител на реда. Не можеш ли да прочистиш улиците от тези слабоумници?

— Бих започнал от теб.

Уес се изкикоти, но мигом усети, че Дъч не е в настроение и се наведе по-близо. — Ей, приятел, каква е тази унила физиономия?

— Сбогувах се с Лили за последен път. Преди два часа, горе на вилата. Отиде си завинаги, Уес.

Уес се обърна.

— Скот, иди да загрееш колата. Ей сега идвам.

Скот, застанал под навеса на магазина, улови подхвърлените ключове за колата и вдигна ръка за довиждане, след което се отдалечи по тротоара.

— Дали е чул нещо за Клемсън? — попита Дъч.

— Ще говорим за това по-късно, сега кажи за жена ти.

— Бившата ми жена. Днес следобед тя много ясно подчерта, че трябва да мисля за нея по този начин.

— Мислех, че ще си поговориш с нея.

— Поговорих си.

— И никакво споразумение?

— Никакво. Получи развод и е щастлива от този факт. Повече не желае да има нищо общо с мене. Всичко свърши. — Той потърка челото си.

— И какво сега, ще се разцивриш ли? За Бога, Дъч, не ме карай да се срамувам да те наричам „най-добрия ми приятел“.

Дъч се обърна и го изгледа.

— Майната ти.

Уес не му обърна внимание.

— Като те гледам как хленчиш... — Той поклати глава при унилия вид на приятеля си. — Лили не е оценила какво е имала. Така че, тегли й една майна. Мнението ми за нея винаги...

— Не искам да знам какво ти е мнението за нея.

— Тя си мисли, че нейното лайно не смърди.

— Казах ти, че не искам да чувам, разбра ли?

Уес вдигна ръце помирително.

— Добре. Но знай, че не е високо в класацията ми.

— А тя пък те смята за задник.

— И ще ми накриви шапката с това какво мисли за мене мадам Лили Мартин Бъртън. — И с крива усмивка стовари ръка върху рамото на Дъч. — Много навътре приемаш тази раздяла. Все пак си загубил жена си, а не мъжествеността си. Я се огледай — и той махна с ръка наоколо, — жени под път и над път.

— Достатъчно жени имах — смотолевия приятелят му.

Уес наклони глава на едната се страна.

— Тъй ли? Винаги или напоследък?

И двете, отвърна наум Дъч. Беше излизал със сума ти оправдания по повод на първата му изневяра. Работата го държала под непрекъснато напрежение. Лили била заета да гради кариера. В интимните им моменти вече нямало изненада и въодушевление. Дрън-дрън.

Лили оборваше всяко оправдание с лекотата, с която отстрелваше патици в стрелбище. Той си признаваше слабостта и обещаваше никога

повече да не се отклонява от правия път.

Но първата афера бе последвана от втора. После трета и скоро той изчерпа дори най-неубедителните извинения. Едва сега осъзна, че не последната му афера беше сложила началото на края на брака му, а първата. Трябваше да се усети, че жена като Лили няма да търпи дълго.

Уес го гледаше в очакване да чуе отговора му.

— По едно време, нали разбираш, след Ейми, когато се намирах в ужасно състояние, започнах да търся разтуха, където намеря, с първата жена, която тръгнаше с мен, а такива — колкото щеш. Но никоя не можа да замести Лили.

— Глупости. Ти просто не си търсил достатъчно. Сега задържа ли се някъде за по-дълго?

— Уес...

— Добре, добре, не питам повече. Но коя жена ще ти обърне внимание такъв? Виж се на какво приличаш — все едно, че пак са ти избили херпеси. Така няма да привлечеш жената, която ти трябва в момента.

— Какво имаш предвид?

— Противоположността на Лили. Стой далече от брюнетки с кафяви очи.

— Лешникови. Тя има зелени очи с кафяви точки.

Уес изрази с поглед презрението си към уточнението.

— Трябва ти платиненоруса. Ниска. С големи цици и задник, на който да се крепиш. Жена, която да не се набива много в очи, без собствено мнение, освен за патката ти, на която да гледа като на магическа пръчка. — Уес остана доволен от описанието си за съвършената жена, цялото му лице бе потопено в усмивка.

— Виж какво — продължи той, — що не наминеш по-късно у дома? Ще пресушим една бутилка „Джак“, докато обсъждаме възможностите. Имам едно-две мръсни видеофилмчета. Ще ти оправят настроението или не си човек, а? Какво ще кажеш?

— Не бива да пия, забрави ли?

— Правилата не се прилагат по време на ледена и снежна буря.

— Кой го е казал?

— Аз.

Беше почти невъзможно да се устои на Уес, но Дъч искрено се опита. Той превключи на задна и отвърна:

— Претрупан съм с работа тази вечер.

— Гледай да наминеш — настоя Уес с пръст, насочен строго към потеглящия на заден ход Дъч. — Ще те чакам.

Дъч се включи отново в движението и се отправи към едноетажната тухлена сграда на една пресечка от Мейн Стрийт, където се намираше полицейското управление.

Преди окончателно да го изхвърлят от полицията в Атланта, на Дъч му бе препоръчано два пъти в седмицата да посещава психиатъра на полицейското управление. В един от сеансите докторът му каза, че е на границата на параноята. Но как беше в оня виц? Само защото си параноик, не значи, че не всеки е тръгнал да те преследва.

Дъч беше почнал да си мисли, че днес всеки в целия този шибан свят върви по петите му.

Когато влезе в управлението и видя господин и госпожа Ърни Гън в чакалнята, съмненията му се потвърдиха. Сигурно на гърба си имаше нарисован център на мишена. Лили, родителите на Милисънт Гън, хората от Клири, дори времето заговорничеха зад гърба му, за да направят този ден най-лошият в живота му.

Добре, де — един от най-лошите.

Госпожа Гън — същинско мършаво врабче в най-добрата си форма — изглеждаше така, сякаш не беше спала и яла от изчезването на дъщеря ѝ преди седмица. Малката ѝ глава се подаваше от яката на ватираното палто като глава на костенурка. Когато Дъч влезе, тя го погледна с отчаяние.

Добре познаваше това чувство. Добре, де, беше съпричастен. Но тази вечер просто не искаше да съчувства на отчаянието на жената, след като той самият едва се преборваше със своето.

Господин Гън беше закръглен човек, а сега изглеждаше още по-едър в червено-черното си карирано палто — от онези, които Дъч свързваше с дървари. В действителност Гън работеше с дърво. Ръцете му на дърводелец, загрубели от десетилетия физически труд, бяха напукани от студа.

Той въртеше шапката между пръстите си, навел глава към замърсения кафяв филц. Жена му го сръга с лакът и той проследи погледа ѝ, отправен към Дъч.

Изправи се на крака.

— Дъч.

— Ърни. Госпожо Гън — кимна им той. — Навън става все по-лошо. Би трябвало да сте си вкъщи.

— Току-що дойдохме да питаме дали има нещо ново.

Дъч знаеше причината за посещението им. Днес го бяха търсили няколко пъти по телефона, но той не им отговори. Прииска му се някой от хората му да го беше предупредил, че са дошли в управлението. Щеше да се забави дотолкова, докато те се откажеха да го чакат и си отидеха. Но той беше тук, както и те. Най-добре да приключеха по-бързо.

— Елате да поговорим в кабинета ми. Някой предложи ли ви кафе? То е гъсто като катран, но обикновено е горещо.

— Не, благодарим — отвърна Ърни Гън от името на двамата.

— За жалост нямам нищо ново, което да ви кажа. Трябваше да отменя търсенето за днес поради очевидни причини — и посочи прозореца — Преди да се разрази бурята, изтеглихме колата на Милисът до паркинга за неправилно паркирани автомобили. Събрахме всички възможни улики от нея, но видими следи от борба не открихме.

— Какви например?

Дъч се размърда и стрелна с поглед съпругата му, преди да му отговори.

— Ами счупени нокти, кичури коса, кръв.

Главата на госпожа Гън се заклати върху мършавия ѝ врат.

— В действителност това е добра новина — продължи Дъч. — Продължаваме да възстановяваме маршрута на Милисът през последната вечер, когато е била на работа. Разговаряме с всеки, който я е видял да влиза и излиза от магазина. Но днес следобед се наложи да прекратим разпитите поради бурята. И със специален агент Уайз не съм се чувал — изпревари той предполагаемия им следващ въпрос. — Преди няколко дни го извикаха да се върне в Шарлот, нали знаете. По повод друг случай, изискващ неговото внимание. Преди да замине обаче, ми каза, че няма да спре да работи активно върху изчезването на дъщеря ви и поиска да използва компютрите в офиса, за да провери някои неща.

— Каза ли какви?

На Дъч му беше неприятно да признае, че Уайз — както и всички негодници от ФБР — бяха скъперници по отношение даване на

информация. Особено плътно си държаха устата затворена пред ченгета, смятани за посредствени, некомпетентни и изхабени. Като негова милост например.

— Предполагам, си дал на Уайз достъп до дневника на Милисът — каза той.

— Да — отвърна господин Гън и хвана ръката на жена си за кураж. — Може би господин Уайз ще се натъкне на нещо в него, което да го отведе към нея.

Дъч се хвана за думите му.

— Това е много реална възможност. Милисът може да си е тръгнала по собствено желание. — Той вдигна ръка, за да възпре възражението им. — Знам, че това беше първото нещо, което ви попитах, когато съобщихте за изчезването ѝ. Вие го отхвърлихте без колебание. Но сега ме изслушайте докрай. — Той подели възможно най-сериозния си поглед между двамата. — Твърде е вероятно Милисът да има нужда да замине далече оттук за известно време. Може би тя няма нищо общо с другите изчезнали жени. — Знаеше, че такива шансове почти не съществуват, но поне щеше да им вдъхне някаква надежда.

— Но колата ѝ... — обади се госпожа Гън с толкова тих писклив глас, че Дъч едва я чу. — Тя беше останала на паркинга зад магазина. Как ще тръгне без колата си?

— Може някой приятел да я е закарал някъде — предположи Дъч. — И поради разпространилата се паника от изчезването ѝ въпросният приятел или приятелка сигурно не смее да се покаже и да си признае, за да не си навлече неприятности.

Господин Гън се намръщи в знак на съмнение.

— Имали сме проблеми с Милисът, както всички родители с децата си в тийнейджърска възраст, но не мисля, че тя ще постъпи така, за да ни прави напук.

Госпожа Гън добави:

— Тя знае, че я обичаме, знае колко ще се тревожим, ако е решила да избяга — Гласът ѝ се разтрепери при последните думи и тя допря смачкана влажна кърпичка до устните си, за да не захлипа.

Страданието ѝ беше мъчителна гледка Дъч съсредоточи поглед в попивателната хартия върху бюрото си, давайки ѝ време да се съвземе.

— Госпожо Гън, сигурен съм, че дълбоко в себе си тя знае колко много я обичате — заговори той. — Но доколкото разбрах, Милисът не е била много склонна да отиде в болницата, в която сте я изпратили миналата година. Вкарали сте я там против волята ѝ, нали така?

— Тя нямаше да постъпи доброволно — поясни господин Гън. — Трябваше да го направим, иначе щеше да умре.

— Разбирам — каза Дъч — и вероятно и Милисът го разбира до известна степен. Но възможно ли е да ви е ядосана заради това?

На момичето беше поставена диагноза анорексия, тя страдеше и от булимия. Родителите ѝ бяха взели заем срещу почти всичко, което притежаваха, за да я изпратят в болница в Роли за лечение и консултации с психиатър.

Бе престояла там три месеца, след което я обявиха за излекувана и я изписаха. В града тръгна мъгла, че още щом излязла от болницата, тя се върнала към старите си навици да гуляе и пак взимала слабителни, защото се страхувала, че ако наддаде дори грам, ще отпадне от отбора на училищните мажоретки.

— Тя се справяше добре — въздъхна баща ѝ. — Подобряваше се, възстановяваше се с всеки изминал ден. — Той погледна твърдо Дъч. — Освен това ти знаеш, както и аз, че момичето ми не е избягало. Отвлекли са я. За волана ѝ е била вързана синя лента.

— Знаете, че не бива да говорите за това — напомни им той. На местопрестъплението на всяка жена, за която се предполагаше, че е похитена, бе оставена синя лента, но този факт се криеше от медиите. Заради тази лента на неизвестния похитител бе даден прякор „Синия“.

Клетъчният телефон на Дъч завибрира върху колана му, но той не го извади. В момента разрешаваше важен въпрос. Ако се разчуеше дори една дума за синята лента, ония типове като едното нищо щяха да помислят, че е изтекла информация от управлението на Дъч. А може и да беше. Разбира се, че беше. Независимо от това той щеше да направи всичко възможно да не позволи да се разпространи и да избегне обвинението.

— Ама то почти всеки знае за това, Дъч — възрази господин Гън. — Не можеш да опазиш в тайна нещо такова, особено след като кучият син е оставил такава лента на пет места.

— Ако всеки знае за това, тогава по-вероятно е и Милисът да знае. Възможно е тя да е сложила там панделката като примамка, за да



си мислим ние, че...

— Глупости говориш — прекъсна го гневно госпожа Гън. — Тя едва ли е искала да ни изплаши по такъв жесток начин. Не на мен тия, Дъч, „Синия“ е похитил Милисънт. И ти го знаеш. Трябва да излезеш оттук и да я намериш, преди той... — Гласът ѝ изневери, сълзи наляха очите ѝ.

Госпожа Гън успя да се овладее и да не заплаче, но по лицето ѝ се изписа горчивина.

— Ти идваш от полицията в Атланта и решихме, че ще заловиш този мъж, преди да е отвлякъл нашата Милисънт и някое друго момиче.

— Там работех по убийства, а не по изчезнали хора — поясни кратко Дъч.

Той наистина съжеляваше тези хорица и правеше всичко възможно да открие дъщеря им, но те не го оценяваха. Очакваха чудеса от него само защото е бил ченге в голям град.

Начинът, по който се чувстваше сега, го накара да се запита защо, по дяволите, се зае с тази работа. Когато градският съвет, чийто председател беше Уес Хамър, му я предложи, трябваше да му каже, че ще стане шеф на полицията едва след като заловят техния сериен похитител.

Но работата му беше нужна. И по-важното — трябваше да напусне Атланта, където бе унижаван както от Лили, така и от управлението. Разводът му съвпадна с месеца, когато го уволниха. Несъмнено имаше някаква връзка.

Когато беше в най-тежкото си състояние, при него в Атланта пристигна Уес с предложението си. Той погъделичка смачканото му его, като каза, че родният му град има въпиеща нужда от ченге с неговия опит.

Уес беше ненадминат, когато трябваше да убеди някого. Подобни неща говореше и в съблекалнята в полувремето, за да въодушевява отбора си. Макар да разбираше, че случаят не е по-различен, на Дъч му стана приятно да го чуе и преди да се усети, двамата подпечатаха сделката, като си стиснаха ръце.

Тук наистина го познаваха и уважаваха. А той на свой ред познаваше хората, познаваше града и областта като петте пръста на ръката си. Връщането му в Клири беше като да obuеш удобни обувки.

Но си имаше и отрицателните страни. Попадна в бъркотия, оставена от предшественика му, който нямаше понятие от разрешаване на престъпления — знаеше само как да състави акт за превишаване на времето за паркиране.

Още през първия му работен ден му хвърлиха четири неразкрити случаи на изчезнали хора. А сега бе изчезнала още една жена. Той разполагаше с ограничен бюджет, слабо обучен и неопитен личен състав и снизходителната намеса от страна на хора от ФБР, които бяха пратени, защото всеки случай беше определен като отвлечане, а това се смяташе за федерално престъпление.

Сега, две и половина години след изчезването на първата жена от известна туристическа пътека, все още нямаше заподозрян. Не беше по вина на Дъч, но случаят се бе превърнал в негова отговорност и ставаше все по-неразгадаем.

— Има още хора от списъка с познати на Милисът — заговори той, — с които трябва да разговарям. Още щом времето се оправи, кълна се, че аз и хората ми ще подновим търсенето. — Изправи се на крака, с което подсказа края на разговора — Искате ли да наредя да ви закарат у дома с патрулна кола? Улиците стават все по-коварни.

— Не, благодарим. — Господин Гън подаде ръка на съпругата си да стане, за да си тръгнат.

— Колкото и да ви е трудно, опитайте се да мислите положително — посъветва ги Дъч, докато ги изпращаше до късия коридор.

Господин Гън само кимна, сложи си шапката и заедно с жена си излезе навън във виещия вятър.

— Шефе, имаме...

— След малко — прекъсна Дъч полицаия, приемащ обажданията по телефона, всички лампички, на който мигаха в червено. Извади клетъчния телефон от колана си и провери кой го е търсил.

Лили. Беше оставила съобщение. Бързо натисна бутона за достъп до гласовата си поща.

— Дъч, не знам дали... стигна, или не. Аз... злополука на слизане от планината... Бен Тиърни... ранен. Ние сме... вилата. Нуждае се от лек... помощ. Ако... вероятно мога... помощ. Възможно... най-скоро.

## ГЛАВА 6

Лили се постара съобщението на гласовата поща да бъде кратко и по същество, в случай че клетъчният ѝ телефон изгуби слабия си сигнал. В момента, когато спря да говори, телефонът отново онемя.

— Не знам колко от това се е записало — каза тя на Тиърни. — Може би Дъч ще чуе достатъчно, за да се досети за останалото.

Беше смъкнала „стадионното“ одеяло от главата си, но то остана надиплено около раменете ѝ. Вълнената материя бе подгизнала, по нея все още имаше полепнала неразтопена суграшица. Лили беше премръзнала, мокра и уморена.

Макар че не би трябвало да се оплаква. Тиърни бе къде-къде по-зле. Той седеше изправен, но се олюляваше, сякаш всеки момент щеше да се прекатури. Прясна кръв се беше просмукала в черната му плетена шапка. Полепналият по веждите и миглите му скреж му придаваше призрачен вид.

Тя посочи очите му.

— Имате...

— Скреж ли? Вие също. След малко ще се стопи.

Тя избърса ледените кристалчета от очите и ноздрите си.

— Никога не ми се е случвало подобно нещо. Никога. Изправи се и отиде до термостата на стената. След като нагласи регулатора, чу успокоителното бръмчене на въздуха, нахлул през отдушника в тавана.

— Скоро ще се стопли. — Докато отиваше обратно към дивана, добави: — Не усещам пръстите на краката и ръцете си.

Той захвапа средния си пръст и издърпа ръкавицата си, после направи знак на Лили да седне на дивана до него.

— Седнете и си свалете обувките.

Тя се настани до него, свали ръкавиците, после събу обувките си.

— Познахте, че няма да запазят сухи краката ми.

— Не беше трудно да се предположи.

Чорапите ѝ бяха мокри, както и крачолите на панталоните от колената надолу. Облеклото ѝ отговаряше на модата, но не и на

условията в момента.

Той потупа бедрото си.

— Сложете си крака тук.

Лили се поколеба, но после изпъна крака си напреко върху бедрата му. Когато събу тънкия ѝ къс чорап, тя не можа да познае собствения си крак — беше бял като кост, безкръвен. Той го притисна плътно между дланите си и започна енергично да го разтрива.

— Ще ви заболи — предупреди я.

— Вече ме боли.

— Трябва да се възобнови кръвообращението.

— Писали ли сте някога как се оцелява в снежна виелица?

— Да, но не от собствен опит. Сега разбирам колко зубраческа и неука е била тази статия. Стана ли по-добре?

— Пръстите ми щипят.

— Това е хубаво. Кръвта се връща в тях. Ето, виждате ли? Вече порозовяха. Дайте ми другия крак.

— А вашите?

— Те могат да почакаат. Обувките ми не пропускат вода. Той свали чорапа, обхвана с длани ходилото и започна да го масажира. Но не така енергично както преди. Пощипваше лекичко всеки пръст. Палецът му проследи извивката ѝ от възглавничката на ходилото към петата.

Лили наблюдаваше ръцете му. И той наблюдаваше ръцете си. Никой не проговаряше.

Накрая притисна крака ѝ между дланите си. Обърна глава, при което лицата им се озоваха толкова близо, че тя виждаше всяка негова мигла, мокра от разтопения скреж.

— По-добре ли е?

— Много по-добре. Благодаря ви.

— Няма защо.

Той не направи опит да освободи крака ѝ — остави на нея да го издърпа от дланите му. Изваждането на сух чифт чорапи от джоба на палтото ѝ позволи да се отдръпне от него, без да изпадне в неловко положение.

Наблюдаваше го с крайчеца на окото си как се наведе и развърза връзките на туристическите си обувки. Но дори и след като ги

разхлаби, остана наведен напред. Подпря се с лакът на коляното и положи глава върху ръката си.

— Пак ли ви прилошава? — попита го.

— Не мисля. Само леко замайване, но ще премине.

— Вероятно имате сътресение.

— Не вероятно, а сигурно.

— Съжалявам.

Извинителният ѝ тон го накара да вдигне глава.

— За какво съжалявате? Ако не бях аз, нямаше да блъснете колата си.

— Не виждах по-далече от предната броня. Вие изникнахте изневиделица точно пред мен и...

— Грешката беше колкото моя, толкова и ваша. Видях фаровете да се появяват иззад завоя. Не исках да изпусна последната си надежда да се прибера на стоп до града, така че хукнах с пълна сила. Набрах твърде много инерция по нанадолнището. Следващото, което осъзнах, беше, че не съм край пътя, а насред пътя.

— Глупаво беше от моя страна да спра толкова рязко.

— Въпрос на рефлекс — сви рамене той. — Но както и да е, не се обвинявайте. Може пък неслучайно да съм се озовал на пътя ви.

— Вероятно спасихте живота ми. Ако бях сама, щях да остана в колата и да замръзна до сутринта.

— Значи е било късмет, че се появих.

— Какво сте правили на този връх пеша?

Той се наведе и започна да събува дясната си обувка.

— Разглеждах забележителности.

— Днес?

— Разхождах се по билото.

— При прогноза за буря?

— Планините имат различен чар през зимните месеци. — Събу и другата обувка, метна я настрани и започна да разтрива пръстите на краката си. — Когато тръгнах да се връщам в града, колата ми отказа да запали. Предполагам, че акумулаторът се е изтощил. Само че вместо да следвам пътя и всички тези остри завой, реших да мина направо през гората.

— В тъмното?

— Като се замисля сега, не беше най-умното решение. Но щях да съм добре, ако бурята не се надигна толкова бързо.

— И аз си направих погрешна сметка. Сглупих, че заспах и... — Тя млькна като го забеляза, че мига бързо, сякаш се опитва да предотврати световъртеж. — Хей, да не припаднете?

— Кой знае. Така гадно ми се вие свят.

Тя се изправи и постави ръце върху раменете му.

— Облегнете се назад и отпуснете главата си.

— Разтърсете ме, ако припадна. Не бива да заспивам с мозъчно сътресение.

— Обещавам да ви държа буден. А сега легнете.

Той продължи да се съпротивлява.

— Ще изцапам с кръв дивана ви.

— Това едва ли има значение, господин Тиърни. Пък и диванът вече не е мой.

Той отстъпи и я остави да го настани легнал.

— Така добре ли е?

— По-добре, благодаря.

Тя отиде до другия диван и се загърна с метнатия на него плетен шал.

Тиърни заговори, но без да отваря очи.

— Не е вече ваш диванът, така ли? Чух, че вилата е обявена за продажба. Продадена ли е?

— Да, вчера.

— Кой я купи? Някой от града ли?

— Не, едно семейство пенсионери от Джаксънвил, Флорида, които искат да прекарват тук лятно време.

Той отвори очи и огледа всекидневната. Вилата разполагаше с всякакви съвременни удобства, но беше построена и обзаведена така, че да отговаря на планинската обстановка. Мебелите бяха огромни и удобни, направени повече за уют, отколкото за показ.

— Купили са си страхотен втори дом.

— Да, така е. — Тя се огледа наоколо, преценявайки здравината на конструкцията. — Тук ще се чувстваме добре, нали? Имам предвид, докато отmine бурята.

— Какъв ви е източникът на вода?

— На едно плато, намиращо се на половината път отгук до града, има водохранилище.

— Да се надяваме, че помпите още не са замръзнали.

Лили стана и заобиколи бара, който разделяше всекидневната от кухнята.

— Има вода — обяви тя, след като струята плисна от крана.

— А съдове, които да напълним?

— Кухненските съдове бяха включени в цената на хижата.

— Започвайте да пълните всички възможни тенджери и тигани. Трябва да налеем колкото може повече вода за пиене, преди помпите да замръзнат. Добре, че сте взели храна. Няма да умрем от глад.

Тя намери една тава за печене, която беше използвала за Деня на благодарността, и я сложи под крана в мивката. Когато се върна обратно в стаята, посочи към камината.

— На верандата има дърва за огрев.

— Да, видях ги като влизахме, но повечето са мокри, а пък трупите са цели.

— Много сте наблюдателен.

— Имам талант бързо да забелязвам подробностите.

— Да, направи ми впечатление.

— Кога?

— Кога? — повтори тя.

— Кога ви направи впечатление? Тази вечер или миналото лято?

— Предполагам, че и двата пъти. Подсъзнателно. — Запита се какви ли подробности за нея са забелязали проникателните му сини очи тази вечер и миналия юни.

— Защо му се обадохте?

Прямият му въпрос прозвуча извън темата на разговора. Но всъщност не беше. Тя погледна клетъчния си телефон, който беше оставила върху масичката за кафе, така че да ѝ е подръка.

Преди да ѝ даде време да отговори, той добави:

— Чух, че сте се развели.

— Така е.

— Тогава защо му се обадохте тази вечер?

— Дъч е шеф на полицията в Клири.

— И това чух.

— Той ще поема спешните случаи по време на бурята. Разполага с пълномощието да ни изпрати помощ, ако може.

Няколко секунди той обмисля чутото, после хвърли поглед към вратата.

— Никой няма да дойде тук тази нощ. Наясно ли сте с това?

Тя кимна:

— Май тази нощ ще бъдем сами. — Като реакция на внезапната си нервност, пъкна дълбоко ръце в джобовете на палтото си и възкликна: — О, аптечката за първа помощ. Щях да я забравя.

Извади я от джоба си. Беше малка пластмасова кутия с червен кръст върху капака — нещо, което едно добросъвестно мамче би пъкнало в голямата си чанта преди разходката до детската площадка. Отвори я и провери съдържанието ѝ.

— Опасявам се, че няма много неща тук. Но поне мога да почистя раната на главата ви с един от тези дезинфекционни тампони. — Погледна го колебливо. — Сам ли предпочитате да си свалите шапката или ще оставите на мен? Страхувам се, господин Тиърни, че и в двата случая ще бъде болезнено.

— Лили?

— Ммм?

— Защо станах изведнъж господин Тиърни!

Тя сви притеснено рамене.

— Всъщност не знам, някак по-уместно е. Предвид обстоятелствата.

— А обстоятелствата са, че сме заседнали тук заедно за неопределен период от време и зависим един от друг за оцеляването си.

— Кое е доста неудобно.

— Защо да е неудобно?

Тя се намръщи на тъпия въпрос.

— Защото, като изключим онзи ден на реката, ние сме непознати.

Той се изправи и видимо се олюля. Но докато се приближаваше бавно към нея, възвърна равновесието си.

— Ако смяташ, че сме непознати, значи не си спомняш деня, в който се срещнахме, по начина, по който го помня аз.

Тя направи крачка назад и разтърси глава — да прогони спомена от слънчевия ден или да го отблъсне. Не беше сигурна кое от двете.



— Виж, Тиърни...

— Слава Богу! — Озари я с очарователната усмивка, която си спомняше със смущаваща яснота. — Отново съм Тиърни.

\* \* \*

— Тиърни ли? — повтори името отговорният специален агент Кент Бегли.

— Точно така, сър. Т-и-ъ-р-н-и. Собствено име Бен — уточни специален агент Чарли Уайз.

Всички в поделението на ФБР в Шарлот наричаха Чарли Уайз с прякора му — Хут. — Някой — никой не си спомняше кой точно, — беше оприличил името му с бухане на бухал. Прякорът му беше двойно по-уместен, защото мъжът носеше очила с рамки от черупка на костенурка с големи, кръгли стъкла, които допринасяха за приликата с бухал.

В момента Бегли се взираше през тези стъкла право в немигащите очи на Хут, удостоверявайки го с един от онези остри погледи, които подчинените му наричаха „лешникотрошачки“. Разбира се, зад гърба му.

Бегли беше непоколебимо вярващ в прераждането, голямата Библия с името му, гравирано със златни букви върху черната, кожена подвързия, му беше винаги подръка. Износеният ѝ вид говореше за редовното ѝ използване. Той често четеше от нея.

Едно от нивата на строгия морален критерий на Бегли беше употребата на мръсен и неприличен език. Той не го толерираше и не позволяваше на подчинените си да го използват. Самият той прибъгваше до него само когато сметнеше, че е абсолютно необходимо да бъде правилно разбран — нещо, което ставаше приблизително през десет секунди.

Хут беше самоуверен и способен агент, умеещ да запазва самообладание. Почти не трепваше пред „лешникотрошачките“ на Бегли. Никой не знаеше точността му на стрелец, но без съмнение боравеше доста бързо с компютъра. Беше ненадминат в проучвателните работи, където талантът му беше изключителен. Ако

Хут не успееше да изрови необходимите данни, това означаваше, че такива просто не съществуват.

Той срещна твърдия поглед на шефа си със самоувереност.

— От няколко дни проучвам Бен Тиърни, сър, и изскочиха няколко любопитни факти.

— Слушам те.

Бегли му посочи стола пред бюрото си, но тъй като в погледа му, който не сваляше от него, се четеше, че не трябва да му губи времето, Хут започна да докладва още преди да е седнал.

— Последните две години Бен Тиърни се появява в околността, по-специално в Клири, през няколко месеца. Остава по няколко седмици, понякога по месец и си тръгва.

— Тук идват немалко хора за уикендите — отбеляза Бегли.

— Наясно съм с това, сър.

— Тогава? Посещенията му в Клири съвпадат ли с изчезванията?

— Да, сър, съвпадат. Той отсяда в един къмпинг на около три километра от центъра на града. Самостоятелни бунгала с кухненски боксове и веранди с изглед към водопад и частно езеро.

Бегли кимна. Познат му беше този тип място, описано от Хут. Такива имаше стотици в тази част на щата, където туризмът беше основен източник на доход за малките планински общности. Дейности като риболов, туризъм, къмпингуване и походи с каяци бяха особено привлекателни.

— Според управителя на къмпинга господин Тиърни винаги наемал най-голямото бунгало. Номер осем. С две спални и дневна с камина. И ето кое според мен е от особена важност — чистел си сам. Независимо за колко дълго време отсядал, два пъти седмично искал чисто спално бельо от рецепцията и отказвал всекидневното почистване.

— Трудно може да мине за подозрително, Хут.

— Но пък е странно.

Бегли стана от бюрото си и отиде до статива с корковото табло, което Хут беше донесъл в кабинета преди срещата им. На него с кабарчета бяха закачени снимките на петте жени, изчезнали от района на Клири с данни за всяка една — дата на раждане, шофьорска книжка и осигурителен номер, дата на изчезването, описание на външния вид, членове на семейството и близки приятели, интереси и хобита,

вероизповедание, образование, банкови сметки или други източници на доход, мястото, където за последен път е била видяна всяка жена, и всичко останало, което би могло да помогне за откриване на жертвата или на отвлеклия я неизвестен извършител, на когото в този случай бяха сложили прякора „Синия“.

— Въпросният Тиърни отговаря ли на профила на сериен сексуален престъпник?

Макар да не беше установено, че спрямо изчезналите жени е извършено сексуално насилие, беше приета тази причина за отвличането им.

— Да, сър. Бял е. По-малко или повече самотник. Женил се е веднъж, за кратко. В момента е разведен.

— Бившата му жена?

— Омъжена е отново.

— Какво се знае за женитбата и развода?

— Пъркинс работи по този въпрос. Рови за информация.

— Продължавай.

— На четирийсет и две години е. Има американски паспорт и шофьорска книжка, издадена във Вирджиния. Висок е метър и деветдесет и два. Тежи осемдесет и четири килограма. Или поне толкова е тежал преди две години, когато си е подновил шофьорската книжка. Кестенява коса. Сини очи. Без брада, мустаци, татуировки или видими белези... Управителят на къмпинга казва, че е учтив и непретенциозен и дава бакшиш на чистачката, макар да не ползва услугите ѝ. Притежава една основна кредитна карта. Използва я почти за всичко и извършва платежен баланс всеки месец. Неизплатени дългове няма. Изряден е към данъчните служби. Кара последен модел джип „Чероки“. Регистрацията и застраховката са редовни.

— Изглежда безукорен...

Независимо от забележката си, Бегли беше наясно, че външният вид и поведението на човека могат да прикриват криминално, психопатично или социопатично съзнание. През дългата си кариера беше попадал на доста извратени хора.

Имаше една жена например, овдовявала шест пъти, преди някой да се сети да разследва това странно съвпадение. Оправданието ѝ, че убивала съпрузите си, всеки по различен и находчив начин, беше, че обожавала да организира погребения. Беше закръглена като яребица и

хубава като праскова. Никой не би си помислил, че е способна да убие дори муха.

Един тип пък всяка Коледа играел ролята на дядо Коледа в кварталния мол. Весел и мил, обичан от всички, които го познавали, той слагал децата на коленете си, изслушвал коледните им желания, раздавал шоколадчета, напомнял им да бъдат послушни и накрая си избирал едно, което малтретирал сексуално, после разчленявал тялото му и напъхвал парчетата в коледни чорапи, които окачвал на полицата над камината си.

Нищо повече не можеше да изненада Бегли, особено похитител на жени, който е учтив, раздава щедри бакшиши и плаща навреме сметките си.

— Приятели — запита той. — Някой посещава ли го в бунгалото, което наема?

— Никой. „Седи си сам“, както се изрази господин Гус Елмър, собственикът на къмпинга.

Бегли се загледа в снимката на Лорийн Елиът, третата изчезнала жена. Имаше лошо накъдрена на апарат коса и мила усмивка. Колата ѝ беше намерена пред един ресторант с барбекю по средата на пътя между клиниката, където работеше като медицинска сестра, и дома ѝ.

— Кое място смята за свой дом Бен Тиърни?

— Получава пощата си на адреса на малък собствен апартамент във Вирджиния. Но рядко се задържа там. Пътува непрекъснато.

Бегли се обърна.

— Знаем ли защо?

Хут разрови купчината материали, които беше донесъл със себе си, и измъкна едно популярно списание за спорт и разни дейности на открито.

— Страница трийсет и седем.

Бегли взе списанието и го разлисти до страницата, където попадна на една история за рафтинг по река Колорадо.

— Той е писател на свободна практика — поясни Хут. — Ходи на места, предлагащи силни усещания, пише за тях, продава статиите на списания, които задоволяват определени интереси. Планинско катерене, туризъм, парашутизъм, леководолазно гмуркане, кучешки впрягове. Каквото и да ви дойде наум, той го е правил.

Статията беше придружена от цветна снимка на двама мъже, застанали в камениста речна плитчина, на фона на разпенена вода. Единият от тях беше с брада, набит и доста по-нисък от метър и деветдесет и два. Под снимката стоеше обяснение, че той е водачът.

Другият — усмихнат рафтер — отговаряше на описанието на Тиърни. Широка, белозъба усмивка върху слабо, загоряло от слънцето лице. Разрошена от вятъра коса. Прасци, набити като бейзболни топки. Изваяни ръце. Давид на Микеланджело в чифт къси панталони.

Бегли намръщено погледна Хут.

— Ти занасяш ли ме? Та той е от мъжете, за които жените събуват гащичките си.

— И Тед Бънди беше прочут сред дамите, сър.

Бегли изсумтя, допускайки възможността.

— Нещо за жените?

— Връзки ли?

— Каквото и да е.

— Съседите му във Вирджиния почти не го познават, тъй като той рядко е там, но казаха, че никога не са виждали жена в дома му.

— Мъж с хубав външен вид като него? — зачуди се Бегли.

Хут сви рамене.

— Предполагам, че би могъл да е гей, макар да няма такива данни.

— Може да си има любовница някъде другаде — предположи Бегли.

— Ако е така, не сме намерили нито едно доказателство. Няма дълготрайна връзка. Нито краткотрайна. Но, както вече казах, доста пътува. Знае ли човек, може пък да се хвърля в любовна история, когато и където му се удаде случай.

Бегли се замисли над чутото. Серийните изнасилвачи или убийците на жени рядко завързват или поддържат здрави, продължителни връзки. Напротив, те обикновено изпитват силна неприязън към жени. В зависимост от психиката на престъпника враждебността може да бъде латентна и добре прикрита или открито изразена. И в двата случая обикновено се проявява в насилствени действия срещу противоположния пол.

— Добре, успя да събудиш интереса ми — заяви Бегли, — но се надявам, че разполагаш с нещо повече.

Хут се разрови в още документи. Намирайки листа, който търсеше, той обяви:

— Това е цитат от дневника на Милисънт Гън. „Днес видях отново Б. Т. За втори път през последните три дни. Той е направо супер. Винаги е много мил с мен.“ Думата „много“ е подчертана, сър. „Мисля, че ме харесва. Намира време да поговори с мен, макар че съм дебела“ Това е писано три дни, преди изчезването ѝ. Родителите ѝ твърдят, че никой от приятелите ѝ не се казва Б. Т. и те не познават никого с подобни инициали.

— Дебела!

— Всъщност госпожица Гън страда от булимия и анорексия.

Бегли кимна, тъй като беше прочел от данните за нея, че е лежала в болница миналата година.

— Къде е видяла този Б. Т. два пъти за три дни?

— Тъкмо това ме насочи към Бен Тиърни. Започнах да търся кой би могъл да бъде Б. Т. Първото логично място беше гимназията. Но там нищо не открих. Всички с инициали Б. Т. бяха момичета... Второто логично място беше местоработата на Милисънт. Тя работи на половин работен ден като продавачка в магазина на чичо си. Освен железария и градинарски инструменти той продава... — Хут замълча и побутна нагоре очилата си — спортни стоки, облекло и какво ли още не.

Бегли се извърна към корковото табло и огледа отново снимките на петте предполагаеми жертви, като подръпваше замислено долната си устна. Съсредоточи вниманието си върху първата.

— Бил ли е в Клири по времето, когато Тори Ламбърт е изчезнала от туристическата пътека?

— Това не знам — призна Хут. — До този момент нямам данни да е бил тук в деня, когато е изчезнала. Но със сигурност знаем, че е идвал в града скоро след това. Регистърът на къмпинга го потвърждава.

— Може би след Тори Ламбърт си е помислил, че отвличанията в областта си заслужават, затова се е върнал и оттогава все се връща.

— Точно така смятам и аз, сър.

— Знаем, че пътува. Потърси ли подобни случаи на изчезнали жени близо до някое от местата, където е бил?

— Пъркинс работи и върху това, сър.

Бегли го попита дали е научил нещо от информационната мрежа, широко използвана от агенциите, отговорни за спазване на правния ред.

— Не, нищо. — След кратка пауза Хут продължи: — Но все още не знаем всички места, където е бил. Трябва да прегледаме извлеченията от кредитната му карта, за да видим къде са го отвели пътуванията му през последните няколко години, а после да сравним нерешените ни случаи в тези специфични райони. Досадна и изискваща време работа.

— Бил ли е близо до Клири, когато е изчезнала Милисънт Гън?

— Регистрирал се е в къмпинга седмица преди родителите ѝ да я обявят за изчезнала.

— Какво мислят за него момчетата от местното бюро?

— Не съм споделил тази информация с тях, сър.

Бегли се обърна към него.

— Тогава нека задам въпроса си по друг начин. Какво мислят за това, че ти работиш по случая?

Имаше една местна агенция, намираща се по-близо до Клири, отколкото до Шарлот. Преди година и един месец Хут беше прехвърлен оттам в управлението в Шарлот, но разследването му на изчезването и предполагаемото отвличане на Тори Ламбърт беше започнало в местната агенция, под чиято юрисдикция беше тя.

— Работя по този случай от самото начало, сър. Агентите в онова управление го осъзнават и честно казано, са доволни, че съм го поел. Искам да доведа нещата до край, сър.

Двайсет секунди изминаха в тишина, като Бегли продължаваше да се взира в снимките на корковото табло. Изведнъж той рязко се завъртя кръгом.

— Хут, мисля, че си заслужава да отделим време да отидем и поговорим с господин Тиърни.

Хут беше изумен.

— Вие и аз ли, сър?

— Отдавна не съм се занимавал с работа на открито. — Бегли огледа стените на кабинета си, сякаш те неочаквано се бяха стеснили. — Ще ми се отрази добре.

След като взе решението, той веднага започна да съставя план на действията им.

— Не искам в Клири да се разбере, че се интересуваме от Бен Тиърни. Ти как обясни интереса си на онзи... как му беше името, на собственика на къмпинга?

— Гус Елмър. Казах му, че Тиърни е кандидат за хуманитарна награда от университета си и се извършва преглед на всички аспекти на живота му.

— И той ти повярва?

— Напълно, сър.

Бегли кимна разсеяно, мисълта му вече препускаше напред.

— Трябва да държим в неведение възможно най-дълго и местната полиция. Не искам да ги поставим в готовност и да им дадем възможност да прецакат нещата, ако се окаже, че този тип е „Синия“. Как му беше името на оня задник?

— Тиърни.

— Не на този — прекъсна го нетърпеливо, — а на шефа на полицията.

— Бъртън. Дъч Бъртън.

— Точно така. Там няма ли някаква история?

— Преди това е бил в полицейското управление в Атланта — уточни Хут. — Изтъкнат детектив по убийствата. С много похвали. Безупречно досие. После откача и започва сериозно да пие.

— И защо?

— Мисля, че заради семейни проблеми.

— Да, и му духнаха под опашката. Сега си спомних. — Бегли събираше личните си вещи, в това число клетъчния си телефон, снимка в рамка на жена си, с която беше от трийсет години, на трите им деца, и Библията си. Свали палтото си от стойката за връхни дрехи и го облече.

— Вземи всичко това със себе си — посочи той папките в скута на Хут. — Ще ги прочета по пътя в колата.

Хут се изправи и хвърли предпазлив поглед през прозореца, където тъмнината се спускаше над града.

— Имате предвид, че искате... Че тръгваме тази вечер ли?

— Дяволски си прав.

— Но, сър, прогнозата за времето...

Бе удостоен с неприкрит остър поглед. Не се сви от страх, но прочисти гърлото си, преди да продължи.



— Прогнозата е за рекордно ниски температури, условия за поледица, снеговалеж и виелица, особено в онзи район на щата. Точно закъдето сме тръгнали.

Бегли посочи към таблото.

— Искаш ли да направиш предположение какво се е случило с тези жени, Хут? На какви изтезания ги е подложил онзи, преди да ги убие? Да, да, знам, ние не сме напълно сигурни, че те са мъртви, тъй като до този момент трупове няма. Ще ми се да мисля, че ще ги намерим живи и здрави, но аз имам повече от трийсет години опит с този вид гадост... Нека не се заблуждаваме, Хут, обзалагам се, че ще намерим кости и това ще е всичко останало от тези жени, които са имали бъдеще, мечти и хора, които са ги обичали. А сега можеш ли да погледнеш лицата на тези снимки и да продължиш да се вайкаш за някакво си лошо време? А?

— Не, сър.

Бегли се обърна и се запъти към вратата с думите:

— Аз също.

\* \* \*

Тиърни беше свалил шапката си с едно рязко движение. Лили стоеше до него с хавлиена кърпа. Това стана преди петнайсет минути, а раната върху главата му продължаваше да кърви. Почти цялата кърпа беше подгизнала от кръв.

— Раните върху главата винаги кървят обилно — поясни той, виждайки загрижеността ѝ. — Капилярите там са много.

— Ето ти чиста кърпа.

Докато му я подаваше, се пресегна за окървавената. Той я задържа.

— Не, не я пипай. Аз ще я занеса в банята. Предполагам, че е натам — той посочи вратата на спалнята.

— Вдясно.

— Ще измия кръвта от косата си. Може от студената вода кръвенето да спре. — И олюлявайки се като пиан, той стигна до спалнята, подпря се на касата на вратата и се обърна към нея: —

Продължавай да пълниш с вода всеки свободен съд. Тръбите скоро ще замръзват. Ще имаме нужда от вода за пиене.

Той изчезна в банята и лампата там светна. Тя забеляза, че върху касата на вратата бе останало кърваво петно.

Когато беше възкликнал: „Слава Богу! Отново съм Тиърни“, се беше усмихнал спокойно и непринудено, както миналото лято. Това разсея обзелата я неловкост, която сега й се струваше глупава и детинска.

Не знаеше много за него, но и не беше напълно непознат. Беше прекарала с него цял един ден. Разговаряха. Смяха се. Оттогава започна да чете статиите му и научи, че е уважаван автор, който често публикува.

Тогава защо се беше държала като тъпачка?

Може би защото цялата тази ситуация бе странна. Злополуки като тази се случваха на другите. Човек чете във вестниците за някое забележително оцеляване. Такива неща обаче не се случваха на хора като Лили Мартин.

А ето че сега тършува в кухня, която вече не е нейна, за да търси съдове, които да напълни с животоспасяваща вода за нея и за мъжа, когото едва познава, с когото може би щеше да остане усамотена между четири стени в продължение на няколко дни.

И — трябваше да си го признае — ако Тиърни не беше толкова привлекателен и толкова мъжествен, тя едва ли щеше да се чувства нервна заради усамотението си с него. Ако не бяха прекарали заедно онзи ден на реката миналото лято, сега вероятно нямаше да се чувства неловко.

— Тече ли още водата?

Тя леко трепна като чу гласа му близо зад себе си.

— Да, за щастие. — И се обърна с гръб към мивката, където пълнеше поредната тенджера. Тиърни притискаше кърпа към тила си. — Как е раната?

— Болеше ме, докато я промивах, може би защото водата е много студена. Но ми се струва, че студът притъпи болката. — Той свали кърпата. По нея имаше петна от прясна кръв, но количеството беше значително по-малко. — Кървенето май е намаляло. Би ли погледнала раната?

Той възседна един от високите столчета на бара. Лили сложи аптечката върху бар плота, застана зад Тиърни и след кратко колебание внимателно раздели косата му точно под темето.

— Е? — попита той.

Отворената рана беше широка, дълга и дълбока. За неопитните ѝ очи изглеждаше зле. Тя простена.

— Толкова ли е сериозно?

— Виждал ли си презрял пъпеш, разцепен на две?

— Охо!

— Мястото около раната е много подуто.

— Да, усетих, докато я промивах.

— Май ще ти се наложи да изтърпиш поне десетина шева. — Тя взе единия край на омотаната около врата му кърпа с петна от кръв и предпазливо докосна раната. — Добрата новина е, че от нея вече не струи кръв, само едва-едва сълзи.

В аптечката имаше само четири дезинфекционни тампона, всеки запечатан в отделно пликче. Лили отвори единия и извади четвъртита марля, напоена с антибактериален разтвор. Не беше по-голяма от бисквитата. Ако обаче миризмата издаваше силата на разтвора, той определено щеше да щипе. При мисълта, че трябва да сложи марлята върху отворената рана, стомахът ѝ се преобърна.

— Стегни се — каза тя, без да е сигурна дали предупреждава Тиърни или себе си.

Той стисна облегалката на стола и подпря брадичка върху ръцете си.

— Готов съм.

Но в мига, когато марлята се допря до раната, той трепна. Пое си шумно въздух. За да го разсее, Лили заговори.

— Изненадана съм, че в раницата си не носиш аптечка. А все пак си опитен турист.

При влизането им във вилата той беше пуснал раницата на пода и оттогава не я бе докосвал — само я избута под страничната масичка, за да не им се пречка.

— Огромен пропуск. Следващия път няма да тръгна без нея.

— Имаш ли нещо друго в раницата?

— Какво например?

— Нещо полезно.

— Не, днес бях тръгнал с малко багаж. Енергийно блокче. Бутилка с вода, която изпих.

— Тогава защо я взе от колата?

— Моля?

— Защо взе раницата си, щом няма нищо полезно в нея?

— Мили боже, докога смяташ да ме въртиш на шиш? Това нещо тук пари като пъклен огън.

Тя духна леко раната, отдръпна се и я огледа.

— Цялата я намазах с антисептик. Изглежда е доста лют.

— Усещам, че е лют. — Той взе аптечката и огледа оскъдното ѝ съдържание. — Хвърляме чоп за аспирин.

— Всички таблетки са за теб.

— Благодаря. Имаш ли от онези мънички комплекти за шиене? Колкото кибритена кутия. В случай, че ти се скъса копче.

Стомахът ѝ се сви.

— Моля те, не ме карай да правя това.

— Кое?

— Да шия раната ти.

— Не би ли я зашила?

— Нямам пособия за шиене.

— Голяма си късметлийка. Да имаш ножичка за маникюр?

— Имам.

Докато той гълташе две таблетки аспирин, тя извади несесера от дамската си чанта и му подаде малка ножичка.

— Чудесно — зарадва се той. — Между другото тенджерата се напълни.

Тя смени тенджерата с пластмасова кана.

— Ще отрежем лентички от лепкавата част. — Той обели опаковката на един анкерпласт. — Ще ги сложим на кръст върху раната. Е, не са шевове, но може да помогнат да се затвори.

Пръстите му не можаха да влязат в дръжките на малката ножичка.

— Дай на мен. — Тя взе от ръцете му анкерпласта и ножичката, нарязва лентички и ги постави върху раната, следвайки инструкциите му. — Сега почти не кърви — отбеляза тя, след като приключи.

— Покрий я с една от тези превръзки.

Възможно най-внимателно тя постави върху раната една от стерилните марли.

— Ще оскубе косата ти, когато я махаме.

— Ще го преживея. — И добави тихо: — Надявам се.

## ГЛАВА 7

Тя се стресна от мрачното му изражение и го попита:

— Какво говориш? Да не би да имаш контузии, за които не знам?

— Може би. Цялата лява страна на тялото ми е натъртена и охлузена. Усещам ребрата си така, сякаш някой се е опитал да ги раздели с железен лост. Но май нямам нищо счупено.

— Това е добре.

— Да, но може да имам вътрешни разкъсвания. Бъбреци, черен дроб, далак.

— Не би ли разбрал, ако имаш вътрешен кръвоизлив?

— Би трябвало. Но съм чувал, че човек може да умре от вътрешен кръвоизлив, преди да е усетил, че го има. Ако коремът ми започне да се подува, това ще бъде ясен признак, че се пълни с кръв.

— Забелязал ли си някакво разтягане, болезненост?

— Не.

Тя прехапа долната си устна.

— Ако има вероятност за кръвоизлив, трябваше ли да вземаш аспирин?

— Като се има предвид как ме боли главата, рискът си заслужаваше. — Той се смъкна от столчето на бара, отиде до кухненската мивка и махна каната, която се пълнеше. — Ако приемем, че ще оживея, ще имаме нужда от вода за пиене за неопределен период от време. С какви други съдове разполагаш?

Двамата претърсиха шкафовете и започнаха да пълнят всичко, в което може да се налее вода.

— Жалко, че имаш само душ. Можехме да използваме вана.

— Какъв е източникът за топлина и осветление тук? — попита той.

— Пропан. Има подземен резервоар.

— Кога е пълнен за последен път?

— Доколкото знам, миналата зима. Тъй като продавах мястото, не поръчах да го напълнят при последния снеговалеж. Не вярвам и Дъч

да го е правил.

— Значи може да свърши всеки момент.

— Предполагам.

— От колко време не си била тук?

— Като се изключи миналата седмица, от месеци.

— Тук ли беше отседнала през тази седмица?

— Да.

— А Дъч?

Неочаквано темата на разговора се беше изместила.

— Въпросът ти е неуместен, Тиърни.

— Което значи, че е бил тук.

— Всъщност, не беше — отвърна тя раздражено.

Той издържа на погледа ѝ в продължение на няколко удара на сърцето, после се обърна и отиде до термостата на стената.

— Ще го наглася на по-ниска температура, за да ни стигне пропанът за по-дълго време. Става ли?

— Разбира се.

— Ако резервоарът се изпразни, ще трябва да разчитаме изцяло на камината. Надявам се да имаш и други дърва, освен онези на верандата.

Не ѝ допадна намека му, че все още спи с бившия си съпруг, но след като двамата бяха затворени заедно като в клетка, нямаше място за сърдене. Реши да подмине тази тема.

— В бараката също има дърва — отвърна тя и посочи накъде се намира. — Пътят към нея минава...

— Знам къде се намира.

— Бараката? Наистина ли?

Малката постройка беше изградена от потъмняло дърво и беше разположена така, че да не се вижда от пътя или от вилата. Сливаше се без следа с околната страна и на практика беше невидима. Или поне тя така си мислеше.

— Откъде знаеш и за тази вила, Тиърни?

— Ти ми спомена за нея миналото лято.

Спомняше си точно какво му беше казала, тъй като оттогава хиляди пъти си беше повтаряла мислено разговора им.

— Да, споменах ти, че имам вила в района. Но не съм уточнявала къде.

— Не, не си.

— Тогава откъде си разбрал?

Той я изгледа продължително, после обясни.

— Обиколил съм надлъж и на шир тази планина. Един ден попаднах на къщата и бараката, преди да разбера, че съм в частна собственост. Предполагам, че бях нарушил границите на имота, но не нарочно. Видях табелата „Продава се“ и тъй като харесах мястото, се свързах с посредника за продажбата. Научих, че принадлежи на теб и съпруга ти, но че поради предстоящ развод го продавате. — Той разпери ръце. — Ето как разбрах къде се намира вилата. — После додаде: — И тъй, колко дърва има в бараката? Един кубик, повече...?

Макар че не ѝ се искаше да подмине въпроса за това доколко знае за нея, тя не сметна за предимство да продължи да разпитва и да предизвиква лоши чувства и отвърна:

— Няма цял кубик.

— Е, да се надяваме, че ще ни измъкнат оттук, преди да сме почнали да горим и мебелите.

— Колко ли време ще мине? Имам предвид, докато ни спасят.

Той седна обратно на дивана, където една хавлиена кърпа покриваше кървавите петна върху възглавницата, и облегна глава върху нея.

— Едва ли ще е утре. По-вероятно, вдругиден. А може и по-късно, зависи колко ще продължи бурята и натрупването на лед.

Тя си припомни по-предната зима, когато ледената вихрушка затвори планинските пътища за дни наред. Хората в по-отдалечените райони бяха останали без ток, защото електрическите кабели се бяха скъсали. На места възстановяването им беше отнело седмици, преди общините да се върнат към нормален живот. Предвиждаше се, че тази буря ще бъде по-силна и по-продължителна от предишната.

Лили седна на отсрещния диван и придърпа плетения шал върху краката си — беше много доволна, че Тиърни съобрази да вземе всички къси чорапи. Беше метнала мокрите върху облегалката на един от високите столове да съхнат. Крачолите на панталоните ѝ бяха все още влажни, но щеше да го изтърпи, стига краката ѝ да са сухи и относително топли.

— На колко нагласи термостата?

— На петнайсет градуса.



— Хмм.

— Ясно ми е, че няма да стане жега. Трябва да облечеш и другия пуловер. Ще запази топлината на тялото ти.

Тя кимна, но не се помръдна.

— Каква според теб е температурата навън?

— Под нулата — отвърна той без колебание.

— Тогава няма да се оплаквам, че си нагласил стайната температура на петнайсет. — Хвърли поглед към камината — И огънят ще ни се отрази добре.

— Така е. Но честно казано...

— Да, да, прав си, че трябва да икономисваме горивото. Просто изрекох на глас желанието си. Обожавам атмосферата, която създава камината. Уюта...

— Аз също.

— Не се чувствай задължена да седиш тук с мен. Мога и сам да се поддържам буден. Ако си уморена или ти се спи...

— Не, не ми се спи.

По никакъв начин не биваше да заспи и да рискува той да изпадне в безсъзнание или дори в кома. Трябваше да остане буден още няколко часа, едва тогава щеше да е безопасно да поспи. Освен това дрямката ѝ този следобед беше достатъчно дълга, за да не ѝ се спи сега.

Беше говорила, за да запълни тишината. Сега, когато се смълчаха, единствените звуци бяха на вятъра, на клоните, които се удряха в стрехите и на суграшицата, тропача по покрива. Очите им пробягваха из стаята, в която бяха останали само мебелите. Нямаше какво толкова да се гледа и накрая погледите им се срещнаха. Тогава празнотата на стаята ги обгърна, създавайки напрегната интимност.

Лили първа отмести поглед. Забеляза клетъчния си телефон върху масичката за кафе помежду им.

— Ако Дъч е получил съобщението ми, ще намери начин да изпрати някого тук.

— Не биваше да казвам онова. Че двамата сте били тук заедно.

Тя с жест му показва, че не е нужно да се извинява.

— Просто исках да разбера, доколко все още си обвързана с него, Лили.

Прииска ѝ се да му се сопне, но после реши да прекрати с този въпрос веднъж завинаги. По всичко личеше, че той ще продължи да го пита.

— Обадих се на Дъч тази вечер, защото той е шеф на полицията, а не заради продължаващите ни лични отношения. Бракът ни е приключил, но той не би ме оставил да загина тук от студ, както и аз не бих му обърнала гръб в подобна ситуация. Ако изобщо е възможно, той ще ни спаси.

— Ще се втурне да спасява теб — отбеляза Тиърни. — Съмнявам се, че ще го направи заради мен.

— Защо мислиш така?

— Той не ме харесва.

— Откъде си вадиш това заключение?

— Не, че нещо е направил. По-скоро обратното. Случвало се е да се натъкна на него. Никога не е правил опит да се разговорим.

— Може да не е било удобно.

— Не, смятам, че е нещо повече от това.

— Какво например?

— Първо аз съм външен човек тук, което веднага буди недоверие, защото моите прапрадеди не са родом от тези планини.

Тя се усмихна, съгласявайки се с наблюдението му над поведението на местните.

— Хората тук наистина държат на рода.

— Аз съм посетител, но идвам толкова често, че повечето хора поне знаят името ми и ме заговарят, когато ме срещнат. Поздравяват ме с добре дошъл. Ей такива неща. Когато обаче отида в магазина на Рит за сутрешното си кафе, продължавам да седя сам на бар плота. Никога не са ме канили да седна в компанията на „добрите приятелчета“, които пълнят сепаретата всяка сутрин. Дъч Бъртън, Уес Хамър и още неколцина, все израснали тук. Това е един затворен тесен кръг от хора. Не, че горя от желание да ме включат, но поне да поздравяват.

— Тогава приеми моето извинение заради тях.

— Повярвай ми, това не е чак толкова важно. Но се питах... — започна той и млъкна.

— Какво?

— Питах се да не би... да не би причината той да ме избягва е, че ти си му споменала нещо за мене.

Тя наведе глава.

— Не. По-точно, не бях споменавали нищо до вчера.

След дългото мълчание от негова страна, се наложи тя да запълни неловкото мълчание.

— Изненадах се като те видях в града. Не изчерпа ли тукашните теми, за които да пишеш?

— Не въпросът за сюжет ме връща тук, Лили.

Стръвта, която хвърли, беше опасна, но и съблазнителна; беше невъзможно да ѝ се устои. Тя вдигна глава и го погледна.

— Продадох статията за нашия ден на реката.

— Зная. Прочетох я.

— Така ли? — попита той, очевидно зарадван.

Тя кимна.

— Онова списание за водни спортове и моето имат общ издател, така че получавам безплатни екземпляри. Прелиствах един брой и мярнах името ти. — В действителност от месеци беше преглеждала внимателно това и подобни списания, питайки се дали ще опише и продаде статия за похода с каяци. — Страхотен материал, Тиърни.

— Благодаря.

— Вярно е. Описанията ти са толкова живи. Уловил си точно вълнението, което изпитахме. А и заглавието бе много добро. „Бушуващата Френч Брод“.

Той се ухили.

— Помислих си, че това може да привлече незапознатите. Трябва да прочетеш статията, за да разбереш, че става въпрос за име на река.

— Чудесна статия.

— Чудесен беше и денят — отвърна той с нисък и развълнуван глас.

Миналото лято, началото на юни. Десетина души, сред които и те двамата, се бяха записали на едномдневен поход с каяци в плитка вода. Запознаха се в автобуса, който превози групата няколко километра нагоре край реката, откъдето започнаха бясното плаване през няколко бързея от клас три и клас четири.

Еднакво опитни, двамата се сприятелиха, особено след като откриха, че неговата и нейната работа бяха, както ги определи Тиърни, „първи братовчеди“. Той беше писател на свободна практика и пишеше статии за списания; тя — редактор в списание.

Когато групата излезе на брега за обяд, те се отделиха от останалите и седнаха заедно на голям скален блок, надвиснал над бързите води на реката.

— Значи си главен редактор? — бе възкликнал той, когато му каза какво работи.

— От три години.

— Впечатлен съм. Това е отлично списание.

— Отначало беше предназначено за жените от юга. Сега се разпространява в цялата страна и тиражите се увеличават непрекъснато.

„Смарт“ съдържаше статии за обзавеждане на дома, мода, храна и пътуване. Неговата „мишена“ беше жената, която съчетава домакинството с кариера, която иска всичко и го постига. Статиите учеха как да се превърне готова храна, купена откъде в гастрономически деликатес само с добавянето на няколко подправки от домашния шкаф, как да се сервира яденето в изискан сервиз, други материали правеха предварителен преглед на модните тенденции за обувките и облеклото през настъпващия сезон.

— Разбира се, стараем се да не изключваме от кръга на читателите ни и майките, които си стоят вкъщи — допълни Лили, — но наблягаме предимно на жената, която иска да успее в офиса, да планира съвършена семейна почивка и да бъде домакиня на забележителни вечери, организирани без предварителни приготовления.

— Смятате ли, че това е възможно?

— Ще разберете от следващия ни брой.

Той се засмя и вдигна тост за успеха с бутилка вода. Слънцето ги топлеше, разговорът вървеше гладко. Между тях се беше създала непринуденост, хармония, която възниква между хора, дълбоко свързани.

През целия следобед бърбеха при всеки удобен случай, въпреки че бяха принудени да се съсредоточават върху предизвикателствата на спорта. Общуваха с усмивки, правеха си знаци с ръце, подхвърляха си закачки.

Беше ѝ услужил с крем срещу слънчево изгаряне, когато тя установи, че е забравила своя. Но го предложи и на двете колежанки,

които безсрамно флиртуваха с него и целия ден се стремяха да привлекат вниманието му.

Когато стигнаха мястото, където сутринта бяха оставили колите си и Лили тръгна към своята, той изтича след нея.

— Къде си отседнала?

— В Клири. Там прекарвам повечето от летните уикенди. Имам вила.

— Чудесно.

— Да, така е.

Колежанките изравниха открития си джип с тях.

— Ще се видим по-късно, Тиърни — подвикна шофьорката.

— Да, разбира се.

— Запомни ли името на мястото? — ухили се момичето на пътническата седалка.

Той потупа челото си.

— Пази се тук.

Без да обръщат внимание на Лили, те му хвърлиха конспиративна усмивка и потеглиха, вдигайки облак прах. Той им помахаше с ръка и поклати глава.

— Купонджийки, търсеци си белята. — Обърна се към Лили и се усмихна. — С риск да нараня мъжката си гордост трябва да призная, че ти ме превъзхождаше с твоите родео хватки в последния клас четири.

Тя се засмя.

— Много благодаря. От устата на някой толкова опитен като теб това е истински комплимент.

— Най-малкото, което мога да направя, е да те почерпя с едно питие. Можем ли да се видим някъде?

Тя кимна по посока на прашната диря, оставена от джипа на момичетата.

— Останах с впечатление, че имаш планове.

— Да, планът ми е да се видя с теб.

Усмивката ѝ замръзна. Тя преднамерено усърдно започна да търси ключовете на колата си.

— Благодаря ти, Тиърни, но трябва да ти откажа.

— О! А утре вечер?

— Съжалявам, не мога. — Пое си дълбоко въздух и го погледна в очите. — Със съпруга ми сме канени на вечеря.

Неговата усмивка се стопи.

— Ти си омъжена. — Произнесе го като твърдение, а не като въпрос.

Тя кимна.

Той сведе поглед към пръстите ѝ, където липсваше брачна халка. Изражението му — смесица от обърканост и разочарование — говореше красноречиво.

После, в продължение на един безкраен момент, те само се гледаха. Безмълвно, общувайки само с очи. Залязващото слънце, проникващо между дърветата, хвърляше шарени сенки върху безрадостните им лица.

Най-накрая тя протегна ръка.

— Беше чудесно да се запозная с теб, Тиърни.

Той разтърси дланта ѝ.

— Същото важи и за мен.

— Ще следя статиите ти — допълни тя, докато се качваше в колата си.

— Лили...

— Довиждане. Пази се. — Тя затвори вратата на колата си и потегли бързо, преди той да успее да каже още нещо.

Тогаваше се видели за последен път до вчера, когато тя го мерна на отсрещната страна на главната улица в центъра на Клири. Беше се спряла толкова внезапно на тротоара, че Дъч се блъсна в нея.

— Какво гледаш?

Тиърни се канеше да се качи в своето чероки, когато случайно погледна в нейната посока. Реакцията му закъсня. Погледите им се срещнаха и задържаха.

— Бен Тиърни — отвърна тя разсеяно на въпроса на Дъч. А може би произнесе гласно едно име, което през последните осем месеца не напускаше мислите ѝ.

Дъч проследи погледа ѝ над отсрещните пътни платна. Тиърни продължаваше да стои там, с единия крак в колата, с другия — на тротоара и я гледаше, сякаш очакваше знак какво да направи.

— Познаваш ли този човек? — попита я съпругът ѝ.

— Запознахме се миналото лято. Нали помниш, когато отидох на поход с каяци по Френч Брод? Той беше в групата.

Дъч отвори вратата на адвокатската кантора, където имаха среща за подписване на окончателните документи по продажбата на вилата.

— Закъсняваме — промърмори той и я въведе вътре. Когато половин час по-късно напуснаха кантората, тя се улови, че оглежда Мейн Стрийт в двете посоки за черното чероки. Щеше да ѝ е приятно да му каже поне здравей, но от Тиърни или от колата му нямаше и следа. Но сега, когато той седеше на метър и половина от нея, ѝ беше трудно да го погледне, камо ли да измисли какво да каже.

Усещайки погледа му върху себе си, тя вдигна глава към него. Той заговори:

— След онзи ден на реката се обаждах няколко пъти в редакцията ти в Атланта.

— Твоите статии не са подходящи за нашите читатели.

— Не се обаждах за това.

Тя се обърна и погледна към празната камина. Днес сутринта беше измела пепелта, а ѝ се струваше, че е било много отдавна. Тихо каза:

— Знам защо се обаждаше. Затова не ти отговорих. По същата причина не приех да пийна нещо с теб след нашия поход с каяци. Бях омъжена.

Той се изправи, заобиколи масичката за кафе и се настани на дивана до нея толкова близо, че я принуди да го погледне.

— Но сега не си омъжена.

\* \* \*

Уилям Рит се усмихна на сестра си, която прибираше празната му чиния.

— Благодаря ти, Мерилий. Задушеното беше чудесно.

— Радвам се, че ти хареса.

— Намислил съм да предлагам специалитет на деня в обедното меню. Нещо, което да е различно за всеки ден от седмицата. В сряда — руло „Стефани“. В петък — ролца от раци. Би ли разкрила рецептата си за това задушено на Линда?

— Тя е мамина рецепта.

— О! Е, на нея едва ли ще ѝ пука, ако я разкриеш, нали?

За нечии чужди уши думите биха прозвучали грубо, но Мерилий знаеше причината за безчувствеността на Уилям и не го винеше. Родителите им бяха починали, но никой от тях не им липсваше. Единият беше напълно равнодушен, другият — безотговорен егоист.

Баща им беше суров и необщителен човек. Механик по професия, той ставаше всяка сутрин преди разсъмване, за да слезе от планината до автосервиза в града, където работеше. Връщаше се вкъщи за вечеря, която унищожаваше методично. Измърморваше по някоя дума на въпросите им, но иначе всичко друго, което казваше, беше критика или порицание. След вечеря се оттегляше в спалнята си, като затваряше вратата, за да се изолира от семейството си.

Мерилий никога не го беше виждала да се зарадва на нещо, освен на зеленчуковата градина, която обработваше всяко лято. Тя беше негова гордост и радост. Мерилий беше на седем години, когато той хвана зайчето ѝ да гризе една зелка. Изви му врата пред нея и накара майка ѝ да го сготви за вечеря. Мерилий прие за поетична справедливост, когато той умря от сърдечен удар, докато окопаваше една леха с лук.

Майка им беше мърморана и хипохондричка, която наричаше мъжа си зад гърба му недодялан селяк. В продължение на четирийсет години тя се постара всички да разберат, че се е омъжила за човек, много под нивото ѝ. Фокусът на живота ѝ беше личното ѝ нещастие.

Когато влошеното ѝ здраве я прикова към леглото, Мерилий прекъсна един срок в гимназията в Клири, за да се грижи за нея. Една сутрин, когато отиде да я събуди, Мерилий установи, че майка ѝ беше починала в съня си.

Двамата с брат ѝ много рано се научиха да разчитат сами на себе си. Родният им дом се намиреше откъм далечната страна на връх Клири, изолиран от града и съседи, с чиито деца да си играят. Родителите им не общуваха много-много с хората, затова не бяха научили на това нито нея, нито Уилям. Затова за тях училището се оказа място на мъчителни усилия.

Уилям се учеше добре и беше кандидатствал за стипендия. Усилията му бяха възнаградени с отлични служебни характеристики и награди. Със същата решителност се беше опитал да си създаде



приятели, но прекомерното му старание обикновено даваше обратен резултат.

Мерилий откриваше смисъла на живота сред страниците на книгите.

С изключение на годините, прекарани в колежа, двамата с Уилям живееха в една и съща къща. След като майка им почина, той реши, че е дошло времето да се преместят в града. Никога не му беше минало през ума, че Мерилий може да има свои планове. На нея също не ѝ беше хрумвало да живее отделно от него. Напротив, беше се зарадвала на възможността да напусне грозния, мрачен, планински дом, който навяваше само тъжни спомени.

Купиха си малка, спретната къща на тиха улица. Тя я превърна в уютен дом, пълен с цветя и светлина, нещата, които ѝ бяха липсвали в дома на нейното детство.

Едва след като закачи последното перде и подреди и последната стая, тя установи, че нищо, освен обстановката не се беше променило. Животът ѝ не пое по никакъв нов, вълнуващ път. Да, коловозът бе похубав, но си оставаше коловоз.

Колкото до семейната къща в планината, тя би я продала, или би я оставила да се руши под силите на слънцето и бурените. Но Уилям имаше други идеи.

— Бурята ще ти попречи да работиш по къщата — отбеляза тя, докато бършеше с влажна кърпа масата.

Той се обади иззад вестника си:

— Права си. Ще минат дни, преди някой да може да мине по главния път. А страничния до нашето място ще го изчистят много покъсно.

Страничния път, за който той говореше, се виеше по западната страна на планината. Тя винаги беше по-студена, по-тъмна и последна показваше признаците на пролетта.

— Ще ми се да ме заведеш горе, когато пътят стане проходим — каза Мерилий. — Искам да видя какво си направил с мястото.

— Напредва. Надявам се да го завърша следващото лято. Идеята му беше да поднови къщата и да я дава по наем на почиващи. В областта бяха регистрирани десетки агенти, които даваха под наем собственост за по месеци през лятото и есента. Повечето от работата вършеше сам, наемаше предприемачи само, когато беше абсолютно

наложително. В действителност влагаше цялото си свободно време в този ремонт. Къщата трябваше да бъде срината до основи, за да се хареса на Мерилий. Но Уилям беше развълнуван от проекта, затова тя го подкрепи.

— Чух, че старата къща на Смитсън миналото лято била наета за хиляда и петстотин на седмица — каза той. — Представяш ли си! А тя беше пред рухване, когато започнаха ремонта. За нашата ще има повече желаещи.

— Какво правеше този следобед с Уес и Скот Хамър в задната част на магазина?

Той наклони надолу ъгъла на вестника и я погледна остро.

— Я повтори.

— Този следобед в задната част на магазина ти...

— Чух тази част. Какво искаше да кажеш с това какво съм правил!

— Защо се обиждаш, Уилям? Само попитах...

— Не се обиждам. Просто въпросът е странен, това е. Няма никаква връзка с разговора и е неуместен. После пък ще ме попиташ какви рецепти носят клиентите ми, след като знаеш, че не мога да споделям информация като тази.

В действителност той беше интригант, който обичаше да поклокарства за клиентите си и за здравословното им състояние.

— Работата ти с Уес и Скот нещо лично ли беше?

Той въздъхна и остави вестника настрана, сякаш тя му беше развалила удоволствието.

— Лично, но не поверително. Уес се обади по-рано, каза, че Дора има главоболие и ме попита какво обезболяващо мога да й дам без рецепта. И дойде да го вземе.

Той стана от масата и отиде до плота да си налее още кафе. Докато отпиваше, я погледна над ръба на чашата:

— Защо питаш? Да не би да си си въобразила, че Уес е дошъл, за да флиртува с теб?

— Той не флиртуваше с мен.

Уилям я погледна подигравателно.

— Не флиртуваше — настоя тя. — Просто си говорехме.

— Наистина, Мерилий, не мога да повярвам, че би се поласкала от вниманието на Уес. — Гласът му прозвуча почти със съжаление. —

Той флиртува с всичко, което има яйчници.

— Не бъди груб.

— Груб ли? — Брат ѝ се изсмя късо, пръскайки кафе. — Не знаеш какво е грубост, докато не чуеш как говори Уес за жените. Без те да го чуват, разбира се. Използва уличен език, който вероятно ти е непознат, и се хвали със сексуалните си завоевания. Като го чуеш как говори, ще си помислиш, че е все още гимназист. Хвали се с аферите си със същата напереност, с която обикаляше с вдигната топка из залата след голяма победа.

Мерилий разбираше, че по-голямата част от неодобрението на Уилям се дължи на ревност. Умираще да бъде мачо като Уес. Истината беше, че още не е надживял юношеската завист към популярния си съученик. Да бъдеш отличникът, който произнася словото при завършване на випуска, не можеше дори да се доближи до престижа да си капитан на футболния отбор. Поне не и там, където живееха.

Но тя също така знаеше, че това, което ѝ каза за Уес, макар и вероятно преувеличено, в основни линии беше вярно. Тя работеше като преподавател в училището, където работеше и Уес Хамър. Той се перчеше по коридорите на училището, сякаш ги притежаваше. Изглежда смяташе, че собствеността върви заедно със задълженията му на ръководител по атлетика. Той се гордееше с титлата и с цялата слава и привилегии, които я съпровождаха.

— Знаеш ли, че е прелъстявал свои ученички?

— Клюки — възрази кротко Мерилий. — Разпространени от самите момичета, предполагам. Гладни кокошки просо сънуват.

Уилям поклати глава, сякаш наивността ѝ го натъжаваше.

— Толкова си наивна, Мерилий. Щом искаш, залъгвай се за Уес Хамър. Но като твой по-голям брат, загрижен за твоето добро, ти препоръчвам да си намериш друг герой.

Той взе кафето и вестника си и се оттегли в дневната. Не различен от баща им, Уилям също си имаше навици. Очакваше вечерята да е готова всяка вечер, когато се прибереше от магазина. След вечеря четеше вестника си, а през това време тя почистваше кухнята. Когато беше готова да седне в дневната, за да прегледа домашните на учениците, той се оттегляше в спалнята си, където гледаше телевизия, докато настъпи време за лягане.

Споделяха една и съща къща, но рядко една и съща стая.

Тя не пропускаше да го пита как е минал денят му, но той рядко се интересуваше за нейния — все едно, че работата ѝ бе маловажна.

Той можеше да излезе вечер, без да ѝ дава отчет колко ще се бави или къде отива, ала когато тя излизаше, трябваше да го уведоми предварително, да му каже къде отива и кога ще се върне.

След изчезването на втората жена от градчето той стана особено бдителен за нейните излизания и прибирания. Беше ѝ любопитно дали той наистина е загрижен за безопасността ѝ, или просто му доставя удоволствие да упражнява властта си над нея.

Беше една стара мома, която се грижи за брат си, защото си няма съпруг, към когото да насочи вниманието си. Без съмнение така я възприемаха хората, поклащайки със съжаление глава, докато мърмореха: „Бог да я благослови.“

Уилям имаше свой живот. Също и тя. Неговият.

До неотдавна, когато всичко се промени така прекрасно и удивително.

## ГЛАВА 8

Напрежението около кухненската маса на семейство Хамър можеше да се среже с нож, както Уес забиваше нож в дебелията си, недопечена пържолата. Той си отрязва голямо парче от месото, потопа го в езерцето от кетчуп в чинията си и го пъхна в устата си.

— Ти ми каза, че онези формуляри за кандидатстване са вече изпратени — заговори той, дъвчейки.

Скот седеше с приведени рамене на стола и гледаше надолу. Забождаше разсеяно вилицата си в чинията с картофено пюре.

— Учих за изпитите в края на срока, тате. После нали бяхме една седмица при дядо за Коледа. Откакто започнахме училище, все съм зает.

Уес прокара залька си с глътка бира.

— Зает с всичко друго, освен с бъдещето си.

— Не е вярно.

— Уес.

Той стрелна с поглед жена си.

— Не се меси, Дора. Това е между Скот и мен.

— Ще започна да ги попълвам тази вечер. — Скот избута стола назад и остави салфетката до чинията си.

— Аз ще ги започна тази вечер. — Уес посочи с ножа си чинията на Скот. — Довърши вечерята си.

— Не съм гладен.

— Въпреки това ще я изядеш. Нужни са ти белтъчини.

Скот разгъна отново салфетката върху скута си и с театрален жест забучи вилицата в пържолата и започна да я реже.

— През ваканцията те оставих да ядеш боклуци — продължи баща му. — Отсега нататък, докато приключат пролетните тренировки, ще следя как се храниш. Никакви десерти повече.

— Направила съм ябълков пай — обади се Дора.

Съчувственият поглед, който тя хвърли към сина си, подразни Уес повече, отколкото предложението за пая.

— Половината вина за положението му носиш ти! Ти го разглези, Дора. Ако останеше на теб, той и в колежа няма да отиде. Ще го държиш до себе си и ще го дундуркаш до края на живота му.

Приключиха вечерята си в мълчание. Скот държеше главата си наведена, тъпчейки храната в устата си, докато чинията му не се изпразни, после помоли да го извинят.

— Знаеш ли какво — Уес намигна великодушно на сина си, — нека ти слегне вечерята, а после едно парче пай няма да ти навреди.

— Благодаря. — Скот хвърли салфетката и затътри крака към вратата на кухнята. Секунди по-късно се чу как затръшна вратата на стаята си и се разнесе силна музика.

— Ще отида да говоря с него.

Уес хвана ръката на Дора, докато тя ставаше.

— Остави го — възпря я той и я побутна да седне отново. — Нека се цупи. Ще му мине.

— Ама напоследък той все се цупи.

— Покажи ми някой тийнейджър, който да няма променливи настроения.

— Но Скот досега не е бил такъв. Напоследък сякаш не е той. Нещо не е наред.

С преувеличена любезност Уес каза:

— Сега ще си хапна пая, ако обичаш.

Докато му отрязваше парче от пая, който изстиваше върху плота, тя беше с гръб към него.

— Той те обича, Уес. Старае се усилено, за да ти достави удоволствие, но ти рядко признаваш заслугата му за нещо. Ще реагира по-добре на похвала, отколкото на критика.

Той изпъшка.

— Не можем ли поне веднъж да проведем разговор, без да ми подхвърлиш някоя глупост, вдъхновена от Опра.

Тя му поднесе пая.

— Искаш ли сладолед?

— Кога не съм искал?

Тя занесе картонената кутия на масата, сложи една лъжица сладолед върху пая му, върна кутията във фризера и започна да прибира чиниите.

— Така ще отблъснеш Скот. Това ли искаш?

— Онова, което искам, е да изям десерта си на спокойствие.

Когато тя се извърна към него, той с изненада забеляза някакъв повей от времето, когато бе студентка. Беше я видял да прекосява с лека походка двора на колежа, облечена в поличка за тенис, с ракета в сак, метнат през рамо и с влажна от пот тениска, след току-що свършил мач.

Същия следобед очите ѝ заблестяха гневно, защото го видя да хвърля опаковка от десерт върху грижливо поддържаната морава пред спалното помещение на спортистите, където той и неколцина негови приятели се бяха разположили.

— Как не ви е срам! — Тонът ѝ беше такъв, сякаш го беше видяла да се изхожда по голяма нужда в шадраван или нещо подобно. После отиде до опаковката, вдигна я и я хвърли в най-близкото кошче за боклук. Продължи по пътя си, без да погледне назад.

Приятелите му, включително Дъч Бъртън, започнаха да подсвиркват и дюдюкат след нея, подхвърляйки неприлични забележки и предложения, когато се беше навела да вдигне опаковката. Уес обаче я проследи със замислен поглед. Не ще и дума, че му харесаха полюшващите ѝ се гърди и стегнатото ѝ дупе. Бяха възбудили слабините му. Но тя го беше срязала с високомерното си държане.

Повечето студентки замираха при появата му. И момичетата, като момчетата, издълбаваха чертичка в рамката на леглото си, а преспиването със спортна звезда се котираше високо. По онова време двамата с Дъч Бъртън изпъкваха в отбора по футбол. Момичетата не им отказваха нищо и обикновено получаваха повече, отколкото бяха поискали. Беше толкова лесно да преспиш или да ти духат, че направо беше загубило от очарованието си. Това момиче му беше допаднало заради дързостта си.

Запита се къде бе отишла дързостта на Дора. След като се ожениха, сякаш напълно изчезна.

— Нима ябълковият пай е по-важен от сина ти?

— За Бога, Дора, нямах това...

— Един ден ще го отблъснеш напълно. Той ще ни напусне и повече няма да го видим.

— Знаеш ли какъв ти е проблемът? — ядоса се той. — Нямаш какво да правиш, това е. Цял ден седиш, гледаш по телевизията някакви размазващи мъжете предавания и ми приписваш всеки

недостатък, за който се говори там. После си мечтаеш за ония шантави сценарии, които никога няма да се случат на твоето семейство. Баща ми беше строг с мен, а на мен нищо ми няма.

— Обичаш ли го?

— Кого?

— Баща си.

— Уважавам го.

— Страхуваш се от него. Гащите ти се разтреперват от този зъл старец.

Уес захвърли лъжицата си и се изправи рязко, при което столът му шумно изстърга по пода. Няколко напрегнати момента те се гледаха през масата. После той се усмихна.

— Божичко, Дора, обожавам, когато говориш мръсотии.

Тя му показва гърба си, като се обърна към мивката и пусна чешмата.

Уес застана зад нея, пресегна се и спря водата.

— Съдовете могат да почакаат. — Обгърна с ръце бедрата ѝ и я притисна към себе си. — Ти направо ме надърви.

— Върви някъде другаде, Уес.

Той се подсмихна презрително и отдръпна ръцете си.

— Ще ида.

— Знам. — И тя отново пусна водата.

\* \* \*

Дъч почука няколко пъти на задната врата на семейство Хамър. През прозореца виждаше кухнята, където светеха всички лампи, но никой не се мяркаше.

Потропвайки с крака от нетърпение и студ, той почука още веднъж, после отвори вратата и извика.

— Уес, аз съм, Дъч.

Пристъпи вътре и заедно с него нахлу студен въздух. Затвори вратата, прекоси кухнята и надникна в дневната.

— Уес? — извика силно, надявайки се да го чуят сред ударните инструменти на рок музиката, идваща някъде от задната част на къщата, най-вероятно от спалнята на Скот.



Зад него се отвори вратата, свързваща кухнята с гаража. Обърна се точно когато Уес влизаше през нея. Като видя Дъч наред кухнята, той се разсмя.

— Значи все пак дойде. Предполагах, че ще го направиш, щом намериш време за видеокасетите. Налях антифриз в колата на Дора. Както застудя... — После усмивката му помръкна. — Случило ли се е нещо?

— Лили е катастрофирала.

— Господи! Ранена ли е?

— Не мисля. Не съм сигурен.

Уес хвана Дъч под мишница и го поведе към дневната. Дъч свали шапката и ръкавиците си. Ботушите му бяха оставили следи от топящ се лед и кал върху килима, но никой от тях не забеляза. Уес му наля „Джак Даниелс“.

— Пийни си от това, после ми разкажи какво се е случило.

Дъч гаврътна наведнъж уискито, намръщи се и си пое дълбоко въздух, сякаш беше тичал.

— Оставила е съобщение на клетъчния ми телефон. В това време разговарях със семейство Гън и затова не отговорих на обаждането. По дяволите! Докато е слизала от планината, станала злополука. Боже мой, когато напуснах вилата, мислех, че е тръгнала веднага след мен. Не трябваше да я оставям. Пътят вече се беше заледил. Предполагам, че е изгубила контрол, не знам. Казва, че се е върнала в хижата и онзи Бен Тиърни...

— Тиърни ли? Онзи, дето... — Уес изимитира писане на машина.

— Да, същият. Писател на приключения или какъвто по дяволите е. Лили съобщава, че е ранен.

— Мислиш ли, че колите им са се сблъскали?

— Всичко, което можах да разбера е, че двамата са във вилата, че Тиърни е ранен и трябва да изпратя помощ.

— Какво се е случило? — Дора се появи на вратата, облечена в пенъоар с висока яка, здраво пристегнат с колан в кръста. Изражението ѝ винаги напомняше на Дъч за въжеиграчка, разбрала, че е направила погрешна стъпка.

Уес ѝ разказа накратко положението.

— Лили казва ли дали е ранен господин Тиърни и дали е сериозно? — попита тя.

Дъч поклати глава и протегна празната си чаша към Уес, който я напълни. Този път Дъч отпи по-предпазливо.

— Не знам дали има драскотина или бере душа. Честно казано, дори не ме интересува. Безпокоя се за Лили. Трябва да отида там. Още тази вечер.

— Тази вечер? — повтори Дора.

Уес хвърли поглед през прозореца на дневната.

— Този ужас още не е спрял, Дъч. Дори се е усилил.

— Няма нужда да ми казваш. Нали дойдох с кола.

Всяка повърхност навън беше заледена. Нямаше изгледи снеговалежът да намалее, а температурата продължаваше да пада.

— Как смяташ да стигнеш до там? Не можеш да караш нагоре по пътя. Дори и твоята кола е безпомощна върху такъв лед.

— Знам — отвърна той с гняв и раздражение. — Вече пробвах.

— Ти луд ли си?

— Да, луд съм. По-скоро, бях. Когато чух съобщението по телефона, действах, без да мисля. Качих се и потеглих, но... — Пресуши второто си питие. — Колата се завъртя и едва успях да овладея управлението.

— Ще донеса кафе. — Дора влезе в кухнята.

— Можел си да се претрепеш — каза Уес. — Да правиш такава глупост.

Дъч се изправи и закрачи из стаята.

— А как трябва да постъпя според теб, Уес? Да седя тук и да чакам да разчистят пътя? Това може да продължи с дни. Ами ако и Лили е ранена? Напълно в неин стил е да не ми каже.

— Разбирам безпокойството ти. Но ти вече не носиш отговорност за нея.

Дъч се обърна към него. Въпреки че Уес изрече истината, Дъч не искаше да я чува. Най-вече не искаше да я чува от Уес. Превъзхождащият го във всичко Уес. Уес, който не познаваше поражение и през целия си живот не беше изпитвал съмнение в себе си. Уес винаги владееше всяко положение.

— Аз съм началник на полицията. Дори да няма друга причина, съм отговорен за Лили.

— Добре, добре, успокой се. Няма смисъл да ми се сърдиш, нищо няма да се оправи така.

Дъч пое една от чашите с кафе, които Дора поднесе върху табличка. Отпи няколко глътки, които му бяха необходими след двете дози чисто уиски. Парливата течност беше като балсам за организма му. Ароматът, вкусът, топлината, разляла се в стомаха му, приятното раздвижване го накараха да осъзнае колко много му липсваше редовната чашка през час, през два.

— Нали Кал Хокинс все още държи монопола над камиона за опесъчаване?

— Миналата година общината поднови договора му — отвърна Уес. — Но само защото нехранимайкото е собственик на камиона.

— Накарах хората ми да го издирят. Лично отидох до къщата му. Тъмна и заключена. Никой не вдига телефона. Ако не е навън да опесъчава, тогава къде можа да е, по дяволите?

— Според мен в някой бар — отвърна Уес. — Затова толкова много си обича работата. Работи по няколко дни в годината. През останало време се напива до вцепененост.

— Проверихме в баровете.

— Барове, където сервират акцизен алкохол от бутилки с етикети? — Уес повдигна подигравателно вежди. — Не там ще намериш Кал. — Той излезе в антрето и си сложи палтото, шапката и ръкавиците. — Ти ще караш. Аз ще ти кажа къде отиваме.

— Дора, благодаря за кафето — каза Дъч, минавайки покрай нея.

— Моля ви, бъдете внимателни.

— Не ме чакай.

Когато двамата излязоха навън, Уес тупна Дъч по гърба.

— Не се притеснявай, приятел. Ще измислим начин да спасим твоята дама.

\* \* \*

Прозорците на спалнята на Скот гледаха към задния двор. Той наблюдаваше баща си и Дъч Бъртън, които буквално се запързляха до черното бронко със светлинна тръба на покрива и полицейския шаблон на вратите. Дъч беше оставил двигателя да работи. Изгорелите газове

танцуваха като бял дух зад колата. Докато излизаха на заден ход, колелата се въртяха, търсейки сцепление.

Скот все още гледаше след чезнещите задни светлини, когато майка му почука на вратата на спалнята.

— Скот?

— Влез. — Той намали звука на уредбата си.

— Искаш ли си пая сега?

— Може ли да го оставя за закуска? Прекалено много ми дойде пържолата. Видях татко да излиза с господин Бъртън.

Тя му разказа какво се е случило.

— Сигурно Лили не е тръгнала веднага и бурята я е хванала. Поне има основателна причина да стои там горе. Не мога да си представя какво е правил господин Тиърни днес на върха.

— Той е турист.

— Тогава трябва да е съвсем наясно, че не се ходи в планината, когато приближава буря, нали?

— Дори да открият Кал Хокинс, не мисля, че някой може да мине с кола по пътя Маунтин Лоръл тази вечер — отбеляза той.

— И аз тъй мисля, но те нямаше да ме послушат. Ако има някой по-упорит от баща ти, това е Дъч Бъртън. Да ти донеса ли нещо? Чаша горещ шоколад?

— Не, благодаря, мамо. Ще поработя малко върху онези формуляри, както обещах на татко. После си лягам.

— Добре. Лека нощ. Наспи се хубаво.

— Не забравяй, преди да си легнеш, да заключиш и да включиш алармата — напомни й, докато тя излизаше.

Дора му се усмихна.

— Няма да забравя. Баща ти непрекъснато ми напомня да заключвам вратите и прозорците, особено откакто Милисът изчезна. Но аз не се безпокоя, че някой ще влезе.

Защо ли, помисли си Скот. В чекмеджето на нощното шкафче до леглото й лежеше зареден пистолет. Скот не биваше да знае, но знаеше. Намери го намерил, когато беше в шести клас и се беше промъкнал в спалнята на родителите си, за да търси презервативи, с които да впечатли приятелите си.

— Като че ли Милисът и останалите не са отвлечени насила — продължи тя. — Който и да е престъпникът, той е някой, когото жените

познават, или поне са го сметнали и приели за безопасен. Изглежда, че са тръгнали с него доброволно.

— Добре, но все пак бъди предпазлива, мамо.

Тя му изпрати целувка.

— Обещавам.

След като вратата се затвори, Скот засили звука на уредбата и нагласи таймера да я изключи двацет минути по-късно. После се облече в топли дрехи за своята тайна екскурзия.

Прозорецът на спалнята му се отвори безшумно, тъй като той поддържаше всички плъзгащи се части смазани. След миг се озова навън и отново затвори прозореца. Не искаше майка му да усети студения полъх и да тръгне да търси източника.

Леденият въздух опари очите му и носът му протече. Той приведе рамене срещу навяващия сняг и пхна ръцете си с ръкавици в джобовете на палтото. Тръгна, като избягваше осветените места.

Понякога, особено следвайки някоя от поредните лекции на баща му за това как би оплескал нещата, когато всъщност си беше скъсал задника да направи всичко, което му беше казал, просто трябваше да избяга от къщи.

Разбира се, нищо, което правеше, не беше достатъчно, за да задоволи баща му. Никаква синя лента не беше достатъчно синя, никой сребърен трофей не беше достатъчно лъскав за сина на Хамър. Ако спечелеше златен олимпийски медал, баща му щеше да поиска да разбере защо не е спечелил два.

Видя да се приближават светлини на фарове и опасявайки се, че може да е бронкото на Дъч Бъртън, той се отдръпна зад една ограда и зачака колата да отmine. Движейки се с не повече от петнайсет километра в час на колата й беше нужна цяла вечност, докато се приближи до Скот, чиито крака се вкочаниха от студ.

Но предпазливостта му се оказа излишна. Не беше бронкото, което най-накрая мина пълзейки покрай него. Той тръгна отново, яката на палтото му го удряше по бузите, беше нахлупил ниско шапката си, за да не го познае някой, който случайно наблюдава бурята от прозореца си към улицата.

Хората в града обичаха да споделят. Ако някой го забележеше навън тази вечер и по-късно го споменеше пред баща му, лошо му се

пишеше. Ами ако се подхлъзнеше на леда и си счупеше нещо? Старият щеше да получи удар. Не, първо щеше да го убие.

Потънал в такива мисли — или може би от прекомерен страх, той се подхлъзна на заледения тротоар. Краката му се вирнаха във въздуха и той полетя надолу, тупвайки силно на задните си части.

Остана така известно време, за да се възстанови от удара, преди дори да се опита да стане. След няколко комични опита да се изправи на крака върху хлъзгавата повърхност, най-накрая успя. Докуцука до една ограда и се облегна на нея.

— Божичко — прошепна разтреперан, представяйки си какво би направил баща му, ако се прибереше вкъщи с натрошен глезен или счупен пищял.

„Виж, тате, ето как стана. Измъкнах се крадешком от къщи. Докато се разхождах по улиците на града, паднах върху леда. Сигурно си чувал звука, който издава счупена кост. Като двойка греди, удряни една в друга. Въздишка. Предполагам, че в крайна сметка няма да кандидатствам за «Кримзън Тайд» в Алабама. Ще им се наложи да спечелят шампионата на Националната университетска асоциация по атлетика без мен.“

Докато се придвижваше по тротоара, без да се отдалечава от оградата, той потрепери при мисълта за ефекта на водородна бомба, който грешка като тази щеше да окаже върху живота му. Щеше да плаща за нея до деня на погребението си, когато баща му щеше да се наведе над отворения му ковчег и да каже: „Майната ти, Скот, какво си мислеше?“ Бомбастичните фрази и беснеенето на Уес нямаше да имат край.

Той погледна назад към заледеното място, причинило падането му. Беше се разминал на косъм от бедствие. Дяволски късмет, че не счупи врата си.

А не беше ли нещастие?

Мисълта изскочи от подсъзнанието на Скот без никакво предупреждение и го накара да замръзне на място. Откъде му хрумна такава мисъл, запита се той.

Беше от онези мисли, които само като минат през главата ти, могат да ти докарат белята. Напоследък беше извършил някои неща, които заслужаваха да бъдат заклеямени от всеки морален кодекс или религия на планетата, но досега не беше изпитвал страх от отвъдното,

и то само защото за части от секундата си беше поиграл с тази предателска мисъл. Но кой може да бъде съден за това, което си мисли? И кой ли ще узнае?

Изминаха няколко минути, преди да продължи по пътя си.

С изключителна предпазливост.

## ГЛАВА 9

След като Тиърни току-що ѝ напомни, че вече не е омъжена, Лили отметна плетения вълнен шал и бързо стана от дивана. Очакваше той да се опита да я задържи до себе си, но раните не му позволяваха да се движи бързо. Успя само да се изправи нестабилно на крака.

— Лили...

— Не, слушай, Тиърни — и макар че не я беше докоснал, тя изпъна ръка, за да не му позволи дори да опита — Обстоятелствата, в които се намираме, са достатъчно изнервящи и без да...

— Изнервящи? Ти си изнервена? Не се ли чувстваш в безопасност с мен?

— В безопасност? Да, разбира се. Просто...

— Какво? — Веждите му се извиха в безмълвен въпрос, който той не зададе гласно.

— Ами започваме да се сближаваме. А трябва да се пазим от подобно нещо, докато сме тук. Нека оставим всичко лично настрана и да се съсредоточим върху практичните въпроси. — Забеляза, че Тиърни е на път да спори, но добави „моля те“, което смекчи тона ѝ.

Той се съгласи неохотно.

— Добре, да бъдем практични. Готова ли си за една задачка?

— Каква?

— Лов на вещи.

Предложи ѝ да претърсят стаите за неща, които е пропуснала да прибере при разчистването. Той щял да започне с кухнята. Обърна ѝ гръб и закуцука натам.

— Тиърни?

Той се обърна. Преди да си е изпуснала нервите или сама да се разубеди, го попита:

— Ти срещна ли се с тях после?

Той се намръщи озадачено.

— С кои?



— С двете колежанки. Ония от джипа, които си търсеха белята. Видя ли се с тях, след като отказах да изляза с теб?

Той я изгледа продължително и преценяващо, после пак се обърна и продължи към кухнята с думите:

— Виж какво можеш да намериш в спалнята и банята.

\* \* \*

Спалнята ѝ предостави само три топлийки, забити в цепнатина в чекмедже на писалището. Показа ги на Тиърни.

— Това е всичко, освен две мъртви хлебарки под леглото. Оставих ги там.

— Може да ни потрябват за протеин — подметна той полу на шега и на свой ред ѝ показа две свещи, използвани и криви, но които щяха да им послужат, ако токът изгаснеше.

Беше се облегал почти целият на кухненския бар плот, подпрял здраво ръка в гранитната повърхност. Очите му бяха затворени.

— Трябва да легнеш — посъветва го Лили.

— Не, добре съм — измърмори той неопределено и отвори очи.

— Ще вземеш да се прекатуриш.

— Просто пак ми се замая главата. — Отдели се от бар плота и тръгна към един от прозорците, разположени от двете страни на входната врата, дръпна пердето. — Мислех си...

Лили зачака да чуе какво си мисли, но вече се изпълни с лошо предчувствие.

— Ако след тази суграшица и леден дъжд завали сняг, което е твърде вероятно на тази височина, положението ни ще стане опасно. Безпокоя се, че пропанът ще свърши и ще останем без гориво. — Отново се обърна с лице към стаята. — Докато все още е възможно, смятам да отида до бараката да донеса дърва.

Тя погледна навън през прозореца, после отново към него.

— Как ще излизаш навън! Та ти едва се държиш на краката си. Имаш мозъчно сътресение.

— Което ще е без особено значение, ако загинем от премръзване.

— И все пак не бива да излизаш. Няма да те пусна.

Пламенната ѝ реакция го накара да се усмихне.

— Не ти искам разрешението, Лили.

— Аз ще отида.

Той я изгледа от главата до петите.

— Няма да можеш да вземеш достатъчно дърва. Не че аз съм в състояние да донеса много, но поне ще е повече от теб. Освен това ботушите ти са мокри. Краката ти ще премръзнат. Затова отивам аз.

Двамата продължиха да спорят още известно време.

— Има ли нещо в бараката, което бих могъл да използвам? Шейна например? Нещо, върху което да натоваря дървата и да ги изтегля дотук?

Тя бързо прехвърли в ума си инвентара там и поклати глава.

— За жалост двамата с Дъч извадихме всичко, освен някои основни инструменти. Като влезеш, вдясно има голяма дървена ракла — използвахме я да складираме инструменти. Виж дали не може да послужи по някакъв начин. Има и брадва, сигурна съм. По-голяма е от секирата на верандата. Понеже каза, че трупите трябвало да се нацепят, ако можеш, донеси и брадвата.

— Като сляза от стълбите на верандата, тръгвам натам, нали? — посочи той.

— Точно така.

Той извади от джоба на палтото си малко джобно фенерче.

Не изглеждаше много надеждно.

— Ами ако батерията му свърши? Може да се загубиш.

— Имам шесто чувство за посоките. Виждам ли добре, докато стигна дотам, няма да объркам пътя на връщане. Ако обаче осветлението в къщата угасне, докато съм навън... а очаквам всеки момент това да стане... Ледът е особено опасен за електрическите кабели. — Той я видя да кима. — Угасне ли токът, запали една от свещите и я остави на прозореца.

— Нямам кибрит.

Той извади кутия кибрит от другия си джоб и ѝ я подаде.

— Дръж я до свещите, за да я намериш веднага, ако ти потрябва.

Изведнъж Лили осъзна ясно налудничавостта на постъпката му.

— Тиърни, моля те, помисли още веднъж. Можем да насечем мебели и да ги изгорим, ако се наложи. Преди да сме изразходвали горивото, ще бъдем спасени. А и пропанът може да ни послужи по-дълго, отколкото очакваме.

— Нямам намерение да рискувам. Пък и не е нужно да разнебитваме вилата, освен ако не бъдем принудени. Нищо няма да ми се случи. Минавал съм и по по-трудни пътеки.

— По време на снежна виелица?

Той се пресегна към шапката си, без да ѝ отговори. Когато я взе, се намръщи от погнуса.

— Вкоравила се е от засъхнала кръв. Може ли да взема одеялото ти?

Тя му помогна да го наметне върху главата си като качулка, както той го беше направил за нея по-рано. После опита да го спре за последен път:

— Хора с мозъчно сътресение не бива да се напрягат. Може да ти причернее, може да се загубиш или да паднеш от някоя скала, да премръзнеш до смърт.

— Ние, които сме на път да мрем... — засмя се той.

— Не се шегувай с това.

— Де да можех. — Той усуква шала върху долната половина на лицето си и хвана топката на бравата. В следващия миг обаче се поколеба, обърна се и смъкна шала под устните си.

— Ако не се върна, ще има да се презирам, че нито веднъж не те целунах.

Очите му бяха сини като пламък и също толкова омайващи. Издържаха на погледа ѝ, докато той отново повдигна шала над носа си. С отварянето на вратата леденият въздух го блъсна през лицето и той побърза да затвори плътно вратата след себе си.

Лили се спусна към прозореца и дръпна пердето, за да му предостави повече светлина. Гледаше го как с всяка стъпка предпазливо опипва земята, преди да се отпусне с цялата си тежест.

Прозорците хвърляха отрязък светлина непосредствено пред къщата, но то не бе достатъчно и накрая той излезе от обсега ѝ. Лили нервно избърса парата от дъха си върху студеното стъкло и зърна слабия лъч от фенерчето, който подскачаше нагоре-надолу във вихрещата се суграшица.

Скоро дори и това вече не можеше да вижда.

\* \* \*

Намериха Кал Хокинс точно на мястото, описано от Уес.

Беше навътре в гората, където един черен път се задънваше в стена от масивна скала, висока над шейсет метра. Закътана под склона на планината, едноетажната постройка без прозорци имаше всяка архитектурна подробност на кутия за бисквити.

В средата на плоската ѝ фасада се виждаше метална врата с вдлъбнатини. Точно над нея беше завинтена гола жълта крушка. Пред постройката бяха паркирани три пикапа. Съдейки по пласта суграшица върху предните им стъкла, бяха тук от доста време.

Дъч беше прекарал умело бронкото си по трикилометровия тесен, неравен път, за да стигне там, затова беше раздражителен, когато двамата с Уес влязоха вътре. Осветлението беше мътно. Стаята тънеше в облак цигарен дим и вонеше на мокра вълна и пот. Стъпваха върху тютюневи храчки, докато се провираха към дървения шубер.

Дъч се обърна към бармана без много обяснения:

— Кал Хокинс?

Мъжът кимна към ъгъла. Хокинс седеше до една от разнебитените маси — главата му лежеше върху плота, ръцете му висяха безжизнени край тялото. Хъркаше.

— От близо час е в туй положение — поясни барманът, почесвайки се разсеяно под мишницата през мръсната си памучна риза. — За кво ви е?

— Какво е пил? — поинтересува се Дъч.

— Внесъл си е нещо отвън.

Той посочи с палец към единствената друга заета маса, край която трима навъсени, брадати мъже играеха карти под препарираната глава на озъбена черна мечка, закачена на стената.

— Мечката има най-висок коефициент за интелигентност от тази компания — промърмори Уес. — Надявам се pistolетът ти да не е само за стряскане. Бас ловя, че техните не са.

Дъч вече бе забелязал пушките, облежнати на всеки стол.

— Прикривай гърба ми.

— Трима срещу един? Много ти благодаря!

Дъч се приближи до масата, където спеше Хокинс. Лигите от отпуснатите му устни бяха образували локвичка върху масата. Дъч замахна с крак и буквално изрита стола под мъжа.

Хокинс тупна тежко на пода.

— По дяволите! — И стана с ръце, свити в юмруци. Но като видя значката на Дъч, отстъпи назад и примига. После се захили.

— Ей, Дъч. Като дете те наблюдавах как играеш на топка.

— Трябваше да опандизия жалкия ти задник — озъби му се Дъч.  
— Но ако си достатъчно трезвен да се показваш глупав, значи си в състояние да работиш, а ми трябваш точно затова.

Хокинс избърса с опакото на ръката слюнката от брадичката си.

— За какво?

— А ти за какво мислиш? — Дъч завря лицето си в мъжа, но побърза да се дръпне. — Имаш договор с общината да посипваш пясък по пътищата по време на снежни бури. Е, ако не знаеш, в момента сме в разгара на такава. А ти къде си? Седиш си тук в тази вмирисана дупка и поркаш. Пропилях няколко часа, докато те открия.

Той грабна дрехата върху облегалката на стола и му я подхвърли. Хокинс я хвана. Дъч със задоволство отбеляза, че рефлексите на мъжа не са съвсем притъпени.

— Тръгваш оттук веднага. Ние ще те следваме до гаража; камионът ти вече е натоварен и те чака. У теб ли са ключовете?

Хокинс бръкна в джоба на зеленикавите си джинси, извади връзка ключове и я подаде на Дъч.

— Защо просто ти не ги вземеш и...

— Бих ги взел, само че никой друг не знае как да борави с механизмите на камиона, а освен това си единственият, който има право да го кара. Ти тръгваш, Хокинс. И не си мисли, че може да ме изгубиш по пътя до града. Ще карам толкова близо зад тебе, че ще мога да те ухапя по задника през ауспуха. Да вървим.

— Няма да има полза — възрази Хокинс, когато Дъч го побутна към вратата — Ще тръгна с тебе, шефе, но както бързо трупа, колкото и да засипвам тази вечер, ще бъде само хабене на хубав пясък. На града ще му излезе двойно, щото, след като бурята отmine, пак ще трябва да се прави същото.

— Това е мой проблем. А твоят е да внимаваш да не си изпатиш от мен, щом веднъж свършиш онова, за което си ми нужен.

\* \* \*

Лили с нетърпение се взираше навън. Ахна от радост като видя Тиърни да излиза с тежки стъпки от тъмнината.

Влачеше нещо зад себе си. С приближаването му забеляза, че е брезент, натоварен с дърва.

Той го остави в подножието на стълбите и се качи на верандата. Тя отвори входната врата, хвана го за ръкава и го задърпа вътре. Тиърни се облегна изнемощял на касата на вратата и отметна назад импровизирана си качулка. Веждите и клепачите му бяха покрити със скреж.

— Моля те, чаша вода.

Тя се втурна в кухнята и напълни една чаша от глинената кана. Забеляза, че чешмата вече не капеше. Бяха постъпили разумно като напълниха всички възможни съдове с вода.

Тиърни се бе свлякъл надолу по стената и седеше на пода с изпружени напред крака. Беше свалил ръкавиците и раздвижваше пръстите си, за да възстанови кръвообращението. Лили коленичи до него и му подаде чашата.

— Добре ли си?

Той кимна безмълвно.

Обикновено отиването до бараката не отнемаше повече от шейсет секунди. Според часовника ѝ той беше взел разстоянието за трийсет и осем минути.

— Налага се отново да отида.

— Какво?! Тиърни, не бива.

— Още един наръч няма да е излишен. Този път едва ли ще ми отнеме толкова време. — И започна да слага ръкавиците си. — Сега вече знам къде е всичко. Преди изгубих много време, докато влизах пипнешком в бараката. — Загледа се за миг в пространството, после тръсна леко глава, сякаш да я прочисти.

— Не си готов за това.

— Добре съм. — И отново повдигна одеялото, за да направи импровизирана качулка.

— Искане ми се да можех да те убедя да не ходиш.

Той се усмихна мрачно.

— Да можеше, наистина.

Вдигна шала над носа си и излезе. Тя го наблюдаваше през прозореца как прехвърли натоварените трупи от брезента върху

купчината дърва под навеса на верандата. Продължи да гледа, докато не го изгуби от поглед в тъмнината. После се обърна и реши да запълни времето си с нещо по-полезно от това да се торМОЗИ.

Чу стъпките му по-рано, отколкото очакваше. Когато отвори вратата, го видя да влачи натоварения с дърва брезент по стълбите към верандата. Това беше работа, изискваща всичките му сили, понеже трупите бяха големи.

— Забрави ли за брадвата?

— Нямах я там. — Гласът му прозвуча приглушено под шала.

— Но само преди няколко дни я видях...

— Нямах я! — Той така рязко ѝ се сопна, че тя млъкна. Тиърни не обичаше никой да противоречи на думите му.

— Късно е да спорим за това — промърмори Лили.

Той подреди купчина дърва вътре в къщата, за да съхнат, после покри с брезента донесените на верандата дърва и влезе отново в стаята. Лили го избута към огъня.

— Може и да ти хареса.

Той свали одеялото от главата си, приближи се до камината и коленичи пред нея. Свали ръкавиците си и протегна ръка към пламъците.

— Усетих дима, докато се връщах. Как успя да го запалиш?

— Намерих няколко по-сухи цепеници до стената на верандата.

— Мирише ми на кафе.

— Оставила съм неотворена кутия в камерата на хладилника — поясни тя, отивайки към кухнята. — Направих само две чаши. Няма сметана, нито захар.

— И без това не използвам.

Когато Лили му поднесе димящата чаша, видя, че е свалил палтото, шала и обувките си и стои с гръб към пламъците.

— Дали няма да ти прилошее от кафето?

— Ще рискувам — и обхвана с длани чаши, поднесе я към устата си, но се спря.

— А твоето?

— И то е за теб. заслужи си го.

Той отпи бавно няколко глътки, наслаждавайки се на вкуса и топлината, и издаде няколко тихи звуци на задоволство.

— Мога да се оженя за теб.

Тя се изсмя нервно и седна в края на дивана до огъня, подгъвайки обутите си в къси чорапи крака, след което се загърна в плетения вълнен шал. Очите на Тиърни като че ли непрекъснато я следяха, сякаш я пронизваха, сякаш той се опитваше да разбере повече за нея, отколкото тя самата знаеше за себе си.

Той седна до камината и протегна крака към огъня.

— Как е главата ти? — наруши мълчанието Лили.

— Още ми се вие свят.

— Боли ли те?

— Малко.

— Не виждам кръв, но след като си починеш ще проверя отново раната.

Тя стана, взе празната му чаша и отиде в кухнята да я напълни отново. Когато му я поднесе, той поклати глава:

— Ти го изпий.

— Направих го за тебе.

— Настоявам и ти да пийнеш малко.

Тя отпи няколко глътки, измърмори „благодаря“ и докато му я подаваше, пръстите им се докоснаха.

— Добре ми дойде, Лили. Отново ти благодаря.

— И аз ти благодаря за дървата.

— Няма защо.

Тя зае отново мястото си на дивана. Още не се беше настанила и той подхвана разговор на друга тема с безизразен глас.

— Знам за дъщеря ти — подхвана той, без да обръща внимание на удивлението ѝ. — Дочух някои неща оттук-оттам.

— От кого?

— От хората в Клири. Често те обсъждат, особено след като Дъч се върна и стана шеф на полицията. Вие двамата сте на първо място в клюките в магазина на Рит.

— Дълго ли се застояваш там?

— Когато си в Рим...<sup>[1]</sup> Там е най-посещаваното място.

— Да, бе, там е пътят на града — подметна тя саркастично. — Очаквах раздялата ми с Дъч да стане предмет на клюки и предположения. Клюките засягат най-вече бракове, бременности, изневери, разводи.

— И смърт — добави той тихо.



— Да. — Погледна го с въздишка. — Какво говорят за смъртта на Ейми?

— Че била трагична.

— Е, това не е клюка. Беше едва тригодишна като умря. Знаеше ли го? — Той кимна и тя продължи: — Минаха четири години оттогава. Трудно ми е да повярвам, че съм без нея по-дълго, отколкото бях с нея.

— Тумор в мозъка ли?

— От най-гадните. Които се промъкват тихомълком и смъртоносно. Нямаше нито парализа, нито частично ослепяване, нито промени в говора. Никакво предупреждение. Ейми изглеждаше напълно здраво момиченце. Това беше добрата новина. Но се оказа, че е и лошата. Защото когато започнахме да подозираме, че нещо не е наред, туморът вече беше превзел напълно едното полукълбо на мозъка ѝ.

Тя се заигра с една от ресните на шала.

— Още от самото начало лекарите ни казаха, че не могат да го оперират. И че дори с агресивна химиотерапия и облъчване животът ѝ ще се удължи с не повече от няколко седмици или в най-добрия случай — месец-два... С Дъч решихме да не я подлагаме на такова изтощително лечение. Прибрахме си я вкъщи и прекарахме шест относително нормални месеца заедно. После проклетото нещо даде разсейки. Симптомите се проявиха и напредваха бързо, докато една сутрин детето не можа да преглътне портокаловия си сок. Към обед други системи започнаха да блокират. Щеше да вечеря в болницата, само че малко преди това изпадна в кома. Рано на другата сутрин дишането спря, сърцето ѝ удари за последен път и тя си отиде.

Лили плъзна поглед към мъжа, после зарея очи в пространството.

— Оставихме тялото за медицинско проучване. Сметнахме, че може да е за добро, да предпазим други деца от такава жестока съдба. Освен това не можех да понеса мисълта да я запечатам в ковчег. Тя се страхуваше от тъмното, нали разбираш. Не можеше да заспи, без да свети нощната ѝ лампа. Лампата представляваше малък прозрачен ангел, разперил криле като Коледен вестител. Още я пазя и я запалвам всяка вечер. Просто не можех да си представя, че ще положи детето си в земята.

— Не е нужно да говорим за това, Лили.

— Няма нищо, добре съм — и попи сълзите по бузите си.

— Не биваше да повдигам този въпрос.

— Напротив, доволна съм, че го повдигна. За мен е добре да говоря за нея, за Ейми. Терапевтът наблегна колко е здравословно да говоря за нея и да я наричам по име. — Тя срещна твърдия му поглед. — Интересното е, че малцина я споменаваха пред мен. Без да ме гледат в очите, те вмъкваха думи от рода на „загуба“, „скръб“, „безутешен период“, но никой не изговаряше името на Ейми на висок глас. Сигурно са си мислили, че ми спестяват тъгата, като избягват темата, когато в действителност аз имах нужда да говоря за нея.

— Ами Дъч? Той как го преживя?

— Какво приказват хората?

— Че се отдал на уискито.

Тя се изсмя безрадостно.

— Ключките в Клири са нищо, ако не са точни. Да, наистина се пропи. Това се отрази на работата му. Започна да прави груби грешки, които застрашаваха и него, и партньорите му. Стана ненадежден. Получи официално порицание, после го понижиха, от което той изпадна в още по-голяма паника и увеличи пиенето. Получи се нещо като порочна спирала, навиваща се надолу. Накрая го уволниха... А днес ми каза, че ако не било случилото се с Ейми, бракът ни щял да трае вечно. Може би е прав. Смъртта ни раздели. Нейната смърт. Опасявам се, че станахме нещо като клише — двойка, чийто брак не може да издържи на трагедията от загубата на детето им. Вече не бяхме същите. И като двойка, и като отделни личности.

Тя отмести поглед от въглените към Тиърни.

— Пропуснах ли нещо? Дали непримиримите сплетници знаят условията на бракоразводното ни решение?

— Работят по въпроса. Във всеки случай са доволни, че Дъч е отново между тях.

— А какво говорят за мен?

Той сви презрително рамене.

— Хайде, Тиърни. Аз съм дебелокожа. Мога да го понеса.

— Казват, че ти си настоявала за развод. Ти си го искала.

— Изкарвайки ме безсърдечна кучка.

— Не съм чул да казват точно това.

— Но нещо подобно, сигурна съм. Не се и съмнявах, че местните ще вземат страната на техния съгражданин. — Пак се загледа в огъня, изговаряйки гласно мислите си. — Решението да се разведе с Дъч не беше породено от гняв или злоба. Беше заради собственото ми оцеляване. Неговата неспособност да се възстанови от смъртта на Ейми пречеше на моето възстановяване.

Прииска ѝ се Тиърни да разбере това, което никой друг явно не беше способен да проумее.

— Превърнах се в негова патерица. На него му беше по-лесно да се обляга на мен, отколкото да потърси професионална помощ и да се излекува. Той стана моя отговорност, която повече не можех да нося и все още върви редом със собствения ми живот. Взаимоотношенията ни не бяха здравословни за нито един от нас. По-добре е да сме разделени. Макар Дъч да отказва да приеме, че бракът ни е приключил.

— Разбираемо.

Тя подскочи, сякаш той я беше сръгал с нажежения връх на ръжена.

— Моля?

— Нима го обвиняваш, че е объркан?

— Защо ще е объркан?

— Всеки мъж би бил. Ти си се развела с него. По-точно, ти си поискала развод. И въпреки това тази вечер, като изпадна в затруднение, първо на него се обади.

— Обясних ти защо му се обадох.

— Но все още означава нещо това, че изпращаш на бившия си съпруг смесени сигнали.

Беше дала ясно да се разбере причината, поради която се обади на Дъч за помощ. Защо трябва да я е грижа дали Тиърни ѝ вярва, или не. Убеждаваше се, че не е така, но критиката му наистина я жегна. Тя погледна часовника си, без обаче да я интересува колко е часът.

— Става късно.

— Сърдита си.

— Не, уморена съм. — Тя се пресегна да вземе чантата си от масичката за кафе и започна да рови в нея.

— Май не биваше да казвам тия неща.

Тя го погледна.

— Да, точно така, Тиърни.

Вместо да отстъпи и да се извини, както ѝ се искаше, той заговори рязко:

— Е, добре, отвратително е, Лили. Искаш ли да знаеш защо съм седнал край камината, а не до теб на дивана? Защо не казах нищо, за да те утеша, не станах да те прегърна, докато плачеше за Ейми? Само защото, като Дъч, съм объркан за това как се чувстваш по отношение на него.

Тя отвори уста да каже нещо, но не намери думи. Сведе поглед и започна да върти между пръстите си закопчалката на чантата.

— Не искам Дъч да се връща в живота ми — каза тя бавно. — В нито едно отношение. Но вероятно чувствата ми са двусмислени. Желая му доброто. Той беше футболен герой, нали разбираш. Обикновено неговият тъчдаун осигуряваше победата. Именно това му пожелавам сега.

— Тъчдаун?

— Голям късмет. Тази работа в Клири му предостави ново начало. Той има възможност да възстанови името си на добър полицаи. Повече от всичко искам да успее тук.

— Повече от всичко — повтори замислено Тиърни. — Това е силно изявление.

— И го казвам най-сериозно.

— В такъв случай сигурно ще му помогнеш всячески да успее.

— Абсолютно. За жалост, на практика нищо не мога да направя.

— Може и да те чака изненада.

След тези загадъчни думи той стана, измърмори някакво извинение и се запъти към спалнята.

Лили го проследи с поглед. Чувстваше се раздразнена, сякаш терапевтът ѝ е преустановил сеанса по-рано, а тя е имала да сподели още много неща. Беше доволна, че Тиърни вече знаеше за Ейми, така че трудната част мина. Щеше да е тежка тема за начало на разговор с човек, когото едва започваш да опознаваш. Такова нещо не се съобщава току-така, въпреки че тя често се беше изкушавала, за да избегне неизменното. „Имате ли деца?“ След необходимото обяснение щеше да последва задължителното: „О, съжалявам, не знаех“.

Тя и Тиърни бяха прескочили поне тази неловка размяна на реплики. Беше му благодарна също, че не беше дрънкар разни

глупости и баналности и не беше задавал много въпроси за това как се е чувствала. Той се оказа изключително добър слушател.

Но загрижеността му за Дъч и взаимоотношенията им започваше да я дразни. Дъч не беше вече фактор в живота ѝ. Очевидно обаче Тиърни не беше убеден в това.

И ако той би поискал да знае как би реагирала, ако я прегърнеше, защо не беше опитал и да разбере, вместо да използва Дъч като извинение, че не го прави?

— От пет минути ровиш в тази чанта. — Не беше забелязала, че стои в края на дивана и я наблюдава. — Какво търсиш?

— Лекарството си.

— Лекарство?

— За астма. Купих го вчера от Рит. Между другото той е най-големият клюкар. — В думите ѝ се долови горчивина. — Докато вчера изчаквах да ми изпълни рецептата, Уилям Рит ме затрупа с въпроси за Дъч и мен, за развода ни, за продажбата на тази вила. Дори ме попита за колко съм я продала. Представяш ли си?... Може би просто е искал да се покаже дружелюбен, но не мога да не си мисля, че... ъъ... — Бъркането в чантата я разсейваше и гласът ѝ заглъхна. Накрая, излязла от търпение, тя изсипа съдържанието ѝ върху масичката за кафе.

То се състоеше от чантичка за гримове, откъдето по-рано беше извадила ножичката за нокти, портфейл и чекова книжка, зарядно за клетъчен телефон, служебен пропуск за местоработата ѝ в Атланта, връзка ключове, слънчеви очила, сапун за ръце.

Всичко беше тук, освен това, което търсеше.

Смутена, тя погледна Тиърни.

— Не е тук.

---

[1] Намек за поговорката „Когато си в Рим, прави каквото правят римляните.“ — Б.пр. ↑

## ГЛАВА 10

Пътуването от долнопробната кръчма, където Дъч и Уес откриха Хокинс, обратно до града беше мъчително. Мостовите криеха опасности, пътищата — също. Когато пристигнаха в гаража, Дъч накара Хокинс да изпие няколко чаши черно кафе. Мъжът роптаеше през цялото време, докато Дъч не го заплаши, че ще му напъха кърпа в устата, ако не млъкне, после буквално го натика в камиона.

По пода на камиона се въргаляха боклуци и опаковки от храна. Виниловите калъфи на седалките бяха разкъсани и оттам зееше вонящият им пълнеж. От огледалото за обратно виждане, наред с огромен мъхест зар и холограма на гола жена, висеше ароматизатор борче, който вършеше непосилната работа да замаскира различните неприятни миризми.

Камионът за опесъчаване беше от парка на тежкотоварни автомобили, които старият господин Хокинс отдаваше под наем на общините, фирмите за обществени услуги и строителните бригади. Бизнесът вървеше успешно до смъртта му. След като премина в ръцете на Кал младши, този камион беше единственият, останал от наследения бизнес.

Кал младши използва авоарите на покойния си баща като допълнителна гаранция срещу заемите, които не можеше да изплати. Всичко бе върнато обратно, с изключение на това съоръжение. Дъч не съчувстваше на финансовите неволи на Кал и не се интересуваше дали утре агенцията за събиране на дългове ще предяви претенции за камиона, стига довечера да го закара до върха.

Той погледна в страничното огледало и видя, че фаровете на неговото бронко го следват на безопасна дистанция. Зад волана седеше един от служителите му — Самюъл Бъл. Той имаше предимството да кара по посипания със смес от пясък и сол път, който камионът на Хокинс изхвърляше. Въпреки това пътят все още беше опасен. От време на време Дъч виждаше как колата му поднася към канавката или към осевата линия.

До Бъл седеше Уес. Преди да тръгнат от гаража, Дъч се опита да го разубеди да идва с него, но не успя.

— Върви си вкъщи. Това е мой проблем, не твой.

Дъч щеше да има нужда от морална подкрепа само ако този опит да се събере с Лили се провалеше. Очевидно Уес смяташе, че провалът е неминуем. Както и Бъл. Хокинс също. Съмнение прокълтяваше високо и ясно във всяко нещо, което изричаха, а в погледите им към него долавяше съжаление.

„Сигурно изглеждам отчаян пред тях“, помисли си Дъч. Отчаянието беше неподходящо състояние на ума за един шеф на полиция. За един мъж. То ни най-малко не вдъхваше увереност у другите. Кажи-речи единственото нещо, което можеше да вдъхне у Кал Хокинс, беше страх.

Когато стигнаха на петдесетина метра от отклонението за Маунтин Лоръл Роуд, той каза:

— Ако почувствам, че се бавиш нарочно, ще те опандизя.

— По какво обвинение?

— Задето ми лазиш по нервите.

— Не можеш да го направиш.

— Съветвам те да не пробваш. Извлечи всичко, на което е способна тази таратайка, разбра ли?

— Да, но...

— Никакви извинения.

Хокинс навлажни устни и стисна по-здраво кормилото:

— Не виждам никакъв смисъл в тая работа — Но превключи на по-ниска предавка, когато наближи отклонението.

То беше измамно, защото завоят беше остър и излизайки от него, пътят тръгваше по стръмен наклон. За да не поднесе камионът, Хокинс трябваше да вземе завоя бавно, но имаше достатъчно ускорение, за да изкачи безпроблемно наклона.

Дъч включи радиостанцията за двустранна връзка, която държеше в ръката си.

— Забави малко, Бъл. Не се приближавай много.

— Бъди спокоен, приятел — отговори Уес вместо Бъл. — Абсолютно същите инструкции му дадох преди малко.

— Лесна работа — измърмори Хокинс.

— Не е много лесна — възрази Дъч. — Трябва да изкачиш този наклон.

— Имам опит в тия неща.

— Тогава, го изкачи. Но го изкачи както трябва. — И от суеверие си пое дълбоко дъх и го задържа.

Хокинс взе завоя внимателно. Камионът се справи безпроблемно.

— Сега дай малко газ.

— Не ми се бъркай в работата — сопна му се Хокинс. — Мамка му, този път е по-тъмен от Египет.

Щатският главен път, който преминаваше в главна улица, бе ограден от стълбове за улично осветление до обозначителните табели за града от двете му страни. Оттам нататък пътищата бяха неосветени и контрастът беше рязък. Фаровете на камиона не осветяваха нищо друго, освен зашеметяващия танц на шибаните от вятъра ледени топчета суграшица.

Това обезпокои Хокинс. Той махна крака си от педала за газта.

— Не! — Дъч бе шофирал по този път хиляди пъти и знаеше, че точно на това място беше необходимо повече газ, за да се изкачи първия наклон. — Дай още газ!

— Но аз не виждам нищо — извика Хокинс и превключи на нулева, докато бършеше лице с ръкава на палтото си. Въпреки ниската температура, по челото му беше избила пот.

— Включи на скорост — процеди през зъби Дъч.

— След малко. Нека очите ми привикнат на тъмнината. Свят ми се завива от тази вихрушка навън.

— Не след малко. Сега.

Хокинс го погледна намръщен.

— Ти какво, да мрем ли искаш?

— Ти си застрашен. Защото, ако този камион не потегли след пет секунди, ще те убия.

— Не знаех, че шеф на полиция може да заплашва цивилни граждани по този начин.

— Едно...

— Какво става там при вас? — чу се гласът на Уес по радиото.

— Две... — Дъч натисна бутона за приемане и заговори. — Кал обмисля най-безопасния път, по който да подходи към наклона. — И изключи. — Три.



— Дъч, уверен си? — попита Уес разтревожено. — Може би трябва да преосмисляш.

— Четири.

— Бъл едва удържа колата на пътя въпреки опесъчаването. Подалече от предната броня не виждаме почти нищо и...

— Пет. — Дъч извади пистолета от кобура си.

— Мамка му! — Кал превключи на първа.

— Всичко е наред, Уес — съобщи Дъч по радиото със забележително спокойствие. — Потегляме.

Кал освободи съединителя и натисна газта. Камионът измина няколко метра напред.

— Ще трябва да го насилиш малко повече, иначе няма да вземе наклона.

— Не забравяй, че имаме голям товар.

— Затова компенсирай.

Хокинс кимна и превключи на втора. Но в момента, когато подаде газ, задните колела започнаха да се въртят на място.

— Няма да стане.

— Не се отпускай.

— Няма да...

— Продължавай да опитваш. Дай повече газ!

Хокинс замънка. Колелата пак се завъртяха на място, но после залепиха и камионът подскочи напред.

— Видя ли? — каза Дъч с по-явно облекчение, отколкото му се искаше да покаже.

— Да, но ще трябва да вземем този първи завой.

— Можеш да се справиш.

— Но мога и да закарам и двама ни в ада, щото не виждам нищичко. Не ми се нрави вероятността да се прекатурия в тази пропаст.

Дъч не му обърна внимание. Потеше се под дрехите си повече от Хокинс. Беше се съсредоточил в светлината на фаровете непосредствено пред колата. Като проява на справедливост към Хокинс той не оспори опасността да се шофира камион с тези габарити по стръмен и заледен планински път при видимост, ограничена до един-два метра. Силният валеж вече беше покрил хвърления от камиона пясък. Забеляза, че Бъл не се е придвижил и метър по-напред от отклонението. Двамата мъже в него — най-добрият

му приятел и един от подчинените му — вероятно обсъждаха сляпата му глупост. Но той нямаше да допусне мнението им да го обезвери.

Ръмжейки и стенойки, камионът пое нагоре по двайсет и осемградусовия наклон. Едва се движеше, но Дъч непрекъснато си повтаряше, че всеки спечелен сантиметър го приближава до Лили. И до Бен Тиърни.

От всички мъже, с които можеше да се забърка, точно на него ли трябваше да попадне? Мисълта, че е сама в хижата, с който и да е мъж, беше достатъчна да го влуди. Но сега беше в компанията на мъж, по когото едва от вчера се беше заплеснала.

Дъч беше виждал и други жени да се вълнуват при вида на стегнатото тяло и изсечената брадичка на Бен Тиърни. И нямаше никакво съмнение, че той много добре съзнава как въздейства върху околните.

Сигурно се смята за супермен. Търсач на силни усещания, стремящ се да вижда снимката си в списания. Всичко това се добавяше към гратиса за леглото на всяка жена, която си избере.

Избутвайки горчивите си мисли настрана, той рече:

— Горе главата, Хокинс! Приближаваме се до първия завой от криволичетата отсечка на пътя.

— Ммм, да.

— След десетина метра може би.

За няколко секунди Дъч повярва, че ще вземат завоя. Може би защото много силно го желаше, затова и го видя, че се случва. Но положителното мислене не може да отмени законите на физиката. За да вземеше благополучно този първи остър завой, Кал трябваше да превключи на по-ниска предавка, но камионът нямаше достатъчно скорост, за да изкачи наклона. Машината спря и като че ли остана неподвижна цяла вечност. Дъч затаи дъх. После се заплъзгаха назад.

Хокинс пусна една ругатня.

— Дай газ, идиот такъв!

Мъжът се подчини, но като че ли усилията му не бяха толкова агресивни, че да са достатъчни за спечелването на битката с неумолимото земно притегляне. Във всеки случай каквото и да направеше Хокинс, беше неуспешно, с изключение на постепенното натискане на спирачките, което накрая преустанови плъзгането им надолу и ги предпази от излизането им от пътя.

Когато най-сетне камионът спря, Хокинс изпусна дълга въздишка.

— Дявол да ме вземе. За малко не успях.

— Опитай пак.

— Ти да не си луд?

— Включи отново на скорост и опитай отново.

Хокинс заклати глава като мокро куче.

— Няма начин, не. Ако щещ, извади пак пистолета си и ме застреляй между очите, поне ще бъде бърза смърт. По-добра, отколкото червата ми да бъдат затиснати от тоновете тежест на камиона и пясъка. Не, благодаря. Ако искаш чакай, докато времето се оправи или си намери друг шофьор...

Дъч се опита да го изгледа така, че мъжът да му се подчини, но кръвясалите очи на Кал Хокинс издържаха на погледа му, без да мигнат. Брадичката му с прорасла четина стърчеше войнствено напред. И двамата се изненадаха, когато някой почука на прозореца.

Уес се взря в тях.

— Добре ли сте вие там?

— Добре сме — отвърна Дъч.

— Да бе, много добре! — изсумтя Хокинс.

Уес се качи на стъпалото и отвори вратата.

— Какво става?

Хокинс посочи с треперещ пръст Дъч.

— Той ми извади пистолет, рече, че ще ме убие, ако не го кача на тая планина. Направо е откачил.

Уес отмести недоумяващия си поглед към Дъч, който изрече с уморен глас:

— Нямахте да го убия. Просто исках да го сплаша, за да положи всички усилия.

Уес въздъхна, после се обърна към Хокинс с тих, поверителен тон.

— Жена му е там с друг мъж.

Хокинс асимилира думите му, после погледна Дъч, сякаш го видя в друга светлина.

— Ау, човече. Това вече е кофти.

Уес пак заговори:

— Кал, как мислиш, ще можеш ли да върнеш камиона обратно на главния път?

Хокинс стана по-любезен и отвърна, че ще опита. С напътствието на двамата мъже той свали камиона до главния път и обърна в посока към града. Дъч нареди на Бъл да се качи при Хокинс, като го предупреди да не го изпуска от очи, за да не му позволява да направи нещо, което да саботира по-нататъшното използване на товарния автомобил.

— Гледай да не го повреди така, че утре да се измъкне от нов опит с това оправдание. — Дъч се качи в бронкото и последва камиона, после процеди през зъби: — Фиркан кучи син.

— Отказването от Кал Хокинс младши няма да е голяма загуба. Бъди сигурен в това — каза Уес. — Само не разбирам как можа да му извадиш пистолет?

— Беше ли нужно да му казваш, че Лили е с друг мъж? Сега целият град ще го научи. Да не говорим какво ще се изприказва за това как тя и Бен Тиърни се топят и си прекарват времето. Знаеш какъв е манталитетът на тия хора.

— Аз виждам какъв е твойт.

Дъч го стрелна с гневен поглед.

— Освен това — продължи Уес, — изобщо не споменах името на Бен Тиърни. Хокинс научи само, че тя е там с някакъв стар глупак.

— Едва ли.

— Виж какво, казах му, защото той такава ситуация може да оправдае. Иначе какво — да изкачи планината по време на виелица, за да спаси изпаднали в беда хора ли? Трудно би разбрал смисъла на такъв дълг. Но да тръгне след жена ти, която е с друг мъж, това може да оправдае всякакво действие. Дори размахването на пистолет.

През целия път до гаража двамата не проговориха повече. Дъч каза на Бъл да се върне в управлението и да провери дали някъде имат нужда от него. Ако нямат, да се прибере.

— Слушам, сър. — После полицаят сведе поглед към пода и заговори с неудобство. — Съжалявам, че не можахте да стигнете до жена си.

— До утре — отсече рязко Дъч.

Офицерът се запъти към полицейската кола. Хокинс се качваше в пикала си, когато Дъч го настигна.

— Първата ми работа утре сутрин е да те потърся, така че гледай да те открия веднага.

— Ще си бъда вкъщи. Знаеш ли къде е?

— Ще мина да те взема призори. Заваря ли те пиан или с махмурлук, ще ти си прииска да вдигна пистолета и да те застрелям.

Те тръгнаха от гаража след пикала на Хокинс. Естествено, единият му стоп липсваше.

— Ще му съставя акт за това — измърмори Дъч, след като Хокинс се включи в движението.

Когато приближиха дома на Хамърови, Уес каза:

— Остави ме пред алеята, не е нужно да влизаш по-навътре. — И като се наведе към предното стъкло, добави мрачно:

— Не дава никакви признаци, че ще стихне, а?

— Утре ще се кача горе, дори да се наложи да ми поникнат криле и да полетя.

— Може би точно това трябва да направиш. Сега къде отиваш?

— Ще патрулирам из града.

— Защо не се прибереш? Поспи малко тази вечер.

— И да искам, няма да мога. Преливам от адреналин и кофеин.

Уес го огледа и каза:

— Аз ти препоръчах тази работа.

Дъч се обърна и го погледна с твърд поглед.

— Да не би да си размислил?

— Не. Но не вярвам да нарушавам реда, като ти напомням до каква степен бъдещето ти зависи от успеха ти тук.

— Виж, ако смяташ, че не си върша работата...

— Не казвам това.

— Тогава какво?

— Казвам, че репутацията ти е изложена на риск, както и моята.

— А ти винаги гледаш да прикриеш задника си, нали, Уес?

— Адски си прав, така е.

Дъч изсумтя.

— Веднъж на игрището попаднах под ударите на едни момчета с вратове, по-дебели от кръста ми. Ти обаче пет пари не даде, че ме смляха — ти нали беше защитен!

Съзнавайки колко юношески беше прозвучал, напомняйки му времето, когато играеха футбол, той преглътна всеки по-нататъшен

коментар. Казаното от Уес беше тъжна, грозна истина. Знаеше го. Просто му беше тъжно, че я чува.

— Дъч — заговори приятелят му с внимателно премерен тон, — сега тук не си играем на шикалки. Нито на футбол. Нашият малък град си има психопат, някакъв смахнат, който отвлича жени. Вече станаха пет. Един Бог знае какво прави с тях. Хората са изплашени, питат се още колко ще станат жертви, преди оня да бъде заловен.

— Какво мислиш по въпроса?

— Мисля, че не съм те видял да се заловиш с разрешаването на кризата в града ни така, както подхвана да разрешаваш случая с Лили, заседнала в уютна хижа в планината. Няма съмнение, че се тревожиш за нея. Добре. Някои тревоги са оправдани. Но, за Бога, погледни малко и в перспектива.

— Не ми чети проповеди, господин председател на градския съвет. — Кроткият глас на Дъч беше в пълен контраст с яростта, която бушуваше в него. — Едва ли можеш да бъдеш морален критерий, Уес. — И за да улучи право в целта, допълни: — Особено що се касае до жените.

## ГЛАВА 11

— Астма ли имаш?

— Хроническа, не алергична. — Лили опипа празната вътрешност на чантата, макар да знаеше, че е безполезно. Малката торбичка, в която държеше медикаментите си, я нямаше там. Прокара пръсти през косата си, после захлупи длан върху устните си. — Къде ли може да е?

— Нямах пристъп на астма.

— Защото взимам лекарства. Едно хапче и инхалатор.

— Без тях...

— Мога да получа пристъп. Което ще е много лошо, тъй като ми го няма бронходилаторът.

— Бронхо...

— ... Дилатор... дилатор — довърши тя нетърпеливо. — Това е инхалатор, който се използва по време на пристъп.

— Виждал съм да го използват.

— Без него няма да мога да дишам. — Изправи се и започна да обикаля в кръг. — Къде ли е проклетата торбичка? Не е голяма — и тя показва с ръце около петнайсет сантиметра. — От зелена коприна с кристални мъниста по нея. Една колежка ми я подари за миналата Коледа.

— Да не би да си я оставила...

Още преди да е довършил, тя заклати глава и го прекъсна:

— Винаги я държа в чантата си, Тиърни, винаги. Този следобед беше там.

— Сигурна ли си?

— Напълно. Вдишването на студен въздух може да доведе до пристъп, затова използвах инхалатора точно преди да тръгна от вилата. — Тя закърши ръце. — Беше в чантата ми този следобед, а сега я няма, какво може да е станало?

— Успокой се.

Вбесена от неспособността му да разбере паниката ѝ, от това, че той нямаше представа какво е да се мъчиш да си поемеш въздух, тя се нахвърли върху него:

— Не ми казвай да се успокоя. Не знаеш...

— Вярно е — хвана я за раменете и леко я разтърси, — не знам нищо за астмата, освен че истерията няма да помогне. Ти изпадаш в нервна възбуда. Затова се успокой.

Тя кимна и се освободи от хватката му.

— Добре, спокойна съм.

— Хайде да се върнем назад. Използвала си инхалатора на тръгване от хижата, нали така?

— Да, когато излязох навън за последен път. Помня, че го пуснах обратно в чантата. Помня, че трудно закопчах торбичката, защото бях с ръкавици. Но дори случайно да е паднала, тя ще е в тази стая. А ние претърсихме всеки сантиметър от вилата. Не е тук, иначе някой от нас щеше да я види.

— Чантата ти бе изхвърлена от удара на пода, забрави ли?

Едва сега си спомни.

— Вярно — потвърди тя с въздишка. — Торбичката сигурно е излетяла от нея. Била е най-отгоре, защото я бях прибрала последна.

— Това е единственото логично обяснение. Когато измъкна чантата си изпод арматурното табло, не провери ли дали инхалаторът е вътре в нея?

— Не. Изобщо не се сетих да проверявам дали нещо е изпаднало. Умът ми беше в злополуката.

— При тези обстоятелства кога най-късно ще трябва да използваш инхалатора?

— Преди лягане. Освен ако междувременно не получа пристъп и се наложи да глътна веднага едно от хапчетата.

Тиърни обмисляше думите ѝ.

— Значи ще трябва да направим всичко възможно, за да предотвратим пристъп. Какво трябва да правиш, освен да се пазиш от студен въздух? И как, по дяволите, вървя с мен до вилата като почти ме носеше, без да получиш пристъп?

— Мерките, които вземам, ме предпазват много добре. Ако съм разумна и ги спазвам, мога да правя почти всичко, което искам. Да плавам с каяк в разпенена вода например — добави с вяла усмивка.



— Но изкачването дотук едва не ме довърши, Лили. Ти как се справи?

— Сигурно е благодарение на адреналина, макар да не усетих нищо такова. Във всеки случай пристъпите идват при свръхнапрежение. И при дразнителни като прах, пръст, замърсяване на въздуха. Тук съм напълно защитена от това, особено зимата. Но стресът си остава. Той също може да причини пристъп... След смъртта на Ейми се случваше често, понеже не спирах да плача. С течение на времето намаляха, но гледам да избягвам силното вълнение. — Тя му се усмихна, надявайки се да изглежда смела. — Сигурна съм, че ще бъда добре. Вероятно няма да бъде от значение, ако пропусна няколко дози.

Той погледна замислен първо нея, после — вратата.

— Ще се върна при колата да проверя.

— Не! — Тя го хвана здраво за ръкава. Беше по-добре да е без лекарството си, отколкото него да го няма наблизо.

Преди години, малко след смъртта на Ейми, беше получила пристъп. Звукът от хриптенето ѝ я събуди и тя се закашля.

Доста се беше изплашила тогава, защото беше сама. Дъч не се беше прибрал същата нощ. Нито ѝ беше телефонира, че ще закъснее. Изразходвал всичките си плитки извинения, той беше решил, че ще е по-лесно да не ѝ се обади, отколкото да скалъпи някоя лъжа.

Най-накрая тя се отказа да го чака и отиде да си легне.

Осъзнавайки, че продължава отчаяно да държи ръкава на Тиърни, тя го пусна.

— Няма начин да отидеш до колата и да се върнеш благополучно. Ще се загубиш, ще премръзнеш или ще изпаднеш в безсъзнание и аз пак ще остана без лекарствата си. Ще стане по-лошо.

Той си пое дълбоко въздух и бавно го изпусна.

— Опасявам се, че си права. Засега ще отложат отиването дотам, докато не стане наложително.

— Ако се стигне до това, не тръгвай, без да ме уведомиш. — Цял живот живея с тази астма, а всеки силен пристъп е ужасяващо преживяване. Когато съм сама, съм спокойна единствено когато инхалаторът ми е подръка. Но сега не е. Не искам да се събудя, мъчейки се да си поема въздух, и да установя, че съм сама, Тиърни. Обещай ми.

— Обещавам — отвърна той тихо.

Една от цепениците в камината се измести и изхвърли дъжд от искри към комина. Лили се отдръпна от него и коленичи пред камината, за да разбута въглените под желязната решетка.

— Лили?

— Ммм? — Когато Тиърни не отговори, тя се обърна да го погледне.

— Какво ще кажеш да спим заедно?

\* \* \*

Мерилий Рит прекара отморяваща вечер.

Макар официално да не беше обявено, тя знаеше, че утре няма да има училищни занятия. Дори автобусите да можеха да се движат, а те нямаше да могат, на училищата щеше да им струва скъпо да отоплят сградите при тези ниски температури.

Въпреки това директорът си достави извратеното удоволствие да съобщи на всеки за отмяна на училищните занятия в последния възможен момент, един час преди биенето на звънеца. Това беше неговата малка игричка на власт — да не остави никого да поспи до по-късно.

Вместо домашните, които обикновено проверяваше вечер, Мерилий седна да гледа една от видеокасетите, които взе от магазина. Главната героиня беше наивница, а главният герой — пълен мерзавец. Единственото положително нещо беше химията между еднакво привлекателните актьори и хубавата музика, изпълнявана от Стинг. Е какво като интригата издишаше, а диалогът беше съзлив? Това все пак не беше Достоевски, а бягство от действителността и на нея й хареса.

Тръгна из къщата, за да загаси всички лампи и да провери дали вратите са заключени. Погледна в антрето за към спалните и видя, че под вратата на стаята на Уилям няма светлина. Предположи, че си е легнал отдавна. Той рано си лягаше и ставаше рано.

Влезе в спалнята си и затвори вратата, но не запали лампата. Една улична лампа малко по-надолу по улицата хвърляше достатъчно

мъждукаща светлина през транспаранта на прозореца. Тя махна декоративните възглавници от леглото си и разви пухения юрган.

После отиде в банята и започна бавно да се съблича. Кожата ѝ настръхна, но тя не забърза.

Когато остана напълно гола, махна и ластичето от конската си опашка и разтърси освободената си коса, прекара пръсти през кичурите с цвят на пшеница, с които тайничко се гордееше. Беше ѝ приятно да чувства косата си разпиляна и мека по голите рамене.

Нощницата ѝ висеше на закачалка от вътрешната страна на вратата. Облече я. Беше къса — неподходяща за сезона, но тя обичаше дантеленото копринено бельо и го носеше целогодишно. Потрепервайки, тръгна към спалнята.

Тъкмо се качваше на леглото, когато почувства как една ръка обгърна талията ѝ, а друга запуши устата ѝ. Тя се опита да извика и се изви назад в опит да се отскубне от мъжа.

— Шшшт! — прошепна той в ухото ѝ. — Кротувай, иначе ще си изпатиш.

Мерилий престана да се съпротивлява.

— Това вече е друго нещо. Брат ти спи ли?

— М-м-м.

Той обви ръката си още по-плътно около талията ѝ и я притисна до гърдите си. В ухото и шията си усещаше топлия му и влажен дъх.

— Попитах те дали брат ти спи.

Тя се поколеба за миг, после кимна.

— Така. Това е добре. Прави каквото ти казвам и нищо няма да ти се случи. Разбра ли?

Сърцето ѝ се блъскаше в ребрата, но тя потвърди отново с глава.

— Ако махна ръката си от устата, ще викаш ли?

Тя поклати глава, може би прекалено енергично, за да е искрена. Той изръмжа:

— Само ако посмееш... — И отлепи ръката си.

Тя изскимтя:

— Какво ще правите с мен?

И той ѝ показа.

## ГЛАВА 12

Нашественикът грубо хвана ръката ѝ, изви я зад гърба ѝ и притисна дланта ѝ към извадения си пенис. Мерилий ахна от шок. Той сгъна пръстите ѝ около него и задвижи ръката ѝ нагоре-надолу.

Тя виждаше отраженията им във високото огледало отсреща. Беше старомодна вещ, останала от баба ѝ по майчина линия — широко овално огледало в рамка от светло дърво с нарисувани розови розички върху нея.

Но сега нямаше нищо старомодно в отражението там. Напротив — беше похотливо. Грубо. Еротично. В полумрака тя се виждаше в късата си, разголена нощница. Мъжът беше в сянка. Единственото, което виждаше от него, беше плетена вълнена шапка и чифт очи, вперени в нейните.

Като я побутна във вдлъбнатината между двете ѝ задни половини, той прошепна:

— Свали си нощницата.

Тя поклати глава — отначало бавно, после по-решително.

— Не!

Преди да успее да реагира, той смъкна рязко презрамките. Изведнъж двете му ръце я обгърнаха и стиснаха гърдите ѝ.

Мерилий изстена.

— Шшшт! — изшътка ѝ той остро.

Тя прехапа долната си устна.

Той плъзна ръка надолу и се опита да я провери между бедрата ѝ.

— Разтвори ги.

— Моля ви...

— Разтвори ги!

Тя раздалечи краката си с няколко сантиметра.

— Още!

Поколеба се, но се подчини. Той напъха пръстите си в нея. Тя срещна очите му в огледалото — те като че ли светеха.

— Застани на колене върху леглото и зарови лице в матрака.

Тя изпълни каквото ѝ каза. Ръцете му пареха, докато я галеше, разделяше и разкриваше. Върхът на пениса му я заопипва, преди да проникне в нея.

Ръцете ѝ инстинктивно сграбчиха чаршафа под нея. Той изстена и навлезе по-навътре.

— Изречи какво ти правя.

Тя смотоледи отговор в матрака.

— По-високо.

Тя повтори думата и се притисна назад към него.

— Ще свършиш, нали? — Тласъците му станаха по-къси, по-бързи.

С накъсана въздишка тя изстена:

— Да.

Оргазмът я остави влажна, немощна и извънредно щастлива. Точно беше започнал да стихва, когато почувства и неговия климакс. Докато държеше бедрата ѝ между ръцете си, цялото му тяло се стегна и запулсира. Тя отново се изпразни, по-кратко този път, но не по-малко удовлетворително.

След като си пое дъх, залази върху леглото, после се обърна по гръб и протегна ръце към него.

— Точно това исках.

Знаеше всичките ѝ фантазии, понеже ги беше споделяла пред него. Те невинаги се осъществяваха, но ѝ харесваше, когато това станеше.

Пое гърдите ѝ в шепи и затърка палци във втвърдените ѝ зърна.

— Обичаш да те плашат, нали?

— Да, иначе нямаше да допускам да се промъкваш тук. — Двамата впиха устни в дълга и бавна целувка. Когато най-сетне се отлепиха един от друг, тя докосна с нежност лицето му. — Видя ли ме какво правех в банята?

— А ти не усети ли, че те наблюдавам?

— Честно казано, да. В мига, когато влязох в стаята, разбрах, че си тук. Исках да продължа по-дълго стриптийза.

Той я зацелува надолу, после коленичи между разтворените ѝ бедра. Когато притисна лице в нейното, пак изстена.

— Не мога да се въздържам.

\* \* \*

Отвън, пред спалнята на Мерилий, Уилям беше долепил ухо до вратата ѝ и остана да подслушва още няколко минути, после, усмихвайки се под мустак и едва сдържайки кикота си, безшумно се промъкна по тъмния коридор до стаята си.

\* \* \*

Въпросът на Тиърни свари Лили неподготвена. Тя само го гледаше — беше твърде шокирана, за да отговори.

— Може би трябваше да стигна до него по-деликатно, а не да го изтърся по този начин — продължи той. — Обикновено не съм толкова прям.

„Не толкова прям“, когато кани някоя жена да си легне с него. И колко често се случваше това, запита се тя, макар да беше повече от сигурна, че не е рядко. Не по-малко сигурна беше, че малцина от поканените жени му отказваха.

Безгрижният ѝ смях беше напълно изкуствен.

— Поласкана ли да бъда или обидена? Защо не смяташ, че не толкова прямо предложение към мен ще даде резултат?

— Никое правило не важи за теб, Лили.

— Защо?

— Много си умна и си много красива.

— Не съм красива. Привлекателна, може би, но чак пък красива.

— Красива си. Забелязах го още щом те видях да се качваш в онзи автобус.

Спомни си, че беше закъсняла няколко минути и се качи последна. Застана с лице към другите, за да потърси с поглед свободно място. Тиърни седеше на третия ред до прозореца. Мястото до него беше свободно. Погледите им се срещнаха. Тя отвърна на усмивката му, но не прие безмълвната му покана да седне до него. Вместо това го подмина и седна на реда зад него.

Вратите се затвориха и автобусът потегли. Екскурзоводът им се изправи и ги поздрави с добре дошли. После, в продължение на

десетина минути, сладкодумно им разказа за безопасността и какво да очакват в деня им на река Френч Брод. Шегите му бяха плоски, но тя се смееше от учтивост, както и Тиърни.

Когато екскурзоводът приключи бодрата си реч и седна зад шофьора, пътниците започнаха да си приказват помежду си. Тиърни се обърна назад към нея.

„Казвам се Бен Тиърни.“

„Лили Мартин.“

„Приятно ми е да се запознаем, Лили.“

— В онзи ден изглеждаше страхотно — додаде той.

Тя знаеше, че на това място трябва да спре този разговор. Той нарушаваше основните правила, които бе наложила — да се съсредоточат върху практическите въпроси и да изключат всичко лично от създалата се ситуация. Но жената в нея искаше да чуе какво има да ѝ каже той.

Тя се намръщи от подозрение.

— В екипа си за каяк?

— Черното ластично трико никога не е изглеждало толкова добре.

— Не е вярно, но благодаря все пак.

— Ти се представи с моминското си име. Едва следващия път, като дойдох в Клири, научих, че онази Лили Мартин, с която се запознах на реката, в действителност е госпожа Бъртън, съпруга на Дъч, новоназначеният шеф на полицията.

— Още щом подадох молба за развод, започнах да използвам само моминското си име. Кой ти каза, че с Дъч сме били женени?

— Един възрастен човек на име Гус Елмър. Познаваш ли го?

Тя поклати глава.

— Собственикът на къмпинга, където отсядам, когато съм в този район. Голям чешит. Винаги с охота разговаря с гостите си. Съвсем между другото го попитах дали познава жена на име Лили Мартин, която има вила наблизо.

— И получи дори излишни приказки.

Той се усмихна накриво.

— Ако Гус е имал някакви скрупули по отношение на клюките, бърбънът прочисти съзнанието му. За времето, докато пресушихме

бутилката, вече знаех най-важното за теб, включително и за смъртта на Ейми. Това обясни много неща.

— За какво?

Той се замисли, преди да отговори.

— Когато бяхме на реката, забелязах, че всеки път, когато се разсмееше, мигом след това спираше, сякаш са те хванали на местопрестъпление. Изведнъж смехът ти секваше. Усмивката ти изчезваше. Искрите в очите ти угасваха. Тогава това ме озадачи. Запитах се защо сама си забраняваш да се веселиш. Сякаш нямаше право да се забавляваш, сякаш за теб беше нещо нередно да прекарваш добре.

— Беше точно така, Тиърни.

— Чувствала си се виновна, че се забавляваш и че Ейми е мъртва, а ти си жива.

— Според моя терапевт — да.

Странно беше, че Тиърни я бе разбрал толкова добре. Като че ли беше проникнал до най-тайните кътчета на сърцето ѝ. Очевидно я бе усетил още в първия ден, в който се запознаха. Беше ѝ добре да разговаря свободно за Ейми, но проникателността му малко я смущаваше.

Той се настани до нея край камината.

— Когато одеде ми разказваше за смъртта на дъщеря си, долових онази тъга, която се излъчваше от теб и в деня, когато бяхме на реката.

— Съжалявам.

— Защо?

— Скръбта притеснява хората.

— Може би другите хора, но не и мен.

Тя го изгледа с любопитство.

— Как така?

— Възхищавам ти се за това, че се опитваш да я победиш.

— Невинаги успешно.

— Важното е, че не ѝ се даваш. — Макар да не добави „както съпруга ти“, точно това намекваше.

— И все пак никой не обича да е край многострадалец.

— Аз все още съм тук.

— От немай-къде. Ние сме в безизходица, забрави ли?



— Не се оплаквам. Дори ще ти призная нещо. Радвам се, че сме сами, откъснати от останалия свят. — Гласът му прозвуча почти като шепот. — Този разговор започна с един въпрос.

— Не, няма да спя с теб.

— Чуй ме добре, Лили. Така ще запазим топлината, дори ще я генерираме, като се съблечем и се пъхнем под един куп одеяла.

— Хм, разбирам. Предлагаш го единствено от необходимост.

— Не единствено. Около седемдесет и пет процента.

— Тогава другите двайсет и пет процента ме притесняват.

Той се пресегна и хвана кичур от косата ѝ, но за разлика от същия жест в колата по-рано, не го пусна веднага. Разтърка го между пръстите си.

— Пожелах те от първия ден. Защо да губя време в увъртания, когато съм абсолютно сигурен, че ти го знаеш от самото начало? Искам те под себе си... Но — и това е много важно — нищо няма да се случи, докато не почувствам, че и ти го искаш. — Той разпери пръсти и загледа как косата ѝ се изхлузва между тях, после отново срещна погледа ѝ. — Кълна ти се.

Вглеждайки се в очите му, тя му повярва, че ще удържи на думата си. Е, поне донякъде. Беше ужасно възбуждащо заявяване на желание.

Онова, за което не му вярваше, беше ситуацията. Опита да си представи как лежат заедно с Тиърни разсъблечени и се топят, без никакво сексуално проучване или експериментиране. Той кого смяташе, че пързаля? Себе си, може би, но не и нея.

Не че небето щеше да се срути, ако се отдадяха на привличането си. Инстинктите ѝ определено даваха зелена светлина на идеята. Но тя го познаваше от... Откога? Като се брои деня на реката, беше прекарала с него всичко на всичко не повече от петнайсет часа. Дори на тази възраст това бе прекалено прибързано за нея.

Всичко, което знаеше за него беше, че е добър слушател и би могъл да пише интересно. Беше ли готова на физическа близост с мъж, за когото знаеше толкова малко? Жените от по-младото поколение биха я сметнали за старомодна, досадно благоразумна и страхлива. Тя предпочиташе да се мисли за интелигентно предпазлива.

— Не, Тиърни. Отговорът ми остава „не“.

— Добре. — Той пак ѝ хвърли крива усмивка. — Честно казано, ако ролите ни бяха разменени и аз нямаше да си вярвам. — Изправи се на крака. — Минаваме към план „Б“. Затворихме отдушниците в спалнята и банята, тези помещения и се свихме тук, където имаме малко резервно отопление... Бих могъл да донеса матрака от леглото и да го сложа близо до камината за теб. Аз ще спя на един от диваните на безопасните метър и половина от тебе. Но ако не искаш дори толкова близост, пак ще те разбере.

Тя също стана и изтупа праха от панталоните си.

— План „Б“ е напълно разумен.

— Радвам се, че го прие. Веднага се залавям с изпълнението му.  
— И той тръгна към спалнята.

— Тиърни?

Той се спря и се обърна.

— Благодаря ти, че прие решението ми, без повече да спориш.  
Беше страшно мило от твоя страна.

Той я гледа в продължение на няколко удара на сърцето, после с две крачки скъси разстоянието между тях.

— Не съм чак толкова мил.

## ГЛАВА 13

— Хут, чел ли си Книгата на пророк Еремия?

— На Еремия ли? Не, сър. Само отделни стихове.

Отговорният специален агент Бегли затвори Библията.

Четеше я през целия път от последните шестнайсет километра, за изминаването, на които на специален агент Уайз му бяха нужни близо два часа.

— Господ е имал добър човек в лицето на Еремия.

— Да, сър.

— Бог Йехова му възложил да каже на хората неща, които те не искали да чуват и които не знаели.

Познанията на Хут за пророците бяха доста мъгляви, затова той прие преценката на Бегли, издавайки неопределен звук.

— Той ги убива, нали знаеш.

Хут, който отчаяно се опитваше да задържа колата на пътя и в същото време да следи мисълта на Бегли, се запита за кого се отнася местоимението „той“ — за пророка, за Господ или за незнайния субект, който всяваше паника сред общността на Клири. Реши, че е за последния.

— Вероятно сте прав, сър. Макар че, ако е ограничил дейността си до този район — а засега ние не сме свързали случая с никоя друга част на страната — човек би си помислил, че вече е трябвало да се открият някакви следи.

— Да, ама я го погледни този район. — Бегли потърка ръкава си в заскреженото стъкло откъм пътническата седалка, за да види по-добре снежния пейзаж. — Тук се простират стотици квадратни километри гъста гора. Суров планински терен. Скалисти речни брегове. Пещери. Дори дивата природа е на негова страна. Доколкото ни е известно, той храни мечките с тия момичета.

Думите му засилиха горчивината в устата на Хут от последната чаша кафе, която беше изпил.

— Да се надяваме, че не е така, сър.

— Това е рядко населен район. Оня кучи син, дето бомбардира Олимпийския парк в Атланта, се укриваше тук години наред, преди да бъде спипан. Не, Хут, ако аз убивах млади жени, щях да избира именно тази местност за ловния си участък. — Той посочи напред и попита: — Това ли е?

— Да, сър.

Хут никога не бе изпитвал по-голяма радост при пристигането си някъде, както сега. Цяла нощ бе шофирал по пътища, подходящи повече за едноместна шейна. На едно кръстовище, недалече от Шарлот, патрулна кола беше блокирала полегат път към входа на града. Полицаят слезе и им направи знак да се върнат обратно. Хут не помръдна.

Патрулът ги приближи:

— Не може да минете отгук. Главният път е затворен.

Хут смъкна стъклото на прозореца си. Бегли се наведе през него и завря в лицето на полицаия служебната си карта, като обясни, че преследват престъпник; злоупотреби с високото си положение и накрая заплаши, че ще избута шибаната патрулка от пътя, ако не я измести веднага. Полицаят отстъпи.

Хут успя благополучно да мине по наклона, но оттогава мускулите на врата и гърба му бяха като стегнати възли. Бегли като че ли оставаше сляп за опасността, пред която бяха изправени. А може би вярваше в шофьорските му умения повече, отколкото самия Хут си вярва.

Бегли беше разрешил само две спирания за сандвичите и кафето, които носеха със себе си.

Зората настъпваше бавно. Облачното покривало беше плътно и ниско. Мъгла и навяващ сняг ограничаваха видимостта до два-три метра. От напрежението да се визира напред Хут усещаше болка в очите. Движеха се с двайсет и пет километра в час. Леденият дъжд и суграшицата, паднали вчера, сега бяха станали по-опасни поради силния снеговалеж, какъвто Хут беше виждал рядко през трийсет и седемгодишния си живот.

Преди да разпитат Бен Тиърни му се искаше да си вземе душ, да се избърсне, да изпие цял кафеник черно кафе и да излапа една хубава гореща закуска. Но като наближиха Клири, Бегли му нареди да кара право към къмпинга в покрайнините на града.

Къмпингът „Уислър Фолс“ се състоеше от бунгала край малко езеро, образувано от водопада точно над него. Дълбоки преспи се бяха натрупали покрай оградата на игрището. От комина на канцеларията се виеше дим. Освен този признак на живот мястото приличаше на пустеещ снежен пейзаж.

Хут отби седана от главния път и продължи, както се надяваше, по алеята за коли, неразличима под дълбокия сняг.

— Кое е неговото? — попита Бегли.

— Номер осем. — И Хут посочи с глава натам. — Онова, най-близо до езерото.

— Все още ли е регистриран тук?

— До вчера вечерта беше. Не виждам колата му, „Чероки“. — Хут се огледа с разочарование. Само пред едно бунгало имаше паркирано превозно средство и то беше отчасти заровено под снега. Следи от гуми нямаше. — Да поговорим ли с управителя?

— За какво? Оттук виждам, че вратата на бунгало номер осем е откряната, агент Уайз — и с неискрена усмивка добави: — Бас лоя, че почукаме ли, тя ще се отвори на мига.

— Но, сър, ако това се окаже нашият човек, нали не искаме да ни постави на място, че нарушаваме гражданските му права.

— Ако наистина се окаже нашият човек, ще му наруша целостта на главата с куршум, преди да допусна да ни остави на място за някакви си процедурни глупости.

Хут паркира пред бунгало номер осем. Когато слезе от колата, с удоволствие се изправи на крака и се протегна, въпреки че нагази сняг до глезените.

Бегли като че не забелязваше нито ослепителния сняг, нито хапещия студен вятър. Той продължи към стъпалата за верандата на бунгалото. Натисна дръжката на вратата, но се оказа, че е заключена и тогава най-безцеремонно извади кредитна карта и я плъзна в нея. Само след секунди двамата с Хут прекрачиха прага.

Вътре беше по-топло, но въпреки това дъхът им изпускате облачета пара. Пепелта в камината беше сива и студена. Малката кухничка, свързана с основната стая, беше чиста, не се виждаше оставена никаква храна, чиниите бяха измити и подредени. Личеше си, че отдавна са сухи.

Бегли сложи ръце на хълбоците си и се завъртя бавно, оглеждайки подробностите в стаята.

— Не ми изглежда да е бил тук скоро. Не е изкарвал черокито си оттук сутринта, иначе щяхме да забележим следи въпреки продължаващия снеговалеж. Имаш ли някаква представа къде господин Тиърни е прекарал нощта, Хут?

— Никаква, сър.

— Дали си има някоя приятелка тук?

— Поне аз не знам.

— А роднини?

— Не. В това съм сигурен. Бил е едно дете. Родителите му са покойници.

— Тогава къде, по дяволите, е бил снощи?

Хут нямаше отговор.

Той последва Бегли в предната спалня. След като обходи с любопитен поглед помещението, Бегли посочи двойното легло.

— Госпожа Бегли би нарекла това легло „небрежно оправено“. Би казала, че точно така един мъж си оправя леглото, ако изобщо го оправя.

— Да, сър.

Хут беше мъж, но никога не оставяше леглото си неоправено и винаги проверяваше дали долните краища на чаршафа са равни. Също така никога не оставяше чинии мокри — подсушаваше ги с кърпа и ги прибираще на съответните им места. Да не говорим, че подреждаше компактдискете си по азбучен ред, според записания певец, а не по заглавия. Късите му чорапи бяха подредени в чекмеджето по цвят — от най-светлия до най-тъмния, започващ отляво надясно.

Но по-скоро би си отрязал езика, отколкото да противоречи на госпожа Бегли.

За разлика от всекидневната, си личеше, че спалнята, където спеше Тиърни, е била обитавана. В средата на пода стоеше един платнен сак с разпилени дрехи. Върху писалището под прозореца лежах разхвърляни списания. Хут потисна импулса си да ги подреди, след като погледът му пробяга върху лъскавите корици.

— Порнографски ли са? — попита Бегли.

— Не, приключения, спорт, туризъм, фитнес. За такива неща пише той.

— О, майната му — разочарова се Бегли. — Онази стая там ще сочи, че Тиърни е прилежен чудак.

— Което съвпада с профила на типажа, който търсим — отбеляза Хут и мигом осъзна, че подвеждаше под отговорност собствените си маниакални наклонности.

— Точно така. Но това тук... По дяволите, това тук прилича на стаята на големия ми син. И тъй, кой е Тиърни? Шибан психопат или точно такъв, какъвто изглежда? А може би нормален човек, който обича туризма и не използва измамни списанийца, за да се изпразни?

Въпросът беше реторичен. Което беше добре, тъй като, чувайки, че нарича порнографските списания „измамни списанийца“, Хут направо онемя.

Вратата на гардероба зееше отворена. Бегли надникна.

— Всекидневни, но качествени неща — отбеляза той, след като огледа етикетите.

— Извличенията от кредитната му карта ще удостоверят това. Той не пазарува от магазини с намаление.

Бегли се завъртя на пети и бързо излезе от стаята. Прекоси дневната и отвори вратата на другата спалня. Не беше направил и две крачки навътре и се закова на място.

— Атака! Хут!

Хут се втурна натам и още на прага измърмори:

— О, Боже!

На стената над една маса бяха закачени с тиксо снимки на петте изчезнали жени. Хут веднага разпозна, че масата е кухненска и не тук ѝ е мястото. А не беше обърнал внимание, че не е в кухненския бокс.

Върху масата имаше компютър и ценно доказателство от печатни материали. Статии за изчезналите жени бяха изрязани от „Клири Кол“, както и от вестници чак от Роли и Нашвил. Пасажи от тях бяха отбелязани с цветни флумастери.

На жълти листчета от блокче с паметни бележки имаше драсканици, някои изписани набързо, други подчертани, за да бъдат запомнени или прегледани отново. Имаше и папки с твърди корици — по една за всяка жена. Те съдържаха листове с написани на ръка бележки, изрезки от вестници, снимки, публикувани на постери или в пресата.

И местата, където се споменаваха неизвестният престъпник, бяха подчертани със син маркер.

Бегли посочи един такъв пасаж.

— Синьо.

— Забелязах, сър.

— Цветът на подписа му.

— Така изглежда.

— Откакто е похитил Тори Ламбърт.

— Да, сър.

— Компютърът...

— Без съмнение има парола на този, който го използва.

— Дали ще можеш да я дешифрираш, Хут?

— Със сигурност поне ще опитам, сър.

— А тъй, стойте там, гдето сте, ако не искате да ви пръсна главите. — Гласът имаше резонансът на бетонобъркачка — Дигнете ръце и бавно се обърнете.

Бегли и Хут се подчиниха и се озоваха пред пушка с двойна цев. Хут рече:

— Здравейте, господин Елмър. Не ме ли помните? Аз съм Чарли Уайз.

Мъжът стоеше в средата на стаята, вдигнал пушката до нивото на гърдите си. Когато Хут изрече името му, той присви очи, за да го види по-добре. Лицето му беше червено и набръчкано като слива, стояла дълго на слънце. Носеше вехта, проядена от молци плетена шапка, от която висяха кичури остра коса, мръснобяла като рошавата му брада. Никотинова слюнка оцветяваше устните му, които се разтвориха в усмивка и разкриха беззъби венци, с изключение на три кафяви пънчета.

— Велики Боже! Щях да ви застрелям. — Той свали пушката — Що сте дошли, да дадете наградата на гос'ин Тиърни ли?

Хут се замисли за момент, преди да се сети за историята, която беше скалпил, за да обясни интереса си към Бен Тиърни.

— А, не. Това е отговорен специален агент Бегли. Ние...

— Гус? ВЪтре ли си?

— О, по дяволите — изруга Гус Елмър. — Обадох се в полицията. Рекох си, някой тук иска да ограби господин Тиърни, докато го няма.



Бегли измърмори под носа си поток от ругатни.

Старецът се обърна да помахна с ръка на полицаия, който подаде глава през вратата. С пистолет в ръка той измери с любопитен поглед отгоре до долу двамата агенти от ФБР.

— Това ли са крадците?

— Не сме никакви крадци. — По гласа му Хут можеше да каже, че на шефа му е дошло до гуша от цялата тази глупост и е на път да поеме контрол над ситуацията, която бързо бе разнищена. Той избута Хут да върви и шумно затвори вратата след тях, за да не могат другите двама да видят какво са открили.

— Ние сме агенти от ФБР — продължи Бегли — и бих искал да поставите оръжието си обратно в кобура, преди да сте простреляли някого.

Полицаят беше млад, под трийсетте, освен ако Хут не беше преценил правилно. Острият поглед и авторитетният тон на Бегли го объркаха. Едва след като прибра оръжието си, се сети да поиска двамата да се идентифицират. Те го направиха.

Удовлетворен, че няма измама, той нахакано се представи:

— Харис. От полицейското управление в Клири. — И докосна ръба на униформената си фуражка, посипана с капки разтопен сняг. Униформените му панталони бяха напъхани във високи гумени ботуши. Подплатеното му с агнешка кожа яке изглеждаше с един-два номера по-тясно и ръцете му висяха неестествено, на няколко сантиметра встрани от тялото.

Гус Елмър почеса брадата си, докато зяпаше с глупаво изражение Хут.

— Ама ти си бил агент на ФБР? Наистина ли?

— Наистина — отговори Бегли вместо него.

— Тогава какво правите тук? Какво искате от господин Тиърни?

— Да говорим с него.

— За какво? Да не го издирват за нещо? Какво е направил?

— И аз самият искам да знам какво — каза Харис. — Да го арестувате ли сте дошли?

— Нищо подобно. Просто трябва да му зададем няколко въпроса.

— Хм. Въпроси. — Харис обмисли за момент чутото, съмнявайки се във всяка дума. — Имате ли заповед за обиск?

Виж ти, помисли си Хут, Харис не бил чак толкова неопитен, както изглежда.

Бегли подмина въпроса и попита:

— Шефът ви се казва Бъртън, нали?

— Да, сър. Дъч Бъртън.

— Къде мога да го намеря?

— В този момент ли?

Въпросът беше толкова глупав, че Бегли не го удостои с отговор. Той не зачиташе друго време, освен „в този момент“.

Харис осъзна гафа си и запелтечи:

— Ами... аз... просто чух диспечера да казва, че шефът отива да намери Кал Хокинс — единствено той в града има камион за пясък — и да го закара в дрогерията за кафе.

— Хут, знаеш ли къде се намира тази дрогерия? — попита Бегли. Хут кимна и Бегли се обърна отново към Харис. — Уведомете началник Бъртън, че искаме да се срещнем с него там след половин час. Ясно?

— Ще му предам, но той се тревожи за...

— Няма нищо по-важно от това. Предайте му каквото ви казах.

— Слушам, сър. А заповедта?

— По-късно. — Бегли нетърпеливо повика с пръст младия полицаи и онзи се приближи. За разлика от якето, ботушите му изглеждаха с един номер по-големи. Бегли пристъпи по-близо към него и зашепна напрегнато. — Ако предавате съобщението ми на началник Бъртън по полицейското радио, кажете му, че е наложително да се видим тази сутрин. Не споменавайте никакви имена. Разбрахте ли? Това е първостепенна задача, изключително деликатна материя. Предпазливостта е от жизненоважно значение. Мога ли да разчитам?

— Абсолютно, сър. — Той отново докосна ръба на фуражката си и изхвърча от стаята.

Когато Хут беше преназначен във филиала на Федералното бюро в Шарлот, му се удаде добрата възможност да служи на известния директор на поделението. Дотогава беше работил с Бегли само косвено. Сега за първи път имаше възможност да го наблюдава в действие и да отчита уменията му, благодарение на които бе станал легенда както сред агентите, така и сред престъпниците. Колегите му се учеха от него. Нарушителите на закона се съобразяваха с него.

Въпреки че никога не обсъждаше времето, когато бе служил в Средния изток, за Бегли се разправяше, че успял да постигне споразумение за себе си и още трима души да не бъдат екзекутирани. Били обвинени във вражески действия срещу режима на Саддам Хюсеин, но успели да убедят иракчаните, че не са хората, за които ги вземат.

Пет дни след залавянето им четирима прашни, жадни мъже влезли във фойето на хотел „Хилтън“ в центъра на Багдад за изумление на колегите им, на дипломати и репортери от медиите, които ги били отписали като мъртви.

Историята се доукрасяваше при всеки нов разказ, но Хут не се съмняваше в същността ѝ. Бегли беше точен човек, но имаше душата и ума на мошеник. Репутацията му на манипулатор бе напълно заслужена.

Той не разкри нищо съществено пред младия Харис, но погъделичка егото му, като наблегна на „първостепенна задача, изключително деликатна материя“ и така го накара да забрави, че те нямат заповед за обиск и че практически са заловени на местопрестъплението, където бяха влезли с взлом.

Освен това Бегли наблегна, че Харис трябва незабавно да се свърже с шефа си, като по този начин бързо се отърва от него и им позволи да разпитат Гус Елмър без свидетели.

— Бих изпил едно кафе, а ти, Хут? — внезапно предложи той. — Господин Елмър, може ли да се възползваме от вашето гостоприемство?

Възрастният човек неразбиращо присви очи към Бегли.

— А?

— Имате ли кафе? — попита Хут по-простичко.

— О, да, разбира се. В канцеларията. А и хубав огън гори там. Гледайте си в краката. Тия стъпала са хлъзгави като пързалка.

Минути по-късно те седяха в люлеещи се столове пред пращящ огън. Вътре в обувките на Хут се топеше сняг и краката му бяха студени и влажни. Той ги доближи до огъня.

Гус Елмър им поднесе кафе в нащърбени и потъмнели чаши, но самото кафе беше горещо, силно и вкусно. Или може би беше такова само защото Харис тъй силно мечтаеше за него.

С цялото си желание да съдейства на федералното разследване, Гус Елмър не им предостави много повече информация от тази, която Хут беше вече получил от него. Бен Тиърни бил кротък, представителен гост, който плащал с кредитна карта. Едно нещо му се струвало странно — че отказвал да пуска чистачката на къмпинга да влиза в бунгалото му. Тази странност се обясняваше от видяното във втората му спалня.

— Но ако това е само прищявка, нямам оплаквания — допълни Гус. — Ако ме питате, той е идеалният гост. Винаги оставя бунгалото в добър вид, изгасва лампите, хвърля боклука си в контейнера, та да не могат мечките да ровят в него. А когато ще си тръгва, се разплаща и напуска до обяд. Да, сър, винаги спазва правилата.

— Това е много впечатляващо, господин Елмър — посочи Бегли препарираната глава на елен, окачена на каменната стена над камината. — Вие ли го убихте?

Бегли беше известен с тази си тактика. По време на разпит вметваше от време на време нещо, което нямаше никаква връзка с разпита. Като сменяше внезапно темата, той отнемаше на разпитвания възможността да предвиди следващия въпрос и да се подготви какво да каже. Това беше начин да получи нефилтриран отговор на уместен въпрос.

— Разговарял ли е с вас господин Тиърни за жени?

Елмър, който продължаваше да се възхищава на ловния си трофей, бързо извъртя глава и погледна озадачено Бегли.

— За жени ли?

— Съпруги, бивши жени, приятелки, любовници? — И като сниши глас, додаде: — Загатвал ли е нещо за сексуалния си живот?

Старецът се закиска.

— Не си спомням, иначе щеше да ми направи впечатление. Веднъж го попитах дали и неговата благоверна ще дойде, а той ми рече „не“, щото бил разведен.

— Мислите ли, че е нормален мъж?

Елмър зина, предоставяйки им неприятна гледка в беззъбата си паст.

— Казвате ми, че може да е обратен? Той?

— Нямаме причина да мислим, че е хомосексуалист — отвърна Бегли. — Но е някак странно сам, хубав мъж като него да не ви е

споменавал нищо за секс с нежния пол.

И този път Хут се впечатли. Бегли ровеше в паметта на Гус Елмър, без онзи да се усеща. Беше разчитал, че Елмър е хомофоб. Човек като него едва ли би искал редовният му гост, с когото се е сприятелил, да бъде нещо друго, освен истински мъж, хетеро до мозъка на костите си. Така че ако Тиърни беше вмъкнал женско име в някой разговор, старецът щеше да разрови мозъка си, за да си спомни.

— Сега като се замислих, той наистина ми каза оная сутрин нещо за последното изчезнало девойче.

— Може ли да си наляя още кафе? — И без да чака отговор, Бегли стана и отиде до машината за кафе.

— Влезе тук, в канцеларията, за да вземе брой от „Кол“ и зачете първата страница. Рекох му: „Ако ме питате, тоя град като че ли е прокълнат.“ А той ми рече, че съчувствал на родителите на момичето. Представял си през мъки щели да преминат и разни такива.

Бегли се върна на люлеещия се стол и духна в чашата, за да изстуди малко кафето.

— Кафето е превъзходно, господин Елмър. Агент Уайз, моля, запомнете каква марка е.

— Разбира се.

— Искам да занеса от него в Шарлот на госпожа Бегли. Та само това ли каза господин Тиърни за момичето?

— Ами, чакайте да помисля — отвърна старецът, опитвайки се да върне на темата — Тъъ, не. Спомена, че я бил видял ден или два, преди да изчезне.

— Каза ли къде?

— В магазина, дето си купувал разни неща. Отбил се там да си купи нов чифт чорапи и тя му ги маркирала на касата.

— По кое време е било?

— В магазина ли? Не спомена. Сгъна вестника, взе една географска карта и каза, че отивал да изкачи върха. Предупредих го да внимава да не се натъкне на някоя мечка. Той се разсмя и отвърна, че нямало да допусне такова нещо и попита дали те не спят зимен сън. Купи си блокчета от овесени ядки и плодове от она там автомат и си тръгна.

— А говорил ли е нещо за другите изчезнали жени?

— Не, но доколкото си спомням... — Елмър изведнъж млъкна и изгледа проникателно Бегли, после измести сълзящия си поглед към Хут, който се опита да запази равнодушно изражение. Когато Елмър отново погледна Бегли, преглътна дълбоко. Хут можеше само да се надява, че ще изплюе първо по-голямата част от тютюна си. — Ама вие да не мислите, че господин Тиърни е отвлякъл тия жени?

— Съвсем не. Просто искаме да говорим с него, за да го зачеркнем от списъка на евентуалните извършители.

Бегли беше показал повече емоция, когато говореше за Книгата на пророк Йеремиа, но Гус Елмър не се хвана на безразличието му.

— Той е последният човек, за когото бих помислил, че е способен на такава низост.

Хут се наведе напред и попита:

— Чували ли сте го да подмята някакви дерогаторни забележки относно жените?

— Дерго... де... какви?

— Пренебрежителни или нелюбезни забележки.

— О! За жени ли, рекохте?

— Или за жените изобщо, или за някоя определена жена — уточни Хут.

— Не, нали ви рекох, единственият път, когато издума нещо за... — той млъкна и се пресегна да вземе една празна тенекиена кутия, в която се изплю. — Я почакайте. Един момент. Сетих се нещо — и затвори очи. — Да, да, ето, изплува. Беше миналата есен. Помня, щото седяхме заедно на верандата ей там и се възхищавахме на багрите на листата. Попита ме дали искам да пийна нещо с него. Рекох: И още как. Колкото да пропъдим студа от вечерния въздух, нали разбирате. И от дума на дума стигнахме до Дъч Бъртън.

— Шефа на полицията?

— Аха, аха Дъч беше шеф отскоро, от месец, месец и нещо и ние с гос'ин Тиърни се заприказвахме затуй, че се бил нагърбил с голямо време с тия изчезнали жени.

— Какво по-точно каза той за това?

— А, нищо, само туй. — Той отново се изплю в кутията, избърса уста с опакото на ръката си и им се захили. — Ако ме питате, повече го интересуваше жената на Дъч. Бившата му жена.

Бегли стрелна Хут с поглед, за да се увери, че слуша внимателно.

— Какво за нея?

— Май гос'ин Тиърни се запознал с нея лятос. — Усмивката на Елмър се разшири като че ли от облекчение. — Всъщност мога да кажа със сигурност, че той не е педал. Ако ме питате, той май е хлътнал по бившата благоверна на Дъч.

Бегли престана да се люлее безцелно.

— Хлътнал по нея ли?

Старецът се засмя бавно.

— Заплеснал се, паднал си по нея, лапнал въдицата, както искате го наречете.

## ГЛАВА 14

Лили се събуди премръзнала. Трябваше ѝ малко време, за да осъзнае къде се намира. Напълно облечена, тя лежеше под три одеяла, със свити до брадичката колене. Пронизващият костите студ беше проникнал през одеялата.

Лежеше с лице към камината, но тя вече не излъчваше топлина. Въглените, тлеещи, когато Тиърни изгаси лампите, отдавна се бяха превърнали в пепел. Тя смъкна одеялата от лицето си и изпусна въздух през устата. Дъхът ѝ образува пара.

Вероятно бутилката с газ беше свършила през нощта. Отсега нататък източникът им на топлина щеше да бъде само камината. Налагаше се да стане, да сложи дърва и да разпали подпалките. Тъкмо щеше да се стопли. Но не успя да се застави да напусне този относително топъл пашкул.

Стаята все още беше тъмна, само краищата на пердета бяха обрамчени от слаба, сива светлина. Вятърът продължаваше да духа силно както предишната нощ. От време на време някой напластен с лед клон се блъсваше силно в покрива. Ако изобщо имаше свършен ден за стгушване под одеялото, то беше точно този.

Може би трябваше да приеме предложението на Тиърни. И сега нямаше да трепери от студ.

Но не, беше взела правилно решение. Прекалената близост щеше да промени смисъла на уединението им и да усложни положението. И без туй се бе усложнило достатъчно след една обикновена целувка.

Обикновена целувка ли! Съмнително.

Беше изумителна, но кратка. Тиърни я беше пуснал веднага. Обръщайки ѝ гръб, бе продължил разговора, сякаш целувка изобщо не беше имало. Каза, че сигурно ще е добре да поспи, тъй като от няколко часа е с мозъчно сътресение.

Тя се беше съгласила.

Предложи ѝ първа да използва банята и докато тя беше вътре, той бе преместил матрака от спалнята във всекидневната. Тогава го



смъмри, че не я е изчакал, за да му помогне, а той ѝ отвърна, че не е нейна работа да пренася матраци, тъй като напрежението щяло да доведе до пристъп на астма. Но беше свършен факт, така че спорът бързо приключи.

Когато Тиърни излезе от банята, тя се беше свила под нейната половина от одеялата. Той угаси лампите и се изтегна върху единия от диваните.

Беше неспокоен. Трябваше му известно време, за да се успокои. Тя го попита дали го боли главата и дали иска да провери раната му и да сложи още антисептично средство и нови превръзки. Благодарил я е, но отказа — бил проверил раната, докато бил в банята. Тя се запита как ли е могъл да види тила си, след като там имаше само едно огледало, но не каза нищо.

Измина повече от час, докато заспи и беше сигурна, че той е все още буден, когато накрая сънят я обори. Лежеше скована и притихнала. Очакваше ли нещо?

След целувката напрежението между тях толкова се сгъсти, че можеше да се среже с нож. Разговорът им стана неестествен. Те избягваха да срещат погледите си. Държаха се подчертано учтиво един към друг.

Пренебрегвайки я, целувката сякаш доби по-голямо значение.

И все пак след цялото непохватно подминаване и фалшиво безразличие към тази проява на интимност, тя очакваше той да стане от дивана и да се мушне до нея под одеялата. Защото това не беше обикновена целувка. Беше прелюдия.

„Не съм чак толкова добър“, беше ѝ казал той.

Миг след това държеше лицето ѝ между силните си ръце и притискаше устни в нейните. Не се поколеба, нито поиска позволение. От момента, в който устните им се докоснаха, неговите бяха жадни и настоятелни.

Разтвори палтото ѝ и провря ръце под него. Заопипва я и, смъквайки леко коленете, я притегли нагоре и върху себе си. Цялото му тяло говореше, че я иска.

Топла вълна на желание обля корема и бедрата ѝ. Беше чудесно да изпита отново този прилив на чувство, което никоя напитка не можеше да предизвика. Нищо не можеше да се сравни с опияняващия гъдел на сексуалната възбуда.

Бяха минали години, откак не бе усещала подобно нещо. Особено след смъртта на Ейми, когато нито тя, нито Дъч имаха емоционалния заряд да правят добър секс. Бяха опитвали, но бе станало толкова трудно да се преструват. Тя не се и опитваше да симулира оргазъм.

Нейната липса на ответ нанасяше допълнителен удар на самочувствието му, което и без това вече бе накърнено. В стремежа да възстанови егото си той се впусна в поредица от афери. Нещо, което тя не можеше да прости. Той отиваше при други жени за нещо, което тя вече не бе способна да му даде.

Макар изневерите му да бяха започнали още преди Ейми да бъде зачената.

Отне ѝ много време да разбере защо Дъч спеше с други жени през тези първи години от брака им, когато желанието и страстта им все още бяха силни. Но в един момент осъзна, че му беше нужно непрекъснато да се доказва. В леглото, разбира се. Но не и само там. Осъзна също колко изтощително е да се доказва непрекъснато, във всичко.

Бяха се запознали на една официална благотворителна вечер в помощ на полицейското управление в Атланта. Яхнал вълната на скорошна публикация за разкриването на серия от убийства, Дъч беше станал героят от постера и беше помолен да произнесе реч на банкетата.

На подиума изглеждаше красив, чаровен и сладкодумен. Имаше впечатляваща биография — бивша футболна звезда на колежа, герой в разкриването на престъпления. Речта му подканваше присъстващите да бъдат щедри с даренията си и това я накара да отиде по-късно да му се представи. Към края на вечерта си определиха среща за вечеря.

За по-малко от шест месеца се ожениха и през първата година не можеха и да мечтаят да е по-добре. И двамата работеха за кариерата си, но се обичаха, изпитваха страст и се любеха. Тогава купиха вилата и през уикендите се уединяваха там.

През този период той проявяваше самоувереността си в леглото им. Тя личеше в начина, по който правеше любов. Беше чувствен и щедър партньор, страстен и находчив любовник, подкрепящ съпруг.

После започнаха скандалите — той се чувстваше засегнат от това, че тя печели много повече от него. Тя възразяваше, че няма никакво значение, че той е избрал да прави кариера в обществената

сфера, където и най-тежката работа беше ниско платена и недооценявана.

Говореше истината, но той чуваше само осмисляне на видимия му провал. Страхуваше се, че никога няма да достигне онова ниво на успех в полицейското управление, каквото беше нейното в списанието.

С течение на времето мисълта за провал го обсеби и се превърна в самоосъществяващо се пророчество. В същото време кариерата на Лили вървеше нагоре. Успехът ѝ продължаваше да накърнява гордостта му. Той търсеше да я закърпва с жени, които гледаха на него като на смелия герой, какъвто отчаяно му се искаше да бъде.

Всеки път, когато Лили го хванеше в изневяра, той се покаяваше, твърдеше, че аферите му не са нищо повече от безсмислени свалки, че ако го напусне той ще умре, кълнеше се, че ще ѝ остане верен, повтаряше, че я обича и я молеше да му прости. И тя го направи — защото беше бременна с Ейми.

Обещанието за дете заздрави брака им. Но само до раждането на дъщеря им. После Дъч започна да се вижда с една полицайка. Когато Лили го обвини той отрече и се опита да обясни подозренията ѝ с умора, депресия, кърмене и нестабилни хормони.

Насред брачното бойно поле Ейми създаде неутрална зона, в която двамата можеха да съществуват съвместно. Тя раздаваше достатъчно любов, за да прави нещата да изглеждат почти нормални. Споделената им радост от детето им помагаше да забравят несъгласията. Избягваха въпроси, които причиняват търкания. Е, не бяха напълно щастливи, но поне бяха стабилни.

След това Ейми почина. Разклатената основа на брака бързо се срути под тежестта на скръбта им. Взаимоотношенията им започнаха да се влошават и стигнаха дотам, че според Лили нямаше накъде повече.

Но се оказа, че има.

Сега, като си спомни инцидента, който се бе оказал смъртоносен за брака ѝ, тя потръпна, инстинктивно прибра колене към гърдите си и зарови глава дълбоко във възглавницата.

След няколко секунди обаче си напомни, че това е вече история. Вече не беше обвързана с него нито законно, нито емоционално, можеше да гледа право напред.

Моментът, в който Бен Тиърни връхлетя за втори път в живота ѝ, бе странно ироничен. Беше се появил в деня, когато тя се оказа официално свободна. Снощи той не само събуди дремещи еротични копнежи, но го направи безцеремонно и бурно. От целувката му ушите ѝ писнаха.

Беше ѝ направил впечатление още когато ѝ се усмихна в онзи скрибуцац, ръждясал автобус. Докато бяха на реката и денят се изнизваше, бе усетила как започва да го харесва все повече. Първо външния вид, естествено. После интелигентността, лекотата, с която можеше да разговаря на всякаква тема.

Същия ден той беше направил впечатление и на останалите от групата. Колежанките не се и опитваха да крият увлечението си.

Така, както предразполагаше хората да говорят за себе си, така той оставаше загадка за тях. Не беше ли точно това, което го правеше загадъчен и съблазнителен.

Тя се стресна от думата „съблазнителен“, но този човек наистина излъчваше магнетизъм.

От първото им „здравей“ бе изминало доста време, но целувката си заслужаваше чакането. Лили имаше ярки спомени за ръцете му, притиснали скулите ѝ, когато наклони лицето ѝ към неговото, за дъха, за езика му, плъзнал се страстно в устата ѝ. Сега, като мислеше за това, дълбоко в нея се завихряше водовъртеж от желаниа.

Стараейки се да бъде възможно най-безшумна, тя се обърна да го погледне и се усмихна. Диванът беше прекалено къс за ръста му. Краката му стърчаха извън облегалката. Беше навил една възглавница като подпора за врата си, за да бъде главата му повдигната.

Беше се завил с одеялата до брадичката, която вече беше потъмняла от набола четина. Годиците, прекарани на открито под вятъра и слънцето бяха направили лицето му изсечено и сухо, но на нея ѝ харесваха бръчиците в ъгълчетата на очите му. Устните му бяха леко напукани. Спомни си допира им при целувката и как дращеха нейните.

Не би се възпротивила срещу по-дълга целувка. Или срещу втора. Отказът ѝ да спи с него не беше изключил напълно целуването, но явно той го беше възприел така.

А може би не му беше харесало толкова, колкото на нея. Но дори да не беше почувствал безпогрешното напрежение в слабините, тихият

му стон от това, че трябваше да се отдръпне, бе достатъчен да я убеди, че и той беше почувствал същото като нея, ако не и по-силно. Като че ли му стана неприятно, че се налага да прекрати целувката, да я пусне и да се отдалечи.

Но защо тогава не беше продължил?

Мислите ѝ се отклониха в друга посока.

Да, тя не беше обвързана с никого, а Тиърни?

Той не носеше венчален пръстен. Никога не беше споменавал за съпруга или за жена в живота му, но пък и тя не го беше питала. Не означаваше нищо, когато в деня, в който се запознаха, я покани на среща. Женени мъже редовно излизаха с други жени.

Снощи също не спомена нищо за съпруга или приятелка, която би се тревожила за него, ако не се прибереше, но това не значеше, че няма такава, която да крачи напред-назад из стаята и да се пита къде ли е той и с кого, както и тя навремето се питаше за Дъч.

Колко наивно от нейна страна да допусне, че в живота му няма жена. Мъж с неговия външен вид? Хайде, Лили, слез от облаците.

Погледът ѝ се отмести към раницата му, която все още лежеше на пода под страничната масичка, където я беше избутал снощи, заявявайки, че в нея няма нищо полезно.

Можеше обаче да съдържа някаква информация.

\* \* \*

— Скот.

— Ммм?

— Ставай.

— Ммм?

— Казах да ставаш.

Скот се обърна по гръб и отвори очи. На вратата на стаята стоеше намръщен баща му. Скот се надигна на лакти и погледна през прозореца към потъналата в бяло гледка. Не се виждаше дори оградата на задния двор.

— Не са ли отменили училищните часове?

— Отмениха ги и още как. Но ако си мислиш, че ще се излежаваш на мързеливия си задник цял ден, не си познал. Ставай. Ще

те изчакам в кухнята. Давам ти три минути.

Уес остави вратата отворена, от което се подразбираше, че няма да остави Скот да продължи да спи. Момчето с ругатня отпусна обратно глава върху възглавницата. Дори в снежна буря почивка не му се разрешаваше. Днес всички други в града щяха да правят каквото си искат, но не и той, не и синът на тренъора.

Прииска му се да се завие презглава. Сигурно можеше да спи целия ден, ако го оставеха на мира. Но не се ли появеше в кухнята след три минути, щеше да му излезе солено. Не си струваше караницата заради още малко сън.

Той изруга тихо и отметна завивките.

Баща му наистина беше засякъл минутите. Когато момчето влезе, той погледна часовника си, после му хвърли поглед, с който му даваше да разбере, че не е спазил крайния срок. Майката му се опита да спаси положението.

— Добро утро, миличък. Какво да бъде, бекон с яйца или вафли?

— Което е по-лесно. — Той седна край масата и, докато се прозяваше широко, си наля чаша портокалов сок.

— В колко часа се прибра снощи? — попита го баща му.

— Не помня. Ти още не се беше върнал.

— Бях с Дъч.

— През цялото време?

— Часове наред.

— Качихте ли се на планината?

Докато Уес разказваше за събитията през изминалата нощ, Дора поднесе на Скот чиния с бекон, две пържени яйца и две вафли. Той ѝ благодари с усмивка.

— Беше голямо приключение — завърши Уес. — Особено отиването до оня вертеп, откъдето измъкнахме Кал Хокинс. Извадихме късмет, че не ни простреляха онези трима селяци.

— Уес!

Той се засмя на ужаса, в който изпадна Дора от думите му.

— Спокойно, Дора. Скот знае, че такива неща се случват, нали, сине?

Обезпокоен за майка си, Скот продължи да се храни с наведена глава. Баща му си мислеше, че е много забавно да ръси цинизми, сякаш включваше и него в обществото от мъже, на които им се полагат

такива привилегии. Това беше фалш, разбира се, защото във всяко друго отношение баща му се отнасяше с него като с двегодишно дете. След няколко месеца щеше да навърши осемнайсет, но все още му се казваше какво да яде, кога да си ляга и кога да става.

Той беше най-големият ученик в горния клас. Баща му го беше принудил да повтори шести клас не поради слаби оценки, не защото беше социално незрял или неприспособим, а защото искаше да му предостави още една година да порасне и да се развие, преди да се залови със спортовете в гимназията.

Повтарянето на класа беше унижително, но Уес взе решението, без да се съветва със Скот или майка му и се придържеше към това, независимо от техните възражения.

— Колежанските скаути започват да търсят играчи не по-късно от седми — осми клас — изтъкна той. — Още една година ще ти даде предимство. Идвайки от малко училище като нашето, ще имаш нужда от помощ.

Уес все още взимаше решения вместо него. Законно Скот беше мъж. Можеше да отиде на война и да умре за родината си, но не можеше да се опъне на баща си.

Сякаш прочел мислите му, Уес каза:

— Попълни тия формуляри днес. Нямах извинение да ги бавиш.

— Всички сме поканени у Гари.

Гари беше негов съученик. Скот не го харесваше особено, но той имаше стая за развлечения с билиардна маса. Да прекара едnodневна дървена ваканция със стик в ръка беше далече по-привлекателно, отколкото да попълва формуляри за кандидатстване в колеж.

— Първо попълни формулярите — рече баща му. — Този път аз ще ги проверя. Като се наобядваме, ще те закарам до училището, за да не пропуснеш тренировката.

— Мога и сам да се закарам.

Уес поклати глава.

— Ще има да се въртиш по леда, ще вземеш да се удариш в нещо, да счупиш крак. Не, аз ще те закарам.

Майка му се намеси.

— Не мисля, че ще стане кой знае какво, ако пропусне една тренировка.

— Това показва колко слабо си запозната с тия неща, Дора?

Телефонът извъня.

— Аз ще се обадя.

— Не, аз ще се обадя — Уес изтръгна слушалката от ръката му.  
— Ти се залавяй с формулярите.

Скот занесе чинията си в мивката и предложи на майка си да ѝ помогне да зареди съдомиялната машина. Тя отказа с глава и въздъхна:

— По-добре послушай баща си. Колкото по-рано свършиш, толкова по-скоро ще отидеш при приятелите си.

Уес затвори телефона.

— Беше Уилям Рит.

Косата на Скот настръхна.

— Каза да отида веднага в магазина.

— Защо? — попита Скот.

Дора погледна през прозореца.

— Отворил ли е днес?

— О, отворил е и работи. Няма да повярваш кои са отишли току-що да се срещнат с Дъч. — Той поддържа в напрежение известно време Дора и сина си, преди да продължи шепнешком:

— От ФБР.

— Какво искат от Дъч? — поинтересува се жена му.

Скот можеше да предположи, но изчака баща си да отговори.

— Бас лоя, че е по повод на Милисънт. — Той взе палтото си и го облече. — Понеже съм председател на градския съвет, Рит сметнал, че е редно да ме уведоми за това развитие на нещата. — Той отвори задната врата и излезе с думите: — Може да са открили някаква следа.

Скот остана загледан дълго време в затворената след баща му врата.



## ГЛАВА 15

Обикновено Линда Уекслър се явяваше на работа в магазина на Рит точно в шест часа, за да започне да прави кафе и да се подготвя за отварянето в седем за редовните посетители, които идваха всяка сутрин, нетърпеливи за овесена каша и пържена шунка.

Тази сутрин тя нямаше да успее. Обади се по телефона рано сутринта, за да предупреди Уилям, че у тях е като в Сибир.

— И продължава да вали силно. Докато камионът с пясък не мине по тия малки улички, не мога да мръдна.

Уилям съобщи това на Мерилий, която се опита да го разубеди да не излиза от къщи и да не отваря магазина.

— Кой ще тръгне да идва в магазина в такава сутрин? Изчакай поне няколко часа, докато опесъчат пътищата.

Той обаче упорито настоя да отвори навреме.

— Вече изринах снега от алеята за коли. Освен това клиентите ми разчитат на мен.

Навесът беше опазил колите им от затрупване. През кухненския прозорец тя видя как брат ѝ се качи в колата си, завъртя ключа за запалването и вдигна палци към нея, когато двигателят забоботи. Той внимателно излезе на заден ход и се загуби от поглед.

Макар да се беше опитала да го склони да не излиза, тя се зарадва, че остана сама в къщата. Да има цял ден само за себе си, я караше да се чувства невероятно безгрижна и свободна. Върна се в стаята си, свали халата и се пхна в топлото легло, за да се отдаде на еротичните спомени, оставени от нея и любовника ѝ снощи.

Той никога не оставаше до сутринта, разбира се, но и никога не си тръгваше веднага след като свършеха да се любят. За кратко оставаха да лежат един до друг в безнравствено бездействие. С допрени глави шепнеха на поетичен или на уличен език, фантазираха неща, които биха скандализирали и най-отраканите влюбени. Често приключваха, като претворяваха в действие вербалната си игра.

Тя не му отказваше нищо. Предоставяше му пълен достъп до тялото ѝ. Преди него сексуалността ѝ беше неизследвана пустош. На първата им среща тя без свян и сдържаност го беше приканила не само да я проучи, но и да я разработи.

Подготовката за първата им среща ставаше постепенно. Двамата се познаваха от години, но в един момент отношението им един към друг изведнъж се промени. Започнаха да се гледат с други очи. Всеки беше неуверен дали новият поглед към другия е реципрочен, затова привличането им един към друг ставаше предпазливо, докато сексуалният интерес не взе мълчаливо връх.

Щом това се случи, те започнаха да си намират причини да пресичат пътищата си. Разговорите им бяха подправени с намеци, макар за всеки страничен човек да звучаха невинно. Срещнеха ли очи, дори на обществено място, те си предаваха неизречено желание, което, както по-късно споделяха един пред друг, ги караше да се изчервяват и да проявяват слабост.

И така, една вечер получиха онова, за което бяха копнели — време насаме. Уилям се беше качил на планината във връзка с един стар имот, затова не се налагаше Мерилий да бърза да се прибира веднага след училище. Предпочете да остане в класната стая, за да прегледа писмените работи, отколкото да ги мъкне със себе си вкъщи.

Той беше забелязал, че колата ѝ е на паркинга и влезе в сградата под претекст, че търси някого.

Появи се на прага на отворената ѝ класна стая и я стресна, понеже тя смяташе, че е сама в училището. Подхванаха съвсем обикновен разговор. Каза ѝ кого търси и я попита дали не го е виждала. И двамата знаеха, че това е измислена постановка.

Той се застоя. Тя взе телбода от бюрото си и започна да го изучава, сякаш бе някакво ново и неразбираемо изобретение, после го остави обратно на мястото му. Той свали якето си и го метна върху ръката си. Тя се заигра с перлената си обеца. Размениха си празни приказки. Скоро нямаше вече какво да си кажат, което да не е изтъркано. Той обаче не си тръгваше. Задържа поглед върху нея с копнеж, очаквайки да получи сигнал, за да действа според физическото привличане, което всеки чувстваше в присъствието на другия.

Накрая остави инициативата в нейни ръце. Той не разполагаше със свободата да си има любовница. Мерилий го знаеше, приемаше го

и не обръщаше внимание на този факт. Като никога в живота си щеше да бъде егоистка и да граби всичко, което поиска, без да се съобразява с нечие друго мнение. Да вървят по дяволите последствията!

И тя направи най-дръзкото нещо в живота си — попита го дали би я придружил до склада, за да вземе един кашон с книги и да го донесе в класната стая.

— Следващата седмица в клас ще четем „Айвънхоу“ — поясни тя в краткото време, докато вървяха по безлюдния коридор и стъпките им отекваха в металните шкафчета покрай стената. Тя застана с лице към него, с отпуснати до тялото си ръце и зачака. Беше довела нещата дотук. За следващата стъпка беше негов ред.

Той се забави може би три секунди, преди да я притегли към себе си и да я целуне с отприщен плам. Стисна я по задните части. Замилва гърдите ѝ. Свали ластичето от косата ѝ, после хвана един кичур и го завъртя между пръстите си.

Мерилий само беше чела отделни разкази за такава буйна страст и не вярваше, че тя самата може да стане обект на нея.

Той плъзна ръка под пуловера ѝ, но тя направи нещо по-добро — съблече го през глава и свали сутиена си, разкривайки за първи път гърдите си пред мъж. После вдигна полата си, свали чорапите и пликчетата си и подканващо подпря ханш на една купчина от книги.

— Прави с мен всичко, което си си представял или роди въображението ти — прошепна тя. — Искам да гледам как набъбваш. Пипай ме до насита.

Той плъзна ръце нагоре към бедрата ѝ. Тя вече беше мокра. Когато пръстите му навлязоха в нея, тя отметна глава назад.

— Прави всичко, каквото искаш. Всичко.

Очите му блестяха от похот, но когато се разкопча и си сложи презерватив, не загуби присъствие на духа и я попита дали е девствена. Каза му за единственото си преживяване — през последната година в колежа. Със състудент по философия. Случило се само веднъж, без подготвителни разговори, освен една суха целувка.

— Предната седалка на колата не спомага много за задоволително чукане.

Госпожица Мерилий Рит беше последният човек на земята, от когото беше очаквал да използва тази дума. Чувайки го от строго свитите ѝ устни, се възбуди дотолкова, че не можеше да се въздържа.

Това прочисти съвестта му от всякакви опасения. Облада я бързо и необуздано и свърши преди нея.

Отдръпвайки се, я попита:

— Ти не свърши, нали?

— Няма значение.

— Има, и още как!

И използва пръстите си.

След това тя така трепереше, че ѝ беше трудно да се облече. Той ѝ помогна. Смяха се на неговата непохватност с дрехите ѝ, последваха въздишки, когато той се спря, за да я погали, размениха си шеговити възражения срещу похотливите му подмятания. Той ѝ помогна да обуе пликчетата си, после започна да я гали по влажната материя, докато тя не се изпразни отново, сграбчила раменете му и борейки се да си поеме въздух с лице в гърдите му.

Въздухът в склада беше станал гъст и наситен с мускус. Когато си тръгнаха, Мерилий се запита дали следващия, който ще отключи тази врата, няма да усети мириса на секс. Надяваше се да го усети. Порочната мисъл я накара да се усмихне.

Потайната атмосфера на склада подсили възбудата на първата им среща, но от практическа гледна точка те не можеха да продължат да я използват. Не само поради големия риск някой да ги заvari там, но в романтичен план от стаята имаше още много да се желае.

— От северната страна на стаята ми прозорците са френски — каза му тя. — Всяка нощ ще ги оставям отключени за теб. Идвай, когато можеш.

Когато постави под въпрос плана ѝ, тя пропъди страховете му, че Уилям може да ги разкрие.

— Той си ляга рано и не излиза от стаята си до сутринта.

При първото му промъкване в дома ѝ двамата бяха единодушни, че да лежат в легло напълно голи си струваше всякакъв риск. С думи, които я караха да се изчервява, той възхваляваше всяка част от тялото ѝ. Тя пък го удивляваше с безсрамното си любопитство към неговото.

— Моят красив любовник — прошепна тя сега, повтаряйки каквото му беше казала снощи, когато той пъкна пениса си между краката ѝ. Това му харесваше. Харесваше му, когато тя затвореше уста точно около връхчето, което беше гладко и твърдо като слива.

Телефонът извънтя и разби прекрасния ѝ спомен.

Обръщайки се на едната си страна, тя погледна изписания върху екрана телефонен номер. Уилям, от дрогерията. Ако не отговореше, можеше да се извини, че е била под душа. Но ако той действително имаше нужда от помощта ѝ, тя нямаше да си прости, че не му е отговорила само защото ѝ се е искало да помечтае с отворени очи за тайния си любовник. Вината надделя.

\* \* \*

— Какво има, Уилям?

Гласът на Мерилий прозвуча уморен, но и с раздражено любопитство. Дали се беше върнала в леглото, след като той излезе сутринта, питаше се Уилям. Вероятно. Тя не беше спала много снощи. Е, добре, такава е цената на страстта. Така ѝ се пада, ако няма да се мотае цял ден в бездействие, както очевидно е смятала.

В действителност тя заслужаваше възхищение за издържливостта си. Чудно му беше, че сестра му можеше да пълзи след един от техните маратони на разврата. Жилавостта на нейния любовник също беше забележителна.

Той често се изкушаваше да устрои засада на единия или на двамата с разкритието му за незаконната им връзка. В действителност облизваше устни в очакване на момента, когато щеше да им каже, че знае за страстните срещи в будоара на сестра си. Щяха да го зяпнат от ужас, съзнавайки, че бъдещето им ще зависи от неговата прищявка.

Ах, какъв триумфален момент щеше да бъде това! Разбира се, половината от удоволствието беше в това, че знаеше, че такъв момент щеше неизбежно да настъпи, затова нямаше нужда да бърза. Щеше да разбере кога ще е точният момент и дойдеше ли това време, щеше да щракне капана. Междувременно нека да си тънат в самодоволство.

Трудно беше да потисне усмивката в гласа си.

— Мерилий, трябваш ми веднага в магазина.

— Защо? Какво се е случило?

— Нищо лошо не се е случило. Имам клиенти. Важни клиенти — добави той с по-тих глас. — Двама агенти от ФБР. Чакаха в колата си, когато дойдох. Имат среща с Дъч във връзка с изчезването на

дъщерята на семейство Гън. Трябва да им предложи закуска, а знаеш, че Линда я няма.

— Аз не знам как да използвам печката.

— Толкова ли е трудно? Ще разбереш. Не се туткай. Идвай тук веднага. Обадих се на Уес...

— Защо на Уес?

— Ами сметнах за нужно, че той, като председател на градския съвет, е редно да знае за това. Както и да е, той вече тръгна за насам. Кога най-скоро можеш да дойдеш?

— До десетина минути.

Уилям затвори, хилейки се и сумтейки самодоволно.

\* \* \*

Камбанката над вратата издрънча и Дъч влезе в дрогерията. Самият звук го наежи.

Стиснал силно Кал Хокинс за лакътя, Дъч почти го довлече до плота за обяд и безцеремонно го насади върху високото столче, надявайки се рязкото движение да изтръгне кретена от съненото му състояние.

— Направи му кафе, моля те — заръча той на Уилям Рит, чиято весела усмивка беше не по-малко дразнеща от камбанката над вратата. — Черно и силно. И за мен същото.

— Веднага — и Рит посочи гъргорещата кафе машина.

Не се изненада, че Хокинс не беше станал и не умираше от желание да излиза, когато Дъч отиде в разнебитената му къща. Хокинс не отвори на почукването, затова Дъч влезе направо. Мястото до такава степен беше задръстено от боклуци, че криеше риск от пожар. Вонеше на запушена канализация и вкиснало мляко. Завари Хокинс да спи напълно облечен на леглото.

Докато минаваха през града, започна да втълпява на Хокинс колко жизненоважно е да се вземе в ръце и да закара камиона си с пясък на планината. Въпреки че Хокинс на всичко отговаряше с кимане или сумтене, Дъч не беше убеден, че мъжът е напълно на себе си.

И не му стига това, ами трябваше да прави мили очи и на шибаните агенти от ФБР. Това никога не му е било от любимите неща, а сега щеше да му е още по-досадно, особено след снощи.

След като остави Уес у тях, той не отиде направо в управлението. Отби се там много по-късно и докато разменяше поздравии, диспечерът му връчи десетки листчета със съобщения.

Всички се отнасяха до оплаквания, за които не можеше да направи нищо, докато времето не се оправи: фонтанът пред банката бил замръзнал, била изчезнала млекодайна крава, един голям клон се отчупил под тежестта на леда и снега, паднал върху външната награвателна тръба и счупила капака.

И това трябваше да е негов проблем? Защо?

Беше се обаждала и госпожа Крамър, която имаше повече пари от Бог от акции в „Кока кола“, които прапрадядо ѝ купил евтино. Но едва ли имаше по-стисната и по-алчна твар от нея. Съобщаваше какво видяла в предния си двор. Дъч препрочете съобщението, написано от диспечера.

— За Скот Х. ли става дума?

— Да. Синът на Хамър. Госпожата твърди, че той минал през предния ѝ двор. За нещо недобро, ако сме я били питали.

— Само че аз не я питам — измърмори Дъч — и освен това тя халюцинира. По това време бях у Хамърови. Скот си беше в стаята и беше надул стереото докрай. Да не говорим, че Уес не му дава да излиза в нощи като тази.

Диспечерът сви едрите си рамене, без да откъсва поглед от филма с Джон Уейн, който гледаше по черно-бял телевизор.

— Какво очакваш от една смахната, чието хоби е да се рови в кофите за боклук?

Госпожа Крамър беше известна с това, че си слагаше домакински ръкавици и щом се мръкнеше, тръгваше да тършува в боклукчийските кофи. Върви, че ѝ вярвай!

Дъч смачка листчето на топка и го хвърли в препълненото кошче за боклук. Останалите пхна в джоба на ризата си, за да ги прегледа по-късно, но едва след като свали благополучно Лили от Клири Пик. Единствено това го интересуваше тази сутрин — да накара Кал Хокинс да се качи с камиона си за пясък на върха на планината и да я спаси.

Вярно, все още валеше сняг. Вярно, под снега имаше леден пласт, дебел повече от два сантиметра. Това бяха възраженията, които Хокинс беше достатъчно трезвен, за да повдигне, и които бяха съществени. Но сега нямаше да е толкова трудно, както миналата нощ, когато тъмнината работеше против тях. На това наблюдаваше Дъч.

Поглеждайки отражението в огледалото зад щанда за напитки и закуски, той видя това, което и агентите от ФБР щяха да видят — неудачник, съсипан човек. Беше подремнал на стола зад бюрото си до зори, като сънят му често биваше прекъсван от обезпокояващи мисли за Лили и въпроси какво ли прави във всеки даден момент. Какво ли правеше и Бен Тиърни. Какво правеха двамата заедно там?

Преди да тръгне от управлението, той се изми и избърсна в тоалетната, като използва тъпа самобърсначка, калъп сапун и хладка вода. Ако беше научил по-рано, че ще бъде подложен на критична проверка от страна на ФБР, щеше да се прибере вкъщи, да си вземе душ и да се преоблече в чиста униформа.

Вече нямаше кой да му помогне за това.

— Кога ще стане кафето? — попита той Рит.

— След минутка-две. Ще ти го донеса, когато е готово.

Като се чудеше как да забави срещата, Дъч обърна глава към сепарето, където двамата агенти чакаха като лешояди над умиращо животно. По-възрастният подчертано погледна часовника си.

Задник, помисли си Дъч. Те да не си мислят, че той е непрекъснато на тяхно подчинение? Явно обаче, че така мислеха, ако се съдеше по начина, по който определиха тази среща, без никакво предупреждение.

Той тъкмо излизаше от дома на Хокинс, когато Харис му се обади. Младият полицай звучеше задъхан и говореше объркано от вълнение, но накрая Дъч успя да разбере съобщението — да се срещне с тия тъпаци в дрогерията.

— След половин час — беше добавил той.

— Кой го каза? Агент Уайз ли?

— Не, по-възрастният. Представи се като отговорен специален агент.

Шибани баровци.

— Къде се натъкна на тях?



— Тъбъ... не мога да кажа. Той ме предупреди да не споменавам имена по радиото.

— Защо иска да ме види?

— И това не мога да кажа по радиото.

Дъч изруга под сурдинка. Какво му става на Харис, дявол да го вземе? Да не са го омагьосали?

— Добре, ако са в магазина като отида там, хубаво. Ако ли не, няма да вися и да ги чакам.

— Не мисля, че е желателно да разгневявате този човек, сър.

Дъч мразеше да предизвикват авторитета му, особено офицери от неговия личен състав.

— Не мисля, че е желателно и той да ме разгневява.

— Не, сър. Но този шеф ми каза, че е важно да се срещнете още тази сутрин. И начинът, по който го каза, ами... нещо от рода, че много ще се нервира, ако не отидете. Това е мое мнение, сър.

Сега, когато Дъч видя лично отговорния специален агент, се съгласи с мнението на Харис. Още от първия поглед го определи като безскрупулен тип. Беше имал голям опит с такива задници като него в полицейското управление в Атланта. Мигом изпита неприязън към него.

Без да бърза, се запъти към сепарето и се настани на мястото срещу тях.

— Добрутро.

Уайз ги представи един на друг.

— Полицейски началник Дъч Бъртън, това е отговорен специален агент Кент Бегли.

Пролича си, че Бегли е кибритлия и безцеремонен още когато изрече „Бъртън“, докато се ръкуваха над масата. Единствено това разкриваше какво е отношението му към Дъч. Бегли пренебрегна високото му положение дори преди да са се поздравили. В съзнанието на отговорния специален агент това беше формалност, протокол, който трябваше да се спази, преди общуването с тъпото местно ченге.

Тия федерални кучи синове твърдяха, че нямали такова отношение към местните пазители на закона. Че политиката на Бюрото била те да изразяват най-голямо уважение към всеки, който носи полицейска значка. Глупости!

— Извиняваме се, че ви повикахме спешно — заговори Уайз.

Уайз беше представен на Дъч скоро след като последният се премести отново в Клири и прие поста началник. Когато се ръкуваха за първи път, Уайз беше казал колко му олекнало, че човек с опит щял да поеме случаите с изчезналите хора. Дъч обаче разпознаваше добрите обноски. Уайз само го четкаше и правеше политика.

Рит поднесе трите чаши кафе. Дъч отпи глътка, преди да попита:

— Кое е толкова спешно?

— Имате предвид, освен изчезналите жени? — погледна го Бегли.

Той беше като груба шкурка, която стържеше по възпалените нервни окончания на Дъч. На Дъч му се искаше да му забие един. Вместо това заби поглед в очите на старшия агент и всеки от двамата предаде ненавистта си на другия.

Уайз се изкашля леко и повдигна очилата си.

— Сър, сигурен съм, че началник Бъртън не искаше да омаловажи важността на случая с изчезналите лица.

— Времето временно отложи разследването ми.

— Което е стигнало докъде? — поинтересува се Бегли.

Дипломатът Уайз побърза да коригира въпроса на Бегли.

— Може би ще ни кажете нещо ново по разследването, началник Бъртън.

Търпението на Дъч се изчерпваше, но той знаеше, че колкото побързо отговори на въпросите им, толкова побързо ще се отърве от тях.

— Веднага след като научих за изчезването на Милисънт Гън, наредих на всеки свободен човек — от моето управление, от щатската полиция, шерифството, както и голям брой доброволци — да претърсят района... Тукашният терен обаче не позволява бърза работа, особено след като наредих да не се оставя и камък необърнат. Вчера, когато бурята се разрази, бях принуден да преустановя претърсването. Ние сме с вързани ръце, докато времето е такова. А да не ви казвам какво ще стане с уликите.

Когато посочи към предната част на сградата, той видя Уес Хамър и Мерилий Рит, които се зададоха от различни посоки и стигнаха едновременно до входа. Уес й отвори вратата и бързо я последва.

Уес свали шапката и ръкавиците си. Мерилий също свали такето си. Върхът на носа й беше червен, но на Дъч му направи впечатление

колко хубава и въодушевена изглеждаше тя тази сутрин.

Уилям я повика и тя забърза към него зад щанда за напитки и закуски. Уес погледна към сепарета, където седяха Дъч и федералните. Не изглеждаше изненадан да го види с тях. Рит, като самовъзложил си ролята на градския ключокар, вероятно се беше обадил на Уес, за да го уведоми за тази среща.

Снощи Дъч и Уес си бяха разменили остри думи и се разделиха сърдити един на друг. След подмятането на Дъч за Уес и жените, Уес бе отворил пътническата врата на колата му и беше слязъл с думите:

— Не е редно да си позволяваш да ме вбесяваш, Дъч. Не и когато съм може би единственият ти останал приятел и съюзник. — Затръшна вратата и бързо изчезна от поглед сред снежната вихрушка.

Сега двамата се поздравиха само с кимване, след което Дъч върна вниманието си към Уайз и Бегли.

— Снощи разговарях с господин и госпожа Гън — продължи той. Не им каза, че родителите на Милисът го бяха потърсили, а не той — тях. Беше доволен, че поне това можеше да докладва. Така създаваше впечатление, че той дърпа конците на случая, че е активен.

— Уведомих ги за последната проверка на хората, с които Милисът се е виждала в деня на изчезването ѝ. Съставили сме изчерпателен списък, но не можахме да разпитаме всички преди разразяването на бурята. Управлението е малко и имам ограничен личен състав. А и бюджетът ми не е достатъчен. — Тъй като извиненията му започнаха да звучат като оплакване, той млъкна и отпи нова глътка кафе.

Погледът му се отмести към щанда за напитки и закуски. Хокинс седеше с приведени рамене и държеше чашата с кафе между дланите си, сякаш да не се вижда, че треперят. Уес, заобиколен от Рит и Мерилий, говореше тихо, но беше приковал вниманието им към себе си. Дъч се запита какво ли чак толкова завладяващо им разправяше.

Но си имаше друга работа и затова се обърна с въпрос към Уайз:

— Научихте ли нещо, след като прочетохте дневника на Милисът?

Нека и те да поделят горещия стол, помисли си той. И те разследват случая като него. При всичките ресурси, с които разполагаха, също нямаха успех досега.

— Едно-две неща привлякоха любопитството ми — отвърна Уайз. Той изсипа в кафето си ново пакетче подсладител и разсеяно започна да го бърка. — Работата е там, че са незначителни засега, докато все още се смята за изчезнала.

— Незначителни? — намръщи се Дъч. — Ако бяха незначителни, вие нямаше да сте тук. Или поне отговорен специален агент Бегли нямаше да е тук. Какво привлече любопитството ви?

Уайз стрелна с поглед Бегли, който продължи да гледа втренчено и безмълвно Дъч. Уайз прочисти гърлото си и погледна отново Дъч през големите си очила.

— Познавате ли мъж на име Бен Тиърни?

\* \* \*

Тиърни се стресна и се събуди.

За една секунда заспиваше дълбоко, без да сънува. В следващата се ококорваше и сетивата му реагираха така, сякаш някой го беше сръгал с остен.

Инстинктивно отметна одеялата и седна. Остра болка го нападна и той изохка, а очите му се насълзиха. Зави му се свят. Остана неподвижен и задиша леко и повърхностно, докато болката утихна до поносима, после предпазливо смъкна краката си на пода и стана.

Лили я нямаше в леглото, вероятно беше в банята.

Въпреки че в стаята беше тъмно, разбра, че сигурно е призори. Натисна копчето на настолната лампа върху страничната масичка и тя светна. Във вилата все още имаше ток. Но беше толкова студено, че той потрепери. Очевидно газта беше свършила през нощта. Първата му работа за деня беше да накладе огън.

Друг път щеше да го направи незабавно. Тази сутрин обаче дори стоенето в изправено положение се оказваше непосилна задача. Мускулите го боляха, ставите му бяха схванати от това, че беше спал цяла нощ в едно и също положение — диванът не позволяваше друго. Дори разширяването на гърдния му кош при дишане беше болезнено.

Повдигна палтото и пуловера и огледа торса си. Цялата му лява страна имаше морав цвят. Внимателно опипа всяко ребро. Не вярваше

да има счупено, но не можеше да се закълне в това. Едва ли щяха да болят повече, ако имаше счупени.

Раната на главата му беше оставила кървави петна върху възглавницата, но не бяха много. Вече не чувстваше пронизителни болки в черепа, само тъпо главоболие и замайване от време на време, което можеше да контролира, ако не правеше резки движения.

Освен това вече не му се повдигаше както снощи. Дори беше гладен — положителен знак. Мисълта за кафе напълни устата му със слюнка. Ще разпреди водата за пиене така, че да отдели по една чаша за кафе за двамата.

Погледна към затворената врата на спалнята. Лили доста се бе застояла в банята, а там трябва да беше по-студено оттук. Какво правеше, та се бавеше чак толкова?

Ужасно щеше да е, ако бъдеше заловен с нея в тази вила! Ужасно!

Надигна се от дивана и закуцука към прозореца. Все още духаше вятър, макар и не толкова силно като снощи. Това бе единственото подобрие на времето. Снегът продължаваше да вали толкова обилно, че се натрупваше и върху отвесни повърхности. Дебелината на снежната покривка стигаше най-малко до колене, предположи той. Днес нямаше как да слязат от планината. Никак не му се разкарваше до бараката, но друго по-добро нямаше. Щяха да са им нужни още дърва.

Пусна пердето, приближи се до вратата на спалнята и почука тихичко.

— Лили? — Допря ухо до вратата и се послуша, но не долови никакъв звук или движение.

Нещо не беше наред.

Не само го почувства, просто го знаеше. Знаеше го със същата сигурност, с която знаеше, че краката му са ледени и че главата започна да го боли отново, вероятно поради покачване на кръвното му.

Пак почука и този път извика по-силно:

— Лили? — Бутна вратата и надникна вътре. Лили я нямаше в спалнята. Вратата на банята беше затворена.

— Лили? — И понеже не получи отговор, отвори и тази врата.

Банята беше празна.

Изплашен, той се завъртя на пети и замръзна на място — Лили стоеше зад вратата, където вероятно се криеше от него.

Мамка му!

Съдържанието на раницата му лежеше разхвърляно на пода в краката ѝ.

А от ръцете ѝ, насочени право в него, стърчеше неговият пистолет.

## ГЛАВА 16

Той направи крачка към нея.

— Стой там или ще те застрелям.

Той посочи към вещите на пода.

— Мога да ти обясня всичко. Но не и докато държиш насочен към мен пистолет. — Пристъпи още една крачка напред.

— Не мърдай или ще те застрелям.

— Лили, свали оръжието — каза ѝ с вбесяващо спокойствие. — Няма да ме застреляш.

— Кълна се в Бога, ще го направя.

Треперещите ѝ ръце бяха обвити около пистолета така, както Дъч я беше учил. Въпреки възраженията ѝ, беше настоял да я научи как да стреля с пистолет.

Уроците бяха по-скоро за негово успокоение, отколкото за нейно. Тя не можеше да си представи, че някога ще ги приложи на практика. Още по-малко пък, че ще бъдат изпитани върху Бен Тиърни.

— Кой си ти всъщност? — попита тя.

— Знаеш кой съм.

— Само съм си мислила, че знам — отвърна тя грубо.

— В тази част на страната всеки мъж над дванайсет години носи някакво огнестрелно оръжие.

— Така е. Пистолет в раницата на турист не предизвиква тревога.

— Тогава обясни ми защо си го насочила към мен.

— Знаеш защо, Тиърни, не си глупав. Но се оказа, че аз съм била.

Толкова неща, които беше казал и направил през последните осемнайсет часа, ѝ се бяха сторили любопитни, но по никакъв начин плашещи. В комбинация с това, което беше намерила в раницата му, това чувство се беше променило драстично.

— Лили, свали...

— Не мърдай! — Измести пистолета с два сантиметра напред, когато той пак пристъпи колебливо. — Знаем как да стрелям с това нещо и ще го направя.

Гласът ѝ беше лишен от достатъчно сила, за да звучи убедително. Защото беше хваната в капан без всякаква надежда за избавление с мъж, когото подозираше, че е похитил и вероятно убил пет жени. И тъй като беше пропуснала две дози от лекарството си, дишането ѝ ставаше все по-мъчително.

Това не му убягна.

— Ти си в беда.

— Не, ти си в беда.

— Започна да хриптиш.

— Добре съм.

— Не за дълго.

— Ще се оправя.

— Нали каза, че прекомерната емоционална възбуда може да доведе до пристъп. Страхът може да го направи.

— Аз държа пистолет, защо трябва да се страхувам?

— Не е нужно да се страхуваш от мен.

Тя издаде подигравателен звук и се застави да устои на пронизващия му син поглед.

— Нима очакваш да повярвам на думите ти?

— Не бих те наранил. Кълна се.

— Съжалявам, Тиърни. Трябва да дадеш по-добро обяснение. Какво правеше вчера в планината?

— Казах ти, аз...

— Не обиждай интелигентността ми. Беше гаден ден за разглеждане на забележителности. Кой отива на излет на върха на планината след прогноза за снежна буря? Най-малко човек с твоя планинарски опит.

— Признавам, че беше лекомислено.

— Лекомислено ли? От твоя страна? Изключено. Опитай пак.

Устните му се събраха в твърда, тънка линия. Това ѝ напомни, че го беше засегнала, защото се усъмни в думите му.

— Бурята се разрази по-бързо, отколкото очаквах. Колата ми отказа да запали. Нямах друг избор, освен да се спусна пеша надолу.

— Дотук ти вярвам.

— Тръгнах напреко, за да избегна завоите на пътя. Загубих се...

— Загубил си се? — Тя наблегна на думите. — Ти, с твоето шесто чувство за посоки, си се загубил?



Хванат в лъжа, той се запъна, после промени курса.

— Ти си обхваната от манията.

— Манията ли?

— За изчезванията. Всяка жена в Клири се опасява, че може да е следващата. Това занимава цялото население. От цяла седмица си тук, паниката е заразила и теб. Гледаш на всеки мъж с подозрение.

— Не на всеки мъж, Тиърни. Само на един. Този, който няма логично обяснение за разходките си сред гората по време на снежна виелица. Този, който знае местоположението и разположението на вилата ми, без да съм му казвала. Този, който отказа да отвори раницата си снощи поради причини, които сега са очевидни.

— Обещавам да ти обясня всичко — повтори напрегнато той, — но не и докато ме държиш на прицел.

— Можеш да обясниш всичко на Дъч.

Тя издърпа клетъчния си телефон от джоба на палтото си. Все още нямаше сигнал.

— Правиш грешка, Лили.

Думите и ниския, овладян тон, с който ги изговори, смрази кръвта ѝ.

— Ако оставя въображението ти на воля, може да ми струва скъпо.

Тя не биваше да слуша, не биваше да се разколебава. Беше я лъгал още от онази първа обезоръжаваща усмивка в автобуса. Просто беше играл роля, с която добре се беше справял преди. Всичко казано и направено от него беше лъжа. Самият той бе една лъжа.

— Умолявам те да ме оправдаеш по липса на доказателства.

— Я стига, Тиърни. По-добре ми обясни наличието на тия неща.

В краката ѝ лежаха белезниците, които бе намерила в едно от затворените с цип отделения на раницата му, заедно с пистолета. Побутна ги напред. Те се плъзнаха по дъсчения под и спряха до краката му. Той се вира дълго в тях, после вдигна глава към нея — погледът му беше непреклонен.

— Така си и помислих. — Държейки пистолета с дясната си ръка, с лявата набра номера на клетъчния телефон на Дъч. Телефонът все още запазваше каменно мълчание, но тя се престори, че оставя съобщение на гласовата му поща — Дъч, намирам се в смъртна опасност от Тиърни. Ела бързо.

— Грешисш, Лили.

Тя пхна телефона обратно в джоба на палтото си и сграбчи пистолета с две ръце.

— Не мисля така.

— Изслушай ме, моля те.

— Приключих с изслушването. Вдигни бележниците.

— Как е възможно да мислиш, че съм Синия? Заради чифт бележници и една панделка?

Беше чувала Дъч да нарича незнайния заподозрян „Синия“. От това, че думата излезе така нехайно от устата на Тиърни сърцето ѝ се заблъска в гърдния кош. Но не този факт я изпълни с ужас.

Очевидно беше проличало по изражението ѝ.

— Хайде, Лили — заговори той тихо. — Едва ли си изненадана, че знам полицейския прякор на престъпника. Това е малък град. Всеки в Клири го знае.

— Не е това — отвърна тя със силно хриптене. — Изобщо не съм споменавала за панделката.

\* \* \*

Въпросът на специален агент Уайз нямаше връзка с разговора или поне така го прие Дъч. Смути се за момент.

— Бен Тиърни ли?

Както говореха за това докъде е стигнало разследването му на изчезването на Милисънт Гън, изневиделица Уайз го попита дали познава Бен Тиърни.

Той премести недоумяващия си поглед от Уайз към Бегли, но все едно, че гледаше в очите на две кукли. И техните бяха сухи и непроницаеми.

— Какво общо има Бен Тиърни с цената на чая в Китай?

— Познавате ли го? — повтори Уайз.

— Само по физиономия. — И най-неочаквано го обзе хлад, който нямаше нищо общо с температурата навън. Изпълни се със същото неприятно чувство, както когато влизаше в сграда, където се предполагаше, че се укрива заподозрян. Знаеш, че нещо лошо предстои да се случи, но нямаш представа как ще се развие и доколко

лошо ще бъде. Не знаеш от какво да се страхуваш, но имаш достатъчно информация, за да се страхуваш. — Какво за Бен Тиърни?

Уайз сведе поглед към кафето си и внимателно закрепилъжичката на ръба на чинийката.

Въздържаността му говореше повече, отколкото ако беше казал каквото и да е. Сърцето на Дъч се сви.

— Вижте, ако е замесен в това.

— Доколко го познава бившата ви жена?

Погледът на Дъч се премести към Бегли, който беше изстрелял въпроса. В главата му нахлу кръв.

— За какво, по дяволите, говорите?

— Разбрахме, че се познават.

— И от кого сте го разбрали?

— Колко добре се познават? Какво е естеството на тяхната връзка?

— Няма никаква връзка — сопна се Дъч. — Срещала го е веднъж. Защо?

— Просто любопитство. Проверяваме всички възможни...

Дъч удари толкова силно с юмрук по масата, че приборите и чиниите издрънчаха. Лъжичката на Уайз падна от чинийката и тропна върху масата.

— Престанете с глупостите и ми кажете какво знаете за този човек. Вие сте големите, страшни агенти от ФБР, а аз съм полицаи, за Бога, и като такъв имам право на вашето уважение, както и на всякаква информация, отнасяща се до разследването ми. И тъй, какво знаете за Бен Тиърни?

— Успокойте се — произнесе Бегли. — И държа да знаете, че не прощавам неприличен език и напразно споменаване на името Божие. Не го правете повече в мое присъствие.

Дъч се измъкна от сепарето, посегна към палтото и ръкавиците си и се облече с резки, гневни движения. После се наведе и доближи лицето си до това на Бегли.

— Първо, върви на майната си. Второ, чуй това, лицемерен лайнар. Ако проявяваш някакъв интерес към Бен Тиърни, свързан с изчезването на жените, аз трябва да знам, защото докато ние тук си говорим, моята жена е сама с него в планинската ни вила.

За първи път другите двама показаха някаква реакция, която премина от изненада до безпокойство.

— Всемогъщи Боже! Да не би да ми казвате, че Бен Тиърни е „Синия“?

Уайз хвърли предпазлив поглед към групата на щанда за закуски и безалкохолни напитки и заговори полугласно:

— Открихме някои косвени улики, които дават основание за по-нататъшно разследване.

Агентът говореше също тъй уклончиво, както беше говорил неведнъж и Дъч, докато работеше като детектив по убийствата. Говори се така, когато се знае, че заподозреният е напълно виновен и е нужно само едно нищожно, но неопровержимо доказателство, за да го пипнеш.

Дъч насочи пръст към Бегли:

— Не ми трябва по-нататъшно разследване, за да се уверя, че копелето е прекарало миналата нощ с жена ми. — Той им обърна гръб и тръгна към Кал Хокинс, сграбчи го за яката и го издърпа от високото столче.

— Време е за изява.

\* \* \*

— Ако ревнивият нрав на този кретен провали случая ми, ще му извия гадния врат.

Думи от агент на ФБР, който преди по-малко от шейсет секунди беше казал на Дъч, че не прощава неприличен език!

Докато той и по-младият му колега приближаваха щанда за закуски и безалкохолни, израженията им бяха толкова решителни, поведението им толкова заплашително, че Мерилий изпита желание да отстъпи назад. По-възрастният изрева:

— Някой от вас знае ли къде отива той?

— Горе в планината, да спасява Лили. — Уес се изправи и протегна дясната си ръка. — Уес Хамър, председател на общинския съвет, старши треньор на футболния отбор на гимназията.

Той се ръкува последователно с двамата, докато те се представяха. Уес им направи знак с ръка да си приберат малките

кожени калъфчета, които му показаха.

— Не е необходимо да се легитимирате. Знаем кои сте. Вас съм ви виждал в града един-два пъти — обърна се той към Уайз. После посочи към щанда — Това са Уилям Рит и сестра му, Мерилий Рит.

— Мога ли да ви предложа нещо? — попита Уилям, който стоеше зад щанда — Още кафе? Нещо за закуска?

— Не, благодаря.

Мерилий забеляза, че мъжа на име Бегли започва да губи търпение от тези любезности.

— Доколкото разбрах, Бъртън и жена му са разведени и че тя дори вече се нарича Лили Мартин.

— На него му е трудно му е да го приеме — каза Уилям.

— Преди няколко години загубиха дете, дъщеричка — поясни Уес. — Хората реагират различно при подобни трагедии.

Бегли погледна към партньора си, сякаш инструктира да си взема бележки наум. Мерилий предположи, че той вече го беше направил.

— Как според вас тя се е озовала насаме с Бен Тиърни? — попита Бегли. — Дали са планирали да се срещнат там?

— Не знам със сигурност, но сериозно се съмнявам, че е било среща. — И Уес им разказа, че вилата е била собственост на семейство Бъртън и че наскоро са я продали. — Вчера следобед отидоха там да си приберат останалите вещи. Дъч тръгнал преди нея към града. Стана ясно, че на слизане от планината тя е претърпяла злополука, в която е бил замесен и Тиърни. Оставила кратко съобщение на клетъчния телефон на Дъч, че Тиърни е ранен и че двамата са във вилата и помолила Дъч да изпрати помощ възможно най-бързо.

— Тежко ли е ранен?

— Не е съобщила подробности. Оттогава не се е обаждала. Телефонната линия към хижата била изключена по-рано, а обслужването на клетъчните телефони в тия планини е толкова шибано... извинете, господин Бегли. То при хубаво време е калпаво, камо ли в лошо.

Уес прие мълчанието на Бегли като сигнал да продължи.

— Снощи Дъч ми се обади, за да му помогна да намери Кал Хокинс. Човекът, който току-що измъкна оттук. Той притежава единствения камион за опесъчаване. — Разказа им за неуспешния опит да се качат по планинския път. — Накрая дори Дъч трябваше да

признае, че е невъзможно. Но твърдо е решил да опита отново тази сутрин. Натам се запъти сега.

Уайз отбеляза:

— Не храня голяма надежда, че и този път ще успее.

— Опитайте се да го оспорите.

— Наистина ли смятате, че Бен Тиърни е „Синия“?

— Откъде сте чули това? — Погледът, с който Бегли изгледа задалия неблагоприятно въпроса Уилям, можеше да възпре и нападащ носорог. Но сега възпря собственика на магазина да изрече очевидното, че трябва да е бил глух, за да не е чул разговора им с Дъч.

Притеснен, Уилям навлажни устни и вместо това отвърна:

— Просто е близко до ума.

— О? И как така, господин Рит?

— Ами всички в града се познаваме. Господин Тиърни е външен.

Много малко знаем за него.

— Какво знаете за него? — попита Уайз.

— Само онова, което съм забелязал като идва в магазина.

— Колко често идва?

— Когато е в града, редовно. Той винаги... — Уилям хвърли предпазлив поглед към слушателите си. — Това може и да не е важно.

— Кое, господин Рит? — Бегли нетърпеливо плесна ръкавиците си в дланта на другата си ръка. — Оставете на нас да преценим дали онова, което сте забелязали, е важно или не.

— Ами просто винаги, когато е в магазина, привлича вниманието.

— Вниманието ли? — Бегли хвърли нов поглед към Уайз. — Чие внимание?

— На жените — отвърна простиичко Уилям. — Привлича ги като магнит. — Погледна към Уес и добави: — Чувал съм как ти и Дъч и приятелите ви говорите за него. Някой го нарече паун.

— Виноват! — Уес вдигна дясната си ръка. — Според мен човекът знае, че жените си падат по този тип мъже — сурови, прекарващи предимно на открито.

Всички очи се обърнаха към Мерилий, която се намеси и усети как се изчервява от смущение.

— Виждала съм господин Тиърни само няколко пъти, но съм чела негови статии. Много са хубави, ако се интересувате от подобни

неща.

Очевидно Бегли не се интересуваше, защото се обърна отново към Уилям.

— Някога заговорвал ли е жени?

— През цялото време.

— И за какво си говорят?

— Нямам навика да подслушвам клиентите си.

Напълно противоречиво доказателство, помисли си Мерилий. Току-що беше признал, че е дочул разговор между Уес и Дъч.

Бегли също прие скептично твърдението на Уилям, но го остави без коментар.

— Какво купува Тиърни, когато идва в магазина? Стига да не издадете професионална тайна — добави той.

Уилям дори му се усмихна.

— Няма опасност, тъй като никога не е идвал с рецепта. Купува балсам за устни, паста за зъби, еднократни самобръсначки. Нищо необичайно, ако това питате.

— Това питам.

— Нищо необичайно. Любопитното е, че обикновено купува само по едно нещо. Един ден ще е анкерпласт, следващия ще е паста за зъби, друг път ще е книга за четене.

— Сякаш си намира причина да идва тук? — предположи Бегли.

— Сега, като се замисля, да. И като че идва винаги, когато съм затрупан с клиенти. Между ранния и късния следобед. Много хора се отбиват тук на път за вкъщи.

— И Милисът Гън ли?

— Разбира се. Много ученици от гимназията се отбиват за нещо безалкохолно след училище. Стига да се държат възпитано, аз им разрешавам...

— Случвало ли се е Бен Тиърни и Милисът Гън да се засекат по едно и също време в магазина?

Уилям понечи да отговори, но осъзна важността на въпроса и стисна устни. Изглежда ги последователно, после някак унило и бавно кимна.

— По-миналата седмица. Само два дни, преди тя да изчезне.

— Разговаряха ли? — попита Уайз.

Уилям отново кимна.

Бегли се обърна към Уес.

— Къде можем да намерим въпросния камион за пясък?

— Елате, ще ви заведе.

Бегли не изчака Уес да тръгне напред. Обърна се и бързо се запъти към вратата, като слагаше ръкавиците си в движение.

— Винаги ли е толкова рязък? — обърна се Уилям към Уайз, който бъркаше между катове дрехи, за да извади портфейла си.

— Не. Беше на крак цяла нощ, затова реакциите му тази сутрин са малко по-бавни от обикновено. Колко ви дължим?

Уилям му направи знак да задържи парите си.

— Заведението черпи.

— Благодаря ви.

— Удоволствието е мое.

Уайз кимна на Уилям, докосна въображаем ръб на шапка към Мерилий, после тръгна да настигне Бегли.

Уес се канеше да ги последва, когато тя го повика и му подаде кожените ръкавици, които беше оставил върху плота.

— Ще ти трябват.

Той ги взе и закачливо я перна с тях по върха на носа.

— Благодаря. Ще се видим по-късно.

Докато наблюдаваше как Уес излиза, Мерилий улови многозначителната, самодоволна усмивка на Уилям в огледалото. Пренебрегна я и каза:

— В крайна сметка никой не пожела закуска.

— Ще изпържа две яйца — Той се обърна към тигана за печене.  
— Ти искаш ли?

— Не, благодаря. Не биваше да споменавах „Синия“.

— Какво?

— Кодовото име. Сигурна съм, че забеляза реакцията на Бегли. Никой, освен властите не трябвало да знае за синята панделка. Нали ти ми го каза Уес те предупредил. А Уес откъде знае?

Уилям пусна парче масло в тигана и то започна да цвърчи, докато се топеше.

— Чул го направо от устата на вълка.

— От Дъч ли?

— Естествено, че от Дъч.



— Та той е началник на полицията — възкликна тя. — Много добре знае, че не трябва да казва на Уес за доказателство, за което се предполага, че е тайна.

— Уес му е най-добрият приятел. Много са близки. — Той чукна две яйца в тигана — Няма тайни помежду си. Пък и какво лошо има?

— Може да осуети разследването.

— Не виждам как.

— Ако ти и аз знаем, още колко души знаят?

Той посегна към солницата и я тръсна над яйцата.

— Какво значение има това сега, когато са идентифицирали „Синия“?

— Никакво, предполагам.

— Само че — той обърна яйцата, — това е един добър урок, Мерилий.

— Какъв урок?

— Никой в този град не умее да пази тайна — Усмихна й се, но тя остана с неприятното чувство, че усмивката му не беше така блага, както му се искаше да изглежда.

## ГЛАВА 17

Лили побутна с върха на обувката си синята кадифена панделка на пода. Беше я намерила в затворено с цип отделение на раницата на Тиърни, докато търсеше доказателство за друга жена в живота му. Когато вдигна поглед към него, думите бяха излишни.

— Намерих я — каза той.

— Намерил си я?

— Вчера.

— Къде?

Той посочи с брадичка хребета на връх Клири.

— Просто си е лежала на земята в гората?

— Беше се заплела в един храст. Вееше се от вятъра. Така привлече вниманието ми.

Недоверието ѝ трябва да беше очевидно.

— Виж, знам защо си се възбудила, като си я видяла — додаде той. — Знам как може да се изтълкува.

— Откъде знаеш?

— Всеки знае за панделката, Лили.

Тя поклати глава.

— Не, само полицията и престъпникът.

— Напротив, всеки — възрази спокойно Тиърни. — Полицейският състав на Дъч не е от най-потайните. Някой се е изпуснал, че на всяко от предполагаемите места на похищението е била оставяна по една синя кадифена панделка.

Точно това ѝ беше казал Дъч, но поверително.

— Те умишлено задържаха тази информация.

— Явно не са успели. Чух да я обсъждат в магазина — поясни той. — А друг път, когато взимах дрехите си от химическото чистене, собственикът предупреди жената преди мен да се пази от „Синия“ и тя знаеше за какво говори той. Всеки знае. — Кимна към панделката. — Нямам представа дали това е същата панделка, която „Синия“ оставя след себе си, но наистина е адски странно да попаднеш на такава вещ в

пустошта. Затова я взех от храстите и я пъгнах в раницата с намерението да я предам на властите в града.

— Снощи нищо не спомена за това.

— Нямаше никаква връзка с разговора ни.

— Въпросните изчезнали жени занимават хората в Клири повече от две години. Ако аз бях намерила нещо, което може да е важна улика, мисля, че щях да го спомена.

— Не съм се сетил.

— Като те попитах дали в раницата си имаш нещо, което може да ни послужи, ти отрече. Защо тогава не спомена за панделката? Защо не каза: „Не, няма нищо, което може да ни послужи, но виж какво намерих днес.“

— А ако го бях казал? Помисли за това, Лили. Ако ти бях показал панделката снощи, щеше ли да изключиш възможността да съм „Синия“?

Тя нямаше отговор на този въпрос. Нямаше отговори за много неща. Отчаяно искаше да повярва, че той е точно този, който изглежда, че е един очарователен, талантлив, интелигентен, забавен, чувствителен мъж. Нито едно от тези качества обаче, не го правеше неспособен да извършва престъпления срещу жени. Напротив, тези отличителни черти биха работили в негова полза.

Той все още не беше дал обяснение за белезниците. Като се изключе садомазохисткия секс и правозащитните органи, с каква друга цел се използват? Прилоша ѝ от предположението.

— Милисът Гън беше обявена за изчезнала преди една седмица.

— Следих случая.

— Тя жива ли е все още, Тиърни?

— Не знам. Откъде да знам?

— Ако си я отвлякъл...

— Не съм.

— Аз пък вярвам, че си го направил. Вярвам, че затова в раницата си имаш синя панделка и чифт белезници.

— Между другото, защо си претърсвала раницата ми?

Тя подмина въпроса му и продължи:

— Вчера следобед на хребета си правил нещо, което си искал да приключиш преди бурята. Да се отървеш от тялото, може би? Да изкопаеш гроба на Милисът?

Отново кожата на лицето му сякаш силно се опъна.

— След като снощи спа на половин метър от мен, наистина ли вярваш, че само часове преди това съм копал гроб?

Не искаше да си спомня за заблудата и уязвимостта си, затова стисна по-здраво пистолета.

— Вдигни белезниците.

Той се поколеба, после се наведе и ги вдигна.

— Сложи първо едната гривна върху дясната си китка.

— Правиш ужасна грешка.

— Ако греша, ти ще прекараш един неудобен следобед, което само ще те ядоса. Но ако съм права и ти си „Синия“, ще спася живота си. След като имам избор, предпочитам да те ядосам. — Тя повдигна леко пистолета. — Закопчай гривната около дясната си китка. Веднага.

Занизаха се мъчителни секунди. Накрая той се подчини.

— Ако вилата пламне или ти започнеш да се задушаваш от пристъп на астма, ключът под ръка ли ти е?

— В джоба ми е. Но не смятам да те освободя, преди да дойде помощ.

— Което може да отнеме дни. Можеш ли да оцелееш толкова време без лекарството си?

— Остави ме аз да се безпокоя за това.

— И аз се притеснявам, дявол да го вземе. — Гласът му беше станал рязък и дрезгав. — Загрижен съм за състоянието ти, Лили. Мислех, че целувката ми го е показала.

Сърцето ѝ прескочи няколко удара, но тя не обърна внимание на ускореното биене.

— Качи се върху матрака и пъхни дясната си ръка през желязото на лицевата табла на леглото.

Носена от рамка от здраво дърво, декоративната табла от ковано желязо имаше достатъчно широки отвори, през които той можеше да промуши ръката си.

— Когато те целунах...

— Няма да разговарям за това!

— Защо?

— Качи се върху матрака, Тиърни.

— И теб целувката развълнува не по-малко от мен.

— Предупреждавам те, че ако не...

— Защото целувката задоволи любопитството ни и още нещо. Бях си фантазирал как те целувам, но тя...

— Качвай се върху матрака.

— Но тя беше милион пъти по-хубава от фантазиите за нея.

— Предупреждавам те за последен път.

— Няма да се закопчая към тази табла! — извика гневно той.

— Повече няма да настоявам.

— Снощи ти не заспа дълго време, нали? Знаех, че си будна. И ти знаеше, че съм буден. Двамата си мислехме за едно и също нещо. За целувката и ни се искаше...

— Млъкни или ще те застрелям!

— ... да не бяхме спирали.

Тя дръпна спусъка. Куршумът се сплеска в стената, като мина толкова близко покрай него, че той усети раздвижването на въздуха до бузата си.

— Добра съм. Следващият изстрел няма да пропусна.

— Ти не би ме убила.

— Ако отнеса капачката на коляното ти, ще ти се иска да съм те убила. Качвай се върху леглото — нареди тя, произнасяйки отчетливо всяка дума.

Като я гледаше с подновено уважение, той заотстъпва назад, докато прасците му се допряха в матрака. Седна и се измести назад върху задните си части. Тя знаеше, че гримасите му на болка положително не са престорени, но нямаше да допусне да отслабят решителността ѝ. Когато стигна до таблата на леглото, той промуши дясната си ръка през кованото желязо.

— А сега заключи другата гривна около лявата си китка.

— Лили, умолявам те, не ме карай да правя това.

Тя не каза нищо, само гледаше към него над късото дуло на пистолета, докато той не отстъпи и не закопча гривната около лявата си китка.

— Дръпни силно надолу, за да видя дали са заключени.

Той дръпна силно белезниците, удряйки метал в метал.

Нямаше накъде да мърда.

Лили отпусна ръце е се свлече покрай стената. Облегна глава върху свитите си колене. До този момент не беше усетила колко е премръзнала. Или може би трепереше от страх.

Плашеше я, че предположението ѝ, че той е престъпникът, може да излезе вярно. И не по-малко я плашеше мисълта да не се окаже погрешно. Приковавайки Тиърни с белезници към леглото, може би се обричаше на смърт от задушаване.

Не. Трябваше да мисли единствено за оцеляването си. Смъртта не беше избор. Смъртта беше лишила дъщеря ѝ от дълъг живот. Проклетата да е, ако ѝ позволи да лиши и нея.

След малко се изправи на крака. Тръгна към дневната, без изобщо да погледне Тиърни.

— Трябва да внесеш още дърва, докато имаш сили — подвикна той след нея.

Тя отказа да влиза в разговор с него, но това си беше чиста истина. Кожата на ботушите ѝ беше влажна и студена, но тя напъха краката си в тях, независимо от неприятното усещане.

Плетената шапка на Тиърни беше вкоравена от засъхнала кръв, но се оказа по-удобна за главата ѝ, отколкото одеялото. Нахлупи я ниско върху ушите и почти до веждите си. Взе и шала му, за да го увие около врата си. Кашмирните ѝ ръкавици бяха неподходящи за жестоко ниските температури, но бяха повече от нищо.

Вече готова, тя се запъти към вратата.

Той се провикна от спалнята:

— За Бога, Лили, нека аз да го направя. Можеш да ме държиш на прицел през цялото време. Не ме интересува. Просто ме остави аз да го направя.

— Не.

— Студеният въздух...

— Млъкни.

— По дяволите? — изруга той. — Не слизай от верандата. Внеси дънерите вътре, преди да започнеш да ги цепиш.

Добър съвет. Притежаваше чудесни умения за оцеляване. Беше ли така добър, когато караше жените да му се доверят, запита се тя. Очевидно да. Пет му се бяха доверили. Всъщност шест, ако броеше и себе си.

Вътре във вилата беше студено, но изобщо не можеше да се сравни с положението отвън. Студеният въздух резна откритите ѝ скули. Трябваше да държи очите си присвити като цепки. Насмоленият

брезент, който Тиърни беше метнал върху купчината дърва под навеса, беше покрит с няколко сантиметра сняг, наваян от вятъра.

Тя се пресегна под него и издърпа един пън от върха на купчината. Беше толкова тежък, че се изплъзна от ръцете ѝ и изтрополи върху верандата, минавайки на косъм от пръста на крака ѝ. Вдигна го непохватно и го прегърна, докато отвори вратата.

Остави го до камината, после се спря и си пое дълбоко въздух през устата, за да напълни дробовете си, опитвайки да убеди себе си, че дишането е лесна работа.

— Лили, добре ли си?

Постара се да не го чува и да се съсредоточи върху поемането на въздух.

— Лили?

Тревогата му прозвуча искрено. Белезниците издрънчаха около кованото желязо, докато ги дърпаше. Тя се отдалечи от камината.

— Престани да ми крещиш. Добре съм.

— Добре си, друг път!

— Добре съм, като изключиш факта, че съм в капан със сериен престъпник. Какво им правеше, Тиърни, докато са били с белезници? Измъчва ли ги, изнасили ли ги, преди да ги убиеш?

— Ако съм правил това, защо и теб не измъчвах, не изнасилих и не убих?

— Защото се обадох на Дъч и му оставих съобщение, че съм тук с теб. — Внезапно я осенени това прозрение. — Сега разбирам защо трепваше всеки път, когато споменавах името му, защо беше така обсебен от него, защо ме затрупваше с въпроси за настоящата ни връзка.

— Защото исках да знам дали го обичаш още.

Точно до същото заключение беше стигнала и тя. Подмами я да си мисли, че зад настойчивите му въпроси за Дъч, бившия съпруг, се крие ревност. От това, че се хвана на номера му, беше бясна и на себе си, и на него.

— Няма да хабя повече въздуха си в разговор с теб.

Той ожесточено задърпа белезниците. За щастие, те удържаха.

Тя отново излезе навън. Почти цял час вкарва вътре дърва. Струваше ѝ се, че всеки следващ тежи повече от предишния.

Досадната работа ставаше все по-трудна. Почивките между отделните излизания — все по-продължителни.

\* \* \*

— Лили?

От половин час тя седеше върху матрака с гръб, опрян на дивана, почиваше и се опитваше да улесни дишането си.

— Лили, отговори ми.

Тя облегна глава в края на канапето и затвори очи.

— Какво?

— Как си?

Изкушаваше се да не отговори, но той викаше името ѝ непрекъснато през последните пет минути. Очевидно нямаше да престане, докато не му се обади.

Отметна плетения шал, стана и с тихи стъпки отиде до отворената врата на спалнята.

— Какво искаш?

— Господи, Лили. — Лицето му изразяваше шок, с което потвърждаваше подозрението ѝ, че вероятно е заприличала на зомби. Беше се виждала и преди в агонията на астматичен пристъп. Не беше приятна гледка.

— Достатъчно ли ти е топло? — запита нелюбезно тя.

— Не ти достига кислород.

Канеше се да се върне, когато той побърза да каже:

— Няма да откажа едно одеяло върху краката си.

Тя измъкна едно от матрака. Вълната беше запазила топлината от камината. Застанала до края на леглото, тя го разгъна над него и покри изпънатите му крака.

— Благодаря.

— Няма защо. — Забеляза, че китките му са червени от дърпането на белезниците. — Това няма да ти помогне. Само ще се нараниш.

Той погледна ожулената си кожа.

— Накрая и аз стигнах до това заключение. — Раздвижи пръстите си. — Ръцете ми изтръпват от липса на кръвообращение. Не



го обмислих много добре, когато се закопчах към таблата. Трябваше да поставя ръцете си по-ниско, на нивото на кръста. Тогава нямаше да съм в това неудобно и неприятно положение.

— Да, лошо си го планирал.

— Не вярвам да се съ согласиш да отключиш белезниците, за да...

— Не.

— Така си и помислих. — Смени позата си, като се мръщеше от болка, но тя не се поддаде на опита му да предизвика съжалението ѝ.

— Гладен ли си?

— Стомахът ми къркори.

— Ще ти донеса нещо.

— Кафе?

— Добре.

— Трябва да отговаря на една дажба вода.

Бойскаутът в него заговори. Винаги подготвен.

След пет минути тя се върна в спалнята с чаша прясно кафе и чиния солени бисквити, намазани с фъстъчено масло — продукти, които бяха взели от колата ѝ.

Каза му:

— Оставила съм пистолета и ключето за белезниците в дневната — и се отдръпна настрана, за да му даде възможност да види страничната масичка. — Ако смяташ да ме изгориш с кафето, или да ме затиснеш с крака върху пода, или по какъвто и друг начин да ме надвиеш, нищо няма да постигнеш. Пак няма да стигнеш до пистолета и ключа.

— Много умно.

Тя остави кафето и чинията на пода, разви шала от врата си и го захвърли далеч от него. Той се намръщи.

— Пак ли ме нападаш?

— Може да го използваш като оръжие.

— Ако те удуша, няма да е много разумно, нали? Ти ще си мъртва, а аз — безпомощно прикован.

— Не поемам никакви рискове.

— Защо си била с моя шал?

— Можеш ли да държиш чашата?

— Ще опитам. Но не обещавам, че няма да капне. Защо си била с шала ми?

— За по-топло, Тиърни. Няма друга причина. Не искам да ставаме любовници.

Тя сложи чашата между ръцете му. Той обви пръсти около нея, наведе глава и отпи.

— И все пак е по-добре, че ръцете ми не са на нивото на кръста. Как щях да ям и да пия тогава.

— Нямах да те оставя да умреш от глад или жажда.

— Ти си един много мил надзирател, Лили. Не си падаш по жестоки и необичайни наказания. Макар че — той изчака, докато се увери, че е приковал вниманието ѝ и продължи: — Ще бъде доста жестоко, ако умреш в ръцете ми.

— Нямам такива намерения.

— Дано!

Гласът му прозвуча многозначително. Такъв беше и погледът му. Тя устоя и на двете.

— Готов ли си за бисквитите?

— Нека първо изпия кафето.

Тя отстъпи назад, седна на люлеещия се стол на безопасно разстояние от леглото и обърната глава настрани.

— Дъч често ли ти разказваше за изчезналите жени?

Изненадана от въпроса, тя го погледна остро.

— Сигурно той ти е казал за синята панделка и за прякора „Синия“.

— Никога не съм искала да обсъжда случаите си с мен, но съм го изслушвала, когато го правеше.

— Какво друго ти разказа за изчезналите жени в Клири?

Тя му отвърна със студен, твърд поглед.

— Хайде, Лили. Ако си убедена, че аз съм престъпникът, няма да разкриеш нищо, което да не знам. Наясно ли е Дъч какво значи синята кадифена панделка?

— Какво е значила за „Синия“ ли имаш предвид?

Той кимна.

— Имаше си теория за това.

— Каква е тази теория?

Поколеба се дали да сподели с Тиърни това, което знаеше за случаите. Но ако го направеше, можеше да научи още нещо.

— Единствено първата, която изчезна, Тори Ламбърт, не беше местна жителка.

— Тя и родителите ѝ са били на почивка в Клири — допълни той. — Тръгнаха на екскурзия с водач, за да се насладят на есенната гора. Двете с майка ѝ се скарали. Типично за петнайсетгодишните, момичето се отделило, за да се цупи само. И повече не я видели.

— Точно така.

— Престани да ме гледаш така, Лили. Дойдох в Клири малко след като Тори беше изчезнала. Седмици наред историята беше на първа страница на вестниците. И аз, като останалите, четях разказите. Всеки може да ти каже това, което току-що ти казах аз. Какво е мнението на Дъч за панделката?

— Само това са намерили от нея — отвърна Лили. — Останалите туристи в групата, включително родителите ѝ, помислили, че тя ще ги настигне. Когато обаче не се появила, те се разтревожили. С настъпването на вечерта вече били обзети от паника. След двайсет и четири часа решили, че явно не е изчезнала по свой избор. Или е пострадала и не може да се върне сама, или се е изгубила, или пък е била отвлечена.

— Спасителните екипи са претърсвали седмици наред, но онази година зимата настъпи по-рано — продължи той историята. — Момичето...

— Престани да я наричаш „момичето“ — прекъсна го тя раздражено. — Името ѝ е Тори Ламбърт.

— Тори Ламбърт изчезнала, сякаш земята се отворила и я погълнала. От нея не била намерена никаква следа.

— Освен синята кадифена панделка — напомни му Лили. — Била намерена в някакъв шубрак. Отгатак границата, в Тенеси.

— Това накарало властите да повярват, че е била отвлечена. За да стигне до мястото, където намерили панделката, тя е трябвало да извърви пеша петнайсетина километра по един от най-неравните терени на изток от Мисисипи — допълни той.

— Майка ѝ разпознала панделката, била същата, с която Тори била въпросния ден. — Лили се загледа пред себе си за момент, после тихо добави: — Вероятно госпожа Ламбърт е изживяла истински ад, като е видяла панделката. Тори имала много дълга коса, почти до кръста. Прекрасна коса. Въпросната сутрин вплела панделката в

косата си на една плитка. — Премествайки погледа си отново към Тиърни, тя продължи: — Така че, каквото и друго да си й причинил, ти си отделил време да разплетеш косата ѝ, за да свалиш панделката.

— „Синия“ го е направил.

— Чудно ми е — продължи тя, все едно че не ѝ беше възразил, — небрежен ли си бил или си оставил нарочно улика?

— Защо да е оставена нарочно?

— За да обърка издирващите. Да ги подведе. Ако е така, дало е резултат. След като намерили панделката, пуснали кучета следотърсачи. Те бързо загубили миризмата — Тя се замисли за момент. — Питам се защо не си взел панделката като трофей.

— „Синия“ има своя трофей. Има Тори Ламбърт.

Тонът му накара Лили да потрепери.

— Значи панделката е само символ на успех.

Тиърни изпи последната глътка кафе.

— Приключих. Благодаря.

Тя пое от ръцете му чашата и му подаде две бисквитки, по една във всяка ръка. Той унищожил първата на една хапка. Когато се наведе да лапне и другата, тя зърна превръзката му.

— Раната на главата боли ли те?

— Търпи се.

— Май вече не кърви. — Подаде му още една бисквита, но вместо да я вземе, той дръпна китката ѝ и я обгърна здраво с пръстите си.

— Аз ще оцелея, Лили. Безпокоя се повече за твоето оцеляване.

Тя се опита да издърпа ръката си, но не успя.

— Пусни ме.

— Отключи белезниците.

— Не. — Тя безуспешно се съпротивляваше.

— Ще отида до колата ти и ще ти донеса лекарството.

— Искаш да кажеш, че ще избягаш.

— Да избягам ли? — изсмя се той късо. — Нали беше навън. Видя какво е. Колко далеч смяташ, че ще стигна, ако искам да избягам? Не, искам само да спася живота ти.

— Аз ще оцелея.

— Лицето ти е сиво. Докато беше в дневната чувах всеки път колко трудно си поемаш дъх. Мъчиш се.

— Мъча се с теб.

Този път, когато тя дръпна ръката си, той я пусна. Тя пое няколко хриптящи глътки въздух.

— Искаш ли още? — попита го, подавайки му последната бисквита.

— Ако обичаш.

Вместо към ръката му, тя я задържа пред устата му.

— Само не ме хапи.

Той се намръщи, сякаш отново го беше засегнала, наведе напред глава и лапна бисквитата между зъбите си, като внимаваше да не докосва пръстите ѝ. Тя бързо отдръпна ръката си, взе празната чиния и чашата и се запъти към дневната.

— Щом не искаш да ме пуснеш, поне ме премести там, където да мога да те виждам.

— Не.

— Ако съм там, ще можеш да ме наблюдаваш отблизо.

— Казах не.

— Лили.

— Не!

— Ти така и не ми каза теорията на Дъч за панделката. Какво значи тя за „Синия“?

След моментно колебание Лили заговори:

— Дъч каза, че той я използва като символ за своя успех, за да дразни властите.

— Съгласен съм. И това вероятно ще е единственият път, когато двамата с Дъч ще сме на едно мнение. По ред причини този мъж е глупак, едната, от които е, че те е оставил сама в планината вчера с приближаващата се снежна буря. Какво си е мислил той?

— Вината не беше изцяло негова. Аз настоях да тръгне преди мен.

— Защо?

— Нямам намерение да разговарям с теб за Дъч и мен.

Той я изгледа продължително, преди да каже:

— Уважавам те за това. Честно. И аз не бих искал да говориш с него за нас.

— Няма „нас“, Тиърни.

— Това не е истина. Изобщо не е истина и ти го знаеш. Преди да решиш, че аз съм лошият, бяхме на път да станем „нас“.

— Недей да придаваш твърде голямо значение на една целувка.

— Обикновено не придавам. Но тази не беше обикновена.

Тя разбра, че трябва да побърза да се отдели от него. Да запуши ушите си. Да избягва да го поглежда в очите. Макар че те я задържаха на място, сякаш я омагьосваха.

— Отричай колкото си щеш, Лили, но знаеш, че говоря истината. За нас това не започна миналата нощ. То съществува от мига, когато се качи на онзи автобус. Оттогава всяка секунда от всеки ден съм желал да те докосвам.

Тя пренебрегна трепета в долната част на тялото си.

— Така ли правиш?

— Кое?

— Така ли омайваше със сладки приказки онези жени, за да тръгнат с теб, без да хленчат?

— Ти смяташ, че това са сладки приказки?

— Да.

— Начин да те спечеля?

— Да.

— За да отключиш белезниците и аз да те обезобразя?

— Нещо такова.

— Обясни ми тогава защо миналата нощ спрях само до една целувка.

Очите му потърсиха нейните, докато чакаше отговора, който не получи. Накрая каза:

— Спрях, защото не исках да се възползвам от ситуацията. Намираме се в опасни обстоятелства, откъснати от света. Говорихме за Ейми. Ти беше емоционално крехка, уязвима, нуждаеше се от утеха и нежност.

Освен това жадувахме един за друг. Ако бяхме продължили да се целуваме, знаех докъде щеше да се стигне. Знаех също, че по-късно ти може би щеше да съжаляваш или да поставиш под съмнение мотивите ми. Не исках след това да имаш никакви лоши предчувствия, Лили. Това е единствената причина, поради която не дойдох при теб на матрака.

Звучеше искрено. Господи, винаги звучеше така!

— Голяма жертва от твоя страна, свети Тиърни.

— Нищо подобно. — Очите му пронизаха нейните като две карфички от светлина. — Ако ме беше помолила да те чукам, щях начаса да се възползвам.

Тя пое внезапно въздух и дробовете ѝ изхриптяха.

— Добре го правиш, Тиърни. — Гласът ѝ прозвуча като истинско грачене, но не изцяло поради астмата. — Една минута мил, в следващата — еротичен. Знаеш какво да кажеш.

— Отключи белезниците, Лили — прошепна той.

— Върви по дяволите.

Снощи оцеляването ѝ зависеше от доверието ѝ в него. Днес зависеше от недоверието.

## ГЛАВА 18

— Уес, какво става по дяволите?

— Спри и помисли, преди да предприемеш нещо.

Уес отиде при Дъч, който стоеше пред електрическата печка. От нея нямаше голяма полза за пещерообразния гараж, но нажежените до червено реотани създаваха впечатлението, че ако стои близо до тях, ще отблъсне проникващия студ. Беше измамно впечатление. Циментовият под пропускаше студа нагоре през дебелия подметки на ботушите на Дъч, през вълнените чорапи право към стъпалата и краката му.

Потропваше с крака по пода, за да поддържа кръвообращението им. Потропваше и от нетърпение. Откакто пристигнаха, Кал Хокинс не беше напуснал тоалетната. Последния път, когато Дъч провери, той още пъшкаше в гнусното помещение.

— Те и без това щяха да тръгнат след теб. — Уес имаше предвид двамата агенти от ФБР, които го бяха последвали до гаража с тяхната кола. Останаха в седана, без да спират двигателя. От ауспуха излизаше облак изгорели газове.

— Тоя Бегли иска да стигне до Тиърни също както и ти — продължи Уес. — Така че вместо да драпаш сам нагоре по планината, защо не ги оставиш да поемат част от отговорността?

Колкото и да му беше неприятно да го признае, Уес имаше право. Ако нещо се случеше там горе — например, ако Тиърни получише фатална огнестрелна рана при опит да избяга, щеше да има разследвания, ревизионни комисии и много писане. Защо да не остави на тъпаците залък от това?

— Ако с този не се получи — Уес кимна към Хокинс, който се измъкваше от тоалетната с вид на крачещ труп, — федералните разполагат с хеликоптери, с обучени спасителни екипи, високо технологично оборудване за проследяване и разни такива.

— Но ако ги използвам, трябва да им докладвам — възрази Дъч. — На тия нахалници. Страхотно! Освен това, когато се добера до Тиърни...



— Чух те и съм с теб сто на сто по този въпрос, приятелю — прекъсна го Уес с нисък глас. — Особено, ако той е нашият похитител на жени. Това, което казвам, е...

— Използвай максимално ФБР.

Уес го тупна по гърба и му хвърли онази усмивка, предназначена за него в суматохата, когато навремето се договаряха за номера, който щеше да доведе до падането на противниковия отбор. — Давай да запретваме ръкави. — Но докато вървяха към камиона с пясък, той се намръщи. — Той дали е добре, как мислиш?

Хокинс седеше на шофьорското място, но беше прегърнал волана като спасителен пояс.

— Ами да се моли да е добре. Защото ако прецака работата, ще го убия или ще го тикна да лежи в затвора до края на живота му. — Дъч отвори пътническата врата и се качи.

— Ще бъда плътно зад теб, ако ти потрябвам — увери го Уес и затвори вратата, при което Хокинс трепна.

— Не е нужно да я тряскаш — изръмжа той.

— Пали, Хокинс — нареди му Дъч.

Мъжът завъртя ключа.

— Ще я запалья, но нищо добро няма да излезе. Казах го хиляда пъти и пак ще го кажа. Това е чиста лудост.

Дъч го изгледа с подозрение.

— Алкохол ли надушвам в дъха ти?

— От снощи е. Рециклиран — отвърна той, поглеждайки в страничното огледало.

Дъч погледна в огледалото откъм неговата страна и видя как специален агент Уайз изкарва седана на заден ход. После и Уес изкара колата си на улицата. Така освободиха пътя за Хокинс.

След по-малко от десет секунди извън гаража предното стъкло на колата се покри със сняг. Погледът на Хокинс говореше: „Нали ти казах.“ Мърморейки, той включи предните чистачки и смени предавката. С огромна неохота — или поне така се стори на Дъч, съоръжението запухтя напред.

Снегоринът, прикачен към предната решетка на камиона, проправяше временен път за колите, които го следваха Хокинс разпръскваше също и сместа от сол и пясък. Тя помагаше, но всеки

път, когато Дъч поглеждаше в страничното огледало, двете коли зад него търсеха сцепление. Затова той престана да гледа.

Беше нагласил телефона си да вибрира, вместо да звъни. Сега отново провери гласовата поща. Съобщение нямаше.

Набра номера на клетъчния телефон на Лили. Надяваше се по някаква щастлива случайност да намери сигнал. Както очакваше, появи се само надпис „Няма обслужване“.

Ако можеше, тя щеше да се обади, каза си той. И нейният клетъчен телефон беше така безполезен, като неговия. В противен случай досега щеше да се е свързала с него.

Той се наведе към предното стъкло и проточи врат, за да погледне към билото на връх Клири. Не можеше да види по-далеч от метър-два над покрива на камиона. Оттатък пространството, където отделните снежинки ставаха различни, когато се блъснаха в предното стъкло, всичко беше под бяла покривка.

Щом тук, долу, положението беше толкова лошо, то на върха на планината щеше да е много по-зле. За да не плаши шофьора, той не го изрече на глас, но Хокинс прочете мислите му и отбеляза:

— Колкото по-високо се качваме, толкова по-лошо ще става.

— Ще напредваме метър по метър.

— По-скоро сантиметър по сантиметър. — След миг добави: —

Питам се...

Дъч го погледна.

— Какво?

— Дали твоята благоверна иска да бъде спасена?

\* \* \*

— Какво мислиш, Хут?

— За кое... по-точно, сър? — Хут беше съсредоточил поглед в средата на капака на колата и се опитваше да кара в самата бразда, която камионът разораваше за тях.

— За Дъч Бъртън. Какво е мнението ти за него?

— Изключително чувствителен към критика. Дори само да е загатната, веднага се наежва.

— Обичайна реакция за човек, който постоянно се проваля или има ниско самочувствие. Друго, Хут?

— Иска да измъкне бившата си жена от Бен Тиърни по-скоро от силна ревност, отколкото от убеждението, че Тиърни е „Синия“. Реакциите му са на мъж, а не на полицаи.

Лицето на Бегли засия от задоволство, сякаш имаше насреща си изключителен мозъчен тръст, дал верен отговор на сложен въпрос.

— Какво изрови Пъркинс за нея?

Докато чакаха полицейския началник Бъртън да дойде в магазина на Рит, Хут беше използвал телефонен автомат, за да се обади в поделението в Шарлот. Разбира се, той носеше със себе си своя лаптоп, но компютрите в офиса бяха по-бързи и с по-лесен достъп до по-разширени информационни мрежи. Беше помолил Пъркинс да провери какво може да открие за бившата съпруга на Бъртън и предупреди сътрудника си, че Бегли иска информацията час по-скоро.

Пъркинс беше отвърнал:

— По дяволите, добре. Дай ми десет.

Но се обади след по-малко от пет минути.

— Тя е главен редактор на списание „Смарт“ — отговори сега Хут на Бегли.

— Баламосваш ли ме! — възкликна той.

— Не, сър.

— Госпожа Бегли се кълне в това списание. Виждал съм я да си прекарва цял уикенд с него. Преобзаведе дневната ни според идеите на някакъв архитект от списанието. Женен ли си, Хут?

Неочакваният въпрос го стресна.

— Сър? О! Не, сър.

— Защо?

Той нямаше нищо против. Дори поддържаше такава идея. Проблемът беше да си намери жена, която няма да се отегчи от него и от подредения му живот. Беше нещо като модел между него и жените. Беше имал няколко срещи, някои от които с преспиване, преди той и жената да се разделят поради липса на ентузиазъм.

Напоследък беше започнал да си разменя писма по електронната поща с една жена, с която се запозна по Интернет. Тя живееше в Лексингтън и беше приятна за „разговор“. Не знаеше, че той работи във ФБР. Жените често се оказваха по-привлечени от образа на мачо в

Бюрото, отколкото от самия него. Всичко, което знаеше Карън — това беше името ѝ — за работата му беше, че е свързана с компютри. Като по чудо тя все още проявяваше интерес.

Последният им разговор беше продължил час и трийсет и осем минути. Тя го задържа пред компютъра в кабинета на безупречния си дом и го накара да се смее на глас на някаква нелепа случка. Това го беше навело на мисълта, че са му нужни и малко смешки в живота.

Неведнъж тя беше споменавала колко е красив Кентъки през пролетта. Ако този намек доведеше до покана лично да се увери във великолепието на пролетта в Кентъки, той сериозно щеше да го обмисли. Ставаше неспокоен при мисълта за среща лице в лице с нея, но чувството беше приятно. Като се надяваше, че Бегли няма да забележи червенината по бузите му, той отвърна сковано:

— Последните няколко години се бях съсредоточил върху кариерата си, сър.

— Чудесно, Хут. Но това е работата, а не животът ти. Поразмисли се над това.

— Да, сър.

— Госпожа Бегли ме поддържа нормален и щастлив. Не знам какво бих правил без нея. Ще трябва да те запозная с нея някой ден.

— Благодаря, сър. За мен ще бъде чест.

— Лили Мартин. Може ли спокойно да кажем, че става въпрос за една умна жена?

Съзнанието на Хут се опита да остане в крак с бързината на Бегли.

— Да, сър. Има две научни степени — по история на изкуството и по журналистика. Започнала като куриер в друго списание и постепенно се издигнала до сегашното си положение. Пъркинс ни прехвърли няколко уебсайта, където можем да прочетем за нея по-късно. Казва, че на снимките изглежда доста привлекателна — Хвърли поглед към Бегли, преди да продължи. — Имаше и още нещо, сър. За Бен Тиърни. Пъркинс каза, че според извлечението от една от кредитните му карти е платил за каталог за паравоенни принадлежности. Купил е импулсен приемо-предавател и белезници.

— Боже мой! Преди колко време?

— Отбелязано е в извлечението от август.

Бегли замислено дръпна долната си устна.

— Господин Елмър ни каза, че Тиърни се запознал с Лили Мартин миналото лято.

— И че много я харесал.

— Това, което не знаем е дали харесването е било взаимно, или не. Може да се срещат оттогава. И не е задължително бившият, Дъч Бъртън, да знае за това.

— Правилно.

— От друга страна... — започна Бегли.

— Ако госпожа Мартин не е харесала Тиърни и ако той е „Синия“...

— Да, не би му било приятно да го отблъснат — въздъхна Бегли и изпадна за няколко минути в мрачно мълчание, после с раздражение удари с юмрук в бедрото си. — Кучи син! Но това просто не се връзва, Хут. Според Рит, а и Уес Хамър потвърди, че жените направо се прехласвали по Тиърни. Кажи ми тогава защо ще ги отвлича? А, Хут, някакви идеи?

Макар Бегли да очакваше с нетърпение отговор, Хут внимателно го обмисли.

— Когато бях в юридическия...

— Като стана дума — прекъсна го Бегли. — Едва наскоро научих, че си завършил право. Защо не си станал адвокат?

— Исках да бъда агент от ФБР — отвърна Хут без колебание. — Откакто се помня, все такъв съм искал да бъда. — По-яките момчета от училище се присмиваха на тази му амбиция. Дори родителите му намекнаха, че има алтернатива, ако първият избор на кариера излезе несполучлив. Той не се остави скептицизмът на другите да го разубеди. — Проблемът, сър, беше, че не съм служил в армията. Нямах и полицейска подготовка. По външния ми вид едва ли ще си помислите, че съм подходящ кандидат за най-доброто Бюро за разследване в света. Боях се, че няма да ме приемат там, освен ако не се отлича по някакъв начин. Предположих, че дипломата ми по право ще ми помогне и очевидно помогна. — Той хвърли поглед към Бегли, който беше избран от Бюрото заради досието си за отлична военна служба, за качествата си на ръководител и — най-важното, — заради смелостта си. Проявите й бяха до такава степен различни, че можеха дори да предизвикат смях.

Бегли оценяваше колегата си внимателно, без да е очебийно. Хут си помисли, че може би — и дано — е минал „прегледа“ за спечелване уважението на шефа си. Това съвсем не беше дребно нещо. Напротив! То се явяваше високо признание според класацията за одобрение.

— Попитайте ме защо Тиърни отвлича жени, сър. Канех се да направя една съпоставка, която може да бъде от полза. Още от първия семестър в юридическия факултет един мой съученик и аз бяхме в равна надпревара за най-добрия в курса. Той изглеждаше като младия Джон Кенеди. Атлетичен. Харизматичен. Срещаше се с модел на бански костюми за „Спортс илюстрейтид“. На всичкото отгоре беше и много надарен. Много. Само че мамеше. Неистово. Почти във всеки час, всяка година във факултета той преписваше на всяка задача и тест. Завърши с оценка една десета по-висока от моята и се дипломира като номер едно.

— Никога ли не го хванаха?

— Не, сър.

— Сигурно ти е било трудно да го приемеш?

— Не съвсем, сър. Той вероятно щеше да ме надмине и по друг начин. Въпросът е, че не му се налагаше.

— А защо го правеше?

— Правният факултет не предлагаше предизвикателства. Да мамиш и да ти се разминава — това беше предизвикателството.

Задните светлини на Уес Хамър примигнаха един път, два, три пъти. Хут прие това за сигнал, че скоро ще му се наложи да спира. Отпусна педала за газта. Пред колата на Хамър стоповете на камиона светнаха, а заедно с тях и мигачът за десен завой. Хут натисна внимателно спирачките, за да спре постепенно.

Бегли сякаш не забелязваше какво става отатък предното стъкло. Размишляваше върху мотивите на Тиърни.

— Значи тук имаме друг преуспяващ, който е останал без предизвикателства. Отвлича ги, за да види дали може. Но защо точно тези жени? Защо не...

Изведнъж той разкопча предпазния си колан и се извърна назад. Хут ужасно се обезпокои. Посягайки между седалките, Бегли взе петте папки, съдържащи безбройните формуляри и информацията от разследването на Бюрото, които Хут беше събрал за всяко изчезнало

лице. После се обърна отново напред и ги струпа върху скута си. Хут задиша по-спокойно, когато го видя пак да слага предпазния колан.

— Снощи, докато преглеждах тези папки, все имах чувството, че чета една и съща история — заговори Бегли. — Чак сега ми стана ясно защо.

— Не ви разбрах, сър. — Хут вкара предпазливо седана в завой. Следвайки Хамър на безопасно разстояние, той беше в състояние да спре, без да се блъсне в задницата на колата му, ако се наложеше. Пред Хамър камионът се мъчеше да набере теглителна сила, за да изкачи стръмния наклон точно зад завоя.

Бегли плесна с ръка върху най-горната папка.

— Тези жени имат нещо общо, Хут.

— Никой от работещите по случаите не откри обща следа сред жертвите, сър. Нито по месторабота, нито по телосложения, нито по произход...

— Били са нуждаещи се.

Тъй като не беше сигурен, че е чул правилно, Хут рискува да се обърне и погледна Бегли.

— Сър?

— Били са нуждаещи се по един или друг начин. Милисънт, както знаем, е страдала от анорексия, което е симптоматично за емоционални проблеми и превратна представа за собственото аз, нали?

— И аз тъй смятам.

Бегли ги започна в обратен ред.

— Преди нея е била Каролин Мадокс. Самотна майка, работеща дълги часове, за да отгледа болното си от диабет дете. Лорийн Елийт. — Той отвори папката и прегледа съдържанието. — Аха. Висока метър и шейсет, тежи сто и осем килограма. Била е с наднормено тегло. Обзалагам се, че ако я разследваме, ще научим, че теглото ѝ е било проблем цял живот, че е опитвала всяка модна диета. Била е медицинска сестра. Като такава непрекъснато ѝ се е напомняло за рисковете, свързани с прекомерната пълнота. Може да ѝ е бил оказан натиск — да намали теглото си, иначе ще изгуби работата си.

— Разбирам накъде биете, сър.

— Съпругът на Бетси Калхоун умира от рак на панкреаса пет месеца преди изчезването ѝ. Били са женени двайсет и седем години. Тя е била домакиня. Всичко това какво ти показва, Хут?

— Ъ-ъ-ъ...

— Депресия.

— Разбира се.

— Бетси Калхоун се е омъжила веднага след завършване на гимназия. Никога не е работила извън дома си. Съпругът ѝ се е занимавал с всички семейни дела. Вероятно преди неговата смърт тази жена никога не е подписвала чек. Изведнъж се налага да се грижи за себе си, а освен това е изгубила и любовта на живота си, смисъла да живее.

Бегли така се беше развълнувал, че на Хут сърце не му даваше да изтъкне, че всичко това са догадки. Догадки, базирани на здрава логика, но все пак догадки, които не бяха подкрепени с доказателства и никога нямаше да издържат в съдебна зала.

— Това е ключът, Хут — продължи Бегли. — Той не отвлича жени, които са сигурни в кариерата си, имат постоянна романтична връзка, физически са здрави и са емоционално стабилни. Преди да изчезнат, всички тези жени са страдали. Една е депресирана, друга е прекалено дебела, трета си протрива пръстите до кост от работа, за да свързва двата края и поддържа детето си полуздрово, следващата се тъпче с боклуци, а после се насилва да повръща. И тогава — допълни той драматично, — се появява нашият виновник. Внимателен и отзивчив, съчувстващ и любезен, на вид като шибан принц.

Въодушевено от теорията, Хут вметна:

— Сприятелява се с тях, печели доверието им.

— И им предлага широкото си рамо, на което да поплачат, прегръща ги със силните си, загорели от слънцето ръце.

— Неговият начин на действие е да помага на нуждаещи се жени.

— Не само да помага, Хут, ами и да ги спасява. Съдейки по това как изглежда и бидейки суров авантюрист, той би могъл да получи каквото секс си пожелае, когато почувства нужда. Това може да е съставна част, допълнителна облага, но това, което вдига салама му, е да бъде техният спасител.

Тогава на Хут му хрумна една мисъл, която разби на пух и прах цялата хипотеза.

— Забравихме Тори Ламбърт. Първата. Тя е била красиво момиче. Без съмнение отлична ученичка. Популярна сред съучениците



си. Няма е затруднения или проблеми. Освен това „Синия“ не я е търсил специално. Попаднал е на нея, когато се е отделила от групата туристи. Той не може да е знаел, че през онзи ден тя ще се скита сама в гората. Похитил я е, защото е била на разположение, а не защото е била нуждаеща се.

Намръщен, Бегли отвори друга папка ѝ започна да прелиства съдържанието ѝ.

— Нещо за мъжете във въпросната група туристи?

— Никой не е липсвал през времето на отсъствието ѝ. Разпитвани са най-подробно. Освен Тори никой друг не се е отделял от групата.

— А тя защо го е направила?

— При разпитите госпожа Ламбърт, майката на Тори, призна, че същата сутрин се карали. Нищо сериозно. Типично ученическо поведение. По моему не ѝ е било приятно, че е на почивка с родителите си и се е разбунтувала.

— Точно същия проблем имаме двамата с госпожа Бегли и нашата четиринасетгодишна щерка. Ние сме притеснени. Чувства се унижена, ако я срещнем на обществено място. — Той се замисли върху това за момент, преди да продължи: — И така, „Синия“ попада на Тори, петнайсетгодишна, раздражителна. Разговаря с нея, съчувства ѝ, взема нейната страна в спора с майка ѝ, казва, че помни каква досада могат да бъдат родителите...

— И тя е негова.

— След една нюйоркска минута — обяви Бегли. — По някое време тя започва да се чувства неудобно с него и иска да се върне при родителите си. Той я пита защо иска да се върне при тях, след като вече „аз съм приятелят ти, от когото имаш нужда.“ Тя се опитва да избяга. Той се ядосва. Тя умира в ръцете му... Може и да не е имал намерение да я убива. Може би нещата са се изплъзнали от контрол и той твърде късно е установил, че тя не диша. Няма значение дали я изнасилва или не, той се отървава от нея.

Той затвори очи, сякаш проследяваше действията и мотивите на извършителя.

— По-късно — продължи Бегли след малко, — когато не е заловен, и никой не гледа на него като на заподозрян, осъзнава колко лесно го е направил. И му харесва. Надмощието е връхна точка на

егото. Най-концентрираният стремеж е да се вземе нечий живот в собствените ръце, за да се контролира съдбата му. Докато се катери по лед или извършва друга подобна глупост, той разбира, че нещата вече не са така вълнуващи както преди. Адреналинът не препуска по вените както по-рано. Започва да мисли какво е извлякъл от убийството на онова момиче и неочаквано го изпълва копнеж да го направи отново. Решава да се върне в Клири и да види каква помощ може да окаже на други изпаднали в нужда жени, да провери дали ще изживее отново онова особено въодушевление. Връща се тук, защото рискът да го хванат е нулев. Смята полицаите за селяци, които не могат да се сравняват с него. Има много места за криене, акри пустош, където да скрие трупове. Харесва му тук. Прекрасно място за най-новото развлечение на търсач на силни усещания като него.

Когато приключи въображаемия си сценарий, Бегли вече беше гневен.

— Защо не се движим? — Той избърса замъгленото предно стъкло с ръкава на палтото си: — По дяволите, какво ни бави толкова?

\* \* \*

В кабината на натоварения с пясък камион Дъч бързо губеше търпение.

— Можеш да се справиш и по-добре, Кал.

— Мога, ако престанеш да ми крещиш. — Хокинс изглеждаше отчаян. — Изнервяш ме. Как очакваш да шофирам, като през секунда ме ругаеш? Забрави какво ти рекох за благоверната ти, че може и да не иска да бъде спасена. Не исках да те вбесявам. Само попитах.

— Лили е моя работа.

Хокинс смени на по-ниска предавка и в това време Дъч забеляза, че ръцете му трепереха. Може би трябваше да му позволи да пийне глътка уиски. От тежките си пиянски запои знаеше, че понякога дори само една малка глътка може да превърне треперещите ръце в стабилни. Но вече беше твърде късно. Хокинс навлезе в завоя.

Или се опита.

Предните колела изпълниха командата на волана. Завъртяха се надясно. Камионът обаче продължи да се движи по права линия,

отправяйки се безпогрешно по нанадолнището, за което Дъч знаеше, че е най-малко двайсет и пет метра.

— Завий!

— Това правя!

Когато върховете на дърветата придобиха застрашителен размер пред предното стъкло, Хокинс изкрещя и по рефлекс натисна педалите на съединителя и спирачките, после пусна кормилото и вдигна ръце пред лицето си.

Дъч беше безпомощен да спре инерцията на плъзгането. Снегоринът отпред се удари в перилото, смачка го и направи път на няколко тона движеща сила. Предните колела минаха над ръба и увиснаха за няколко секунди там, преди съоръжението да се килне надолу.

Дъч си спомни филма „Дуел“, когато по време на кулминационна сцена един с осемнайсет колела излезе от магистралата и се хвърли надолу в планинска пропаст. Последователността беше заснета на забавен каданс. Сега това се случваше и с него — да наблюдава и да преживява неумолимото им спускане в един мъчително забавен каданс.

Всичко ставаше едновременно. Но звуците бяха кристално ясни. Счупване на предното стъкло. Скали, удрящи шасито отдолу. Прекършване на клони. Разкъсване на метал. Ужасяващи писъци на Хокинс. Собственият му животински рев на неверие и поражение.

В действителност дърветата спасиха живота им, забавяйки падането. Ако наклонът не беше толкова гъсто залесен, пропадането им щеше да е по-бързо и вероятно смъртоносно. Мина почти цяла вечност, след което съоръжението се блъсна в неподвижен обект с разтърсваща мозъка сила. Инерцията ги тласна напред, макар че не се отместиха по-напред. Камионът се предаде, потрепери и замря.

Дъч както изглежда беше в съзнание и с изненада установи, че е жив и не е ранен. Очевидно Хокинс също беше оцелял. Дъч го чуваше да скимти жално.

Дъч разкопча предпазния си колан, бутна с рамо вратата си и тя се отвори. Той се изтъркаля навън и спря на няколко метра по-надолу в сняг, дълбок почти до кръста му.

Опита да се ориентира, но беше заслепен от снега, който вятърът навяваше в очите му. Не можеше да види дори какво беше попречило

на по-нататъшното падане на камиона. Единственото, което можа да различи, беше гора от черни стволове на дървета на фона на бяло поле.

Но нямаше нужда да го види.

Той го чу.

Усети вибрациите му на земята, в ствола на дървото, на което се беше облегал, за да запази равновесие, усети ги в топките си.

Не си направи труда да извика предупреждение към Хокинс или да се опита да го издърпа от развалините на безопасно място. Нито се опита да избяга и да се спаси. Поражението беше ограбило инициативата му, беше го обездвижило.

В този момент безсмислеността на неговия живот достигна връхната си точка По-скоро да умре тук и сега, защото надеждата му да стигне до Лили се беше разбила.

\* \* \*

Уес гледаше и не вярваше, че съоръжението за опесъчаване изчезва зад билото.

Той изскочи от колата и застана до отворената врата — като че ли ако стоеше навън щеше да разбере как се случва това.

Чуваше как камионът оре пътя си надолу по склона. Невероятен грохот, последван от нещо, което прозвуча като метална въздишка — издрънчаването на умирация камион. После настъпи злокобна тишина, която беше още по-ужасяваща. Стана толкова тихо, че Уес чуваше снежинките, които се удряха в дрехите му.

Спокойствието бе нарушено от Бегли и Уайз, които приближиха по хлъзгавия наклон на пътя. Колата им беше доста по-назад от тази на Уес, така че нямаха неговата позиция за наблюдение. Бегли стигна пръв до него и, изпусвайки струйки пара от устата си, попита намусен:

— Какво стана?

— Преобърнаха се.

— Мамка му!

Бегли дори не смъмри Хут за ругатнята. Защото в този момент и тримата чува друг звук, който не можеха да определят, но бяха уверени, че вещае продължение на катастрофата.

Размениха си недоумяващи погледи.

По-късно стана ясно, че е от разцепване на дърво. Стволовете на дървета, които трима възрастни мъже не можеха да обгърнат, се бяха разцепили като клечки за зъби. Тогава не можеха да го видят поради пълната неразличимост на релефа.

Уес измърмори:

— Какво, по дяволите, е това?

Тогава го видяха — падаше от ниските облаци, снега и мъглата, насочено към земята като приземяващ се космически кораб с червени предупредителни светлини, които продължаваха да мигат. Електрическият стълб се стовари върху земята с такава сила, че дори дебелият сняг не можа да смекчи удара. По-късно Уес щеше да се къдне, че това накарало колата му да подскочи на четирите си колела.

Той и двамата агенти от ФБР останаха известно време безмълвни и не можеха да приемат това, на което бяха станали свидетели, не можеха да повярват, че са оцелели. Ако стълбът беше паднал трийсетина метра по-близо, сега те щяха да са под него.

Съдбата на Дъч беше неизвестна Уес можеше само да се надява, че двамата с Хокинс са оцелели. Но пътят Маунтин Лоръл беше блокиран от тонове стомана и отломки от дървета, които образуваха барикада, висока колкото двуетажна сграда и почти толкова широка. Вече никой не можеше да мине нагоре към планината.

Еднакво непроходим беше и за онзи, който се надяваше да слезе от нея.

## ГЛАВА 19

Лили сложи още една цепеница в тлеещите върху решетката въглени. Пестеше ги — слагаше по една, колкото да поддържа огъня.

Въпреки икономичността ѝ, запасът от дърва, които беше донесла по-рано, се стопи до няколко, които беше отсякла от подебелите дънери. Ако огънят продължеше да ги поглъща с тази скорост, щяха да ѝ стигнат за не повече от два часа.

Какво щеше да прави, когато ги свършеше, нямаше представа. През идващата нощ сигурно щеше да измръзне без огън дори вътре във вилата. Отчаяно се нуждаеше от топлина, за да оцелее. Но пък — и в това беше иронията — усилието да донесе още дърва вероятно щеше да я убие.

— Лили?

Тя прехапа устни и стисна очи — прииска ѝ се да можеше така лесно да запуши и ушите си. Гласът му беше толкова убедителен, аргументите му — толкова основателни. Ако се оставеше да ѝ повлияят, можеше да се превърне в шестата му жертва.

Да спори с него беше изтощително. Двамата не стигаха доникъде. Тя нямаше да го освободи — той имаше цял арсенал от аргументи за постъпката ѝ. И после — хриптенето ѝ. Говоренето обостряше състоянието ѝ, затова беше престанала да му отговаря.

— Лили, кажи нещо. Ако все още си добре, знам, че можеш да ме чуеш.

В тона му започваше да се долавя гневна нотка. Тя стана от мястото си до камината и се приближи до прозореца на всекидневната. Докато вървеше нагам, хвърли поглед към отворената врата на спалнята.

— Защо не млъкнеш?

Дръпна пердето и погледна навън, надявайки се снеговалежът да е намалял. Нищо подобно. Падаше толкова гъст сняг, че нищо не се виждаше по-далече от няколко метра оттатък навеса на верандата.

Планинският връх се беше превърнал в чуждоземен пейзаж — бял, беззвучен, самостоятелен.

— Намаля ли?

Тя поклати глава, отдалечи се от прозореца и обхвана зиморничаво лактите си. Отдалечеше ли се от камината дори за кратко, студът веднага проникваше през пластовете дрехи. Беше обула всички къси чорапи, които носеше със себе си, но краката ѝ продължаваха да мръзнат. Духаше в ръцете си, за да ги стопли, но не можеше да пести дишането си.

Тиърни не се оплакваше от студа. Неимоверните му усилия да сваля белезниците си го разгорещяваха. Очевидно беше решил, че бягството си заслужаваше ожулените, кървящи китки. Дори не си правеше труда да прикрива звуците. Тя чуваше удрянето на метал в метал, блъскането на лицевата табла на леглото в стената и ругатните му, че белезниците не поддаваха.

— Какво е положението с дървата? — попита той.

— Добро засега.

— Засега. А после? След един час например?

Тя пристъпи към отворената врата.

— Ще му мисля, когато стане нужда.

— Когато стане нужда, ще бъде късно да се безпокоиш.

Изрече гласно най-лошите ѝ страхове, така че тя не изхаби дъх, за да му възрази.

— Искаш ли... още едно одеяло... върху краката си? — Принуди се да прави паузи, за да си поема дъх.

— Кога взе последната си доза от медикамента?

— Хапчето ли? — изхриптя Лили. — Вчера сутринта.

— Не ми звучиш много сигурна.

„Господи, нима ми чете мислите?“

Истината беше, че тя не можеше да си спомни дали е взела хапчето си вчера сутринта. Прехвърляше през ума си събитията през деня, но не можеше да открои спомен да е взела лекарството.

Беше свършила няколко неща в града: отиде в местната фирма за пренасяне на багаж, за да купи няколко опаковъчни кашона. После спря пред банкомат и изтегли пари за пътуването си до Атланта.

Накрая се отби в аптеката, преди да тръгне обратно към вилата. Беше взела последното си хапче предишната вечер. За щастие, когато

започна да посещава редовно Клири, помоли един местен доктор да ѝ предпише теофилин — лекарството, което предотвратяваше пристъпите ѝ. Тази допълнителна рецепта беше предпазна мярка, така че тя не биваше да я пренебрегва.

Вчера Уилям Рит беше изпълнил рецептата ѝ. Оттам нататък паметта ѝ се губеше в мъгла. Нямаше спомен дали си гълтна таблетката, преди да се отбие на щанда за безалкохолни напитки и закуски, за да си купи ванилова кола от Линда Уекслър, или беше изчакала да я изпие, като стигне в планината.

Не ѝ се вярваше да е забравила да глътне таблетката. Тя никога не забравяше да вземе лекарството си, то беше част от всекидневието ѝ. Вчера обаче бе необичаен ден — и не само по отношение на графика ѝ. Дъч я беше сложил на емоционална люлка.

Завари го да я чака, когато се върна във вилата. Седеше в края на дивана, гледаше в пространството пред себе си с отпуснати рамене и отчаяно изражение.

Напълно възможно беше да ѝ е изхвъркнало от ума да си вземе лекарството.

— Лили, сигурна ли си, че си го изпила вчера?

Тя отново се съсредоточи върху Тиърни и излъга:

— Разбира се, че съм сигурна.

— Но вече има дващсет и четири часа оттогава.

„Или трийсет и шест.“

— Действието му е минало. Ще загазиш.

— Ами така става... когато откриеш... че си заседнала със... сериен убиец.

— Знаеш, че не съм убиец. Отключи белезниците. Ще ида да взема лекарството ти.

Тя поклати глава.

— Времето ти свършва.

— Можем да бъдем спасени...

— Никой няма да изкачи този планински път по-рано от утре. А кой знае дали и тогава ще стане. И ако се надяваш на някакъв спасителен хеликоптер, по-добре изтрезней. Дори най-смелият пилот не би тръгнал в подобна буря, рискувайки да се разбие в някой склон.

— И все пак...



— Не се надявай на това — прекъсна я той с нарастваща грубост.  
— Ти може и да искаш да поставяш на риск твоя живот, но аз — не.  
Дай ми ключа.

— Те може... да дойдат... пеша.

— Чак такива луди няма.

— С изключение... на теб.

Тези думи го накараха да млъкне, но само за секунди.

— Добре. С изключение на мене. Аз бих рискувал, за да те опазя  
жива. Не искам да умреш, Лили.

— И на мен... тази идея... не ми се нрави... особено.

— Освободи ме.

— Не мога.

Устните му се свиха от гняв.

— Нека ти кажа какво не можеш. Не можеш да си позволиш да  
ме държиш окован за това проклето легло. Всяка секунда, която губим  
в спорове, усложнява ситуацията. Сега вземи ключа и откопчай тия...

— Не!

— ... шибани белезници!

Осветлението угасна.

\* \* \*

Дора Хамър се приближи до стаята на Скот. Стори ѝ се  
заплашително тиха без стереосистемата му, която караше да вибрират  
стените на къщата. Почука два пъти.

— Скот, добре ли си?

Той отвори вратата, сякаш я очакваше.

— Добре съм, само че токът спря.

— Май е спрял в целия град. Не виждам да свети у съседите. Не  
ти ли е студено?

— Облякох още един пуловер.

— За известно време ще те топли, но скоро къщата ще изстине.  
Докато възстановят електрозахранването, ще трябва да разчитаме на  
камината. Моля те, иди да донесеш още дърва от гаража.

— Разбира се, мамо.

— Вземи и лампата, която използвате с баща си по къмпинги. Имаме ли гориво за нея?

— Вероятно. Ще проверя.

Той се отдалечи по коридора. Майка му го последва няколко крачки, после бързо се върна и влезе в стаята му. Върху писалището му бяха разхвърляни формуляри за кандидатстване в колеж. Тя не си направи труда да ги чете, но забеляза, че ги попълва, както му бе възложил Уес.

После отиде до най-близкия прозорец и провери дали детекторът за алармената система е непокътнат. Два магнита — единият върху хоризонталната част на прозоречната каса, другият — на страничната й част — образуваха връзка, която, ако бъдеше нарушена, задействаше алармата. Всичко си беше на място. Нямаше нищо нередно и при другия прозорец.

Тъй като не искаше да я хванат, че души наоколо, тя се спря и се послуша. Чу как Скот подрежда цепениците в нишата в стената до камината във всекидневната. Чу го, че изтупа ръцете си от прахта, преди да тръгне отново към гаража за още дърва.

Тя се приближи до третия прозорец. И тук връзката на двата магнита беше непокътната. Но магнитът на страничната част на касата беше обикновен — детска играчка. Използваше се, за да замести липсващата връзка и беше разположен така, че, отвореше ли се прозорецът, никакво връзка нямаше да бъде нарушена.

— Мамо?

Като чу гласа му, Дора подскочи така, сякаш тя беше нашественикът. Бързо напусна стаята, надявайки се да изглежда по-спокойна, отколкото беше, когато влезе във всекидневната.

— Да подредя ли малко дърва и тук, върху перваза на камината?  
— попита той.

— Няма да е лошо. Тъкмо ще си спестиш още едно ходене до гаража.

— Добре. А да запаля ли керосиновата лампа?

— Нека я оставим като резерва за през нощта.

— Бидонът с керосин е пълен. Ще оставя него и лампата в кухнята.

— Хубаво. Докато се стъмни, ще използваме свещи. Освен това има и достатъчно батерии за джобните фенерчета.

Тя тръгна след него до кухнята, откъдето той излезе и продължи към гаража. Прииска ѝ се да го настигне и да го прегърне. Уес все я упрекуваше, че се държи с него като с бебе. Е, и какво от това? Скот наистина беше нейното момче. Дори да доживееше да го види почти старец, той пак щеше да си остане нейното малко момче и тя щеше да иска да го закриля.

Нещо ставаше с него и каквото и да беше, то я плашеше. „Болест от неспокойствие“ не беше просто израз. След онова, което беше открила в стаята му, тя се изпълни с безпокойство.

Той беше фалшифицирал алармения детектор в стаята си така, че да не се задейства, когато излиза навън през прозореца. Какво друго обяснение можеше да има? И откога ли беше така? Сляпа ли е била, глуха ли или наивна, за да не разбере, че синът ѝ се измъква крадешком от къщата?

Беше чиста случайност, че изобщо заподозря нещо. Сутринта беше отишла да остави изпраните дрехи в стаята му, когато забеляза, че ботушите му са на пода до леглото.

Те бяха непромокаеми, подплатени с вълна — съвсем подходящи за снежна буря. Но Скот не беше с тях вчера, когато заедно с баща си се прибраха за вечеря. А не беше излизал навън оттогава.

Но ето че сега ботушите му стояха до леглото в малка локва от разтопен сняг. На върха на езика ѝ беше да го попита къде е ходил, но се въздържа.

Реши, че трябва да се сдобие с убедително доказателства, преди да го обвини, че излиза тайно от къщи. Прекъсването на електрозахранването ѝ предоставяше удобен случай да провери как стоят нещата.

Сега обаче, когато можеше да му постави ребром въпроса с извадената от строя алармена система, тя се разколеба — или се изплаши — да го направи. Той вече беше достатъчно голям, за да влиза и излиза, когато си иска. Уес му беше наложил вечерен час, но ако Скот поискаше да излезе, баща му трудно можеше да го ограничи физически.

Тогава защо той не се противопоставеше на баща си и просто не излезеше направо през вратата? Защо се промъкваше тайно? Това беше симптоматично и за другите промени в него. Нейният сладък,

внимателен и сговорчив Скот беше станал мрачен човек, дори склонен да избухва. Беше необщителен, враждебен и непредвидим.

Поради жестокия натиск върху него от страна на Уес, беше донякъде обяснимо, че проявява раздразнение. Но познавайки сина си, Дора се опасяваше, че тези негови промени се дължат на нещо много по-значително от строгостта на Уес. Скот вече не беше същият и тя искаше да разбере причината за това.

Върна се мислено назад в изминалата година и се опита да се сети кога точно беше започнала да забелязва тези промени.

Миналата пролет.

Някъде около...

Скот започна да се променя някъде по времето, когато той и Милисът Гън престанаха да се виждат.

Когато телефонът звънна, тя едва не изскочи от кожата си.

— Аз ще се обадя — каза Скот. — Сигурно е Гари.

Тъкмо беше влязъл от гаража. Остави керосиновата лампа на кухненската маса и се пресегна към телефона. Беше старомоден стенен апарат, който не изписваше номера на обаждания се, нито му трябваше електрическо захранване, за да работи.

— О, здрасти, тате. — Скот се заслуша няколко секунди, после попита: — Сериозно? Да, до мен е — той подаде слушалката на Дора. — Обажда се от болницата.

\* \* \*

Бегли не изпитваше топли чувства към Дъч Бъртън. Дори му идеше да изстреля един шут номер 43 в задника му. Реши, че няма да се церемони.

— Лицето ви прилича на сурово кюфте.

— Това са само повърхностни рани. — Полицейският началник беше приседнал в края на масата за контрастни снимки. Стойката му наподобяваше чувал с картофи, пълен до половината. — Докторът извади парченцата стъкло. Сега чакам сестрата да се върне с някакво антисептично лекарство, за да ме намаже. Може да не е приятна гледка, но съм добре.

— По-добре от Хокинс. Той има счупена ръка. Наместиха изкълченото му рамо. Но глезените му ще отворят доста работа. Костите и на двата са направо смлени.

— По-добре да беше черепът му — смотоледи Бъртън.

— Господин Хокинс е бил пиян — обади се Хут, който седеше зад завесата, разделяща манипулационната в спешното отделение на общинската болница. От другата страна на жълтата материя се чуваха стенанията на Кал Хокинс. — Съдържанието на алкохол в кръвта му далеч надвишава допустимата граница.

— В такъв случай ме е излъгал — каза Бъртън отбранително. — Попитях го дали е пил, а той ми отговори...

Бегли го прекъсна.

— Вие май чувате само онова, което искате да чуете.

Бъртън го изгледа кръвнишки.

— Възстановяването на глезените му ще изисква деликатна хирургическа намеса — поясни Хут. — Това не може да стане тук. Поради лошото време ще минат поне няколко дни, преди да го транспортират в подходяща болница. Междувременно той се мъчи.

— Слушайте — възрази гневно Бъртън, — не е моя вина, че е бил пиян.

— Той не би могъл да шофира по онзи път, дори да е бил напълно трезвен — изрева Бегли. — Сега заради вас цялата околност е без ток. Имате късмет, че тази болница разполага с резервен генератор, иначе щяхте да стоите на тъмно и студено и да приличате на палячо, от чието лице стърчат парчета стъкло.

Камионът на Хокинс се беше блъснал в една от четирите подпори на електрическия стълб. При обикновени обстоятелства стълбът вероятно щеше да издържи на удара. Но с допълнителната тежест от леда и снега той се беше прекатурил и повлякъл със себе си десетки дървета и мрежа от кабели за електрическо хранване. И което беше по-лошо — беше паднал върху планинския път и блокирал достъпа към върха.

Дъч Бъртън беше оставил емоциите му да надделеят над разума. Неприемливо поведение за всеки мъж, но направо непростимо за обществен служител. Породената му от ревност решимост да изкачи планинския път точно днес се оказа безразсъдна и опасна и доведе до много жертви — вероятно Хокинс щеше да остане куц за цял живот,

камионът за пясък беше излязъл от строя по време на една от най-силните бури от десетилетия насам и се стигна до прекъсване на електрозахранването в няколко области наоколо.

Всичко това беше катастрофално.

Но това, което наистина разгневи Бегли, беше, че идиотщината на Бъртън попречи на възможността му да търси Тиърни. Дори нямаше как да опита отново, докато пътят не бъдеше разчистен, а това може би щеше да стане след седмици или докато времето се оправеше дотолкова, че да може да се стигне до билото с хеликоптер. И в двата случая се пропиляваше ценно време. А пропиляното време не беше просто едно от болните места на Бегли — за него това си беше истински грях.

Утешаваше се само, че той не беше единственият, чиято дейност се спъва от създалата се ситуация. Бен Тиърни също нямаше къде да отиде.

— Извинете. Шефе? — Харис, младият полицай, с когото се бяха срещнали в къмпинга, надникна от завесата.

— Какво има?

— Получих съобщение по радиото. Господин и госпожа Гън са в управлението.

— По дяволите! — изсъска Бъртън. — Само те ми липсват! Кажете на някого да им предаде, че съм в болницата, затова да си вървят къщи, ще ги посетя при първа възможност.

— Един колега вече го направи. Това не ги разубеди. Защото те не с вас искат да говорят, а с... — той посочи с глава към Бегли. — Искат да знаят дали е вярно, че Бен Тиърни е „Синия“.

Бегли побесня от яд.

— Сигурно се шегувате.

— Не, сър.

Той се приближи до младия полицай.

— Кой им е казал? Кой им е казал, че се интересуваме от Тиърни? Ако това сте бил вие, офицер Харис, ще забода значката в скротума ти и ще я заваря да остане там завинаги.

— Не бях аз, сър. Кълна се. Гус Елмър беше. Старецът от къмпинга.

— Ние го предупредихме да не споменава на никого за разследването — вметна Хут.

— Не вярвам да го е направил умишлено — каза Харис. — Той не е разговарял директно със семейство Гън. Обадил се на братовчедка си да провери как се чувства в тази буря и неволно се изпуснал.

— Неволно се изпуснал?

Ревът на Бегли извади Хокинс от предизвиканото от опиати вцепенение и той изстена високо. Харис отстъпи предпазливо назад.

— Ами братовчедка му ходела да глади у госпожа Гън — поясни той с извинителен тон. — Сигурно се е почувствала длъжна, нали знаете, да им каже... — той се запъна и млъкна при вида на погледа на Бегли.

— При кого друг ходи да глади братовчедка му? — Сарказмът му изплаши Харис и докато той обмисляше отговора, Бегли се обърна към Дъч Бъртън. — Искам да използвам кабинета ви, за да разпитам семейство Гън.

— Добре, но и аз ще дойда.

— Ами лицето ви?

— Ще си сложа малко мехлем.

Тръгнаха да излизат. Бегли хвърли поглед към Кал Хокинс, докато минаваше покрай леглото му. Мъжът беше на системи, но, агентът не изпитваше никакво съчувствие към него.

След като се качиха в колата и потеглиха, Хут заговори:

— Мислех, че при всички случаи ще говорите със семейство Гън, сър.

— Щях да им се обадя веднага след болницата.

— Защо толкова ви обезпокоиха?

— Надявах се да ги сплаша дотолкова, че да повярват колко е важно да запазим в тайна това разследване. Трябва да пипнем Тиърни, преди и други местни да научат, че го търсим.

— Знаете колко бързо се разнасят слуховете.

— Точно това ме безпокои, Хут. Ако не заловим скоро Тиърни, се опасявам, че цяла банда от неграмотни южняци, начело с полицейския началник, ще предположат, че той е „Синия“ и ще вземат нещата в свои ръце. В такива ситуации желанието за справедливост винаги надделява над закона за земята и хората... Ако се доберат до Тиърни преди нас, той ще извади късмет, ако му прочетат правата, докато лежи, давейки се в собствената си кръв. И няма ли това да бъде

празник и половина? Медиите направо ще ликуват. А ние ще останем с пръст в уста.

— И с много въпроси без отговори.

— Именно. Като например къде да открием петте трупа.

Известно време пътуваха мълчаливо. После Хут заговори:

— Казахте, че се опасявате хората да не тръгнат да търсят Тиърни, предполагайки, че той е „Синия“. Ами ако не е?

Бегли се намръщи.

— Това е другото нещо, което ме плаши.



## ГЛАВА 20

За да се запази топлината във вилата, всички пердета бяха спуснати. Когато осветлението угасна, спалнята потъна в мрак.

— Това се очакваше — отбеляза Тиърни.

Лили изчака малко, докато очите ѝ свикнат, после отиде до прозореца и дръпна едно от пердетата. Преждевременното смрачаване навън предостави на Тиърни нов аргумент.

— Към средата на следобед ще настъпи пълен мрак — каза той. — Което означава, че остават само два часа дневна светлина. Почти толкова ще ми е необходимо да стигна до колата и да се върна, ако тръгна сега.

Лили допря длани до слепоочията си.

— Повече... не мога... да споря.

— Тогава недей. Просто отключи тия белезници.

— За да ме убиеш?

— Опитвам се да спася живота ти.

Тя поклати глава, мъчейки се да си поеме въздух.

— Мога... да кажа, че си... „Синия“.

— Няма да можеш да кажеш нищо, ако се задушиш.

— Писмено.

— О, разбирам. Ще оставиш бележка, в която ще пише, че аз съм „Синия“. И ще я поставиш на място, където те със сигурност ще я намерят.

Тя кимна.

— Ако се стигне дотам, аз пък ще кажа, че ти си се заблудила от липса на кислород, че също така си била убедена, че вътре са танцували слонове. Те ще ми повярват. Колкото до това — той кимна към синята панделка, навита сега на люлеещия се стол, — ще им кажа същото, каквото казах и на тебе — че съм я намерил и съм я взел със себе си, за да я предам на властите.

Тя посочи ръцете му.

— Да, обяснението за белезниците ще бъде измамно, но ще имам ден-два да измисля нещо убедително. А и твърде е възможно да освободя ръцете си, преди някой да е успял да стигне дотук.

— Едва ли — каза тя, посочвайки с брадичка окървавените му китки. — Дори ако... съм мъртва... те ще те заловят. — Слагайки край на аргумента си, Лили се обърна и излезе от стаята.

— Какво по-лошо може да се случи?

Тя се спря, но не се обърна.

Той продължи:

— Какво по-лошо може да се случи, ако ме освободиш, Лили? Да речем, че аз съм „Синия“. Да речем, че те убия и ти няма да можеш да ме предадеш на властите. Ти така или иначе ще умреш. Това е въпрос на часове. Така че как би могло убийството ми да влоши нещата?

Този път се завъртя с лице към него.

— Ще спася... поредната жертва...

— Аха, разбирам. Не искаш да ме пуснеш, за да не направя още жени жертви, да не им сторя същото като на другите. Това ли е?

Тя кимна.

— Добре. Звучи разумно. А също и много алтруистично. Ти поставяш живота на другите над твоя. — Той се замисли над това за миг и продължи: — Веднъж върна ли се с твоите медикаменти, донеса ли достатъчно дърва за още един ден, ще ти дам да ме закопчееш отново. Ще остана така, докато ни спасят.

Тя се опита да се разсмее, но не ѝ достигаше необходимия въздух.

— Още не съм... толкова лековерна и кислородът все още... ми стига...

— Значи не вярваш, че ще удържа на думата си?

— Не.

— А можеш, Лили. Кълна ти се. Можеш да ми вярваш.

— Каж ми... поне една... причина. — Въпреки твърдото си намерение да не заплаче, сълзи напълниха очите ѝ.

— Не плачи — прошепна той грубо.

Привлечена от безумния му поглед, от спомена за целувките им, тя пристъпи крачка към него.

— Каж ми... поне една причина... поради която... да ти повярвам, Тиърни.

Той тъкмо щеше да отговори, когато клетъчният ѝ телефон звънна.

За секунда-две тя не можа да осъзнае какъв е този звук или откъде идва — просто остана на място, загледана в Тиърни, който изглеждаше не по-малко изумен от неочаквания звук.

Когато осъзна, че звъни клетъчният ѝ телефон, тя като обезумяла забърка в джоба на палтото си, за да го извади.

— Дъч? Дъч? — Беше по-скоро грачене. Но нямаше значение. Телефонът беше изключил. Екранчето — тъмно. Било е моментна връзка. Закачка. Съдбата ѝ се подиграваше.

Тя захлипа, падна на колене и притисна беззвучния телефон до гърдите си.

— Лили, не плачи.

— Остави ме на мира.

— Не бива да плачеш. Ще влошиш положението си.

Плачът ѝ причини пристъп на кашлица. Спазмите разтърсиха цялото ѝ тяло, свиваха всеки мускул, изстискваха ценния въздух от дробовете ѝ. Докато се мъчеше да диша съзнанието ѝ регистрира ругатните на Тиърни и удвоените му усилия да счупи ключалката на белезниците.

Отне ѝ няколко минути да овладее кашлицата си. Тиърни беше изритал одеялото от краката си и насилваше белезниците като животно, попаднало в капан, готово на всичко за свободата си.

— Вярно е, че ти дадох много малко причини да ми вярваш — каза той. — И много причини да не ми вярваш. Но съм сигурен, че ти знаеш, че не съм човек, от когото да се страхуваш. Довери се на инстинктите си. Повярвай на тях, щом не вярваш на мене. — Той продължи да я гледа още няколко секунди, после добави: — Не умирай заради мене.

Тя изучи всяка черта на лицето му, търсейки да открие издайнически знак за подлост. Ако той беше потаен похитител на жени, нямаше ли да го е разбрала по-рано? Нямаше ли да почувства неприкрита неприязън?

Тя се вгледа внимателно, но не откри следа от двуличие. Ако такава наистина имаше, тогава той трябва да е майстор по прикриването му. Изглеждаше искрен човек, заслужаващ доверие дотолкова, че тя се усъмни в самата себе си.

Но и жертвите му не бяха открили неговото коварство. Бяха му повярвали.

Изречението ѝ вероятно издаде решимостта ѝ да не се оставя да бъде подлъгана, защото той гневно изрече:

— Добре, не обръщай внимание на инстинктите си и на простия разум. Забрави нашия ден на реката. Отречи и снощната ни целувка. Отхвърли всичко това и рискувай.

— Да рискувам?

— Или оставаш жива и имаш шанса да плениш „Синия“, или умираш и оставаш с празни ръце.

„Не знам какво да правя“, крещеше съзнанието ѝ, но единственият звук, който излезе от гърлото ѝ, беше някакво ужасно гъгнене.

— Дори най-малкият шанс е по-добър от никакъв, Лили.

Аргументът му беше необорим. Но вероятно още щом го освободеше, той щеше да я убие. И най-малкият ѝ шанс да го обвини в престъпление щеше да умре заедно с нея. Възползвайки се от колебанието ѝ, той каза:

— Оставих най-очевидния аргумент за най-накрая. Пистолетът. Все още го имаш и знаеш как да го използваш. Какво бих могъл да ти направя, докато ме държиш на мушка?

Тя се замисли над тези логични думи. Беше прав. Тя бавно се изправи на крака. Преодолявайки лекото си замайване от липсата на достатъчно кислород, тя се обърна и влезе във всекидневната.

— Лили! По дяволите!

Върна се толкова бързо, колкото беше излязла от стаята — в едната си ръка носеше пистолет, в другата — ключа за белезниците.

Раменете му се отпуснаха от облекчение.

— Слава Богу!

Тя остави пистолета на стола, далече от него. После се приближи до леглото и му подаде ключето.

— Ти... го... направи.

В мига, в който той го грабна, тя отстъпи бързо назад, взе оръжието и го насочи към него.

Доста си поигра с белезниците, докато намести ръцете си — едната нагоре, другата надолу. С удивителна сръчност пхна ключа в

малката дупка и го превъртя. Гривната на лявата му китка се освободи. За секунди откопча и другата.

После с плавно движение скочи от леглото и издърпа пистолета от ръцете на Лили. Всичко се случи, преди тя да мигне — недостатъчно време за мозъка ѝ да ѝ подсказе, че трябва да натисне спусъка. Извъртя се и се опита да избяга от него, но той обгърна с ръка талията ѝ и свали дясната ѝ ръка отстрани до тялото ѝ. Повдигна я от пода и я притисна до гърдите ѝ.

— Престани! — прошепна той.

— Знаех си — изхриптя тя истерично, — знаех си. Ти си той. — Заби свободния си лакът в ребрата и впи нокти в опакото на ръката му.

— Кучка! — Той безмилостно я занесе до всекидневната и я избута върху дивана, после вдигна ръка и изсмука кръвта от дълбоките одрасквания.

Лили приседна в края на дивана колкото да си поеме дъх, след което се нахвърли отново върху него и го заудря по главата. Недостигът на кислород обаче повлия на координацията на движенията ѝ. Ръцете ѝ тежаха и се огъваха като гумени. Опита се да забие юмруци в главата му, но не успя.

Когато той я хвана за раменете и я избута да седне отново на дивана, тя не беше в състояние да прави нищо, освен да се тръшне тежко върху възглавниците и да се облегне назад. Той напъха пистолета в колана на джинсите си и избърса кървящата си ръка в крачола. Грозните драскотини се изпълниха с кръв.

И неговото дишане беше почти толкова тежко, колкото нейното. Той шумно вдишваше и бързо примигваше, сякаш да предотврати припадъка. Ударът, който беше нанесла в наранените му ребра, не му позволяваше да стои изправен.

„Добре, помисли си тя, надявам се да изпитваш ужасна болка.“ Щеше да изрази гласно злорадството си, но не ѝ стигаше въздух.

Взря се в него предизвикателно. Ако щеше да я убива, искаше поне да го гледа в очите. Искаше той да отнесе със себе си предизвикателството ѝ в ада и да го помни цяла вечност.

Той като че ли се приготви да заговори, но вместо това отиде до вратата и я отвори. След малко се върна с наръч дърва, който изсипа до камината. Коленичи и разрови въглените, за да разгори цепениците, които бяха вече върху решетката.

Това я озадачи.

— Какво ще правиш?

Той рязко стана на крака, после посочи току-що донесените дърва.

— Като изсъхнат, сложи ги в огъня. Ще ти стигнат за два часа.

Едва тогава разбра какви са намеренията му. Не беше нужно да я убива. Достатъчно беше да си тръгне и да я остави в предсмъртната ѝ агония от пристъпа на астмата — така досадният въпрос с Лили Мартин щеше да се разреши от само себе си. Защо да вписва още едно убийство в списъка си с престъпления, когато не му беше нужно?

За да прикрие вече извършените престъпления, той запази самообладание и отиде да вземе уликите срещу себе си от спалнята. Прибра белезниците и панделката в раницата си. Докато затваряше циповете на отделенията ѝ, избягваше да поглежда към Лили. Нима чувстваше някаква вина?

Защото като не я уби, я осъждаше да преживее най-лошия си страх. Докато тя се питаше дали да го освободи или не, един от сценариите, който не беше взела под внимание, беше, че той ще я изостави да преживее кошмара си, преди да се задуши. Сърцето ѝ се сви.

— Ти обеща...

— Помня какво съм обещал — грубо я прекъсна той.

Облече палтото си и нахлупи шапката, след което наметна върху нея одеялото и събра краищата му пред гърдите си. Намота около врата и долната половина на лицето си вълнения шал и си сложи ръкавиците. Накрая вдигна раницата и я метна на рамо. Всяко движение предизвикваше гримаса от болка. Въпреки това вършеше всичко бързо и целенасочено.

Когато тръгна към вратата, Лили се изкуши да го повика, да го помоли да я застреля. Щеше да бъде бърза и безболезнена смърт. Беше по-изплашена от страха и ужаса от умирането, отколкото от самата смърт.

Но гордостта ѝ нямаше да ѝ позволи да го моли за каквото и да било, нито пък инстинктът ѝ за оцеляване позволяваше доброволна смърт. Затова само го гледаше как си тръгва и я оставя да се бори за всяка глътка въздух, докато престанеше да се съпротивлява и умреше съвсем сама.

На вратата той се спря с ръка върху бравата и извърна глава. Над шала очите му срещнаха нейните, но само за миг.

Отвори вратата. Вихрушката от сняг го обгърна, после изчезна заедно с него.

\* \* \*

Клетъчният телефон на Лили звънна два пъти, преди връзката да се загуби. За Дъч това беше по-мъчително, отколкото ако изобщо не беше звъннал. Неосъщественият разговор още повече го притесни.

Откакто бе назначен тук за началник, не помнеше чакалнята на главното полицейско управление да е била толкова претъпкана с хора както сега. Федералните тъпащи бяха тук. Докато представяше Бегли на родителите на Милисът Гън, лицето на агент Уайз беше мрачно — този човек никога ли не се усмихваше? Днес госпожа Гън изглеждаше по-мършава от вчера.

Уес — по причини неизвестни на Дъч — също беше тук, когато те пристигнаха, пиеше кафе и разговаряше с полицаия на рецепцията. Уес беше председател на градския съвет — откога полицейско разследване беше негова работа?

Харис ги беше последвал от болницата с патрулната си кола. Беше толкова впечатлен от Уайз и Бегли, че вървеше след тях като кутре, дори се препъваше с големите си крака, само и само да им е в услуга. А не трябваше ли да патрулира навън, където му е мястото? И защо той, Дъч, не наредеше на Харис да се върне към задълженията си на улицата, където щеше да е от полза, вместо да препълва още повече чакалнята и да се пречка на всекиго?

Незнайно защо Дъч не беше в състояние да смърми младия офицер. Струваше му се, че не си заслужава усилието да издаде заповед, подплатена с известна власт. Чувстваше се странно изолиран от това, което ставаше около него и се запита в кой момент беше изгубил контрол и кога беше престанал да се интересува.

Когато ФБР се появи на сцената в лицето на голямата клечка — отговорния специален агент Бегли?

Или когато Уес Хамър, така нареченият му най-добър приятел, започна да целува задника на Бегли при всеки удобен случай?

Или може би, когато Кал Хокинс му зададе въпроса, който сам беше започнал да си задава: „Иска ли твоята благоверна да бъде спасена?“

Не беше имал такова поражение от последното си издънване в Атланта. То беше смъртоносен удар, грешката, която беше прекалено сериозна за дисциплинарно наказание като уволнение или изпитателен срок. Само уволнението беше достатъчно. Когато си извадил служебното си оръжие срещу деветгодишно дете, защото в пияно състояние си помислил алуминиевата му бейзболна бухалка за пистолет, полицейското управление в Атланта нямаше друг избор, освен да те уволни. Пропускът ти не важи. Пенсионните осигуровки секват. Ти си изхвърлен.

Същото чувство на поражение изпитваше и днес. Предаден и изоставен от всички — от съпругата си, от времето, от най-добрия си приятел. А може би и от Бог или който и да е, отговарящ за неговата, не струваща и пет пари съдба.

Имаше нужда от питие.

Полицай Харис съпроводи семейство Гън и агентите от ФБР по късия коридор към кабинета на Дъч. Бегли, който вървеше най-отзад на тази колона, се обърна към него:

— Няма ли да дойдете и вие, началник Бъртън?

— Идвам. Само да си взема съобщенията.

Бегли кимна и продължи към кабинета на Дъч, където Харис му държеше вратата, за да влезе.

Когато се отдалечиха достатъчно, Уес се обърна към Дъч и огледа драскотините по лицето му.

— Как я караш?

Дъч пое купчинката розови листчета от ръката на диспечера си.

— Направо екстра, благодаря.

— Боли ли те?

— Адски.

— Не ти ли дадох нещо, с което да го мажеш?

— Ще се оправя.

— Мога да прескоча до магазина и да ти взема нещо успокояващо от Рит.

— Както искаш — сви рамене Дъч и тръгна към коридора, но Уес го хвана за лакътя.



— Сигурен ли си, че си добре, Дъч?

Той се отскубна.

— По дяволите, не, не съм.

Осъзнавайки, че подчиненият му офицер е наострил уши, той понижи глас до шепот.

— Ако не си забелязал, сутринта беше ужасна.

Уес въздъхна и прокара ръка по подстриганата си коса.

— Беше глупав въпрос. Извинявай. Виж, Лили е добре. Сигурен съм.

— Да бе. — Всъщност се опасяваше, че тя е по-добре от добре.

— А сега ме чуй — продължи Уес. — Ще изтичам до дрогерията, докато ти разговаряш с родителите на Милисът. Ще взема някакъв мехлем за раните по лицето ти и ще кажа на Рит или Мерилий да направят няколко сандвича.

Дъч се вгледа в лицето на Уес и не забеляза и сянка на неискреност. Забеляза само искрена загриженост, към която, кой знае защо, проявяваше недоверие.

— Ще ми дойде добре. Благодаря ти.

— И още как. А сега върви там. Това е твоя операция, не го забравяй.

Последните думи на Уес пробиха скалата на поражението му. Тази операция наистина беше негова. Всички, включително и той самият, като че ли го бяха забравили. Крайно време беше да им го напомни.

Докато вървеше по коридора към кабинета си, той изправи рамене и се насили да покаже повече увереност в крачките си. Харис стоеше отвън до вратата като часовой. Дъч посочи с палец към фасадата на сградата.

— Патрулната ти кола изстива.

Харис го погледна с глупаво изражение.

— Моля?

— Това не ти е дървена ваканция, Харис — излая той. — Върни се към задълженията си.

— Слушам. — И младият полицаи забърза по коридора.

Дъч влезе в кабинета си точно когато госпожа Гън разказваше на Уайз и Бегли, че тя и съпругът ѝ нямали сериозни проблеми с Милисът, освен с храненето ѝ и че била лекувана заради това.

— Не мога да си я представя, че е някъде навън в това време — добави тя.

— Затова приветстваме тази възможност да разговаряме с вас, госпожо Гън.

Тонът на Бегли звучеше като на добър баща и Дъч се възмути от начина, по който семейство Гън му отговаряха. Оставеха ли Бегли да се занимава няколко дни със случая, щяха да поставят под съмнение и неговите методи и действия.

— Значи смятате, че Бен Тиърни се крие под инициалите Б. Т. в дневника й? — попита господин Гън.

— Още не сме сигурни — отвърна Бегли. — Агент Уайз проверява няколко възможности. Господин Тиърни е една от тях. Трябва да сме напълно категорични, преди да правим заключения.

— Но старият Гус Елмър каза, че сте запечатали стаите на въпросния Тиърни в къмпинга. Открихте ли нещо в тях? Нещо, което да принадлежи на Милисът?

Дъч видя, че агентите си размениха смаяни погледи.

— Запечатахме стаите на господин Тиърни, за да опазим потенциални веществени доказателства, в случай че господин Тиърни има връзка с изчезването й. Това не значи, че вярваме той да има връзка — отрече Уайз.

— Но не сте запечатали стаите на другите гости — възрази Гън. — Колко още други хора имат инициалите Б.Т.?

Бегли извъртя отговора, като попита:

— Милисът говорила ли ви е за него?

— Беше го споменала.

— В каква връзка?

— В магазина на брат ми, където тя работи, има една дъска за съобщения. Хване ли някой голяма риба с въдица, купена оттам, името му се изписва там, убие ли някой сърна с пушка, която брат ми продава, човекът носи снимка с трофея, която се окачва на дъската. Това е нещо като безплатна реклама... Тъй че, естествено, и статиите на Тиърни биваха закачвани там. Той несъмнено е най-известният им клиент. Мисля, че Милисът гледа на него като на знаменитост, който пише в списания и от тоя род неща. Тя се вълнуваше всеки път, когато той влезеше в магазина. Може би си е падала по ученически по него.

— Срещала ли се е с него извън магазина? — попита Уайз.

— Това не знаем. Но сега и ние започваме да се питаме. Хубаво момиче като Милисът, чиито очи заблестяват, като гледат един по-възрастен мъж... — Гън хвърли тревожен поглед към жена си, която подсмърчаше в носната си кърпичка. — Разбирате накъде бия — той се изкашля с ръка пред устата. — Свързвате ли го с някоя от другите изчезнали жени?

— Един колега в управлението ни в Шарлот работи по въпроса — отвърна Уайз.

— Предварително се извинявам за тъпите въпроси, които ще ви задам — заговори Бегли. — Дипломацията изисква време, а никой от нас не иска да го губим, нали?

— Така е, господине. Питайте. И без туй много време се изгуби вече.

Дъч пренебрегна критичния поглед, с който го стрелна Ърни Гън.

— Какъв е бил проблемът на Милисът с храненето? — започна Бегли. — Беше ли установен?

— Според нас състезаване на тема отслабване — отговори господин Гън от името на двамата. — Знаете как се отнасят днешните момичета към теглото си.

Бегли се усмихна.

— И аз имам дъщеря, може би малко по-малка от Милисът, която все се тревожи, че е прекалено дебела, а тежи не повече от петдесет килограма.

— Милисът ги смъкна до трийсет и девет — вметна госпожа Гън. — Дотолкова стигна и тогава ние се намесихме.

Те му разказаха за болестта ѝ и за предполагаемото ѝ възстановяване.

— Тя се справя добре — заключи господин Гън. — Е, вероятно е смъкнала още някой и друг килограм, но то се дължи на тренировките ѝ като мажоретка. Почти сме сигурни, че вече не се насилва да повръща. Вече преодоля това.

Дъч не беше толкова сигурен и можеше да каже, че Уайз и Бегли също не го вярваха.

— Ами момчета приятели? — поинтересува се Бегли.

— Има такива. Разделя се с един, тръгва с друг. Нали разбирате. Типични деца. Тя се влюбва и разлюбва толкова често, колкото си

сменя прическата — отговори господин Гън.

— Не е ли имала постоянен приятел?

— След Скот — не.

Дъч се стресна и агентите го забелязаха. Изгледаха го с любопитство, после пак се обърнаха към семейство Гън.

— Кой Скот? — попита Уайз.

— Хамър — отвърна господин Гън. — Момчето на Уес. Той и Милисът се виждаха непрекъснато цялата минала година, макар че в днешно време не му викат така. Бяха близки — уточни той с известно отвращение.

— Бяха? — повтори Уайз.

— Скъсаха точно преди края на учебната година миналата пролет.

— Разбрахте ли защо?

Господин Гън сви рамене.

— Според мен си дотегнаха.

— Не, скъпи — намеси се съпругата му. — Нещо се случи и затова се разделиха. Все тъй си мисля.

Бегли се наведе напред.

— Какво например, госпожо Гън?

— Не знам. Милисът дума не ми каза. Колкото и да се опитвах да я накарам. Накрая престанах да питам, защото това я разстройваше и тя отказваше да се храни. Безпокоях се повече, че гладува, отколкото за причината да се раздели с приятеля си.

Ако беше извикала на висок глас, че двата проблема са свързани, нямаше да е по-очевидно нито за Дъч, нито за федералните агенти.

Уайз беше първият, който наруши последвалото мълчание.

— В дневника ѝ не открих нищо за Скот Хамър или за скъсването им.

— Тя започна да си води дневник едва след като излезе от болницата. Било част от провежданата терапия — поясни бащата на Милисът. — Психологът препоръча да започне да си води дневник. И да пише само положителни неща — Устните му образуваха твърда права линия. — Явно е смятала Бен Тиърни за нещо положително.

— Засега нямаме причина да смятаме обратното, господин Гън — предупреди го Бегли, този път с по-строг тон.

— Мислете си каквото си искате, господин Бегли. — Гън се изправи на крака и протегна ръка към жена си да ѝ помогне да стане. — Аз залагам на него. Познавам се с всекиго в Клири и трите съседни области, откакто се помня. Не мога да си представя някой, способен да направи такова нещо — да отвлече пет жени. Това трябва да е дело на външен човек, но човек, който познава този край и името му е с инициали Б. Т. Господин Тиърни отговаря напълно на всички подозрения.

## ГЛАВА 21

— За това си има начин — каза Уилям. — Не всеки може да го прави.

— Мисля, че ще мога да я забия. Въпросът е колко силно да бъде?

Уилям не одобряваше снизходителния тон на Уес Хамър. Това, че беше известен футболен треньор, не значеше, че може да слага инжекции.

— На път за вкъщи ще се отбия у вас и...

— Мога да се справя, Рит.

Освен това Уилям мразеше до го наричат Рит. Уес го наричаше така още от училище. Още тогава беше грубиян, такъв си остана и до днес. Двамата бяха на една възраст и въпреки това той се отнасяше към Уилям с не повече уважение от това, с което говореше с някой от учениците си и това го ядосваше.

На Уилям му хрумна да си вземе обратно кутията с инжекции и малкия сак, съдържащ запас от шишенца за няколко дни, но не го направи. Това, че беше снабдител на Уес, му даваше известно преимущество, което много го радваше.

— Какво е това?

Внезапната поява на Мерилий в склада стресна и двамата. Уес пръв се съвзе. Той пхна нещата в джоба на палтото си и ѝ хвърли една от убийствено привлекателните си усмивки.

— Готова ли си за мен?

Сестрата на Уилям отвърна на двусмисления въпрос с престорена усмивка. И тя, като всяка друга жена, изложена на загатващата му усмивка, веднага се направи на глупачка.

— Дойдох да ти напомня, че не мога да препека хляба, понеже няма ток — отговори тя на Уес. — Линда винаги препича хляба за сандвичите със сирене и чушка.

— Това е повече от ясно.

— Сладка туршия или копър?

— Наполовина от едното и от другото.

— Пържени картофки или чипс?

— Наполовина от едното и от другото.

— Идвам след пет минути.

Тя излезе от склада. Уес се обърна отново към Уилям и потупа джоба на палтото си.

— Колко ти дължа за това?

— Ще го включа в сметката ти.

— Но без да пишеш какво е.

— Не съм чак толкова глупав. И тъй, каза, че Дъч имал нужда от нещо за лице.

Уес обясни какви са му раните и Уилям му даде туба с антисептичен мехлем — безплатна мостра от фирмата за опиати.

— Това ще го предпази от инфекция. Ако не подейства, ще му дам нещо по-силно.

Уес прочете етикета.

— В близките дни ще те опандизят, задето даваш опиати без рецепта.

— О, съмнявам се. Кой ще ме издаде? — попита с лукава усмивка Уилям.

Уес се засмя.

— Май си прав.

Уилям му направи знак да излизат от склада. Докато вървяха през тъмния магазин, Уес му разказа набързо за сутрешните събития.

— Цяло чудо е, че двамата не бяха премазани до смърт. Наложих се да спуснем носилката с въже до долу. Дъч завърза Хокинс за въжето. Не бях чувал зрял мъж да пици така, докато го изтегляхме. Горкият нещастник не се справя добре. Физически Дъч е добре, но е бесен, че Лили е все още горе с Тиърни. А и ония типове от ФБР. Навират си носа навсякъде. Като капак на личните му проблеми, Дъч трябва да се занимава и с тях, и с родителите на Милисънт.

— Какви са последните новини от разследването?

— Аз мога да ти ги кажа — отговори Мерилий, докато те се приближаваха до щанда за безалкохолните напитки, където тя опаковаше сандвичите. Посочи с брадичка към радиото с батерии, настроено на местната станция. — Току-що съобщиха, че Федералното бюро е разпознало в „Синия“ Бен Тиърни.

\* \* \*

Тиърни не помнеше някога да е бил по-слаб.

Чувстваше се замаян отчасти от глад, отчасти от мозъчното сътресение. Болките от раните продължаваха да са ту остри и пробождащи, ту тъпи и тупкащи.

За нито една от тези болки нямаше цяр. А за да оцелее, трябваше да разчита единствено на решителност.

За жалост, това не можеше да въздейства върху снеговалежа. Той заличаваше границата между земята и небето. Поглъщаше знаците. Тиърни беше в капана на сфера от безбрежно бяло. Без хоризонт за ориентиране лесно можеше да се загуби.

Въпреки това продължаваше напред, газейки снега, който на места достигаше до коленете му. Преди да се отдалечи от вилата, се отби в бараката, за да вземе лопатата, която беше видял там. С нея разчистваше пътя си през преспите. Лопатата се превърна в патерица, която го крепеше, когато му се завиеше свят и можеше да падне.

Дори в най-екстремни обстоятелства навиците умират трудно. С упорство, граничещо дори с безразсъдство, той тръгна напреко, за да избегне един участък с много завой. Накрая пак щеше стигне до пътя, но щеше да си спести няколкостотин метра. Гората обаче криеше потенциални рискове, които той не можеше да види. Сред пущинаците имаше големи камъни, паднали дървета и дънери, затрупани под три метра сняг. Корените се превърнаха в капани, в които той се препъваше и падаше.

Ако счупеше крак или глезен, ако пропаднеше в някоя скална пукнатина или се загубеше в този сняг, това щеше да е равносилно на смърт.

Не си позволяваше да мисли за студа, макар че беше невъзможно да го пренебрегва. Облеклото му бе направо смешно за обстановката. Когато вчера сутринта излезе от къмпинга, беше облечен просто като за студен ден навън — палто, шал, шапка. Днес обаче представата за студ бе приела друго измерение. Като се вземеше предвид ледения вятър, температурата със сигурност беше най-малко петнайсет-двайсет градуса под нулата.



Пулсът му се учести. Чувстваше сърцето си като балон, който всеки момент ще се пръсне. Разумът му диктуваше да спре, за да си почине. Но той не смееше. Ако се спреше дори за миг, вероятно нямаше да може да направи нито крачка повече.

В крайна сметка щяха да намерят замръзналото му тяло. До него щеше да е раницата му. Щяха да открият панделката. Белезниците.

Лили щеше да лежи мъртва във вилата.

Щеше да последва претърсване на целия район. Едно шокиращо откритие щеше да доведе до друго. Изоставената му кола щеше да им предостави уличаващата лопата в багажника. И най-накрая щяха да намерят гробовете.

Тиърни продължи напред.

Клепачите му се втвърдяваха от снежинките, които замръзваха на място и го заслепяваха. Парата от дъха му се превръщаше в ледени кристалчета върху вълнения шал.

Обикновено вроденото му чувство за посока беше точно като компас. Но когато се спря, колкото да погледне часовника си, започна да го изпълва страх, че шестото чувство му е изневерило. Като се вземеше предвид терена, по който му предстоеше да върви, положително трябваше вече да е подминал първата група остри завои и да е наближил пътя.

Огледа се наоколо с напразната надежда да види ориентири си, но във вихрушката от сняг дърветата си приличаха като две капки вода. Естествените обозначителни знаци като каменни блокове и гнили дънери бяха покрити със снежна маса. Единственото, което разваляше иначе девствения снежен пейзаж, бяха следите, оставени от него.

Разумът му нашепваше, че започва да губи посока, че се е объркал и се движи в кръг. Но инстинктът му вземаше връх, настояваше, че все още е на прав път, че единствената му грешна преценка е доколко далече трябва да върви, за да подмине участъка с остри завои и да стигне до пътя.

Беше залагал на инстинкта си много пъти, за да го пренебрегне този път. Наведе глава срещу вятъра и закрачи тежко, уверявайки се, че ако продължи по този маршрут, още малко и щеше да излезе на пътя.

Така и стана.

Макар и не точно по начина, по който очакваше.

Стъпи на пътя след триметров плонж в разреден въздух.

Десният му крак пръв го намери. Със стремителността на пилотонабивач той се врязва в половинметровия сняг и се удари в заледения паваж под него с такава сила, че не можа да не изкрещи.

\* \* \*

След като заяви пред Бегли, Хут и Бъртън, че според него престъпникът, когото търсят е Бен Тиърни, Ърни Гън нямаше какво повече да добави. Без да каже дума, той поведе съпругата си към вратата. След излизането им в тесния кабинет настъпи тишина.

Бегли наруши неловкото мълчание.

— Трябва да говорим с момчето на Хамър.

Хут бе предвидил точно такава стъпка от страна на Бегли.

— Ще бъде интересно да чуем какво мисли той за изчезването на Милисът.

— Един момент — намеси се Бъртън. — Какво мисли той ли? Та Скот и момичето са били близки преди една година. Какво очаквате?

— Искаме да говорим с него. Възразявате ли? — Острият поглед на Бегли подтикна Бъртън да влезе в спор с него.

— Бих искал да уведомя първо Уес.

— Защо? — попита Хут.

— Това е криминално разследване — поясни Бегли. — Всеки е на прицел, тъй че не ме интересува кой е баща му.

— Ето къде се разминаваме — продължи Бъртън войнствено. — Не можем просто да се появим на прага им и да започнем да задаваме въпроси за връзката на Скот с изчезналото момиче.

Бегли се разсмя.

— Защо да не можем?

— Защото — настоя Бъртън — ние тук не действаме по този начин.

— Да, но начинът, по който вие действате тук, не помогна да се намерят въпросните жени, нали? — Набръчканото лице на Бъртън стана още по-червено, но Бегли вдигна ръка, за да го възпре от нов изблик на гневни думи.

— Добре, добре. Успокойте топката. Нека не допускаме да се говори, че Федералното бюро не спазва местните правила. Нали Хамър

щеше да ни носи сандвичи за обяд?

— Да.

— Като дойде, кажете му, че искаме да говорим със Скот. Не влизайте в подробности, просто кажете, че трябва да му зададем няколко въпроса. Ще отидем у тях, след като хапнем.

Бъртън кимна и напусна стаята.

— Те са добри приятели — уточни Хут, след излизането на полицейския началник.

— Трябва да го имаме предвид.

След тези думи Бегли помоли за „малко спокойствие“. Докато Хут затваряше вратата подир себе си, видя отговорният специален агент да се пресяга за Библията си.

Следобед Хут пренебрегна изпълнения с неприязън поглед на Бъртън и поиска от диспечера свободна телефонна линия. Поръча разговор с Пъркинс в Шарлот, но му отговори гласова поща. В сбито съобщение той уведоми съдружника си за прекъсването на електрозахранването и за несигурните връзки по клетъчните телефони.

— Ако не можеш да се свържеш с мен по телефона тук, в полицейското управление, обади се на пейджъра ми и натисни три, три, три. Това ще означава да проверя лаптопа си за имейл.

Тъкмо затваряше, когато Уес Хамър влезе с кутия, пълна със сандвичи. Обядът обаче беше отложен, след като им съобщи новината, излъчена по местното радио. Хут промърмори:

— Не говорите сериозно.

— Сериозен съм като смъртта и данъците — отвърна с мрачно лице Уес. — Искате ли да ида дотам и да им кажа да не прибързват повече?

— Конят вече е излязъл от конюшната — каза Дъч, отговаряйки на Хут. — Какво полза да затваряме тепърва вратата.

На Хут му се стори, че Бъртън не изглежда особено разтревожен от ненавременното огласяване името на Тиърни. Като че дори тайничко се радваше. За разлика от Бегли, който направо щеше да се вбеси, и на Хут, комуто се падна лошият късмет да го уведоми за фиаското.

Той получи всички подробности, които считаше за необходими, после остави другите да си изядат сандвичите и тръгна по коридора към кабинета на Дъч. Почука леко на вратата.

— Сър?

— Влез, Хут. — Бегли довърши пасажа от Светото писание, затвори дебелия Библия и му направи знак да се приближи.

— Дойде ли обядът? Умирам от глад.

Хут затвори врата. Без излишни встъпления, той направо му съобщи новината. Федералният агент удари юмрук по писалището и скочи, изригвайки ругатни. Хут запази разумно мълчание, докато крясъците стихнаха.

— Единственото добро нещо, сър, е, че аудиторията на радиостанцията е малка и само онези, които имат радио с батерии, са го слушали днес.

— Двамата диджеи — защото нямам по-подходяща дума за тях — са местни, горски служители, пенсионирани преди няколко години. За да се занимават с нещо, всяка събота сутрин започнали да излъчват програма с местни новини. Но тъй като потръгнало добре, разширили предаването до седем дни в седмицата. В ефир са от шест сутринта до шест вечерта, предимно бърборят.

— Наслаждават се на собствените си гласове.

— Очевидно. Пускат музика, предимно кънтри, излъчват прогнози за времето и новини, които в основни линии се свеждат до клюки. Самодейци. Предават от една стая в къмпинга на Елкс, но разполагат с аварийен генератор, така че продължили предаването, независимо от прекъснатото електрозахранване.

Бегли заобиколи бюрото на Дъч, забивайки юмрук в другата си длан.

— Само да науча кой е издал това на ония плямпала, такъв шут ще му тегля по задника, че ще пърди през ушите си!

Хут не можа да измисли никакъв смислен отговор на думите му, затова изчака няколко секунди, преди да добави:

— Не вярвам да научим някога кой е виновникът, сър. Може да бъде всеки.

— Който и да е, обърка всичко.

— Да, сър.

Бръчката между веждите на Бегли стана по-дълбока.

— Хут, трябва да побързаме да пипнем Тиърни, преди да го е сторил някой друг.

— Напълно съм съгласен.

— Вземи сандвич, после се обади в офиса в Шарлот и нареди да пратят хеликоптер. — Пробождайки с показалец разстоянието между тях, той допълни: — Искам тук хеликоптер и спасителен отряд, и то най-добрия.

Хут погледна през прозореца.

— Знам, знам — смотоледи раздразнително Бегли. — Искам обаче такъв хеликоптер, който да може да лети в тая проклета виелица. Разбра ли?

— Разбрах, сър.

Бегли тръгна към вратата, после се спря.

— И още нещо, Хут. Дръж в тайна всички твои комюникета с офиса в тайна. Колкото по-малко хора знаят за плановете ни, толкова по-добре.

— Дори полицията ли?

Бегли отвори врата и каза с половин уста:

— Особено полицията.

\* \* \*

Болката изкара въздуха от дробовете на Тиърни. Сълзите замръзваха още щом бликнат в очите му. Проснат по гръб, той сипеше ругатни от ярост.

Когато първата изгаряща болка намаля и дори започна да му става приятно, че лежи в снега, той разбра, че се намира в сериозна опасност. Бялата смърт се приближаваше. Той знаеше, че тя дава на жертвите си измамно чувство за комфорт.

Беше му нужна огромна сила на волята, но той се насили да повдигне ранения си глезен. Болката премина през целия му крак и изтръгна от него къс вик, но поне го извади от блаженството, което щеше да го приспи завинаги.

Изправи се. Главата му се замая и той я притисна с две ръце. Смъкна шала от устата си и повърна в снега. Изхвърли само горчица жлъчка, а спазмите в стомаха му напомниха колко силно го болят ребрата.

Пое си няколко глътки въздух, после, прехвърляйки цялата си тежест върху левия крак, се изправи. Изпробва десния си глезен, като

го завъртя бавно. Болеше адски, но не му се стори да е счупен. И на това беше доволен. На този етап всичко, което не се доближаваше до бедствие, можеше да мине за добра съдба.

Тръгна отново, като този път използва лопатата за патерица.

В усилието си да не спира да върви загуби всякакво чувство за време и разстояние. Чувстваше как глезенът му се подува в обувката. В действителност стегнатата туристическа обувка вероятно щеше да сведе подуването до минимум. А ако прекъснеше притока на кръв и причинеше замръзване? Или гангрена? Да можеше да си спомни поне някое основно правило за първа помощ. Или пощенския си код. Или телефонния си номер във Вирджиния.

Господи, толкова беше гладен. Но в същото време непрекъснато му се повръщаше и стомахът му болезнено се свиваше.

Студът проникваше до костите, а в същото време кожата му пламтеше.

Но най-лошото беше проклетият световъртеж.

Може би дори в момента някой фатален съсирек пътуваше по кръвоносните му съдове на път към мозъка, белите дробове или сърцето.

Разхвърляни и чудати мисли като тази прелитаха през ума му като светулки. Угасваха, преди да ги е уловил и асимилирал. Беше достатъчно разсъдлив, за да не разпознае пристъпа на делириума.

В действителност болката беше приятел. Без нея сигурно щеше да изпадне в състояние на еуфория, да легне, да отпусне брадичка върху снега и да заспи завинаги. Но болките бяха упорити. Ръчкаха го като с остен, държаха го буден, в движение, жив. Междувременно разумът му крещеше да спре. Да легне. Да заспи. Да се предаде.

## ГЛАВА 22

— Защо? За какво? Защо мен?

— Ще се успокоиш ли? — надвика го Уес. — Не идват тук, за да те обвинят за нещо.

— Откъде знаеш?

— Дори и да е затова, ти не криеш нищо, нали така? Нали така, сине?

— Така е.

— Тогава защо се гневиш толкова?

— Не се гневя.

Според Дора лъжеше.

Беше се изнервил прекомерно като чу за агентите на ФБР. Очите му се местеха неспокойно ту към нея, ту към баща му, което го правеше да изглежда виновен за нещо и противоречеше на твърдението му, че няма какво да крие. Премемереното равнодушие на Уес също беше не по-малко обезпокоително.

— Те не искат нищо друго, освен информация за миналото на Милисънт — уточни Уес. — Дъч каза, че това е рутинен разпит.

— Могат да получат такава информация от сто други източници — намеси се Дора. — Защо са избрали точно Скот?

— Защото е бил близък приятел на Милисънт.

— Но това беше миналата година.

— Знам кога беше, Дора.

— Не ми дръж такъв тон, Уес! Мисълта ми е, че много неща са се случили на Милисънт за времето от миналата пролет, когато със Скот се разделиха, до предишната седмица, когато тя изчезна. Какво общо има връзката ѝ с него сега?

— Няма такава и точно това ще им каже Скот. — Обърна се рязко към него. — Вероятно ще искат да узнаят колко време сте ходили с Милисънт и защо сте се разделили. — Уес закова твърд поглед в Скот, който му отвърна по същия начин.

Дора погледна и двамата и мигом усети, че си размениха негласно съобщение. Криеха нещо от нея и този пропуск я вбеси.

— Скот, защо скъса с Милисът?

— Вече ни каза — отговори Уес вместо него. — Изтъркана новина. Уморил се от нея.

— Не мисля, че само това е причината. — Поглеждайки сина си право в лицето, тя смекчи тона си. — Какво се случи между вас?

Скот сви рамене, сякаш да се отърси от въпроса.

— Татко вече ти каза. Ами... ние просто изгубихме интерес един към друг. — Видя, че майка му се съмнява. — Господи, не ми ли вярваш? — кресна той. — Защо да те лъжа?

— Може би по същата причина, поради която си се измъкнал от стаята си снощи.

Изражението му беше като на човек, ударен с чук. Отвори уста, но бързо я затвори, очевидно осъзнал, че е безсмислено да отрича.

Дора се обърна към съпруга си.

— Сутринта открих, че алармата на прозореца на спалнята му е обезвредена.

— Знам.

Сега Дора на свой ред се почувства като ударена.

— Знаел си? И не си ми казал?

— Знам всичко, което става в тази къща — заяви спокойно Уес. — Знам например, че той монтира алармата, когато се срещаше с Милисът. Често я вкарваше в стаята си, след като ние си легнем.

Сигурно казва истината, помисли си Дора. Бузите на Скот пламтяха.

— Никак не ме изненадва, че излиза крадешком от време на време — продължи Уес. — Е, голяма работа!

Тя гледаше съпруга си и не вярваше на ушите си.

— Не съм съгласна.

— Та той е почти на деветнайсет, Дора Хлапетата на тази възраст се застояват до късно навън. Нима забрави какво е да си млад?

Разярена от снизхождението му, тя сви ръце в юмруци.

— Въпросът не е в това, че се прибира късно, Уес. Въпросът е, че го прави тайно. — Тя се обърна към Скот. — Къде беше снощи?

— Никъде. Просто... вървах. И дишах. Защото не издържам да стоя като в кафез в тази къща непрекъснато.



— Видя ли?

Тя не обърна внимание на Уес.

— Скот, взимаш ли наркотици?

— Божичко, мамо, не! Откъде ти хрумна?

— Наркотиците могат да обяснят променливите ти настроения, твоите...

— Ще се успокоиш ли, Дора? — намеси се баща му с онзи толкова покровителствен тон, който тя презираше. — Както винаги, правиш от мухата слон.

Думите му обаче не ѝ подействаха.

— Щом не са наркотици, тогава е нещо друго. Какво криеш от нас, Скот? — Тя продължи да говори с тих и грижовен глас, без нотки на критика или на заплаха. — Кажни ни какво става. Колкото и да е лошо, ние с баща ти ще бъдем до теб. Какво е? Знаеш какво се случи с... — Майка му млъкна, не беше в състояние да довърши ужасяващия въпрос, без да си поеме подсилваща глътка въздух. — Имало ли е нещо повече във връзката ти с Милисът, отколкото изглеждаше? Властите открили ли са нещо, което...

— Ще млъкнеш ли, дявол да го вземе? — Уес я хвана за ръката и рязко я обърна с лице към себе си. — Да не си полудяла? Той няма нищо общо с това. Нито с незаконни наркотици. Нито с каквото и да е друго, освен че е типичен осемнайсетгодишен младеж.

— Пусни ме. — Тя освободи ръката си. — Става нещо нередно със сина ми и аз искам да разбера какво е, преди от ФБР да дойдат и да го науча от тях. И тъй, какво става?

— Нищо.

— Не е нищо, Уес! — изкрещя тя. — Нашият син не е същият, какъвто беше миналата година. Не ми казвай, че няма нищо нередно. Не съм сляпа, нито съм глупава, макар, че ти явно мислиш така. Имам правото да знам какво става със сина ми.

Той доближи лицето си до нейното.

— Искаш да знаеш?

— Татко, недей!

— Искаш да знаеш ли, Дора?

— Татко!

Уес бръкна в джоба на палтото си и извади кутия с инжекции за еднократна употреба и няколко стъкълца. Тя се отдръпна от

протегнатата му ръка.

— Какво е това?

— Стероиди.

Дора зяпна от изненада и се обърна към Скот.

— Ти си биеш инжекции със стероиди?

Момчето стрелна с поглед баща си, после погледът му се върна върху нея.

— Не аз. Господин Рит.

Тя мълчеше изумена. В този миг на външната врата се почука силно.

— Това трябва да е нашата компания. — Уес спокойно прибра кутията с инжекциите обратно в джоба, свали палтото си и го закачи на куката на вратата. — Скот, иди да отвориш и ги покани да влязат. Не бъди нервен. С тях ще е Дъч. Предложи им да седнат и им кажи, че ние също ще дойдем.

Момчето остана на мястото си, гледайки извинително и с неудобство майка си.

— Не ме ли чу, Скот? — Баща му говореше тихо, но повелително. Той се обърна и тръгна да отвори входната врата след второто почукване.

Уес се доближи до Дора. Тя усети горещия му дъх в лицето си.

— Дръж се така, сякаш всичко е наред, разбра ли? Въпросът е личен, трябва да си остане в семейството.

Тя го изгледа мрачно.

— Как си могъл да сториш това на сина ни? Тия неща са вредни!

— Както винаги, преувеличаваш.

— Не си ли помислял за странични ефекти, Уес?

— За тях се плаща малка цена за сметка на разликата, която те правят в неговото...

— Не ме е грижа за неговото физическо състояние! — възкликна тя шепнешком, заради мъжете в другата стая. — Не ме е грижа колко е силен или доколко е издържлив на проклетото футболно игрище. Грижа ме е за живота му. — Тя почувства, че губи контрол. А не беше време за това. Пое си няколко пъти въздух, за да се успокои, но яростта продължи да клоочи в нея: — Не виждаш ли как тези неща са го променили?

— Добре де, малко е раздразнителен. Може би е страничен ефект.

— Както и агресивността.

Той сви рамене с безразличие.

— Повече агресивност е от полза, а не от вреда.

Това изявления я смая.

— Чудовище!

Той се изсмия късо.

— Какво? Мислех, че ще си отдъхнеш като научиш, че промените, които виждаш у Скот, се дължат на стероиди и нямат нищо общо с онази манипулативна кучка. Защото тя беше точно такава.

— Беше? Защо говориш за Милисът в минало време?

Уес се наклони силно към нея.

— Защото, докато става дума за семейство Хамър, тя е история.

Този път Дора не само се изуми, но и се изплаши.

— Какви ги говориш?

— Искаш ли да узнаеш защо Скот и Милисът скъсаха? Е, слушай и помни, че си питала. Тя се месеше в неговите тренировки, непрекъснато му се обаждаше, идваше на всички негови упражнения и стоеше докрай, угаждаше му във всичко, което поискаше. Той не мислеше за нищо друго. Нямах намерението да оставя тази кльоцава кранта да провали плановете ми. И за да върна ума му обратно към играта, се наложи да се намеся. Искаш ли да знаеш голямата загадка за скъсването им? Само го погледни.

— Какво си направил?

— Няма значение. Важното е, че сложих край, завинаги, на техния малък роман. — Той я погледна настойчиво. — Това също трябва да си остане в семейството. — И излезе.

Запита се как се бе стигнало дотук — да се чувства като чужденка в собствения си дом.

Чу Уес в другата стая — посрещаше сърдечно, с характерната си общителност, агентите от ФБР, дошли да разпитат сина им за изчезването на Милисът Гън.

\* \* \*

Уилям и Мерилий си тръгнаха от дрогерията заедно. Тъй като ток нямаше, беше безсмислено да стоят там. Той не можеше да работи с касата, нито с компютъра, където съхраняваше всички данни за клиентите си и техните лекарски предписания. Не че имаше някакво значение, понеже след Уес, който си тръгна оттук със сандвичите за полицейското управление, никой друг не беше идвал.

Решиха да оставят нейната кола пред магазина и да се приберат с колата на Уилям.

— Няма смисъл и двамата да се опитваме да шофираме по тия пътища — каза брат й. Преди да заключи, остави бележка на входната врата, в която съобщаваше на клиентите при належаща нужда да го търсят у дома.

Щом потеглиха, Мерилий заговори през тракащи зъби:

— Ако някой узнае, че имаш цял аптечен пункт с предписани опиати, ще ти отнемат разрешителното, да знаеш.

— Държа ги само за спешни случаи и само за клиенти, които няма да злоупотребят с тази привилегия. Освен това опиатите, които давам, могат да бъдат закупени законно навсякъде другаде, освен в Съединените щати. — Той зави бавно зад ъгъла, после се наведе напред и се взря през замъгленото стъкло. — Интересно, какво ли става там?

Бяха на улицата, където живееше семейство Хамър. Пред дома им бяха спрели един невзрачен седан и бронкото на Дъч Бъртън.

— Това не е ли колата на ония, федералните? — попита Мерилий.

— Точно тя е. Тоя Бегли е един от най-големите грубияни, които съм срещал.

— Не мисля, че е умишлено груб. Просто си върши работата и е свикнал да упражнява авторитета си.

— Аз също си върша работа и имам авторитет, пък не говоря снизходително с хората.

Мерилий предпочете да не спори. Когато се изравниха с къщата на семейство Хамър, той каза:

— Това, че Дъч е тук, не ме изненадва, но каква работа има ФБР с тях?

— Може би искат да попитат Уес какво пъхна в джоба на палтото си, когато изненадах двама ви в склада? — подметна тя нехайно, за да

види как ще реагира брат ѝ.

Той имаше готов отговор:

— Нещо за главоболието на Дора.

— Лъжеш.

— За разлика от тебе, сестричке, която не лъжеш нито на думи, нито с действия. — Той я стрелна с поглед и добави: — Или греша? — и се изкикоти на престорената ѝ невъзмутимост. — Одраскай повърхността дори на най-благопристойния живот, Мерилий, и ще откриеш лицемерие. Дори твоят е такъв.

Тя извърна глава от него и се загледа през прозореца си.

— Ще ми се да беше прав, Уилям. С удоволствие бих прикрила някоя тайна.

— Може би Хамър крият тайна, която ФБР е разкрило. Според мен става дума за Скот.

— От къде на къде?

— Положително вече са го свързали с Милисънт.

— Тя наистина му беше изгора известно време, но какво от това?

— Изгора — изсмя се той подигравателно. — Що за странен и старомоден израз. Тя взимаше противозачатъчни.

— Повечето момичета го правят.

— На мен ли го казваш! Това е голяма част от работата ми. А знаеш ли, че Милисънт ги беше спряла?

— Кога?

— Миналата пролет. Оплака се, че с тях задържала течности и че напълняла. След като тя и Скот скъсаха, мина ми през ума, че май са имали малък инцидент.

— Искаш да кажеш, че тя е забременяла?

— Точно това имам предвид.

— Независимо от анорексията ѝ?

— Случва се.

— Сигурна, съм, че грешиш, Уилям.

— От удобното си за наблюдение място в магазина забелязвам много неща и запомням всичко, което виждам. Един ден Скот и Милисънт седяха в едно от сепаретата едва ли не един върху друг. Нейната ръка беше в скута му. Трябва ли да продължавам?

— Не.

— Тъкмо се канех да им кажа, че ако не могат да контролират нагона си, ще трябва да напуснат, когато забелязах, че вероятно и те бяха дошли до същото заключение. Толкова бързо си тръгнаха, че той забрави да плати сметката.

— И искаш да кажеш, че...

— Следващия път, когато пак дойдоха в магазина по едно и също време, след не повече от седмица, той дори не я погледна. Нещо се беше случило междувременно. Нещо сериозно. Според мен цикълът ѝ закъсняваше.

Мерилий поклати решително глава.

— Все още мисля, че грешиш. Ако Милисънт е била бременна, Скот щеше да поеме отговорността си. Дори да е смятал да се отметне, родителите му щяха да вземат нещата в свои ръце.

Уилям се изсмя.

— Уес не би позволил нищо да застраши плановете му за бъдещето на Скот. Нищичко! Дори безумното посяване на собственото му семе. А всички ние знаем колко горд е Уес със своето семе.

Последната му забележка я ядоса — стори ѝ се, че намеква нещо.

— Убедена съм, че нито Скот, още по-малко Дора, та дори и Уес, биха пренебрегнали...

— Не съм казал, че биха пренебрегнали една нежелана и неудобна бременност. Просто Уес би направил необходимото, за да изчезне проблемът.

Притеснена, Мерилий се съгласи, че Уилям е прав. Уес наистина би го направил.

\* \* \*

— Какво, по дяволите, ставаше там? — попита под носа си Бегли, докато двамата с Хут стъпваха предпазливо по заледената пътека пред дома на Хамър.

— Не мога да кажа, сър.

След като се качиха в служебния седан и Хут запали мотора, Бегли продължи:

— Но усети нещо, нали? Не съм си въобразил, че крият нещо?

— Съвсем не. Имах чувството, че наблюдавам пиеса, в която всеки внимава да не сбърка.

— Добра аналогия.

Бегли свали ръкавиците си и докато енергично разтриваше ръце, наблюдаваше как Дъч и Уес се сбогуват на входната врата. После полицейският началник се запъти към бронкото си и се качи в него.

Обръщайки се към къщата, Бегли не се сдържа.

— Майката като че ли беше на ръба. Уес Хамър беше прекалено гръмогласен, прекалено отзивчив, прекалено самодоволен. Не повярвах нито на една негова дума. Бъртън пък използва положението за свои цели, като прикриваше дългогодишния си приятел от нас и в същото време не даваше пет пари за Милисът Гън, понеже мисълта му беше в бившата му жена. А момчето...

— Лъжеше.

Хут изчака колата на Дъч да потегли и тръгна след него на безопасно разстояние.

Бегли насочи топлия въздух към себе си.

— Само че за какво лъжеше той, Хут? Около какво се въртяха всички, освен нас? Тъкмо това ми убягва.

— Не зная, сър, но не вярвам Бъртън да не е запознат.

— И той изглеждаше смутен, нали?

След миг размишление Хут се обади:

— Макар с Уес да са близки приятели, чувствам някакво напрежение между тях. Някакво скрито... съперничество.

— Точно така, Хут. И аз усетих същото. Създават впечатлението, че са близки приятели, но... не знам, има нещо под повърхността.

— Негодувание — каза Хут. — Във всеки случай Хамър като градски съветник се пада шеф на Бъртън. А на Бъртън не му е приятно да му се подчинява.

— Може би е това, Хут, може би е това... — Той избърса предното стъкло с ръкава си. — Видимостта е все още слаба.

— Да, сър.

Бегли чу пиукането и провери пейджъра си, закачен за колана.

— Пъркинс.

После за известно време звуците в колата идваха от плъзгащите се по стъклото чистачки и от скърцането на гумите в снега. Накрая Бегли се обади:

— Момчето направо се паникьоса, когато ти го попита за причината да скъсат с Милисът. А и двамата му родители наостриха уши и като че ли със свити сърца зачакаха отговора му.

— Особено госпожа Хамър.

— Понеже не мисля, че тя вярва повече от нас в скалъпеното обяснение, че „се били уморили един от друг“.

— А господин Хамър?

— Все още прехвърлям това в ума си, Хут. Но инстинктът ми подсказва, че треньорът знае много повече, отколкото дава да се разбере.

— За скъсването им ли?

— За всичко. Усмивка като неговата би отивала на филмова звезда, на търговец на употребявани автомобили или на сводник.

Хут паркира до бронкото пред полицейското управление. Влязоха в сградата секунди след Дъч Бъртън. Вътре миришеше на прегоряло кафе, мокра вълна и мъже, които не са се къпали скоро, но поне беше топло. Диспечерът каза на Хут:

— Пъркинс очаква да му се обадите в Шарлот веднага щом дойдете.

— Да Може ли да използвам отново телефона ви?

Мъжът посочи едно празно бюро.

Бегли, принуден да изчака да чуе какво ще научи Хут, отиде при Бъртън, който си наливаше кафе.

— Какво заключение правите от посещението ни у Хамър?

— Не правя никакво заключение.

— Не се засягайте.

Бъртън изсумтя в чашата си, отпи глътка и попита:

— А вашето заключение какво е?

— Че Уес и Дора Хамър не са такива, каквито искаха да изглеждат и че нещо става с момчето им.

— И направихте този извод само за трийсетте минути, прекарани с тях?

— По-скоро за три.

— Колкото и да е било, беше губене на време, както и нахлуване в частния им живот. Ние сме набелязали нашия човек. И той е Бен Тиърни.



— На този етап господин Тиърни се търси само за разпит. За нищо повече.

— Друг път! — възрази Бъртън. — Вие сте претърсили стаята му в къмпинга на Гус Елмър. Харис ми каза. Какво открихте, за да смятате така?

Бегли отказа да отговори на въпроса.

— Ако това е начинът, по който искате да действате, добре — сопна му се Бъртън. — Тогава отивам там и сам ще си поема нещата.

— Вижте какво — заговори Бегли с тих, но заплашителен глас, — ако се намесите, по какъвто и да е начин, ако дори стъпите в онези стаи, аз лично ще се погрижа да не можете да си намерите никаква работа в полицията. Уверявам ви.

— Защо не се опитате да стигнете горе и да заловите Тиърни?

— Защото тази сутрин един ревнив кибритлия провали всички шансове за това — отвърна Бегли.

Бъртън беше толкова раздразнен, че ъгълчетата на очите му затрепкаха.

— Ще оставям аз шибаното ФБР да тормози най-добрия ми приятел и семейството му заради някакъв си любовен роман, който няма никаква връзка със случая, и да ми излиза с празни заплахи. Между другото вероятният извършител е...

— Извинете — Хут направо се вряза между тях. — И двамата ще се зарадвате да научите, че ни гарантират хеликоптер и спасителен отряд още щом времето се оправи, което, да се надяваме, ще стане утре сутринта.

— Искам Лили да бъде спасена и Тиърни — арестуван — заяви Бъртън. — Вие може да разполагате с подходящи съоръжения, но случаят е все още под моя юрисдикция и Тиърни е главният ми заподозрян.

— Отвличането е федерално престъпление. Можем...

Бегли вдигна ръка, за да възпре Хут.

— Разбрано, началник Бъртън — рече той, изненадвайки дори себе си със спокойствието си.

Той не отстъпваше, просто се опитваше да разубеди един човек да не скочи от прозореца. Беше въпрос на време, преди Дъч Бъртън да се самоунищожи, било то целенасочено или случайно. И в двата

случая Бегли не искаше да продължава да го провокира, преди Тиърни да бъде арестуван, а бившата госпожа Бъртън — спасена.

— За времето докато дойде хеликоптерът — продължи той, — предлагам да се погрижите раните по лицето ви да бъдат обработени от професионалисти, а после да се приберете у дома. Изглеждате изтощен. Каквото и да ни готви утрешният ден, всички ние трябва да сме в отлична форма.

Бъртън беше толкова разгневен, че му идеше да се изплюе в лицето му, но си замълча.

Бегли сложи ръкавиците си и попита Хут дали е получил необходимото от Пъркинс.

— Ето, сър — подаде му той един лист. — Записах всичко на ръка.

— Добре. Аз съм готов за горещ пунш и пращящ огън. Готов съм да се обзаложа, че Гус Елмър ще може да ни подсигури и двете. — Докато вървеше към вратата, хвърли на Бъртън поглед, с който го предупреждаваше дори да не прави опит да претърсва бунгалото на Тиърни в къмпинг „Уислър Фолс“. Щеше да бъде наблюдаван.

Минути по-късно той и Хут бяха отново в студената кола и се заплъзгаха по безлюдните улици на Клири. Бегли заговори:

— Дъч Бъртън очаква да се случи бедствие. Моето предположение? Тези дни ще лапне цевта на пистолета си.

После прокара ръка по лицето си, за да изтрие неприятната мисъл.

— Предай ми сбито разговора ти с Пъркинс. Освен ако не е нещо солидно като камък, после искам подробности.

— Пъркинс търси връзка между Тиърни и другите изчезнали жени.

— И?

— Каролин Мадокс...

— Младата жена, самотната майка.

— Точно така. Тя работела в два мотела преди последната ѝ работа, откъдето изчезнала. Засега не е известно дали Тиърни е отсядал в тях. Пъркинс все още проверява извлеченията от кредитната му карта.

— Може да е плащал в брой.

— В такъв случай ще бъдем зависими от регистрациите в мотелите.

— Където той може да се е регистрирал под името Тинкърбел.

Хун кимна с мрачно лице.

— Не вярвам тя някога да е работила в къмпинга на господин Елмър.

— Не, сър. Пъркинс е проверил първо там.

— Давай нататък.

— Лорийн Елиът, медицинската сестра. Единственият ѝ останал близък е брат ѝ, който живее със съпругата си в Бирмингам. Те също са откъснати от света поради снега, но Пъркинс успял да се свърже с него по клетъчния телефон. Ако покойната му сестра е познавала човек на име Тиърни, тя не му е споменавала за него.

— Тиърни е име, което се запомня, защото не е често срещано.

— И аз тъй мисля, сър.

— А вдовицата?

— Бетси Калхоун. Дъщеря ѝ все още живее в Клири. Пъркинс не е могъл да се свърже с нея.

— Имаш ли някакъв адрес?

— Натам съм тръгнал. На следващата пресечка е.

Бегли се усмихна.

— Великолепно. И последната?

— Тори Ламбърт, тийнейджърката.

— Която вероятно е била случаен избор.

— Повече от вероятно. Но ми е неприятно да го допусна и после да излезе, че има предишна връзка, която не сме догледали. Пъркинс продължава да се опитва да се свърже с майка ѝ.

— Междувременно...

— Какво, сър?

— Все още ли изключваме Тиърни от всички други?

— Скот Хамър ли например?

— Така ли е, както казва Бъртън, Хут? Трябва ли да приемем семейство Хамър и всичко, което ни казаха, за чиста монета и да приключим с тази линия на разследване? Логично е Скот да е имал мотив да нарани Милисънт. Несполучлива любовна история и тъй нататък. Дори е възможно да се е натъкнал случайно на Тори Ламбърт в гората същия ден. Но какво общо ще има един хубав младеж като

него с една дебела медицинска сестра, с една самотна майка с болно дете и с една вдовица, по-възрастна от майка му?

— Което ни връща отново към Тиърни.

— За когото се отнасят същите въпроси. Да речем, че Тиърни си пада по тийнейджърки. Дори Каролин Мадокс ще бъде подходяща, ако ѝ смъкнем две години. Ами другите две? По дяволите! Защо не можем да намерим свързваща нишка?

Бегли оцени, че Хут не са опитва да даде отговор само за да запълни мълчанието.

Накрая старшият агент въздъхна.

— Докато общото стане очевидно, дай ми твърдо предположение, Хут. Тиърни ли е нашият човек?

Хут спря колата на адреса. Къщата беше малко по-голяма от селска къща, малкият ѝ двор беше ограден с бели колчета, сега затрупани до половината със сняг. От каменния комин, обвит с виеща се глициния, се издигаше дим.

Охранен котарак лежеше на перваза на прозореца и ги наблюдаваше през дантеленото перде.

Двамата мъже мълчаливо огледаха къщата, принадлежаща на дъщерята на Бетси Калхоун. Бегли си помисли, че сградата изглежда толкова невинна, че човек не би могъл да си представи трагедията, сполетяла хората в нея. И все пак дъщерята на Бетси Калхоун си лягаше всяка вечер, без да знае каква е съдбата на майка ѝ.

— Трябва да е било същински ад. — Бегли не осъзна, че изговаря гласно мисълта си, докато не видя облачето пара, излязло от устата му. — Трябва да заловим този мръсник, Хут.

Хут като че ли следеше потока на мислите му.

— Абсолютно, сър. Трябва.

— Значи въпреки нервниченето и усукванията на Хамър, Бен Тиърни продължава да ти изглежда точният човек?

— Да, сър. Тиърни продължава да ми изглежда човекът, когото търсим.

— По дяволите. На мен също. — Бегли отвори вратата и докато слизаше, погледна към скрития от облаци връх на планината и изрече още една безмълвна молитва за Лили Мартин.

## ГЛАВА 23

При всяко издишане струйките пара от устата ѝ ставаха все по-тънки.

Беше премръзнала до мозъка на костите си, но нямаше нито силата, нито подтика да стане и сложи още една цепеница върху въглените. Какъв беше смисълът?

Тя не беше от онези хора, които постоянно мислеха за смъртта и се терзаеха, докато безпокойството не ускори смъртта им. Но след като Ейми почина, естествено, започна да размишлява за края и се питаше какво ли представлява преминаването от този към другия живот. Имаше ли такъв изобщо? Сладката, изпълнена с живот и енергия Ейми не можеше просто да престане да съществува. Ейми просто бе преминала от едно измерение, в друго.

Тази вяра беше помогнала на Лили да преживее тежката загуба. И все пак я измъчваше една мисъл. Дали момиченцето ѝ се бе плъзнало безболезнено и кротко върху килим от светлина? Или преходът е бил тъмен и страшен?

Тъкмо тогава Лили започна да мисли за собствения си край. Но само в кошмарите си беше умираше от задушаване, докато е сама.

Поне щеше да си иде от този свят, знаейки, че „Синия“ ще бъде заловен. Преди да стане толкова немошна, беше използвала нож за белене на картофи, за да издяла върху едно от кухненските шкафчета ТИЪРНИ = СИНИЯ. Вярваше, че това ще е по-резултатно, отколкото ако го напише на някой от празните си чекове — в суматоката, която неминуемо щеше да настъпи по време на разкритието и изкарването на трупа ѝ от вилата, хартийката лесно можеше да остане незабелязана.

Тиърни.

Само като ѝ минеше през ума това име, и започваше да хълца със свития си гръден кош. Беше бясна. Със самопрезрение си спомняше колко наивно беше лапнала по рядко срещаното съчетание от недодяланост и чувствителност, когато бяха на реката, по това как копнееше през последните месеци да види този мъж отново.

Още от самото начало ѝ изглеждаше прекалено идеален, за да е истина.

Имай предвид едно, Лили — едно нещо обикновено е такава, каквото изглежда.

Беше вече малко възрастна за този ценен урок и за жалост нямаше да има възможност да го приложи, но си струваше все пак да го има предвид, нали?

Сега обаче нямаше силата дори да държи ножчето за белене на картофи. Пристъпите на кашлица я правеха все по-слаба и тя не можеше вече да стои седнала. Енергията ѝ се беше изчерпала, да не говорим за времето.

Това — да умре — си имаше и предимство: мъчителните въпроси получаваха най-сетне отговори. Например, тя вече знаеше със сигурност, че човек не бива отвеждан в другия живот в ослепително ярка светлина. Напротив, смъртта се прокрадваше до него като безшумно сгъстяващ се мрак. Стъмняването беше постепенно, намаляването на зрението ставаше почти незабележимо, докато останеше само една точица от светлина и живот.

После тази точица биваше погълната от чернота, която те обгръщаше изцяло.

Тя отчаяно потърси Ейми в непрогледната тъмнина, но не можа да я види. Не виждаше нищо. Ушите ѝ обаче откликнаха на гласа, който долетя отдалече.

Беше на баща ѝ. Той я викаше да се прибере от улицата, където тя си играеше.

— Лили! Лили!

„Идвам, татко.“

Видя го да стои на верандата им с длани, свити около устата, и да я вика тревожно, докато накрая тя му се обади и му каза, че се прибира.

— Лили?

Гласът му звучеше уплашено. Притеснено. Пропит от паника.

Не я ли чуваше? Защо не я чуваше? Тя му отговори. „Прибирам се, татко. Не ме ли виждаш? Не ме ли чуваш? Аз съм тук!“

\* \* \*

— Лили! Лили!

Тиърни наклони горната част на тялото ѝ върху ръката си и я удари силно по гърба. Капка слуз покапа върху одеялото, покриващо скута ѝ. Той пак я удари между плешките, изкарвайки още слуз. Когато я пусна, тя се свлече безжизнено на дивана, главата ѝ се изви на една страна.

Той свали ръкавиците си и я запляска по бузите, опитвайки се да се убеди, че е топла. Всъщност ръката му беше студена, а не нейната посивяла кожа.

— Лили!

Бръкна под палтото, под пуловера ѝ и притисна длан върху гърдите ѝ. Усети пулс и без да иска от възпаленото му сухо гърло се изтръгна вик.

Бързо отвори торбичката с медикаментите ѝ. Беше от зелена коприна, украсена с кристални мъниста — точно както му я беше описала. От нея изпадна шишенце с хапчета, което се търкулна по пода и изчезна от поглед, но той търсеше инхалаторите. Погледна етикетите. Мамка му! На какъв език бяха написани?!

Единият, спомни си той думите ѝ, се използваше да предотвратява пристъпите. Другият трябваше да донесе незабавно облекчение по време на пристъп. Но той не знаеше кой за какво е.

Напъха единия от късите крайници между безкръвните ѝ устни и зъбите и натисна помпичката.

— Вдишай, Лили.

Тя лежеше напълно неподвижна, неотзивчива и сива като смъртта.

Той плъзна ръка под раменете ѝ, повдигна я отново и я разтърси.

— Лили, вдишвай! Вдишвай! Моля те, поеми въздух.

И тя пое. Лекарството подейства и мигом облекчи мускулните спазми, които бяха затворили дихателните ѝ пътища.

Пое глътка въздух със свирещ звук. После още една. След миг отвори очи и го погледна. Натисна помпичката и отново от гърлото ѝ излязоха гъргорещи, хриптящи звуци.

— Музика за ушите ми — прошепна Тиърни.

Изведнъж тя избута инхалатора и се закашля.

— Ето — хвърли ѝ той хавлиената кърпа и тя продължи да кашля в нея. Всяко кашляне разтърсваше тялото ѝ. Коленичил пред нея,

Тиърни я окуражаваше шепнешком.

Най-накрая кашлицата секна. Лили свали кърпата от устата си и го загледа, сякаш едва сега осъзнаваше присъствието му.

Той избърса скрежа от клепките и веждите си и смъкна втвърдения от леда шал.

— Не съм призрак, скъпа. Аз съм.

— Върнал си се? — едва чуто прошепна тя. — Защо?

— Такъв беше планът. Помислила си си, че те изоставям да умреш, за да мога да избягам.

Тя кимна.

— Ако ти бях обещал, че ще се върна с лекарствата ти, щеше ли да ми повярваш?

Тя бавно поклати глава.

— Знаех си. Ако се бях опитал да те убедя, щях да изгубя ценно време, затова нямах друг избор, освен да те оставя да си мислиш най-лошото за мен. Не ми беше лесно да тръгна.

Той се хвана за страничната облегалка на дивана, за да се изправи — движенията му бяха бавни и уморени. Той не чувстваше краката си, докато вървеше към камината, където подреди няколко трески върху камината. За да разпали гаснещите въглини, се наведе и започна да духа в тях. Те се съживиха и скоро гладни пламъци започнаха да лижат цепениците.

Той свали раницата си, остави я на пода и я плъзна с върха на едната си обувка под масичката за кафе. Размота шала от врата си, свали одеялото и плетената си шапка от главата си и ги просна върху едно от високите столчета на бара, за да съхнат. Колебливо опипа тила си, после огледа пръстите си за кръв. Раната му или беше престанала да кърви, или кръвта беше замръзнала.

Седна на дивана срещу Лили и развърза връзките на обувките си. Поколеба се дали да свали дясната, тъй като чувстваше, че глезенът му се е подул толкова, че едва ли щеше да може да я обуе отново. Но ако не възстановеше кръвообращението на крака си, можеше да изгуби пръстите си от премръзване.

Скърцайки със зъби от болка, изхлузи мократа обувка и свали чорапа си. Глезенът наистина беше подут, но не беше опасно. Макар да не забеляза признаци на премръзване, започна енергично да разтрива



пръстите си. Болката беше неописуема, когато кръвта отново нахлу в тях, но пък означаваше, че капилярите не са се увредили от студа.

Лили продължаваше да го гледа безмълвно, с широко отворени очи, сякаш гледа призрак.

— По-добре ли си вече?

Тя кимна.

— Божичко, забравих хапчето ти. — Намери малкото кафяво пластмасово шишенце под едно от креслата. Донесе чаша вода от кухнята и ѝ я подаде. Тя използва втория инхалатор и изпи едно от хапчетата. През това време той забеляза, че цветът на устните ѝ се възвръща и се успокои — това значеше, че беше получила необходимото количество кислород, въпреки че дишането ѝ все още не бе нормално.

— Хубаво нещо е инхалаторът — усмихна се той. — Не знаех кой от двата да използвам първо. Заложих петдесет на петдесет. Изглежда съм улучил.

Тя кимна едва забележимо.

Погледът му пробяга по лицето ѝ. Тя се движеше и дишаше, цветът ѝ се възвръщаше, но той се опасяваше да няма пак халюцинации, като многото, които беше имал по пътя, докато се връщаше от колата.

Лили беше в центъра на всяка от тях. В някои той се връщаше и я намираще посиняла от студ и липса на кислород, неподвижна, мъртва. В други — сияеше, беше пълна с живот, нуждаеща се от секс и страстно го поемаше дълбоко в себе си.

В действителност тя не беше нито безжизнена, нито изпълнена със страст, а само замаяна.

— Сигурно си припаднала малко преди да се върна — предположи той. — Извиках името ти няколко пъти, но ти не ми отговори, дори не се помръдна. Гърдите ти бяха напълно неподвижни. Направо ми изкара ангелите — добави той. — Помислих си, че съм закъснял.

— Аз също. — Лицето ѝ се сгърчи. Сякаш задържащият сълзите ѝ бент се скъса и ги отприщи.

Той реагира спонтанно. След един удар на сърцето се намери до нея на дивана и обгърна с ръка раменете ѝ.

— Всичко е наред сега. Аз се върнах и ти си жива.

Тя се отпусна на гърдите му. Той я вдигна върху скута си, прегърна я като дете и наведе глава над нейната. Почувства как ръцете ѝ сграбчиха пуловера му.

— Ш-ш-т. — Потърка устни в косата ѝ. — Не плачи, скъпа. Забрави ли, че не бива да плачеш? Нали не искаш да получиш нов пристъп?

Повдигна главата ѝ и приглади назад разчорлената ѝ коса. Слава Богу, тенът ѝ вече нямаше сивия оттенък на смъртта. Хвана главата ѝ с двете си ръце и изтри с пръсти сълзите от бузите ѝ. Погледна я право в очите и рече:

— Освен ако бях умрял, нищо друго нямаше да ми попречи да се върна тук.

Погледът му се отмести надолу към устните ѝ. Те бяха меки, пълни, вече розови, леко разтворени, трепкащи, влажни от водата, която беше изпила, а може би от сълзите.

В основата на шията ѝ гладката кожа тупкаше в ритъм с ударите на сърцето ѝ.

Обуздавайки импулсите си, той я взе на ръце, стана на крака и я отнесе до дивана, където седна с нея. Застана с гръб към страничната облегалка и изпъна крака към огъня, а Лили остана в скута му.

Дълго след като тя заспа, той продължи да гледа в огъня и да поглъща удоволствието, както и страданието, че я има толкова близо до себе си, че чувства леката тежест на гърдите ѝ върху корема си. От време на време пръстите ѝ се свиваха във вълнения му пуловер. Искеше му се да вярва, че го прави, защото се чувства облекчена от присъствието му, макар че това може да се дължеше само на тревога.

Опита се да пропъди спомените за това колко мек беше езикът ѝ, галещ неговия, докато се целуваха снощи, за изящните извивки на гърдите ѝ под мокрото трико, когато бяха на реката миналото лято, за това колко силно желаше да я има напълно.

И колкото и да се мъчеше да не мисли за тези неща, те бяха единствените, за които можеше да мисли. Неговата кожа тъй силно зажадня за нейната, че той не издържа и плъзна една си ръка под пуловера ѝ.

После и той заспа.

\* \* \*

Лили се събуди, обгърната от ръката му и мигом почувства, че той е буден. Надигна се, но от притеснение държеше главата си обърната настрани.

— Огънят трябва да се разпали. — Това беше всичко, което той каза.

Тя се изхлузи от него и седна върху петите си. Той трябваше да се подпре на страничната облегалка, за да стане. Явно се беше схванал.

— Не биваше да ме оставяш да спя толкова дълго. Сигурно не ти е било удобно.

— Аз също спях, събудих се преди минути.

— Колко време сме спали?

Той погледна часовника си.

— Четири часа.

Четири часа? Как е могла да спи толкова спокойно и толкова дълго в прегръдките на мъж, за когото вярваше, че е престъпник? Вероятно това, че за малко не умря, напълно беше размътило мозъка ѝ.

Той я изгледа от главата до петите.

— Как се чувстваш?

— Много по-добре. По-добре, отколкото съм си мислела, като се има предвид сериозността на случилото се. — Млъкна, после добави тихо: — Не съм ти благодарила.

— Напротив, благодари ми.

— Не, не съм. Преживях емоционален срив и бях възбудена.

— Разбрах посланието.

— Но не го изрекох с думи, а трябваше. Благодаря ти, Тиърни.

— Няма защо. — Секунди се изнизиха, преди той да се обърне и да тръгне към високото столче, където беше оставил палтото си.

— Куцаш все по-силно.

— Да, изкълчих глезена си, докато отивах до колата. Извадих късмет, че не го счупих.

— Как стана?

— Не видях къде стъпвам и... — той направи жест, с който изразяваше, че няма значение как се е наранил. — Ще се оправя.

— Под арматурното табло ли я намери, както си мислехме? — попита тя, сочейки копринената торбичка върху масичката за кафе.

Разказа ѝ как е стигнал до колата, след като вече почти загубил надежда.

— И после е трябвало да извървиш обратния път. С мозъчно сътресение и навехнат глезен.

— По-важното е, че го направих навреме. — Той погледна към камината — Ще ни трябват още дърва за през нощта.

— Бос ли смяташ да излезеш?

Беше си облякъл палтото, но се запъти бос към вратата.

— Нямам намерение да се бавя.

Излезе на верандата и бързо затвори вратата след себе си. Лили отиде да я задържи отворена, докато той влизаше с наръч дърва.

— Благодаря. — След като подреди купчината до огнището, додаде: — Видях какво съобщение си оставила върху кухненския шкаф.

Тя не знаеше какво да отговори, затова замълча. Той се изправи и застана с лице към нея.

— Ти не си единствената, която го мисли. В колата запалих двигателя и пуснах радиото с надеждата да чуя какво ще кажат за времето.

Обзе я лошо предчувствие.

— ФБР ме търси — продължи той без заобикалки, после мина покрай нея, докато отиваше към верандата. — Очевидно едно от обажданията ти до Дъч все пак е стигнало. — Вратата хлопна след него.

Лили се отпусна върху дивана. Цялата трепереше, но не знаеше дали слабостта ѝ се дължи на облекчение, или на безпокойство. Ако той е „Синия“, това бе добра новина. Но ако не е, щеше да излезе, че е набедила невинен човек.

С вихрушка от сняг той влезе с още един наръч дърва и затвори с крак вратата.

— Прогнозата е, че до довечера снегът ще спре. Температурите щели да останат доста под нулата, но се очаква подобряване на времето.

Той продължи да подрежда цепениците в нишата до камината. Тонът му беше нехаен и безгрижен.

— Пътищата щели да останат непроходими още дни наред, но с малко късмет навън има шанс да бъдеш спасена.

— Тиърни...

— На нас обаче ни предстои да прекараме още една нощ — прекъсна я той рязко, обърна се към нея и изгупа ръцете си от праха. — Това вероятно ще е страхотно мъчение за теб.

Той посочи раницата под масичката.

— Знаеш къде са пистолетът, белезниците, в случай че ти се наложи да ги използваш. Сега, когато имаш и лекарства, и запас от дърва, можеш да разчиташ на себе си до пристигането на помощ.

— Тръгваш ли си? — Стъписа се от страха, който я изпълни при мисълта, че той отново ще си тръгне.

Той се изсмя с горчивина.

— Изкушавам се, но не. След като името ми вече се разпространява в ефира, всеки планинец с ловна пушка ще е излязъл да ме търси. Главата ми ще бъде ловният трофей на сезона, а в състоянието, в което се намирам, представлявам лесна плячка. Не, докато разполагам с малко храна и почивка, ти си плътно до мен. Само че няма да ти се подмазвам всеки път, когато мина покрай тебе. Така че, ако искаш да ме закопчееш отново за леглото, ще се подчиня безропотно. Не горя от желание, но няма да се противопоставям.

Тя наведе глава и загледа пода. Не ѝ отне много време, за да реши:

— Няма да е необходимо, Тиърни.

— Вече не се ли плашиш от мен?

Тя го погледна и отвърна протичко:

— Ако ти беше „Синия“, нямаше да се върнеш.

— Нима не разбираш, Лили, трябваше да се върна заради собственото си оцеляване. Там така или иначе щях да умра.

— Но нямаше да тръгнеш да ме спасяваш. „Синия“ би ме оставил да умра.

— Що за силно усещане щеше да бъде тогава? Да те наблюдавам как умираш, нямаше да е същото като да отнема живота ти. Ни най-малко.

Тя се взря в него, търсейки в очите му отговори на въпросите, които той ловко бе подминавал с други въпроси или с мълчание, с

лъжи или като се правеше на адвокат на дявола. Беше великолепен в тази игра, но тя нямаше сили да я играе.

С уморен глас каза:

— Не знам кой си, Тиърни, нито какви са намеренията ти, но не мисля, че възнамеряваш да сложиш край на живота ми или да ме видиш мъртва.

Изречението му се смекчи.

— Имаш право да ми вярваш, Лили.

— Изобщо не ти вярвам, но ти спаси живота ми.

— Предполагам, че това значи нещо.

— Най-малкото те държи далече от белезниците.

— Но това не ни връща там, където бяхме — на реката. Какво трябва да правя? Какво ще ни струва да стигнем там, Лили?

Той не се помръдна. Тя също. И все пак разстоянието между тях като че ли се стесни и продължи да се стеснява до мига, в който една цепеница падна върху решетката и пръсна фойерверки от искри нагоре към комина. Очарованието отлетя.

Той се размърда и посочи с глава външната врата.

— Ще я държиш ли отворена?

Тя се изправи и задържа вратата, докато той излезе на верандата и влезе с дърва за огрев. При последното си излизане се върна с една кофа, препълнена със сняг.

— Имам нужда от душ. — Той издърпа напред в камината горещите въглени и сложи кофата отгоре. Снегът бързо започна да се топи.

— За жалост, ще трябва да се задоволя с плацикане.

Тиърни хлътна в спалнята и се върна с кесии за баня и хавлиени кърпи.

— Останали са само две, по които няма кръв.

— Как е главата ти?

— Вече е по-добре. — Той топна пръст в кофата. — Не вярвам да стане по-гореща. Добре ли е за теб?

— Мислех, че я приготвяш за себе си.

— Ти си първа.

— Не, благодаря.

Резкият ѝ отказ го подразни.

— Ще чакам в спалнята, докато не ми дадеш знак, че си готова. Това ще те накара ли да се почувстваш в безопасност от изнасилване?  
— И си пое дълбоко въздух, наведе глава и поклащайки я, изпусна въздуха заедно с раздразнението си. — Просто си помислих, че ще поискаш да се поизмиеш. Нищо повече.

Лили се пресегна за чантата си. Сред другите неща в нея имаше малко пластмасово шишенце с течен сапун. Тя го вдигна високо — знак за помирение.

— „Южна магнолия“. Ще си го поделим.

— Приемам. С „Южна магнолия“ ще се почувствам далеч по-добре. — Той влезе в спалнята и преди да затвори вратата, додаде: — Не е нужно да бързаш.

Тя свали дрехите си и се изми набързо. Мократа ѝ кожа настръхна, въпреки че тя стоеше почти до камината. Зъбите ѝ тракаха. Въпреки това използва максимално хладката вода, кесията за баня и сапуна, после се избърса енергично, облече се и отвори вратата на спалнята.

— Готово! Чувствам се чудесно.

Той се беше загърнал с одеялото от леглото, но въпреки това трепереше. Побърза да затвори вратата на спалнята.

— Там е твърде студено за теб. Ще получиш нов пристъп от вдишването на студен въздух.

— Аз си взех медикаментите.

— Не, няма да влизаш там — упорстваше той. — Не искам те видя пак полумъртва.

— Не ми е приятно, че се лишаваш от баня.

— Ще се изкъпя. Аз не съм стеснителен.

Той изнесе навън използваната вода, изхвърли я и напълни отново кофата със сняг. Докато чакаха да се разтопи и подгрее, Лили затършува в кухнята.

— Имаме тенджери и тигани. Мислиш ли, че ще можем да си направим супа на огъня?

— Разбира се.

Тя погледна през рамо и го зърна да сваля пуловера си през главата по необяснимия мъжки начин, от който косата му щръкна нагоре.

Тъй като не искаше да мисли за него с онази толерантна нежност, която нейният пол изпитваше към характерните особености на противоположния, тя прекоси всекидневната, отиде до прозореца и дръпна настрани пердето.

— Може и да си въобразявам — рече тя, — но снегът май понамаля.

— Предполагам, че прогнозата ще се окаже вярна.

— И аз.

Чу издрънчаването на катарамата на колана му в каменното огнище, когато пусна на пода джинсите си. Шумоленето на плат, търкащ се в кожата, тихия плисък на вода.

Тя допря върха на показалеца си в студеното стъкло на прозореца и прекара вертикална черта в скрежа.

— Не вярвам Дъч да е получил някое от обажданията ми.

Почувства, че той е преустановил всяко свое движение и стои напълно неподвижен. След няколко напрегнати минути се разнесе отново шум на вода и тя разбра, че той продължи да се мие.

— Което означава, че Дъч не е чул от мен, че ти си „Синия“. Така че ако Дъч не е казал за теб на ФБР, те те търсят по своя инициатива. Защо, Тиърни?

— Питай ги като дойдат тук.

— Предпочитам да го науча от теб.

Той дълго време не проговори и тя реши, че няма да я удостои с отговор. Но накрая започна:

— Онова момиче, Милисът Гън, познавам я от магазина за спортни стоки, където работеше. В един от дните преди, а може би и в самия ден, в който съобщиха за изчезването ѝ, ходих там да си купя чорапи. Сигурен съм, че разпитват всекиго, който е бил по някакъв начин във връзка с нея.

— Това ли съобщиха по радиото? Че разпитват всекиго? Или са споменали само твоето име?

— Може аз да съм единственият, когото не са открили.

Обяснението беше логично, но, ако беше само това, защо той се разтревожи толкова много? Освен това тя се съмняваше, че ще съобщят името му в ефир, ако ФБР иска само да му зададе рутинни въпроси.



— Ако не бях в състояние да издълбая името ти върху шкафчето, сигурно щях да го изпиша върху заскрежения прозорец.

Изведнъж тя осъзна, че тъкмо това беше направила — като ученичка, изписваща името на любимия си върху корицата на учебник, без дори да съзнава какво прави, тя беше изписала името му на прозореца.

Смутена, бързо изтри буквите от стъклото... и тогава видя във воднистото петно, оставено от ръката ѝ, отражението му. Мократа кожа, голото му тяло, осветено откъм гърба от огъня...

Устните ѝ се разтвориха от внезапно поемане на въздух. Едно дълбоко заровено желание в нея, се надигна и набъбна. Не подозирайки, че тя го наблюдава, той се наведе да потопи кесията в кофата. Изстиска я, преди да разтърка гърдите си, като внимаваше да не натиска силно натъртените си ребра, после продължи надолу по корема и в тъмното окосмяване между бедрата.

Лили затвори очи и притисна чело в стъклото на прозореца. Кръвта ѝ закипя гъста и гореща. Бученето в ушите ѝ беше толкова силно, че тя едва го чу как казва:

— Да, можеше да го направиш.

За какво говореше той? Тя дори не можеше да си спомни. Вдигна глава и за да се въздържи да не го погледне отново, спусна обратно пердето и чак тогава отвори очи.

— Тъкмо привърших — каза той. Пак се чу издрънчаването на катарамата му, когато вдигна джинсите си. Секунди по-късно добави: — Вече можеш да се обърнеш.

Тя не погледна право в него, а с ъгълчето на окоето си го видя, че нахлузва през глава пуловера си и отива в кухнята.

— Ще направя супата — Като по чудо гласът ѝ прозвуча нормално.

— Добре. Умирам от глад.

Той излезе да изпразни кофата. Когато после отиде при нея в кухнята, тя беше изсипала кондензираната супа в една тенджерка и наливаше вода в нея.

— Благодаря за „Южна магнолия“ — каза той.

— Няма защо.

— Неприятно ми е да те моля, но би ли погледнала пак раната на главата ми?

— Разбира се.

Както преди, той яхна едно от високите столчета на бара. Тя застана зад него и раздели мократа му коса. Косата му беше мокра? Значи я е потапял в кофата с вода, но за неин унизителен срам, осъзна, че не беше забелязала нищо от врата му нагоре.

— Не е кървяло повече, но май ще трябва да сменя превръзката.

Тя почисти раната с един от антисептичните тампони, после подхвана същата старателна процедура като снощи — да изреже с ножичката си за маникюр лепилната част на превръзката на ивици, които да положи кръстосано върху раната. Опитваше се да върши задачата си с възможно най-голямо равнодушие, но движенията ѝ бяха тромави. На няколко пъти го усети да трепва, явно го болеше.

Свариха супата на огъня и я изядоха, седнали с кръстосани крака върху матрака. Установиха, че гладът продължава да ги мъчи, затова отвориха още една консерва.

По едно време той се обади:

— Лили, а ти как си?

Тя се сепна.

— Защо питаш?

— Много си мълчалива.

— Просто съм изморена — излъга тя и продължи да сърба супата.

Проточиха храненето възможно най-дълго, но оставаха още часове до времето за лягане.

След няколко минутно мълчание, нарушавано единствено от пукащия огън, той я погледна:

— Чувствай се свободна да си легнеш да спиш, когато поискаш.

— Не ми се спи.

— Нали каза, че си уморена.

— Уморена съм, но не ми се спи.

— И аз се чувствам точно така. Изтощен, но съвсем бодър.

Последва ново мълчание, което тя прекъсна.

— Беше споменал, че си бил отгледан от баба ти и дядо ти.

— Да, родителите ми загинаха при автомобилна катастрофа. Шофьорът на едно полуремарке с цистерна не намалил навреме и камионът буквално връхлетял върху тях. Колата изглеждала

неузнаваемо. С часове я рязали на части, за да я извадят изпод цистерната.

Равнодушният му тон не я заблуди, още преживяваше загубата.

— Тогава не ми разказаха никакви подробности. Но след години, когато бях пораснал достатъчно, за да питам, дядо ми даде да прочета вестника, съобщаващ за злополуката. Баба ми и дядо ми бяха загубили дъщеря. А аз останах сирак. Безразсъдният шофьор на цистерната се отървал дори без драскотина.

— Колко годишен си бил?

— На осем. Майка ми и баща ми тръгнаха през уикенда да отпразнуват десетгодишнината от сватбата си и ме оставили при баба и дядо. — Той взе машината и разбърка огъня.

— След погребението, когато проумях, че това не е лош сън и че те са наистина мъртви, отказах да се върна у дома. Баба и дядо ме заведоха в къщата да си опаковам нещата, но аз изпаднах в истерия и не исках да влизам вътре.

— Обичал си ги — отбеляза Лили тихо.

Той сви рамене.

— Баба ми и дядо ми също бяха добри с мен. Макар сигурно да им било трудно да отглеждат дете на тази възраст.

— Върна ли се някога у дома?

— Не.

Тя подпря брадичка върху повдигнатите си колене и огледа профила му.

— И ти си далече от къщи. Работата ти те държи далеч за дълго време.

Той ѝ хвърли крива усмивка.

— Обзалагам се, че психиатрите ще имат ден, посветен на научни наблюдения.

— Това подсъзнателен избор на работа ли е било или целенасочено?

— Жена ми смяташе, че е целенасочено.

— Жена ти?

— Минало. Бяхме женени само година и един месец.

— Кога е било това?

— Много отдавна. Бях съвсем млад, бях егоист и погълнат в себе си. Не бях готов да се задомявам, още по-малко да разчитам на някого.

Страстта ми към пътешествия беше основното ѝ недоволство. Сред многото други. Всички заслужени, впрочем — заключи той с печална усмивка.

Какви ли други емоционални и психологически белези бе оставила върху осемгодишния Бен загубата на родителите му? Дали това го бе деформирало душевно? Да, той вече не изпадаше в истерии, но натрупаният гняв вероятно е търсил други отдушници.

Той ли е „Синия“?

Лентата, белезниците, противоречивостта и увъртанията му бяха прекалено показателни, за да бъдат отхвърлени. Ако бяха съобщили по радиото, че полицията в Клири го търси, тя можеше да предположи, че едно от обажданията ѝ до Дъч е било успешно. Ами ФБР? Имаше основни липсващи елементи в обясненията му за техния интерес към него.

И се запита за стотен път как е възможно той да е мъжът, който отвлича жени и по всяка вероятност да ги убива. Положително щеше да разбере, че зад очите му се крие психопат. В тях имаше напрегнатост, да. Често те искряха от гняв или раздражение. Но не блестяха с фанатичната, буйна лудост на серийния убиец.

Най-удобният от всички аргументи беше, че той не ѝ направи нищо лошо. Напротив, дори днес рискува живота си, за да спаси нейния. Неговият глас, пропит с емоция и страх, беше онзи, който бе чула да я вика от нищото. После с часове, без да го е грижа за собственото му удобство, я беше държал в прегръдките си, беше я докосвал с толкова нежност...

Мислите ѝ кристализираха внезапно. Милувката, за която тя вярваше, че е част от чудесен сън, изобщо не е била въображаема.

Сякаш прочел какво става в главата ѝ, той се извърна и закова синия си поглед в нея.

— Мисля, че е време да си лягаме.

## ГЛАВА 24

Дъщерята на Бетси Калхоун нямаше кой знае колко много да сподели с агентите Бегли и Уайз, освен горещия чай и домашно изпечените овесени сладки със стафиди. Тя обясни, че съпругът ѝ бил в командировка за закупуване на офис оборудване за магазина им на Мейн Стрийт. Разплака се, докато им разказваше за последния път, когато се беше видяла с майка си.

— Отбих се у тях да видя как е. Беше три часа следобед, а тя все още беше по нощница.

Както Бегли беше предположил, Бетси Калхоун страдала от клинична депресия поради загубата на съпруга си.

— Оттогава тя рядко излизаше от къщи — продължи жената, като разсеяно галеше жълтата котка, която малко след пристигането им беше скочила от прозоречния перваз в скута ѝ. — Насърчих я да се включи към някои църковни и други дейности в града, да се занимава с благотворителност, просто да върши нещо.

— Ако не бъркам — намеси се Хут, — колата ѝ е била намерена на паркинга на банката.

— Това е много странно. Тя не беше ходила в банката от месеци. Откакто татко се помина с финансовите въпроси се занимавах аз. Нямам обяснение защо колата ѝ е била там. — Тя попи очите си с бродирана носна кърпичка — Когато откриха колата ѝ и онази ужасна синя панделка, завързана за кормилото, разбрах, че нещо ужасно се е случило.

— Възможно ли е да е срещнала някого на паркинга?

— Кого например?

— Точно затова питаме — отвърна Бегли с нетипично за него търпение. — С надеждата да научим кой може да е бил този човек.

— Напрягах ума си до пръсване, повярвайте ми, но не мога да се сетя за никого. Майка ми не беше общителен човек. — И наистина, кръгът от приятели на Бетси Калхоун се ограничаваше до жените в класа на неделното ѝ училище.

— С цялото уважение към нея и паметта на баща ви — подхвана колебливо Хут, — възможно ли е да е поддържала връзка с някой мъж и да я е криела?

Тя решително поклати глава.

— Не и майка ми. Баща ми беше любовта на живота ѝ. А от другите мъже се стесняваше. Не мисля, че някога е отишла на среща с друг мъж. Единствените ѝ излизания от къщи бяха до фризьорския салон в петък сутрин, на църква в неделя и от време на време да пазарува.

Доколкото знаела дъщеря ѝ, тя нямала причина да отиде в магазина за спортни стоки.

— За какво ѝ е притрябвало?

Попитаха я дали познава Бен Тиърни.

— Кой е той?

Хут ѝ го описа накратко, но тя поклати глава и заяви със стопроцентова сигурност, че майка ѝ не е познавала този човек.

— Просто искам да бъде намерена и върната къщи — добави тя, подсмърчайки в кърпичката си. — Ако Бог не откликне на тази молба, поне ми се ще да знам какво ѝ се е случило. — И поглеждайки ги през сълзи, попита: — Вярвате ли, че някога ще я намерите?

— Ще направим всичко по силите си — обеща ѝ тържествено Бегли, притискайки ръката ѝ между дланите си.

След минути, докато се отдалечаваха от уютната къщичка, той отбеляза:

— Приятна жена.

— Да, сър. — Хут потрепери още веднъж, изчаквайки двигателя на седана да загрее. Беше вече забравил какво е краката ти да са сухи и топли. — Към къмпинг „Уислър Фолс“ ли, сър?

— Като няма къде другаде.

Обикновено перспективата да прекара нощта в едно от бунгалата на Гус Елмър без предимствата на обществени заведения би изглеждала обезсърчаваща и скучна, но сега Хут беше толкова изтощен, че дори я очакваше с нетърпение.

— Как мислите, дали ще ни приготви нещо за ядене? Въпросът за вечерята като че ли подмина Бегли, който беше потънал в мисли.

— Ето какво — заговори той, разсъждавайки гласно, — стигнахме до заключението, че Тиърни е нашият главен заподозрян. За

какво иначе му е притрябвало да си води подробни бележки и да събира толкова информация?

— Съвсем правилно, Хут. — В действителност Бегли беше предположил същото и Хут се беше съгласил, но засега не бяха открили нищо, което да опровергае тази теория. — Това е мой проблем — продължи Бегли. — Къде би могла една стеснителна вдовица, чиито излизания извън дома ѝ се свеждат до фризьорския салон и неделното училище, да срещне Тиърни? Не е спортувала гребане с каяк, това е повече от сигурно.

— Да, сър.

— Госпожа Калхоун е имала малко приятели, а дъщеря ѝ не е и чувала за Тиърни. Тогава откъде е познавал той Бетси Калхоун толкова добре, че да я е избрал за поредната си жертва? Къде са се пресекли пътищата на двама толкова различни хора?

— Според мен това би могло да се отнася за всички жертви, с изключение на Тори Ламбърт, на която той се е натъкнал случайно, и на Милисънт Гън.

— За Каролин Мадокс е приемливо — отбеляза Бегли. — С уговорки, но приемливо. Лорийн Елиът вероятно е срещнал в клиниката, където тя е работила. Ако е бил настинал или нещо от сорта. Но да се срещнат една плаха вдовица и един авантюрист? — Бегли поклати глава — Нещо не се връзва.

И Хут мислеше така. Той се размърда неспокойно, преди да каже:

— Да предположим, че Тиърни е прочел некролога на съпруга ѝ в местния вестник. Нали си спомняте импулсния приемо-предавател, който си е поръчал по каталог? Може би е наблюдавал госпожа Калхоун и е разбрал колко самотна и потисната е. — Обяснението звучеше неубедително дори за него.

Бегли побърза да възрази.

— Прекалено деен е, за да държи някого под наблюдение. Да не говорим, че това изисква много време, а той не е бил постоянно тук. Предполагам, че случайно се е натъкнал на нея на паркинга пред банката. Може би колата ѝ се е повредила и той ѝ е предложил помощ. Тогава мигом е разбрал за самотата и нуждата ѝ. — Беше правдоподобно, но в гласа му не се долавяше убедителност. Той се загледа през предното стъкло, потупвайки с пръстите на лявата ръка ръба на седалката си.

— Да не би да променят мнението си за него, сър?

— Не знам, Хут — измърмори той.

— Ако той не е „Синия“, как тогава ще обясните събирането на всички онези материали за изчезналите жени?

— Това е първото нещо, което ще го попитам. — Бегли изведнъж се обърна към него. — Чувал ли си се отново с Пъркинс?

— Не, сър. Но, уверявам ви, той продължава да действа. Щом научи нещо, ще се обади.

Бегли погледна към небето.

— Надявам се утре да може да стигне дотук хеликоптер. Не знам още колко дълго мога да държа на разстояние ревнивия полицейски шеф. — И изсумтя презрително. — Докато онзи път там е блокиран, и той като нас няма да може да се качи на планината.

— А пък Тиърни няма как да слезе.

— Правилно, Хут. Това е в наша полза. И то е единственото добро, което може да се каже за цялата тази проклета бъркотия.

\* \* \*

Уес влезе във физкултурния салон на гимназията пред Скот. В сектора за вдигане на тежести щяха да разчитат на светлина само от прозорците. Сумракът беше потискащ. Нямахше никаква мека повърхност, която да поглъща студа.

— Веднъж почнеш ли, ще се стоплиш. — Гласът на Уес отекваше в облицованите с плочки стени и го правеше прекомерно висок.

Навъсеният Скот остана мълчалив, докато събличаше палтото си. Дръпна мрачно ципа на спортния си екип и го свали. Остана по тениска без ръкави.

Уес се възхити за секунда на физиката на сина си. Физика на атлет по рождение. Беше с дълъг торс и дълги крайници. Тлъстините по тялото му едва ли бяха десет процента, ако изобщо имаше такива. Всеки мускул беше добре развит и съвършено оформен и очертан.

Завидя му. Той нямаше чак такъв късмет. От майка си беше наследил крака, по-къси от идеалните, а предразположението към остеоартрит — от бащиния му род, от който повечето след петдесетгодишна възраст ставаха кривокраки.



Докато сега го наблюдаваше как върви към лежанката, Уес си помисли, че ако беше благословен с тялото и естествените заложби на Скот, от него можеше да стане професионалист, и то наистина голям.

Синът му можеше да стане такъв, ако пожелаеше, но тъкмо в това беше бедата. Желанието, мотивацията, състезателният дух не се проявяваха автоматично с физическото превъзходство. Скот не беше роден с решителността, която превръща един добър атлет в шампион, но Уес имаше намерението да направи така, че Скот да стигне дотам. Щеше да запали огън в корема на момчето, дори това да е последното нещо, което щеше да направи.

— Някоя от тези тежести не е в състояние да те предизвика — отбеляза Уес.

Скот го погледна в огледалото зад лежанката, но не отговори.

— Какво ти става тази вечер?

Скот продължи да загарява бицепсите си.

— Нищо.

— Да не би да си бесен, защото те накарах да дойдем тук и да поработим, вместо да идеш у твоя приятел Гари?

— Гари е мижитурка.

— Тогава какъв е проблемът?

Скот повдигна тежестите до раменете си и започна серия от изхвърляния.

— Няма нищо. Всичко е чудесно.

— Тогава какво си се нацупил?

— Стига де, татко, откъде да знам. — Той върна тежестите върху лоста, без да откъсва поглед от Уес в огледалото. — Допускаш ли, че променливото ми настроение се дължи на стероидите?

Уес го хвана за ръката, завъртя го към себе си и грубо го избута назад към огледалото. После размаха заплашително пръст в лицето му.

— Ако още веднъж ми се направиш на всезнайко, ще ти насиня задника с каиш.

Скот само се засмя.

— Пука ми.

— Когато ще съм приключил с теб, ще ти запука. Повярвай ми, много ще ти запука. — Уес го изгледа кръвнишки, после разпери ръце. — Не те разбирам. Не разбирам твоята неблагодарност. Мислиш, че

искам да си разваля вечерта, за да бъда тук и да те следя, докато тренираш? Правя всичко това заради теб.

— А ти кого си мислиш, че заблуждаваш? — кресна му в отговор Скот. — Правиш всичко това за себе си.

Уес знаеше от опит, че Скот е наследил не само гъвкавата си мускулатура от Дора, но и нейната склонност да се инати, когато е насилван прекалено. Почувства се така, сякаш беше зашлевил сина си, задето му възразява. Но овладя нервите и гласа си.

— Грещиш, сине. Добре, да — побърза да каже, преди Скот да го прекъсне. — Признавам, че задоволявам егото си като знам, че ти си най-силният, най-бързият, но...

— Но изобщо не ти дреме за самия мен.

Уес искрено се ужаси.

— Как можеш да говориш така след всичко, което направих за теб?

— Днес ти нищо не направи за мен. Когато ония от ФБР ме попитаха защо сме скъсали с Милисънт, аз бях на топа на устата, а не ти. Аз пелтечих някакви глупости, докато ти си седеше там и мълчеше.

— Трябваше да им кажа истината, така ли? — Забеляза, че очите на сина му трепнаха от несигурност и се възползва — Ние никога не сме говорили за това. Щеше ли да ни е от полза да изясняваме този въпрос за първи път пред тях? Пред майка ти? Нямахте ли да те смути, макар и малко, ако те бяха научили, че приятелката ти предпочете мен пред теб?

— Не е вярно.

Уес се закикоти.

— Не това каза тя. Ти беше там. Видя с очите си. Как ти изглеждаше на теб — че е там да се забавлява или че е на път да ми смачка фасона?

Той видя, че Скот сви ръце в юмруци. Лицето му пламтеше, но не от разгревките. Беше бесен. Дишаше повърхностно и бързо, сякаш щеше всеки момент да избухне.

На Уес му се прииска да го направи. Нищо нямаше да му хареса повече от това Скот да го нападне и да се бори с цялата си сила, за да победи. Щеше да е полезно за момчето да изкара навън малко злоба. Искаше да го види да действа като мъж, а не като сополанкото, какъвто Дора предпочиташе да бъде.

Но за негово огромно разочарование и едва ли не отвращение, той видя сълзи да бликат в очите на сина му.

— Ти ми скрой номер, за да ви видя заедно — обвини го Скот.

Уес не отрече.

— Беше време някой да ти отвори очите за факта, че момичето, към което ти започваше да се прехласваш, е уличница.

— Не е вярно. Ти... ти...

— Направих няколко намека и тя веднага ги изтълкува като покана. Съвсем не беше невинна девица, Скоти. Не съм я насилвал. Господи, дори не се наложи да настоявам. Тя знаеше адски добре какво ще се случи, когато влезе в канцеларията ми онази вечер. Да бръкна в гащичките ѝ беше лесно като две и две. Истината е, че тя не носеше гащички и ясно ми даде да го разбера... Ако се беше размислил над това, вместо толкова време да ми се сърдиш, щеше да разбереш какво представлява тя. Флиртуваше с мисълта да има и сина, и бащата още преди дори да съм я докоснал.

— Толкова си противен.

— Аз ли? Аз ли съм противен? Защо аз да съм лошото момче? Тя го направи, за да изпита нещо необикновено, нещо забавно. А аз го направих за теб.

— Това... това са глупости! — запелтечи Скот. — Ти го направи, за да ми покажеш, че можеш да го направиш.

Уес избухна:

— Виж какво, ако бях дошъл при теб да ти кажа искрено, като баща на син, че твоята любима е уличница, ти нямаше да ми повярваш, нали? А? Щеше ли? Не. Тъкмо затова реших да ти го докажа. Знаех, че ако ни видиш заедно, за теб това ще бъде краят.

— Мисията изпълнена — изрече презрително Скот.

— Адски си прав. Ти се отърва от нея по много причини. Аз ти направих услуга.

— Чукал си приятелката ми, за да ми направиш услуга?

Уес въздъхна.

— Не мога да го обсъждам, ако ще изкривяваш всичко, което ти кажа.

— Колко пъти?

— Какво?

— Не се прави на ударен. Добре ме чу. Колко пъти си бил с Милисът? Само онзи път върху бюрото ли? Или аз случайно ви заварих и сега ти ми изфабрикува тази чудничка история за това, че си ми направил услуга?

— Скот.

— Колко пъти?

— Добре, де, няколко — кресна Уес. — Не съм ги броил. Няма значение. Ти отказваш да...

Скот взе спортното си яке, напъха ръце в ръкавите, грабна палтото си и тръгна към изхода.

— Върни се — заповяда му Уес. — Още не сме свършили.

— Напротив, свършихме.

— Къде отиваш?

Скот продължи да върви, без да отговори.

— Ако това е твоят начин да си разчистим сметките...

Скот спря и се обърна. Погледна Уес в очите и рече с усмивка:

— Аз вече си разчистих сметките с вас двамата.

## ГЛАВА 25

Когато Тиърни каза, че е време да си лягат, той точно това имаше предвид. Остави я пред огъня, стана, взе всички одеяла и ги метна върху матрака.

Забеляза, че тя го наблюдава с любопитство.

— Няма да спя на дивана — заяви той решително. — Не се побирам на него. Като пребит съм. Ти можеш да вземеш допълнително одеяло.

— Добре.

Тя стана и отиде в банята. Не беше нужно да ѝ напомня да побърза — ония стаи бяха като хладилници.

Когато се върна, завари го да слага още дърва в огъня.

— Ти легни от тази страна, по-близо до камината.

Тя се премести, но не легна, докато не го видя да изчезва зад вратата на спалнята. Последва съвета му и подпъкна одеялото около себе си.

След няколко минути той се върна.

Легнали по гръб, на разстояние един от друг, те се загледаха в тавана. Пламъците от камината хвърляха танцуващи сенки върху гредите. Обикновено взаимодействието между светлина и тъмнина действаше хипнотично и приспиващо. Лили обаче лежеше скована и напрегната — на светлинни години от съня.

— Как мислиш, дали ще дойдат утре? — Не беше сигурна кои имаше предвид. Дъч и местния спасителен отряд? Или ФБР? Може би всички заедно.

— Според мен някой ще се опита. Стига, разбира се, снегът да спре да вали, каквато беше прогнозата.

— И стига Дъч да е получил първото ми съобщение по гласовата поща. Защото може да си мисли, че отдавна съм се прибрала благополучно в Атланта.

— Възможно е.

— Ако не е получил това съобщение, дори не знае, че ти си с мен тук.

— Така е.

Но интуицията ѝ подсказваше, че Дъч знае, а напрежението в гласа на Тиърни говореше, че и той си мисли същото.

— Ако времето се изясни, клетъчните телефони ще проработят отново.

— Тогава на кого ще се обадиш, Лили? На ФБР или на Дъч?

— Не съм се замисляла.

— Според мен — на Дъч.

Те се смълчаха за известно време, заслушани в пукота на горящите цепеници. После, обръщайки се на една страна, с лице към огъня и с ръце, пъхнати под бузата, прошепна:

— Лека нощ, Тиърни.

— Лека нощ.

Мина доста време, но тя усещаше, че той не спи. Както и тя не можеше. Причините за безсънието ѝ бяха няколко. Дългият сън следобед. Светлината от огъня, трепкаща върху затворените ѝ клепачи. Неудобството от пластовете дрехи, с които се беше навлякла, тежестта на одеялата. Споменът за преживяния ужас по време на пристъпа на астмата.

Главната причина за будуването ѝ обаче беше самият Тиърни, легнал на една ръка разстояние от нея. След като ѝ пожела лека нощ, той не издаде звук, нито се помръдна и все пак тя знаеше, че е буден и че усеща нейната близост.

Макар никой от двамата да не се помръдна или проговори, напрежението между тях се засилваше с всяка изминала секунда.

Един час след като двамата си размениха по едно неловко „лека нощ“, той заговори. При това не шепнешком, сякаш да пробва дали спи, съвсем не. И не мекият му, нисък глас я изуми, а самият въпрос:

— Дъч. Посягал ти е, нали?

Тя преглътна, но иначе остана неподвижна.

— Къде си чул това?

— Никъде. Просто го наблюдавах достатъчно дълго, така че не беше трудно да го предположа. За някои ченгета насилието става нещо обичайно. То започва да изглежда нормално разрешение на всеки проблем, особено за мъж, който е емоционално разбит и пие много.

Тя не каза нищо.

— И — продължи той с още по-нисък тон — не мисля, че щеше да разтрогнеш брака си поради някоя по-незначителна причина.

Не беше споделяла това с никого — нито с приятели, нито с колеги, които забелязваха емоционалния ѝ смут и я караха да им се довери, не беше споменавала дори на психотерапевта си. Като че ли беше редно да го сподели с Тиърни само защото той беше единственият достатъчно прозорлив, за да заподозре такова нещо.

— Случи се само веднъж — отговори тя тихо. — Вдигна юмруци, сякаш искаше да ме удари. Предупредих го, че направи ли го, това ще бъде краят на съвместния ни живот. Точно това му казах. Не, по-точно това му обещах.

Тя затвори очи за миг и си пое дълбоко въздух. Дори сега ѝ беше тежко да си спомни онази ужасна нощ.

— Той или не ме слушаше, или не ми повярва, или просто е бил толкова пиян, че не е запомнил предупреждението ми. Прибра се много късно. Беше войнствено настроен и започна да се отбранява още преди да съм го обвинила за нещо. Просто търсеше повод за скандал... Същия ден имах продължително събрание и направо бях капнала. Вместо да вдигна някой от редовните ни скандали, се постарях да го избягвам, но той не ме остави на мира. Искаше скандал и нямаше да се укроти, докато не го получеше... Притисна ме до стената в спалнята. Притисна ме в буквалния смисъл и не ме пускаше. Обвини ме за смъртта на Ейми. Били сме загубили дъщеря ни по моя вина. Туморът в мозъка ѝ бил Божие наказание, задето съм тръгнала на работа веднага след раждането ѝ, вместо да съм си останела вкъщи при нея.

— Това е безумие.

Лили се засмя тъжно.

— И аз това му казах, но той заби юмрук в лицето ми толкова силно, че главата ми се блъсна в стената и почти загубих съзнание. Свлякох се на пода... През цялото време си мислех: Не, това не може да ми се случва. Не и на мен. Не е възможно да треперя от страх в ъгъла на собствената си спалня и да се опитвам да се предпазя от съпруга си. Четеш за такива неща във вестниците, те се случват на бедни или неграмотни хора, онеправдани от съдбата по един или друг начин, израснали в домове с насилие.

Тя замълча и си пое въздух, за да продължи:

— Дъч сякаш изтрезня. Започна да се извинява, да се разкайва. Оправда се с напрежението, на което бил подложен в работата си и на мъката по Ейми. Моята мъка по Ейми не беше по-малка от неговата. Но знаех, че всякакви аргументи по-нататък щяха да са безсмислени. Ние отдавна бяхме престанали да спорим. И на този етап аз бях далече от мисълта да простя. Без да кажа дума повече, се надигнах и отидох да прекарам нощта в хотел. Още на следващия ден се свързах с адвокат и подадох молба за развод. За мен връщане назад нямаше.

— Лошо ли те беше ударил?

— Бях контузена, но нямах нищо счупено.

— Повдигна ли обвинение?

— Адвокатът ми настоя, но аз отказах. Исках само да се махна. Дъч беше хлътнал в пропаст на отчаяние, сякаш за шията му имаше вързан камък. Не исках да ме повлече заедно с него. Едно съдебно споразумение щеше да отложи деня, когато щях да съм се освободила от него. Разбираш ли?

— Да. И не съм съгласен. На него мястото му е в затвора. Но те разбирам защо не си повдигнала обвинение.

— Обадох се в работата и казах, че съм настинала. Останах в хотела, докато синините и отоците изчезнат. Когато напуснах това място, реших, че от този момент започва новият ми живот. Без Дъч Бъртън.

— Но не напълно.

Забележката бе изречена почти шепнешком. Лили не беше сигурна дали трябваше да я чуе. Но нищо не каза. След кратко мълчание той рече:

— Съжалявам за това, което ти се е случило.

— И аз съжалявам, но не толкова за себе си, колкото за Дъч. Аз се съвзех. За разлика от него. Моите рани заздравяха. Неговите ще останат в душата му завинаги. Той никога няма да се освободи от чувството за вина.

— Не очаквай да проявя съжаление към тоя негодник. С удоволствие бих му върнал десетократно онова, което ти е сторил.

— Моля те, недей. Не че ще го направиш...

— Ще го направя, и още как. Стига да ми падне удобен случай.

— Моля те, Тиърни. Обещай ми, че няма да го направиш.

След кратко мълчание той отвърна тихо:



— Добре. И без това от вдругиден нататък няма да съм в състояние да предизвикам, когото и да било, нали?

Тя не отговори на въпроса, а рече:

— И още нещо.

— Какво?

— Не казвай на никого за това.

— Защо трябва да го закрилям?

— Не закриляш него, а мен. За Бога, не го казвай никому. Моля те.

— Добре.

— Обещаваш ли?

— Вече ме помоли да не го казвам, Лили. Значи няма. А сега заспивай.

Тя се настани по-удобно и придърпа одеялата до брадичката си. Очите ѝ обаче отказваха да се затворят. Загледа как огънят овъглява една цепеница тя накрая се разпада в жарта. Парчетата поеха топлината, започнаха да се нажежават и да светят, после изведнъж лумнаха в пламъци.

Тя се бърна с лице към Тиърни.

Очите му бяха отворени и я наблюдаваха.

— Не искам да заспивам — едва доловимо прошепнаха устните ѝ.

\* \* \*

Скот натисна звънеца по навик, забравяйки, че няма ток. Почука силно няколко пъти и чу приближаващи се стъпки. Вратата се отвори.

— Здравейте, госпожице Рит.

— Скот! — възкликна Мерилий, явно изненадана да го види. — Да не съм забравила, че имаме урок?

— Дойдох да се видя с господин Рит.

Тя погледна през рамо към кухнята, където Уилям седеше край осветената от свещ маса.

— Току-що свършихме вечерята.

— Мога да дойда по-късно.

— Не, не, заповядай. — Тя отстъпи настрани и го покани с ръка да влезе. Той изтупа снега от обувките си, преди да продължи напред по покритото с плочки антре. Докато затваряше вратата, Мерилий погледна към улицата. Не видя кола и попита:

— Пеша ли си дошъл?

— Да, госпожице.

— Кой е, Мерилий? — подвижна Уилям от кухнята.

— Скот Хамър.

Уилям се появи в антрето, салфетката, все още втъкната в яката му, висеше като лигавниче върху тесния му гръден кош.

— Велики Боже, Скот, какво те води насам точно в такава вечер? Да не би майка ти да е получила нова мигрена?

— Не. — Скот стрелна поглед към Мерилий, после отвърна. — Искам да говоря с вас насаме.

Уилям го изгледа за миг, очевидно озадачен не по-малко от сестра си от неочакваното му посещение.

— Разбира се. — Той покани с ръка Скот да влезе във всекидневната, където в спретната тухлена камина гореше огън.

— Ще ни извиниш ли, Мерилий.

— Да взема ли палтото ти, Скот? — попита тя.

— Не, добре ми е така.

— Искаш ли да пийнеш нещо?

— Не, благодаря ви, госпожице Рит. Няма да се заседявам.

По всичко личеше, че любопитството я убиваше, но тя се усмихна вежливо и рече:

— Е, повикай ме, ако промениш решението си.

Уилям я изчака да затвори вратата на кухнята и посочи едно кресло.

— Седни.

— Ще остана прав.

Уилям го измери с поглед, като междуременно свали салфетката от яката на ризата си, сгъна я и я остави върху страничната масичка.

— Нещо не си в настроение.

— Повече няма да взимам стероиди.

Уилям се слиса:

— Сериозно? Да не би да са се появили някакви странични ефекти?

Отначало Скот беше започнал да приема стероиди орално. Уес обаче не беше удовлетворен от резултатите — нямаше търпение да подобри състоянието му по-бързо, затова добави и инжекции. Макар инжекциите да заобикаляха метаболичния процес и да облекчаваха някои странични ефекти, все пак оставаха място за известни безпокойства. Всеки път, когато човек поемеше тези стимуланти, освен че увреждаше тялото си, променяше и поведението си. Скот беше чел за особени опасности от комбиниране или „натрупване“ на стероидни инжекции плюс хапчета.

— Увеличават сексуалното желание, но потискат ерекцията, а, Скот?

Лукавото изражение на Уилям беше не само вбесяващо, но и отвратително. Какво знаеше този гадняр за ерекцията? Уилям му намигна и се разсмя противно.

— Съдейки по интереса на жените към теб, не вярвам да имаш нарушена сексуална функция. Или те тревожат няколкото пъпки по лицето ти?

Скот отвърна на предизвикателството.

— Вече няма да ги използвам. Нито инжекциите, нито хапчетата. Баща ми ви плаща сума пари за тях. Плаща дори повече, за да си държите устата затворена. Но това беше дотук.

Уилям невъзмутимо приседна върху тапицираната странична облегалка на едно от креслата.

— Говори ли с Уес за това?

— Не е нужно. Аз съм зрял човек.

— Едно е да си зрял човек, друго — да очакваш осемнайсетгодишния си рожден ден.

Тонът му беше толкова снизходителен, че на Скот му се прииска да му забие един.

— Извини ме, че изтъквам очевидното, Скот, но Уес ще се противопостави на това твоё решение.

— Ако насили нещата, аз ще се раздрънкам.

— Пред кого?

— Първо пред училищния съвет. После — пред вестниците. Повярвайте ми, ще се постарая всеки да ме чуе.

— Това ще сложи край на треньорската му кариера.

— Това е целта.

— Смяташ да съсипеш баща си?

— Той сам се съсипва.

Уилям издаде устни напред, сякаш размишляваше над чутото.

— Разбирам какво имаш предвид. — Сви рамене. — Но съм объркан. Това като че ли е проблем между теб и Уес. Защо дойде тук?

— Една от златните ви мини ще бъде затворена. Ще загубите пари. Тук съм, за да ви кажа да не се месите.

— О, вече ми е ясно — отвърна през смях той. — Дошъл си да ме заплашваш.

— Наречете го както искате.

— Скот — заговори Уилям с покровителствен тон. — На Уес не съм му нужен аз, за да се снабдява със стероиди. Те са леснодостъпни. Ако аз не му ги осигуря, ще си ги набави от другаде. Божичко, та той може да ги купи и по интернет.

— Само че с риска да бъде разкрит. Тогава всичко ще бъде записано. Вие го улеснявате. Тук съм, за да ви кажа да престанете.

— Предполагам, че ще последва и „иначе“.

— Иначе ще разкажа на щатския съвет, че продавате фармацевтични продукти без рецепти.

— И можеш ли да го докажеш?

— Като опразня домашната аптечка на майка ми. — Думите му улучиха право в целта. За първи път Скот забеляза сянка на лошо предчувствие да преминава през очите на мъжа. Възползва се от предимството. — Ако вие и татко смятате да се изправите срещу мен за това, ще издам и двамата ви. Той ще е принуден да преустанови треньорската си кариера, а на вас ще ви бъде отнето разрешителното за фармацевтична дейност.

— О, съмнявам се, че ще стигнеш толкова далеч. — Гласът му напомни на Скот неприятния шум на змия, промъкваща се сред висока трева. — Последниците ще са много, много тежки.

— Пет пари не давам за последниците.

— Нима? Сигурен ли си? — Уилям стана и му се усмихна тъжно. — Ами майка ти?

Тази беше единствената неприятна спънка, която го възпираше да изпълни заканата си. Как щеше да се отрази на майка му, ако бъдеше разкрит истинският образ на Уес Хамър с всичките му

хитрости и измами? Тя щеше да бъде подложена на присмеха на обществото и това щеше да я съсипе.

Скот обаче прецени, че спасявайки себе си от Уес, щеше да спаси и нея. Безспорно, тя знаеше за изневерите на баща му и се правеше, че не вижда, за да запази семейството, или защото не я беше грижа. Този следобед, когато научи за стероидите, тя се противопостави на Уес. Майка му имаше повече кураж, отколкото смятаха хората. Особено баща му.

— Майка ми не ви засяга.

Уилям се вгледа за момент в него, после се пресегна и хвана ръката му. Отвратен, Скот рязко се отдръпна. Уилям само се усмихна, но усмивката му съвсем не изглеждаше сърдечна. Тъкмо обратното.

— Предупреждавам те да размислиш, момче. Ако започнеш да вадиш мръсни ризи, има вероятност да създадеш неприятности и на себе си. Внимавай да не предизвикаш ефекта на лавината. Положително няма да ти е приятно тази същата лавина да започне да се търкаля към тебе, нали?

Скот се мъчеше да прикрива тревогата си. Но изглежда не успяваше, тъй като Уилям се закикоти, наведе се напред и прошепна:

— Ти също имаш една малка мръсна тайна, нали, Скоти?

— Нямам никакви тайни.

— Напротив, имаш и тя включва Милисът.

## ГЛАВА 26

— Не знам за какво говорите.

Скот се обърна да си върви, но Уилям го хвана за ръката и го завъртя към себе си. Обикновено аптекарят не би му се опълчил. Младежът би го пречупил върху коляното си като съчка борина, но внезапният обрат на разговора така го изненада, че той не реагира.

— Тогава, разреши ми да бъда съвсем ясен, Скот. Говоря за любовната афера на Милисънт с Уес, макар че „любовна афера“ внася в сексуалните им оргии романтично значение, което е подвеждащо.

В главата на Скот нахлу кръв.

— Вие не знаете...

— Знам, Скот, знам. Видиш ли, баща ти има два натрапчиви импулса. Единият е да чука всяка жена, която му падне. Другият е да се хвали с това. Изненадващо е, нали, и по-скоро неразумно, че той не съзнава, че тези два импулса са несъвместими. Това е една обаятелна психологическа наклонност, която трябва да бъде изследвана... Но аз се отплеснах. За какво говорех? А, да. Ако между него и Милисънт е имало романтична любов, тя щеше да бъде гръцка трагедия. Или най-малкото семейна бъркотия. По думите на Уес тяхното привличане било на чисто физическа основа. Веднъж ѝ подметнал, че тя непрекъснато била „разгонена“. — Уилям се усмихна похотливо. — Представяш ли си! И всичко това става по времето, когато тя ти е гадже.

Сърцето на Скот биеше до пръсване. Той отделяше слюнка с такава скорост, че не можеше да я преглъща навреме. Гореща вълна го заля и той плувна в пот.

— Затова, момчето ми, съветвам те да не идваш пак в къщата ми, за да ме заплашваш с разгласяване на тайни. Ти си в много по-голяма опасност от мен. — Накланяйки глава на една страна, той додаде: — Знаеш ли, твърде много приличаш на Уес, към когото май изпитваш ненавист. Едва сега осъзнах колко си приличате двамата... И ти като него си въобразяваш, че хубавото ти лице и силното ти тяло ти дават правото да тиранизираш хората. Вземи се в ръце, синко. Има различни

видове власт и един от най-ефективните е да знаеш неща за хора, които те предпочитат да не се разгласяват. Ето например аз не мисля, че на теб или на Уес ще е приятно да разкажа на ония агенти от ФБР, които случайно бяха у вас днес, че баща ти е чукал приятелката ти по времето, когато и ти... Може да заключат, че такава противна ситуация е породила зла воля у засегнатите страни. Може да си помислят още — не дай боже, — че такава сериозно съперничество между баща и син е могло да доведе до всякакви тежки телесни повреди, включително — но не само толкова, — ликвидиране на проблема, който в случая се оказва Милисът.

— О, Боже! — изстена Скот. Блъсна вратата и излетя навън, оставяйки я да зее след него. Леденият въздух беше освежаващ, но не достатъчно студен, за да предотврати пристъпа му на гадене. Едва стигна до оградата от жив плет, разделяща имота на Рит с този на съседите, и повърна.

Спазмите бяха силни и го принудиха да се свлече на четири крака в снега и да овеси глава между раменете. Дори след като изпразни стомаха си, продължи да му се повдига мъчително.

Най-накрая спазмите стихнаха. Той загреба шепа сняг, напълни устата си и след като изчака да се стопи снегът, го изплю. После разтърка със сняг пламналото си лице и усети как се вледенява. Затрепери неконтролируемо и стисна зъби, за да не затракат.

— Скот?

Вдигна глава и погледна по посока на гласа. На задната веранда стоеше Мерилий Рит, готова да слезе по покритите със сняг стълби.

— Прибирайте се.

— Но на теб ти е зле...

Краката му бяха като гумени, когато се помъчи да се изправи. Тя вече слизаше по стълбите.

— Прибирайте се. — Гласът му прозвуча дрезгав и пропит с уплаха. Обръщайки й гръб, той мина през гъстия жив плет и прекоси диагонално предния двор на съседите, газейки снега и откликвайки сляпо на инстинкта, който го ръководеше — инстинкта за бягство.

\* \* \*

— Ей!

Дъч, който дремеше на стола, се стресна, свали краката си от писалището и рязко се изправи.

— Какво има?

Уес му направи знак да седне отново.

— Нищо. Поне аз не знам. — Той извади шише с уиски от джоба на самото си и го остави върху писалището, после свали връхната си дреха и я закачи на стенната закачалка до вратата. Задуха в шепите си, докато се настаняваше от другата страна на писалището, срещу Дъч.

— Снегът спря — съобщи той. — Но температурата е все още няколко градуса под нулата. Казаха, че ще стане още по-студено, когато небето се изясни. Довечера ще бъде рекорден студ.

— Искаш ли кафе? — попита го Дъч.

— Не, благодаря. Много пих днес. Няма да мога да заспя до юни месец. Донесох си освежителна напитка — той кимна към шишето с „Джак Даниълс“. — Подай ми чашата си.

Дъч плъзна празната чаша по бюрото. Уес отвинти капачката, наля уиски и на свой ред побутна чашата към Дъч, след което надигна шишето. След като и двамата отпиха по няколко глътки, Уес огледа Дъч критично:

— Изглеждаш много скапан.

И сам добре го знаеше. Сякаш глутница диви кучета бяха ръфали грубото му, подпухнало лице.

— Оня мехлем, дето Рит изпрати по теб, изобщо не помага.

— Но раните ще се инфектират, ако не ги мажеш. Искаш ли да те откарам в болницата?

— Не.

— А у Рит?

— О, не.

— Той каза, че имал нещо по-силно, ако имаш нужда.

Дъч поклати глава.

— Ял ли си нещо?

— Някакъв сандвич.

— Дора може да направи...

— Не съм гладен.

Дъч предположи, че Уес рано или късно ще каже причината за идването му тук. Междувременно му се искаше да си тръгне и да го



остави сам. Не обичаше да се отнасят майчински към него. И не му се говореха празни приказки. Искаше да се отдаде изцяло на мъката си. Ако това звучеше параноично и самоизтезаващо — много лошо. Но точно така се чувстваше.

И защо не? Каквото и да направеше, не беше правилно. В действителност всяко действие, което предприемеше, завършваше с провал. Проваленият му опит да качи камиона на Кал Хокинс на планината вероятно щеше да приключи с няколко съдебни дела. Хокинс може би щеше да предяви няколко обвинения срещу него.

Не стигаше целият този провал, ами и авторитетът му непрекъснато биваше оспорван. Той не зачете предупреждението на Бегли и отиде до къмпинга „Уислър Фолс“, но беше спрял, преди да стигне до бунгало номер осем, за да види сам доказателствата срещу Тиърни, които федералните агенти пазеха.

Той беше първият, правозащитник номер едно в този район, но Бегли го изхвърли от уютната канцелария на Гус Елмър и го обвини, че застрашава текущо федерално разследване, като му говореше така, сякаш беше нищожество. Дори хората му започнаха да стават раздражителни и устати всеки път, когато им спуснеше заповед.

— Дъч?

Той излезе от дразнещия унес и, съсредоточавайки поглед в Уес, го попита сприхаво:

— Какво правиш тук? Защо не си си вкъщи да се гушкаш с жена си?

Уес изсумтя и отпи отново от шишето.

— По-скоро бих се гушнал с оня стълб ей там. Той ще е много по-топъл и ласкав от жена ми.

— Защо, какво има?

С пренебрежителен жест Уес отвърна:

— Предменструален синдром, главоболие, знае ли човек? И на кого му пука? Под пликчетата й винаги има по нещо.

— А Скот? Каза ли нещо за срещата с Бегли и Уайз днес следобед?

— Защо?

— Не, нищо, просто исках да знам как се е чувствал Скот след това. — Дъч отпи глътка уиски, без да отмества поглед от Уес над ръба на чашата — Защото ми се стори малко несигурен в отговорите на

някои от въпросите им. Да не би да лъжеше? — Той взе един кламер, възстанови формата му и го подаде на Уес. — Или просто изопачи истината.

— Ами постави се на негово място. Беше заобиколен от петима възрастни, при това ченгета, които му задават въпроси за него и приятелката му. На неговите години ти щеше ли да си откровен с тях за сексуалния си живот?

— Нямах да съм откровен и на тези години.

Уес се изкикоти.

— Е, видя ли! — Той събра ръце зад тила си, подпря глезен върху коляното на другия крак и се облегна назад, създавайки впечатлението, че за нищо не го е грижа на този свят.

Дъч обаче смяташе точно обратното. Уес не беше дошъл тук, за да запълва времето си. Нито пък го интересуваха сепсисите по лицето му или кога най-късно е ял топла храна. Донасянето на уиски беше любезен, приятелски жест, но Уес не беше от грижовните приятели. Той имаше вътрешен мотив, за да дойде тук.

Стомахът на Дъч се сви, когато предположи каква може да е целта на посещението му. Вероятно уискито беше за облекчаване на болката. Ако беше така, тогава колкото по-скоро я преживееше, толкова по-добре.

— Да не си дошъл да ме уволниш, Уес?

Смехът на Уес прозвуча искрено.

— Какво?

— Не си ли самоназначена комисия, представляваща градския съвет?

— Боже Господи, Дъч. Ти си един параноичен кучи син, знаеш ли това? Откъде ти хрумна такава безумна мисъл?

— От това, което ми каза снощи. Не помниш ли? Напомни ми, че си си сложил таралеж в гащите, като си ме назначил на тая работа. Че провалът ми щял да ти се отрази зле.

— О, Боже! Ние бяхме уморени, раздразнителни. Нервите ни бяха опънати. Ти се беше побъркал от мисълта, че Лили е във вилата с онзи мъж. Като твой приятел се опитах да погледна на нещата от друг ъгъл. Да те вкарам отново в релсите. Но знаеш ли — побърза да заключи той, като видя, че Дъч се кани да го прекъсне, — в днешния ден се доближих повече до твоя начин на мислене.

Дъч го изгледа предпазливо.

— Какво искаш да кажеш?

Уес хвърли поглед през рамо към затворената врата. Измести се напред на стола и понижи глас.

— Ти мислиш като мен... е, и федералните мислят, че въпросният Тиърни е нашият престъпник, нали? Той е отвлякъл петте жени и един Бог знае какво им е сторил. Ами онази шибана синя панделка?

Дъч кимна рязко — не искаше да показва нищо повече, докато не разбере накъде бие Уес.

— И жена ти — това „бившата“ в случая е маловажна подробност, — жената, която обичаш, е там с него като в капан. Възхищавам се на самообладанието ти, друже. Наистина. На твое място бих убил всекиго, който се опита да ме държи далеч от онзи връх.

— За малко не го направих.

— Хокинс не се брои.

Дъч пак отпи от уискито.

Всяка глътка се стичаше надолу по-гладко и беше по-вкусна.

— Накъде биеш, Уес?

— Да идем да сгацим Тиърни. Ти и аз.

— Бегли чака хеликоптер...

— Забрави за това — прекъсна го нетърпеливо Уес. — Ако се доберат до него преди нас, ние никога няма да го видим. Ще го закарат в Шарлот и ще го опандизят. Дори онзи да ги подведе под отговорност, адвокатът му ще почне да бави нещата и в продължение на пет години, считано от днес, ние ще продължаваме да се опитваме да изправим тоя психар пред съда и да получим справедливост заради всички тези жени и техните семейства.

В думите на Уес имаше логика. Дъч знаеше от времето, прекарано в полицейското управление в Атланта, колко бавно се печелеше справедливост, ако изобщо станеше.

— Така и не разбрах как тъй се намесиха федералните — отбеляза Уес.

— Отвлечането е федерално престъпление.

— Да, да, но от техническа гледна точка.

— Но адски важна.

Уес се измести още напред и седна на самия ръб на стола. Подпря лакти върху писалището и се наведе над него.

— Клири е под твоя юрисдикция, Дъч. Това е твоят град, твоите хора и победата трябва да бъде твоя. Не на Бегли или на оня очилат подлизурко... Довличаш Тиърни на Мейн Стрийт, изкарваш го пред семейство Гън и близките на другите жертви, изправяш го пред съда на тази област и ставаш местният герой. Ти ще бъдеш полицаят, разрешил най-тежкото престъпление в историята на града. — Той се облегна назад и се усмихна самодоволно. — А пък аз ще съм този, който е имал прозорливостта да те назначи на тази работа.

Стимулиращата реч произведе ефект. Уес нарисува вълнуваща картина, чийто център беше Дъч. Той силно желаше това да се сбъдне. Но толкова пъти биваше смазан от разочарование, че не смееше да повярва на оптимизма, който го изпълни за миг. Страхуваше се дори да се надява, че този път, когато залозите бяха прекалено големи, той можеше най-накрая да извади късмет.

— Само едно побъркано ченге би арестувало някого без доказателства — каза той. — А за Тиърни нямам никакво. Всичко се свежда само до предположения и слухове.

— Федералните...

— Те не споделят нищо. Бегли ме заплаши, че ще ме прати в собствения ми затвор, ако вляза в бунгалото на Тиърни в къмпинга на старчето Елмър.

— Не може да постъпи така.

— Няма значение дали може, или не. В момента аз не знам с какво разполагат те по отношение на Тиърни, така че как да го арестувам и да му предявя дори най-нищожно обвинение?

— Мислиш ли, че Бегли щеше да охранява стаите му толкова силно, ако нямаше нещо уличаващо в тях? Доведи тук оня тип, пък после му мисли за доказателства.

— Нашите конституционни права забраняват такова нещо, Уес.

— Знам, но няма ли термин за задържане на някого по... — той размаха ръка, сякаш търсеше точната дума.

— Вероятна причина.

— Точно така! Да речем, че алармената система срещу кражба в банката е била изключена и виждаш как човек с маска излиза от

банката. Торбата с пари не се вижда, но ти въпреки това тръгваш след него. Не чакаш да събереш доказателства.

Дъч стана от стола си и бавно направи един кръг около бюрото. Уискито беше притъпило туптящата болка в лицето му, но още една таблетка ибупрофен нямаше да навреди.

— Съгласен съм с теб, Уес, но това е невъзможно. Бегли е поръчал хеликоптер за утре сутринта. Ако времето се изясни, ако вятърът утихне, ако пилотът стигне чак до Клири, той ще успее да стигне и до върха. А на нас ще са ни нужни дни, докато организираме съоръжения и работна ръка за разчистването на оная бъркотия на пътя.

— Бъркотията е на главния път. — Уес се хилеше така, сякаш току-що е извадил скрит коз. — Ами другият път?

На Дъч му бяха нужни секунди, за да схване мисълта му. След което се разсмя.

— Пътят по западния склон на планината ли? Та той е малко по-широк от кравешка пътека.

— Кравешка пътека, покрита с половин метър сняг, която го прави равен и по-лесен за използване.

— Ако си пингвин.

— Или снегомобил.

Това породя следващия аргумент на Дъч.

— Може ли снегомобил да изкачи толкова стръмен наклон?

— Заслужава си да се опита. Освен това наклоните по този път са по-леки поради многото остри завои.

Така беше.

— Добре, но кой има снегомобил?

— Кал Хокинс.

Дъч се разсмя толкова силно, че лицето го заболя още повече.

— О, страхотно. Да си имам късмета! Той е последният човек на света, който ще ми предложи да използвам снегомобила му.

— Той няма думата по въпроса. Неговият старец купи четири такива преди няколко години, за да ги дава под наем на зимни курортисти. Банката стана отново техен собственик, след като Кал ѝ ги даде като гаранция за заем, който така и не можа да върне.

— Отново страхотно.

Уес продължаваше да се хили.

— Още не съм стигнал до най-добрата част. Банката ги държи на склад. Познай къде... В автобусния гараж на училището.

Дъч започна да схваща.

— За който ти имаш ключ.

— То-о-о-чно така-а-а-а — проточи думите Уес, вдигна шишето си като за тост и отпи. — Да не говорим, че имам ключ и от офиса, където се държат ключовете на всички превозни средства на независимите училища в община Клири.

— Защо Кал не ни предложи да тръгнем със снегомобил?

— Защото мозъкът му е колкото на врабче. Освен това никой не ги е виждал повече от година. Вероятно той е забравил напълно за тях. Банката също.

— Тогава да не напомняме на никого — предложи Дъч, обхванат от засилваща се възбуда. — Ще си мълчим. Ако Бегли надуши за намеренията ни, ще ни попречи да тръгнем.

Уес кимна.

— Довечера събери всичко, което сметнеш за необходимо. Имаш ли скиорски екип? — Дъч потвърди с глава. — Добре. Ще се срещнем малко преди зори в гаража, готови за тръгване. Ще потеглим към планината още на разсъмване, преди Бегли да има възможност да изпрати хеликоптера.

— Ще трябва да минем през града, за да стигнем откъм западния склон. Ако някой ни види или чуе? Тия машини са шумни. Как ще се оправдаем, че сме ги изкарали от гаража без разрешението на банката?

— За бога, Дъч, та ти си шеф на полицията — каза Уес с раздразнение. — Ако някой те попита, казваш, че си ги задигнал, за да провериш какво е нужно за разчистването на пътя, в какво състояние са падналите електрически проводници или да спасиш котка. Господи, отде да знам! Ще измислиш нещо.

Дъч прехапа долната си устна, опитвайки се да огледа плана от различни ъгли. Не откри пукнатина. Присвояването и използването на чужда собственост си беше чиста кражба, но Уес имаше право. Кой би тръгнал да укорява шефа на полицията, че прави нещо, което е необходимо за задържането на заподозрян?

И правенето на нещо, дори нещо съмнително, за което по-късно би могъл да бъде порицан, беше по-добре от това да седи тук и да се оставя на ФБР да го унижава.

За първи път от два дни насам той почувства, че владее положението и, Господи, колко приятно беше това чувство.

Той вдигна чашата си.

— Ще се видим в четири и половина.

## ГЛАВА 27

— Разговорът явно те е разстроил много — каза Мерилий на брат си.

— Колко пъти трябва да ти повтарям...

— Докато ти повярвам, Уилям.

Тя беше направила кафе в старомоден перколатор на газовия котлон. Пиеха го във всекидневната, седнали до камината, където беше по-топло и по-светло. От половин час тя се опитваше да изтръгне информация за безпрецедентния му и тайнствен разговор със Скот Хамър. Все още нямаше точен отговор.

— Скот повърна, преди да излезе от двора. За какво толкова ужасно разговаряхте?

— Ако беше твоя работа, Скот нямаше да те помоли да ни оставиш насаме. Разбери намека, Мерилий, и престани да разпитваш. Ставаш досадна.

— А ти си лъжец.

— Нищо не съм излъгал — отвърна той спокойно.

— Защо Скот ще иска да говори насаме с теб?

— Имаш предвид мен от всички хора ли?

— Не ми приписвай думи, Уилям. Не исках да кажа...

— Напротив, искаше. — Изглежда я с присвити очи. — Знаеш ли защо го правиш? От ревност.

— От ревност ли?

— Съсипва те това, че аз съм по-важен за един от твоите ученици, отколкото си ти.

— Пълни глупости!

Той я изглежда за миг — но самодоволната му усмивка говореше, че мисли другояче.

— Е, добре, причината за интереса ти наистина не е от значение, защото, както казах — за кой ли път, — темата на разговора ни беше лична и не ти влиза в работата.



— Когато мой ученик повръща в двора ми, е моя работа. — Тя замълча за миг, после зададе въпроса, който я ужасяваше.

— За Милисът ли се отнасяше?

Изречението му се промени. Погледна я с друг вид любопитство. И заговори бавно:

— Странно, че я споменаваш.

— Не е толкова странно, тъй като по-рано днес ти спомена причината за скъсването им.

— Но Скот не я знае.

— За Милисът ли говорихте?

Той се поколеба, преди да отвърне:

— Да, споменахме я.

— В какъв контекст?

— В контекста на взаимоотношенията на Скот с Уес.

— С Уесли? Той какво...

— Кажа ли повече от това, Мерилий, ще злоупотребя с доверието. — Той остави чашата си с кафе върху страничната масичка и заяви, че отива да си ляга. — Утре ще изляза рано, за да отворя магазина. Не е нужно да ставаш да ме изпращаш.

— Не съм имала такова намерение. — Беше заяждане на дребно, недостойно за нея. Уилям дори не го чу, тъй като беше излязъл от стаята.

Поради прекъсване на електрозахранването утре училищни занятия нямаше да има. Би трябвало да очаква с нетърпение още един свободен ден. Вместо това обаче я обзе силна тревога.

Уес, Скот и Уилям. Това трио я притесни. Освен, че живееха в един град, те нямаха нищо общо помежду си, като се изключеха безполезните разговори за нещо, което Уилям отказваше да обсъжда, при положение че обичаше да разпространява клюки. Тази негова съдържаност не само я подразни, но и обезпокои, тъй като в разговора се намесваше името на Милисът Гън.

От притеснение Мерилий с часове остана будна, дори и след като си легна. Не разбра, че се е унесла в неспокоен сън, докато любовникът ѝ не я събуди. Беше легнал до нея и я милваше през нощницата.

— О, радвам се, че си тук — рече тя, докосвайки го леко по лицето.

Само след секунди остана без нощница и се притисна в него — пенисът му беше твърд и настоятелен. Тя праметна крак върху него, взе члена му в ръка и го насочи към себе си. Тази нощ обаче той не пожела фантазии или любовна игра. Избута я обратно по гръб. Тласъците му бяха груби и бързи, почти гневни.

Отпусна се върху нея, тежък от изтощение, и облегна глава върху гърдите ѝ. Тя го загали по врата, за да освободи напрежението, събрало се там.

— Имал си тежък ден.

Той кимна.

— Сподели го с мен.

— Искам само спокойствие. Искам теб.

— Мен ме имаш — прошепна тя и нежно обгърна с ръце главата му.

\* \* \*

— Можеш ли да повярваш?

— Ш-ш-шт, Дъч. Ще събудиш квартала.

— Е, и какво от това? Пет пари не давам кой ще ме чуе сега. Направо се провалихме. — Той удари юмрук в другата, облечена в ръкавица длан. — Не мога да се предам.

Уес споделяше раздразнението на Дъч, но единият от тях трябваше да овладее положението и това нямаше да е Дъч. Човекът се бе вкопчил в причината си със зъби и нокти. Най-последната пречка направо можеше да го накара да я загуби напълно.

Уес нямаше да позволи това да се случи. Дъч му беше необходим. И особено му бе необходима властта на полицейската му значка. Беше наложително да изкачат тази проклета планина и да арестуват Тиърни. Дори още по-добре — да го убият. По чисто лични причини Уес се беше посветил на тази цел толкова силно, колкото и приятелят му Дъч.

Сега двамата бяха изправени пред неуспех, но то не биваше да бъде толкова катастрофално, колкото го изкарваше Дъч.

Според уговорката те се срещнаха пред училищния автобусен гараж в четири и половина часа — и двамата с помътнели от

недоспиване очи, бодърстващи от кофеин и премръзнали от студ, въпреки че бяха облечени като ескимоси.

Снегомобилите бяха там, където Уес ги беше видял последния път — в най-отдалечения ъгъл на гаража, покрити с тъмнозелен насмолен брезент. Дотук добре.

Затруднението се яви в мига, когато започнаха да търсят ключовете за тях. Преобърнаха гаража с главата надолу, но не можаха да ги намерят. Ключовете за всички превозни средства, принадлежащи на община Клири, бяха обозначени със съответния регистрационен номер. За снегомобилите ключове нямаше.

Най-накрая Уес се отказа да търси повече.

— Ако са тук, значи са добре скрити и само си губим времето да ги търсим. Нямаме друг избор, освен да отидем да питаме Морис.

Карл Морис беше президент на единствената банка в Клири.

— В този час?

Уес отговори:

— Разполагаш с времето оттук до дома му да измислиш правдоподобна история, шефе. Съчини обяснение за нещо спешно, което не може да чака до настъпването на деня.

Наложи се да почукат на вратата няколко пъти, преди да им отвори госпожа Морис, загърната от брадичката до глезените с нещо, наподобяващо чул — по-грозна рокля Уес не беше виждал. Лицето ѝ подхождаше напълно на нея, дори изглеждаше още по-противно, тъй като излъчваше негостоприемност.

Дъч се извини, че нарушават спокойствието им и ѝ каза, че трябва незабавно да говорят с господин Морис. По спешност. Тя затвори вратата и отиде да повика съпруга си, като остави Дъч и Уес да чакат на верандата отвън.

Най-сетне Морис отвори вратата — не изглеждаше по-сърдечен от жена си. Дъч му разказа как едно семейство било затънало с колата си в снега и затова имал отчаяна нужда да използва снегомобилите на Кал Хокинс, вече притежание на банката.

— С удоволствие щях да ви ги предоставя, началник Бъртън, стига все още да бяха притежание на банката. Ние ги продадохме... хм... чакайте да помисля. Преди Коледа, доколкото си спомням. Пуснахме съобщение за търг. Явно сте го пропуснали.

— Явно. Кой ги е купил?

— Уилям Рит. Получи разрешение да ги задържи в училищния гараж, докато намери място да ги премести, но взе ключовете им заедно със сметката за продажбата.

Сега, докато газеха снега към бронкото, Дъч щеше да се пръсне от яд.

Търпението на Уес към хроничния му песимизъм се изчерпваше.

— Каква полза да крещиш, Дъч? Това не е краят. Отиваме у Рит.

— Добре. Най-известният път за информация в Клири.

Качиха се в колата и Дъч форсира двигателя.

— Имаме ли друг избор? Освен да оставим отговорния специален агент Бегли да си присвои твоя заподозрян?

Ругаейки, Дъч превключи на задна и потегли по алеята на банкера.

Само след пет минути бяха пред дрогерията. Вътре нямаше никаква светлина, естествено, но колата на Уилям беше паркирана до колата на Мерилий, която стоеше там от снощи.

— Казах ти, че ще е тук — отбеляза Уес. Камбанката над вратата издрънча весело. Уилям беше зад щанда за закуски и кипваше вода в тенджерата върху газовата печка. Единствената светлина идваше от синия пламък под тенджерата и една оброчна свещ върху плота. От нея ухаеше на ябълки. Той ги поздрави бодро.

— Вие сте единствените хора навън, които видях. Ще пийнете ли кафе? Само това мога да ви предложа.

Уес се настани върху едно от хромовите високи столчета и свали ръкавиците си.

— Стига да е горещо, с удоволствие.

— Аз също. — Дъч седна до Уес.

— Лицето ти не изглежда добре, Дъч.

— Да, май ще ми трябва по-силен антибиотичен крем.

— Попаднал си точно където трябва. Ще ти го приготвя веднага след като стане кафето. — Необичайното им облекло не му убягна от поглед. Докато разбъркваше нес кафето в чашите им, попита:

— На ски ли отивате?

Уес стрелна с поглед Дъч, с което му подаде топката. Преди да дойдат тук, той беше дал наставления на Дъч как да подходи по най-добрия начин към Уилям Рит.

— Не съм дошъл да пия кафе, нито пък за лекарство.

— Така ли?

— Може да ти се стори странна молба, Уилям — продължи той със същия сериозен глас. — Но ми е нужно да знам, че мога да ти имам доверие. Става дума за нещо сериозно.

Великолепно, помисли си Уес.

— Знаеш, че никога не съм предавал доверието ти — каза Уилям.

— Нужни са ни снегомобили.

— Мислех си, че никога няма да ги поискаш.

Ако им беше казал, че навремето е бил дубльор на Тарзан по време на снимки, нямаше да са толкова слисани. Пръв Дъч се окопоти.

— Моля?

Уилям се усмихна.

— Докато идвах насам с колата тази сутрин и си мислех в какво лошо състояние са все още пътищата и колко ли време ще е нужно, преди да бъдат почистени, ми мина през ума, че мога да предоставя снегомобили и на специален агент Бегли...

— Само не и на Бегли.

Уес трябваше да обуздае импулса си да сложи ръка върху ръката на Дъч, за да го укроти. Дъч беше възразил прекалено остро. Уилям наостри уши. Те бяха изпаднали в голяма нужда, а Дъч нямаше рефлексии за това Уес се обади:

— Никой не бива да узнава за тях, но Бегли е разпоредил да изпратят хеликоптер тук по-късно днес.

— Защо никой не бива да узнава?

— Как защото, ами случаят на Бегли вчера изгърмя след съобщението по радиото. Да не ти разправам как се вбеси той. Само си представи какво ще стане, ако се разчуе и за хеликоптера. Машина, оборудвана с всичките му там високотехнологични джунджурии, мъже с черни костюми и маски на лицата, автоматични оръжия, въжета и какво ли не още. Бегли ще се справи с всеки, който застраши тях или спасителната му операция.

— Разбирам за какво говорите.

— Тази сутрин Бегли и Уайз ще бъдат заети с организирането на мисията — каза Дъч, схващайки тактиката за манипулацията. — Ние с Уес сме нещо като авангарден отряд. Стига, разбира се, да можем да използваме снегомобилите ти.

— Естествено. Съжалявам, че не се сетих за тях вчера. Можеше да си спестиш онази злополука с Хокинс.

— Вчера нямаше да е безопасно да ги караме. Валеше прекалено силно, а пътят там е коварен дори в ясно време.

— Радвам се, че мога да ви услужа сега.

Уес отпусна рамене.

— Готов ли си да вървим?

Уилям кимна.

— Преди да ги купя доведох механик да ги провери. Състоянието им е като за изложба. Ключовете са вкъщи. Ще ги вземем на път за гаража. Докато се преобличам, ще кажа на Мерилий да ни направи кафе за из път.

— Ти няма да идваш.

Уес срита Дъч по крака под плота, за да го накара да млъкне. А към Уилям изпрати най-широката си усмивка.

— Ние не бихме имали дори дързостта да искаме това от теб. Ще бъде лют студ. Освен това... — той отмести поглед към Дъч и му намигна съчувствено, а на Уилям каза почти шепнешком: — Не сме сигурни какво ще заварим там горе.

— Да, така е. — Уилям отправи усмивка на Дъч, която дори слепец не би могъл да сбърка с искрена. — Сигурен съм, че тя е добре.

— Да, благодаря. Но Уес е прав. Не знаем какво ще заварим, докато не отидем там. Трябва да приемем, че въпросният тип Тиърни е въоръжен и опасен. Не мога да те карам да рискуваш заедно с нас.

— Ти не си ме карал, аз сам пожелах.

— Разбирам, но...

— Аз познавам пътя, Дъч. И то по-добре от теб. По-добре от всекиго другото.

— И все пак...

— Снегомобилите са мои.

Изявлението беше заплаха. Забулена, но все така заплаха. Уес почти почувства как Дъч се наежва.

— Вярно е, но аз мога да ги конфискувам, задето заемат място в гараж, платен за данъкоплатци.

— Имам разрешение.

— Но не от мен — отвърна Уес. Спорът не вършеше работа с дребния негодник. Може би бяха нужни две силни ръце на властта. —

Ще поискам от Дъч да ги конфискува.

— Училищният съвет каза, че мога да ги държа там за неограничено време.

— Аз имам повече власт от учителския съвет. Знаеш го.

Уилям измести гневния си поглед от Уес към Дъч.

Задържа го не повече от трийсет секунди. Уес го загледа кръвнишки, както гледаше тичащия защитник, изпортил топка. Изражението на Дъч всяваше не по-малко страх. Накрая той рече:

— Не ми давате никакъв избор.

Дъч слезе от столчето.

— Ще караме след теб до вас.

Уилям изгаси пламъка под тенджерата с почти изврялата вода.

— Ще кажа на Мерилий да направи кафе. Ще е по-добро от това тук.

— Не е нужно да будиш Мерилий — каза Уес.

— Сигурен съм, че тя няма да има нищо против.

Дъч и Уес излязоха и се качиха в бронкото. Уес се изхили.

— Поздравления, шефе. Получи си снегомобила.

Те изчакаха Уилям Рит да се качи в колата си и да излезе на заден ход от паркинга. Дъч потегли след него по Мейн Стрийт. Удряйки волана с облечения си в ръкавица юмрук, той изръмжа:

— След всичките тези нескончаеми брътвежи е най-добре да върна мислите си към Тиърни.

— Такъв е планът.

— Искам да му пусна кръв, Уес.

— Чувам те. Ако е направил нещо на Лили...

— Какво да е направил? — Уес погледна Дъч неразбиращо. — Какво?

— Опасявам се, че я е убил — отвърна Дъч.

Уес размърда устни, но в първия момент звук не излезе.

— Ами да, това безпокои всички ни.

— Мислиш ли, че...

— Виж, нямам представа. Мисълта ми е, че каквото и да му сториш, ще бъде оправдано за онова, което ѝ е сторил.

Дъч стисна кормилото.

— Искам да му пусна кръв.

## ГЛАВА 28

— Не искам да спя.

Това простичко изявление на Лили сякаш срязва нишка, възпираща Тиърни, и той се размърда. Не разбра как отметна одеялото, което ги разделяше, и се намери върху нея, притискайки устни в нейните, дори преди ръката му да я обгърне и преди другата да се плъзне в косата ѝ.

Езикът му беше силен и дързък. Беше въздействаща целувка, която освободи паметта ѝ от мисълта, че някога е целувала другиго. Сексуалността ѝ я опияняваше, имаше чувството, че костите ѝ се размекват.

Той вдигна глава и я погледна в очите. Тя срещна погледа му без страх или лошо предчувствие. Продължавайки да я гледа, той провря ръка между телата им, откопча панталона ѝ и бръкна в него. Пликчетата ѝ бяха влажни от желанието ѝ към него. Той наведе глава и близна с език разтворените ѝ устни. Дъхът ѝ излизаше от тях горещ и бърз.

Той плъзна ръка под коприната и постави длан върху венериния ѝ хълм. Пръстите му се раздвижиха. И останаха там. Докато се целуваха. Нищо повече. Само езиците им се плъзгаха един върху друг, сякаш се съвкупяваха, докато сексът ѝ пулсираше вътре в топлата сигурност на ръката му.

Може би се съобрази с едва доловимото извиване на гърба ѝ, което я притисна по-плътно към дланта му. Или със стона на нарастваща възбуда, която завибрира през гърлото ѝ. Или пък собственото му желание го накара да разтвори с коляно нейните колене. Надигна се на една ръка, за да хване колана си с другата. Откопча катарамата и джинсите, а в това време тя смъкна панталоните и пликчетата си.

После, с едно-единствено движение, гъвкаво и уверено, легна върху нея и проникна в тялото ѝ. Тя издаде звук на удоволствие, който



и той повтори като ехо, после двамата притихнаха. Дъхът им се смеси и произведе облачета пара над главите им.

След малко той започна да се движи. Отначало с леко поклащане на бедрата. После тласъците му станаха по-дълбоки и по-силни. Темпото се увеличаваше постепенно, но неотстъпно, докато с едно ниско ръмжене той спря изведнъж. Тя плъзна ръце надолу под кръста му, обгърна двете половини на задните му части и го притисна по-дълбоко в себе си.

Той изстена, зарови лице във врата ѝ и се изпразни.

Когато кулминацията отмина, се отпусна. Напълно. Тя пое цялата тежест на тялото му. Но само за миг. Миг, който той си позволи, колкото да се съвземе, след което се надигна леко.

Наблюдавайки втречено изражението ѝ, той бавно изнесе ръката си назад и я плъзна по бедрото ѝ, докато напипа коляното ѝ. Прихвана го, повдигна го нагоре към рамото ѝ и го притисна към гърдите ѝ. Повтори същото с другото ѝ коляно. Полът ѝ се разтвори и разкри нежната си среда. Той плъзна ръка във влажната му вътрешност. Възглавничката на палеца му намери каквото търсеше. Допирът му беше нежен, но породеното чувство от него я разтърси цялата.

Тя почти изхлипа, когато палецът му започна да я дразни с малки, хлъзгави кръгове. Той наведе глава до гърдите ѝ, захапа нежно зърното ѝ така, че тя да чувства милувката през всички катове на дрехите си. В това време той започна постепенно да притиска все по-силно палеца си.

Удоволствието се увеличаваше все повече, докато всяко нервно окончание на тялото ѝ, от главата до петите, пламна и затрептя. Зърната на гърдите ѝ настръхнаха до болка. В гърлото ѝ застина вик, когато вратът ѝ се изви към очакващите му устни. Пенисът му, все още заровен дълбоко в нея, беше твърд и нежен.

Разтърсванията след оргазъма продължиха няколко минути. Когато накрая престанаха, Тиърни я целуна леко по устните и я сгуши под себе си.

Никой от двамата не понечи да се отдели от другия.

Не си размениха нито дума.

Дори не придърпаха одеялата, които ги бяха покривали.

\* \* \*

Лили се събуди с непокътнатия спомен от снощи. Всяка подробност се повтаряше в съзнанието ѝ, дори докато спеше. Чувстваше тялото си отпуснато и тежко, ожулено от похот, сънено от насита. Тялото на Тиърни се допираше плътно по извивките на нейното, предната част на бедрата му бяха долепени за задната част на нейните, задникът ѝ изпълваше докрай вдлъбнатината на топлия му skut.

Когато тя понечи да се размърда, той изръмжа от недоволство и леко стегна ръката си около кръста ѝ.

— До тоалетната — прошепна тя.

— Бързо се връщай.

— Пази ми мястото. — Тя се измъкна от него и го погледна през рамо. Очите му бяха затворени, но на устните му трептеше усмивка.

В камината тлееха само няколко въглена под дебел пласт пепел. Стаята беше леденостудена. Тя облече палтото си, докато вървеше на пръсти към банята. Пантите изскърцаха, когато отвори вратата, където се спря и пак погледна назад. Но Тиърни беше потънал отново в сън. Дишаше равномерно.

Надяваше се той да поспи още няколко часа, за да се възстанови от вчерашното изтощение. Тялото му имаше нужда от почивка, за да се възстанови.

В банята беше непоносимо студено и тя не се бави дълго. Тиърни продължаваше да спи. Възможно най-бързо тя сложи двете останали цепеници върху решетката и разбърка тлеещите въглени под нея, като добави и няколко трески от борината, за да разгори огъня.

Скоро щяха да са им нужни още дърва. Тя се замисли само за миг, преди да затърси разхвърляните си дрехи. Намери пликчетата и панталона си под завивките, избутани в края на леглото. Останалите лежаха на пода или захвърлени по мебелите.

Събра всичко и бързо се облече. Обувките ѝ бяха изсъхнали. Кожата се беше втвърдила, но поне не беше студена и влажна. Сложи си ръкавиците и уви шала на Тиърни около врата си.

Накрая използва инхалатора.

След като излезе на верандата, веднага забеляза, че облаците са се разнесли. Въпреки че слънцето все още беше под върха на планината, източният хоризонт светлееше в златисторозово. Небето беше осеяно със звезди, все още видими на индиговосиния фон. Прозрачни облаци се носеха над върха от вятър, който беше толкова силен, че извиваше върховете на дърветата и разклащаше клоните.

Въпреки вятъра денят обещаваеше спасение.

И все пак те трябваше да се подготвят така, сякаш помощта няма да дойде днес. Подредените на верандата дърва за огрев бяха дебели. Ако не се нацепеха, щеше да е нужно повече време да се разгорят. Тиърни беше успял да разцепи по-тънките дънери със секирата, която обаче беше безполезна за останалите.

Тя погледна към просеката в посока на бараката за инструменти. Не беше затрупана много от сняг от вчера, когато Тиърни се беше върнал оттам в късния следобед, и пътеката, направена от него, все още се виждаше.

Беше използвала инхалатора си. Нямаше да ѝ отнеме повече от няколко минути да отиде до бараката и да се върне. Макар той да твърдеше, че брадвата не е в сандъка с инструментите, тя знаеше, че е там. Просто не я бе видял.

Нямаше да сглуми дотолкова, че да се опита да сече дърва. Ще остави тази работа на него. Щеше да му стане неприятно, че е отишла да вземе брадвата, но след като беше спасил живота ѝ, най-малкото, с което можеше да му се отплати, беше да ограничи задачите му до тази. Свежият въздух ѝ подейства добре, макар че трябваше да го вдишва през шала на Тиърни. Освен това с радост прие възможността да изпъне краката си, след като по-голямата част от двата дни беше стояла свита на кълбо. Преди да се разубеди, заслиза по стълбите и продължи по тясната пътека в снега, направена от Тиърни.

Тиърни. Странно, никога не го бе наричала Бен. Дори в деня, когато бяха на реката, тя само веднъж се обърна към него по малко име и той я поправи: „Всички ме наричат Тиърни“.

Разравяйки паметта си да се сети колко пъти беше произнесла името му снощи в моментите на страст, тя загърна по-плътно палтото си и скри усмивката си под шала му. Миризмата му като че ли беше втъкана във вълнените нишки. Тя я вдъхна.

Изпълнена с щастие, каквото отдавна не беше изпитвала, тя прекоси просеката и навлезе в гората.

\* \* \*

Уилям Рит поведе Дъч и Уес към задната врата на къщата, минаха през кухнята и влязоха във всекидневната.

— Все още има въглени. Бързо ще разпаля огън. — Той клекна пред решетката и се залови за работа.

Дъч беснееше от нетърпение. Всяка минута разтакаване работеше за Бегли. На него не му трябваше огън.

И все пак се въздържаше да припира Уилям, тъй като в някакъв момент той можеше да пренебрегне заплахата му да конфискува снегомобилите и да оттегли предложението си да ги използват. Затова застана отстрани и го загледа как слага още цепеници в камината и разравя тлеещата жар.

След малко се сети, отвори ципа на един от джобовете на скиорския си костюм и извади радиостанция за двустранна връзка. Побутна Уес и му я подаде.

— В случай, че горе се наложи да се разделим. Нали помниш как се използва?

Уес кимна.

— Натискам бутона, за да говоря, освобождавам го — за да слушам.

— Точно така. Обхватът му е до дванайсет километра.

Дървата в камината се запалиха и Уилям се изправи.

— Ето, така е по-добре. Сега ще кажа на Мерилий да направи кафе.

— Наистина нямаме време — възрази Дъч. — Просто ни дай ключовете и да потегляме.

— Въпрос на няколко минути. Тя ще ви напълни термоси. — Прикани ги с ръка да се доближат до огъня. — Чувствайте се като у дома си.

— Казвам ти — обади се Уес, — няма защо да безпокоим Мерилий.

— Тя няма да има нищо против — отвърна брат ѝ и тръгна по коридора.

Дъч реши да се възползва, доколкото можеше, от топлината и се приближи до камината, като протегна ръце към пламъците. С крайчеца на окото си видя, че Уилям стигна до една врата в средата на коридора.

Дори да не беше притиснат толкова от времето, Дъч пак щеше да възрази срещу предложението му да събуди Мерилий. Тя щеше да е поредният човек, разбрал за плана им, а колкото повече хора знаеха, толкова повече се увеличаваше вероятността за провал.

Но вече беше много късно.

Уилям почука два пъти на вратата на стаята, преди да я отвори. После застана на прага с ръце, отпуснати до тялото и надникна вътре. Какво зяпаше толкова в стаята на сестра си, зачуди се Дъч. Беше странно дори за човек като Уилям Рит.

Освен ако онова, в което се беше вторачил, го приковаваше на място и не му позволяваше дори да помръдне.

Полицейския инстинкт на Дъч заработи. Той го извика, като междувременно тръгна натам. Нямаше да се изненада, ако видеше кървави пръски по стената и разчленено тяло.

— Какво става, по дяволите? — Уес също беше забелязал странното поведение на Уилям и следваше Дъч по петите.

През няколкото кратки секунди, нужни му да стигне до стаята, адреналинът на Дъч се беше покачил рязко. Той застана на прага и избута Уилям настрани.

Кървави пръски нямаше. Мерилий не беше разчленена. Тя седеше в леглото, придърпала завивките си до брадичката и го гледаше, онемяла от появата му.

До нея, също тъй шокиран, лежеше Скот Хамър.

— Мамка му! — Дъч се завъртя на пети, надявайки се да попречи на Уес да се приближи, но той беше вече на вратата.

Уес избута Дъч навътре в стаята и подпря ръце на рамката на вратата, сякаш за опора.

— Какво, по дяволите, значи това? — прогърмя гласът му.

— Уес. — Дъч се пресегна да сложи предупредително ръка върху рамото му, но Уес я отблъсна и гневно пристъпи към леглото.

Скот отметна завивките и скочи непохватно от леглото. Беше напълно гол. Но ни най-малко засрамен. Застана войнствено пред баща

си.

— Точно както изглежда... татко. — Добави обръщението по-скоро като епитет.

Уес сигурно беше бесен както заради предизвикателното поведение на сина си, така и от факта, че го сварва със смъкнати панталони. Но всъщност кръвнишкият му поглед беше отправен към Мерилий.

— Не можа да си намериш мъж, тъй ли, гадна патетична курво!

Скот се нахвърли върху Уес и заби глава в корема му, избутвайки го назад с няколко крачки. Уес се блъсна в старинното високо огледало. Дървената му рамка се разцепи и стъклото се пръсна на хиляди парченца. Това не възпря Скот. Той продължи да налага баща си с юмруци и да крещи как е възможно да обижда Мерилий.

Дъч видя, че ако не се намеси, двамата ще се нарежат на счупените стъкла. Той хвана Скот отзад през кръста и го издърпа, след което избута Скот в другия край на стаята.

— Успокой се и се облечи, Скот. Уес — посочи му той с глава вратата.

Уес хвърли още един убийствен поглед към Мерилий и излезе в коридора. Дъч го последва, затваряйки вратата след себе си.

Дъч се обърна към Уилям, за да му предложи да се върнат във всекидневната и да изчакат обяснение, но в същия момент разбра, че Уилям няма нужда от обяснение. На лицето му бе разцъфнала самодоволна усмивка. Изведнъж прозря. Настояването да дойдат и да събудят Мерилий е било заговор. Той е знаел всичко.

— Мръсен кучи сине, ти си знаел.

Уилям дори не се опита да се прикрие.

— Сестра ми е шумна любовница. Да не говорим за Скот.

Мерилий излезе от стаята, забележително спокойна, облечена в халат, косата ѝ беше прибрана назад в конска опашка.

— Скот си тръгна — съобщи тя. — Много е разстроен.

Уес се нахвърли върху нея.

— Разстроен ли? Той ли е разстроен?

— Да, и това е единствено моя грижа.

— Ти по-добре се погрижи за бъдещата си работа. Защото учителската ти кариера приключи.

— Осъзнавам това, Уес, така че престани да ми викаш. Не ме е страх от теб.

— Колко още момченца си вкарала в леглото си?

— Скот не е момченце.

— Не ми дръж този арогантен език. Би трябвало да ме молиш за прошка.

— Задето спя със Скот ли?

— Задето го чукаш.

— Колко е по-лошо от това да го натъпчеш със стероиди?

Дъч се сепна. Стрелна Уес с ужасен поглед, но Уес не го видя. Беше толкова разярен, че чак трепереше. Ръцете му се свиваха и отпускаха, сякаш готови да се впият в гърлото на Мерилий.

Оставяйки сляпа за гнева му, тя се обърна към брат си и го изгледа с презрение.

— Ето какво ти прави удоволствие. Всякакъв вид инсинуации и самодоволни подигравки. Подмятания за несъществуващо увлечение по Уес. Ето за какво било всичко.

— Надявах се да провокирам съвестта ти, да те накарам да прекратиш с това, преди да се е стигнало до днешната сцена.

— Не е вярно — озъби му се тя. — Напротив, искал си точно такава сцена, защото си нищожество, Уилям, свадливо и жестоко нищожество.

— Прости ми, че го изтъквам, Мерилий, но ти не си в положение да ми пришиваш такива епитети.

— Интересно ми е как ще се забавляваш отсега нататък. Не че ме е грижа. Още щом се уредя, ще се преместя. А ти върви по дяволите.

— След тези думи тя се обърна и се върна в стаята си, като внимателно затвори вратата след себе си.

Уес се изправи пред Уилям.

— Значи си знаел и не си ми казал?

— За да разваля изненадата ли?

Дъч протегна ръка пред Уес, който понечи да се нахвърли към мъжа. Уилям беше три пъти по-дребен от Уес и не се знае какво можеше да последва.

— Остави нещата засега, Уес. — Когато приятелят му отстъпи, Дъч се обърна към Уилям. — Дай ми ключовете за снегомобилите.

— Не виждам причина да го направя.

Дъч се приближи с още една крачка към него.

— За какво ти е причина? Ако не ми ги дадеш, ще оставя Уес да натроши всяка кост на лицето така, че през останалата част от жалкия си живот ще поемаш храна през сламка.

Уилям подсмръкна, сякаш да покаже безразличие към заплахата, но бръкна в джоба на панталона си и извади тежка връзка ключове.

Дъч ги грабна от ръката му.

— Идваш ли? — обърна се той към Уес.

Уес не отговори, но го последва и двамата напуснаха къщата през задната врата.

Не проговориха, преди да се качат в бронкото и да потеглят към гаража.

— Ако от това се разчуе и думичка, знаеш ли какво ще стане с шансовете на Скот да вземе стипендия? На тях не им трябват първокурсници, които чукаат преподавателките си.

Той блъсна няколко пъти с юмрук върху арматурното табло.

— И този кучи син Рит! Иде ми да направя на салата червата на това лицемерно, инфантилно копеле. Той го е инсценирал, за да ни направи свидетели, разбираш ли?

— Да.

— Защо?

— За да си отмъсти.

— За какво? Какво съм му направил?

Дъч го погледна намръщен.

Уес прояви достатъчно благоприличие да си придаде огорчен вид.

— Искал е да ти го върне за всички обиди през годините — истински и предполагаеми. Не знам защо обаче е искал да унижи Мерилий. — Той се замисли за момент и добави: — Та Скот е още хлапе. Той ще откликне, където и когато му се удаде случай, дори да става въпрос за учителка. Но Мерилий? Шокиран съм. Кой би си помислил, че е способна на подобно нещо?

Уес се изсмя подигравателно.

— О, те всички са способни на подобно нещо. Нима не знаеш? Всички са курви в душата си.



\* \* \*

Вероятно някоя от многото му болезки го събуди. Както и това, че му стана студено, след като Лили напусна гнезденцето им. Стиснал очи, Тиърни се сви още повече под завивките и остави мислите му да се реят. Към снощи. Към Лили. Към първото им сладко, безмълвно, гладко любене. Не можеше и да мечтае за по-съвършено.

Не бяха разменили нито дума. И не беше нужно. Допирът стана техният език, и то диалект, който и двамата владееха отлично. Воден от инстинкта си, той предяви собственост над нея, направи тялото си толкова желано. А Лили загадъчно и умело, по женски му позволи самоизмамата, че той е този, който я притежава.

След този първи път, когато накрая се търкулна на една страна, той я повлече със себе си така, че двамата застанаха лице в лице. Прииска му се да прочете мислите ѝ, да узнае дали е възстановила доверието си в него. Докато я гледаше в очите, те му се сториха доверчиви. Или пък бледата светлина в тях се е дължала на следа от нейния оргазъм?

Припомни си и как поглади няколко кичура назад от влажните ѝ бузи. Докосна долната ѝ устна с opakото на показалеца си, прокара кокалчето му по зъбите ѝ.

— Разбра, че не използвах нищо.

Тя потвърди с глава.

— Трябваше да ме накараш да се отдръпна.

Погледът ѝ се задържа в него.

— Кълна се, че щях да го направя, ако беше поискала.

— Но не го поисках.

— Да, не го поиска. — Обви с ръка кръста ѝ и я притисна към себе си, докато членът му се настани между бедрата ѝ. Целунаха се. Сексуално. Устата ѝ беше гореща и жадна, мокра и отзивчива. Само мисълта за предоставящите му се възможности караше кръвта му да тече като лава.

Той се изсмя леко и отлепи устни от нейните.

— Не мога да повярвам, че го казвам, но аз пламтя.

Тя се усмихна.

— Аз също.

Двамата започнаха да свалят дрехите си. Лили — гола. Господи!

Накрая успя да я види и не можеше да ѝ се нагледа. Беше толкова красива. Гърдите ѝ лежаха нежно върху неговите. Светлината от огъня танцуваше върху кожата ѝ и образуваше еротични езици от сенки, които като че ли близваха зърната ѝ.

— Миналото лято, когато се намокреше...

— Знам какво ще кажеш — прекъсна го тя. — Че съм се смущавала.

— Разбирах го и затова се опитвах да бъда джентълмен и да гледам над врата ти. Не ми беше лесно. — Той забарабани с пръсти върху гърдите ѝ.

— Днес ме докосна. — Гласът ѝ беше нисък и сипкав. — Докато спях.

Погледът му срещна нейния, после се измести.

— Да, но мъничко.

— Помислих, че сънувам.

— И аз си помислих същото. — Отново я погледна в лицето. — Ако сега сънувам, не ме събуждай.

— Няма.

Зърното ѝ се втвърди от допира му. Палецът му бавно го разтърка няколко пъти, после нежно го притисна. Тя произнесе задъхано името му. После помоли:

— Целуни ги.

Той наведе глава и потърка с устни едното ѝ зърно.

— Ти мамиш.

— Как?

— Сякаш надничаш през прозореца да видиш фантазиите ми.

Неволен стон се изтръгна от гърдите на Тиърни, като се спомни как беше захапал зърното ѝ. Езикът му пазеше много добре вкуса му. Отвори очи и се усмихна, като осъзна, че споменът му беше прелял в мечтание, след което отново беше потънал в сън.

Сега обаче беше напълно буден. Цялото му тяло бе будно. Имаше болезнена ерекция.

— Защо именно тази част от тялото ми да не е единствената, която да не ме боли? — смънка той и правейки гримаси, седна в леглото и изтри съня от очите си. — Лили?

Отметна одеялата и стана. Или се опита. Беше на крака, но тялото му беше извито под прав ъгъл. От това положение започна да се изправя наред протеста на всяка кост, става и мускул. Кожата му настръхна. Той потрепери от студа. Грабна най-горното одеяло и се загърна с него.

— Лили? — След като не получи отговор, тръгна към спалнята.

\* \* \*

Тя се спря в края на гората. Гледката накара дъха ѝ да секне. Приличаше на триизмерна коледна картичка. Снегът тежеше върху големите клони на вечнозелените дървета. Голите клони на другите дървета изглеждаха почти черни на белия фон. Зората светеше единствено върху най-високите върхове, които се полюшваха от непостоянните пориви на вятъра. Но земята беше тъмна и неподвижна.

На Лили ѝ се прииска да можеше да се разходи и да се наслади на ведрината. Но не след дълго пръстите на краката ѝ се вкочаниха от студ в обувките и ѝ напомниха, че независимо от красотата, тук беше диво и опасно, ако човек не проявява предпазливост.

Без да се отклонява от импровизираната пътека, тя влезе в бараката. Снегът беше навял дълбоки преспи до външните стени, но Тиърни бе разчистил отчасти прага.

Тя прегази натрупалия се след неговото идване сняг и хвана дръжката на бравата. Дръпна силно вратата, но тя не се отвори. Дори не помръдна. Опита още няколко пъти, но без резултат. Напрегна всичките си сили и отново опита. Този път вратата поддаде, и то толкова ненадейно, че я стресна. Тя залитна крачка назад и едва не загуби равновесие.

Изсмя се на непохватността си и влезе в бараката. Вътре беше по-тъмно, отколкото очакваше. Съжали, че не взе със себе си фенерчето, защото искаше час по-скоро да намери брадвата и да си тръгне.

Тя изчака очите ѝ да привикнат с мрака, после се огледа. Брадвата не се виждаше никъде, но тя си спомни, че трябва да е в сандъка с инструменти.

Звукът от дишането ѝ беше силен. Не беше истинско хриптене, но се усилваше. Може би взе непредпазливо решение да дойде тук. Обикновено толкова ходене пеша не ѝ вредеше, нито я преуморяваше особено. Но като се имаше предвид вчерашният ѝ пристъп на астма, както и ниската температура, вероятно не биваше да предприема нищо толкова изнурително. Затова искаше бързо да вземе брадвата и да се върне във вилата. При Тиърни. В леглото с Тиърни.

Нямаше спомен капакът на големия дървен сандък да е толкова тежък. Първият ѝ опит да го отвори не се увенча с успех. Успя да го повдигне с два сантиметра и се задъха от усилието.

Подгъна колене и обгърна с длани ръба. Напъвайки с всички сили, с мъка го отвори. Когато го изправи до прав ъгъл, капакът се наклони към стената от собствената си тежест, преди Лили да успее да го хване.

Разнесе се силен шум, но тя изобщо не чу.

Защото се вираше с отворена уста в мъртвите, мътни очи на Милисът Гън.

Бързо изпусна въздух, но когато се опита да вдиша отново, за да изпищи, бронхиалните ѝ тръби вече се бяха свили. От устата ѝ излезе само тънък вой.

Без да мисли, тя се отдръпна от ужасяващата гледка. Завъртя се на пети и замръзна на място, като видя Тиърни да стои в правоъгълника от светлина, образуван от рамката на отворената врата.

Възприе всичко това наведнъж. Той си беше обул джинсите и обувките, но под разкопчаното палто гърдите му бяха голи. Те се издигаха и спускаха бързо. Беше останал без дъх. Беше тичал.

— Тиърни... — прошепна тя. — Милисът...

— Не биваше да виждаш това.

И тогава, в заслепяващия миг на яснота, тя разбра защо чертите на лицето му бяха сурови и неподвижни, защо се беше втурнал след нея в бараката, защо изобщо не се изненада като видя трупа на Милисът, напъхан в грубия сандък с ръждясали инструменти.

Той вървеше към нея с дългите си крака и бързо скъсяваше разстоянието между тях. Лили обаче не се помръдна. Беше като парализирана — сякаш сънуваше кошмар, в който се натъква на смъртна опасност, но е безпомощна да избяга.

И все пак в последната възможна секунда, когато той я хвана за раменете, тя го нападна със зъби и с нокти и го заудря бясно.

Остави резки от прясна кръв по лицето му, преди той да извие ръцете ѝ зад гърба.

— Лили, престани!

Той сумтеше и дишаше тежко.

Не, този шум не идваше от Тиърни. Това беше собственото ѝ астматично хриптене.

— По дяволите, Лили! Престани!

— Ти си убиец!

После видя как ръката му се спусна светкавично към врата ѝ отстрани.

Изобщо не я заболя.

## ГЛАВА 29

Специален агент Чарли Уайз скочи като пружина, когато клетъчният му телефон звънна.

Той го затърси пипнешком сред ключовете, монетите, полицейската значка и очилата си, които беше оставил върху нощното шкафче, преди да си легне. Бе спал като труп, но мелодичният звън на телефона му прозвуча като пожарна сигнализация и безмилостно го извади от дълбините на съня. Спокойно можеше да получи сърдечен удар от такова внезапно събуждане, но преди това да станеше, той трябваше да се обади.

Отвори апарата и го доближи до ухото си.

— Уайз.

— Добрутро, Хут. Събудих ли те?

Беше Пъркинс. Връзката беше лоша, но можеше да чува, ако се напрегнеше.

— Не — излъга той, докато си слагаше очилата — Просто съм изненадан. Не знаех, че обслужването на клетъчните телефони е възстановено.

— Хеликоптер... преди около... Времето е несигурно... казват...

— Един момент, Пъркинс, там ли си още? Един момент. — Хут изрита завивките, стана от леглото и се втурна към прозореца, надявайки се да подобри сигнала. — Пъркинс?

— Прекъсва, Хут.

— Дай ми основните подробности.

— Хеликоптер. Разчетно време на пристигане в Клири десет нула нула. Тричленен спасителен отряд. Един бивш снайперист от 003 — отряда за освобождаване на заложници.

— Добра новина. Нещо друго?

— Да-а... относно Тиър... имахме... снощи. Стигнахме... нещо...

Развълнуван, Хут извърна глава, опитвайки се да намери най-подходящото място за по-добра връзка. После чу сигнала. Провери

екрана. Нямахте покритие.

— Хут?

На вратата на стаята за гости, където бе спал Хут, стоеше Бегли. Носеше Библията си, отбелязал с пръст мястото, докъдето е стигнал. Облечен и свеж като роса. Това накара Хут да установи, че трепери от студ, както беше по долни гащи.

— Добрутро, сър. Обади се Пъркинс. Хеликоптерът щял да бъде тук в десет часа.

— Чудесно. — Бегли погледна часовника си. — Щом се облечеш...

— Да, сър.

Бегли отстъпи назад и затвори вратата след себе си.

За щастие, нагревателите за топлата вода на Гус Елмър работеха с пропан, така че Хут си взе отново душ, макар това да беше първото нещо, което направи снощи, след като се регистрираха и настанаха в бунгало номер седем. Бегли искаше да са близо до бунгало номер осем, защото не вярваше на Дъч Бъртън, че ще стои далече оттук.

Тъй като нямаше ток, не можах да включа компютъра. Бегли силно искаше да влезе във файловете на Тиърни. Хут обаче тайно се зарадва. Едва гледаше от умора и се съмняваше, че ще е в състояние да се съсредоточи достатъчно, за да дешифрира защитния код на Тиърни.

Само тяхното бунгало в къмпинга имаше две спални, разделени от всекидневна и малка кухня. Успяха да се справят на светлината от камината, свещите и една печка, работеща с керосин за къмпинговите лампи „Коулман“. След като изяде чилито от консерва, предложено им с радост от Гус Елмър срещу солидно заплащане, Хут си взе душ и тръгна да си ляга.

Сега, пет минути след като го събудиха, се потътри към Бегли във всекидневната.

— Кипнах вода за кафе, но не ти го препоръчвам. Кафето в полицейското управление е много по-хубаво. Тъкмо там ще чакаме и хеликоптера. Освен това ми се струва, че дължим на Бъртън любезността да го уведомим за часа на пристигането на машината.

— Съгласен съм, сър. — Хут облече палтото си и си сложи ръкавиците.

— Къде каза Пъркинс, че ще кацне хеликоптерът?

— Не каза. Връзката прекъсна по средата на разговора ни.

Бегли провери телефона си и изруга, когато видя, че няма покритие.

Пътуваха известно време в мълчание, после Бегли заговори:

— Хут, какво мислиш за Лили Мартин? Дали все още е жива?

— Надявам се, сър.

— Защо?

— Защото той знае, че тя се е обадила на Бъртън и му е казала, че е там с него.

— Дано да си прав.

Когато стигнаха до полицейското, с изумление видяха струпаните пред тухлената сграда частни автомобили, повечето от които — товарни. Извън препълнения паркинг имаше паркирани още коли от двете страни на улицата.

— Какво става, по дяволите? — изруга Бегли.

Вътре в чакалнята се суетяха мъже с камуфлажни ловни облекла. Повечето бяха въоръжени с пушки. Всички говореха в един глас и изглеждаха възбудени.

Бегли си запроправя път с лакти през тълпата в опит да стигне до диспечера, който очевидно се явяваше мишената на недоволството. След няколко неуспешни опита отговорният специален агент сложи два пръста в уста и изсвири оглушително. Мигновено настъпи тишина.

Бегли, към когото бяха отправени всички погледи, се представи с глас, който можеше да среже стъкло. Беше стъпил здраво на пода с разкочени крака и ръце на хълбоците.

— Искам някой да ми каже какво, по дяволите, става тук! — изрева той.

— Спасителна група. Непосредствената ви задача е да проверите дали имат необходимото снаряжение и продоволствие. Имам предвид всичко — боеприпаси, допълнително облекло, компаси, храна, вода. Много вода. Няма да отговарям, ако някой припадне от обезводняване.

— Слушам, сър.

— Искам да чакат в готовност да тръгнат всеки момент.

— Да, сър. — После очите на младия мъж замигаха — И... ъ-ъ-ъ... какво ще правят, сър?

— Ще знам едва след като проуча района с хеликоптера. Ще държим връзка чрез полицейската радиостанция, затова ви



препоръчвам да останете тук. Използвайте мястото за база на операцията. Ще включим и другите доброволци.

— Слушам, сър.

— Агент Уайз. — Бегли се завъртя кръгом и тръгна към вратата. Хут се втурна напред да му я отвори и го последва. Още щом затвориха след себе си, те оставиха преструвките. — Мислиш ли, че повярвах на тази глупост?

— Трудно е да се каже, сър — отвърна Хут.

— Е, добре, докато се опитват да го осмислят, умът им ще бъде зает за час-два, особено при подбиране на командирите. Да се надяваме, че когато разрешат този въпрос, ние вече ще сме спасили госпожа Мартин и Тиърни ще е арестуван. — Бегли замълча за миг. — Ама че работа! Ти не успя да използваш телефона.

— Пъркинс не ми изпрати съобщение. Ако има да съобщава нещо спешно, ще се свърже с мен по този начин. Междувременно аз ще продължа опитите по клетъчния телефон.

— Хут, как си обясняваш изчезването на Бъртън и Уес Хамър?

— Нямам представа, сър.

— Не ми харесва тая работа. Ама никак не ми харесва.

Хут отвори вратата на шофьора.

— Накъде, сър?

— Към дрогерията. Те май все там висят. Да тръгнем да ги търсим оттам. — Преди да влезе в колата, Бегли вдигна поглед към ясното небе. — Не съм си и помислял, че ще го кажа, но снегът едва ли не ми липсва. Защото, докато валеше, знаех всеки къде се намира.

Мерилий не мислеше, че е възможно нещата да се влошат повече. Но се лъжеше.

На прага ѝ се появи Дора Хамър — приличаше на избягала от лудницата. Беше само по хавлия, с мокър от снега подгъв. Беше по чехли. Голите ѝ крака изглеждаха груби и зачервени.

Още щом тя отвори вратата, Дора изкрещя:

— Тук ли е Скот?

— Не.

— Знаете ли къде е? Моля ви, ако знаете къде е, кажете ми.

Мерилий се пресегна, дръпна я да влезе вътре и я побутна към камината.

— Седнете и ми кажете какво се е случило.

Дора не седна, а взе да крачи напред-назад. В ръката си държеше откъснат лист от тетрадка.

— Какво е това? — попита Мерилий.

— Бележка, която намерих в стаята на сина ми. Един полицаи дойде у дома преди малко.

— Полицаи?

— От хората на Дъч. Търсеше него и Уес — поясни тя нетърпеливо. — Но това не е важно. След като той си тръгна, надникнах в стаята на Скот, за да видя какво прави. Нямах го там. Намерих това. — И развя листа пред лицето на Мерилий. — Вярно ли е? — попита я със стичащи се по бузите ѝ сълзи. — Вярно ли е, че сте му любовница?

Без никакво намерение да отрича, Мерилий кимна:

— От няколко месеца.

Дора я зяпна.

— Как сте могла? Да не би да не сте наред?

— Госпожо Хамър, моля ви — подзе кротко Мерилий. Повече я притесни душевното състояние на жената, отколкото обвиненията, които очакваше да чуе. Дора изглеждаше на ръба на емоционален срив. — Ще ви кажа всичко, което поискате да узнаете за връзката ми със Скот. Но не мога, докато ми крещите. Заповядайте.

Тя посочи едното от двете кресла до камината, но Дора блъсна ръката ѝ. Мерилий запази самообладание.

— Какво пише в бележката?

— Обяснява какво се е случило тази сутрин.

— Беше много грозно. Не бих могла да се изразя другояче.

— Е, сигурно сте много горда със себе си — рече подигравателно Дора — Безсрамното ви поведение е довело до това.

Тя обърна бележката към Мерилий. Листът беше смачкан и влажен. Мерилий я приглади. Беше почеркът на Скот.

Бележката беше адресирана до родителите му. Първият ред я разтревожи. „Знам, че никога няма да ми простите това, което извърших.“ После го прочете на глас и погледна Дора.

— Какво може да означава това? Какво толкова непростимо е извършил?

— Че чука учителката си, предполагам. Не знам. — Дора беше започнала отново да се разхожда из стаята и кършеше ръце. — Вие сте

последният човек, до когото искам да се намирам сега. Омразно ми е, че съм в дома ви. Но дойдох, понеже си помислих, че може да имате някакво обяснение. Че може да знаете къде е той сега. Или кое е това „непростимо“ нещо, за което пише. Просто ми кажете нещо! — изкрещя тя.

Мерили прочете отново реда.

— Може да говори за връзката ни. Или пък иска да каже...

— Дали няма предвид нещо, което ще извърши докато ние четем бележката? Или се отнася до нещо, което вече е извършил? Нещо, което той мисли, че за нас ще е непростимо?

— Не знам и се страхувам да мисля, госпожо Хамър — Дора се облегна на стената, покри лицето си с ръце и се разплака. — Ами ако е решил да се самоубие?

Мерилий продължи да чете по-нататък с нарастваща тревога. Думите звучаха двусмислено, макар Скот да не уточняваше, че смята да сложи край на живота си. Когато обаче тази сутрин излезе от стаята ѝ през френските прозорци, беше наистина много разстроен. Тя настоятелно го беше помолила да остане, но той остана непреклонен.

Беше се втурнал навън и вероятно тогава се е отбил у тях, колкото да напише бележката. Каквото и да е решил да прави, решил го е много бързо. Тази привързаност я ужасяваше. Не е мислил ясно или разумно.

— Взел ли е нещо със себе си?

— Не знам. — Гласът на Дора прозвуча неопределено, сякаш бе толкова вгълбена в мъката си, че дори не слушаше.

Мерилий я хвана за раменете и я разтърси.

— Липсва ли нещо от къщата?

Очите на жената се проясниха.

— Какво например?

Пистолет. Преди Мерилий да изрази гласно мисълта си, на входната врата се почука силно. Двете жени се стреснаха. Гледаха вратата в продължение на няколко секунди със споделен, но неизречен страх.

Мерилий първа събра смелост. Прекоси стаята и отвори.

— Мадам Рит, вчера се запознахме.

— Да, помня. Специален агент Уайз.

— Да, мадам. А това е отговорен специален агент Бегли.

— Заповядайте.

Тя се отмести настрани и пропусна двамата агенти от ФБР да влязат. Те се заковаха на място, когато видяха Дора, свита до стената. Направиха се, че не забелязват домашното ѝ облекло и реагираха така, сякаш са я заварили на чаено парти.

— Добро утро, госпожо Хамър.

Очите ѝ бяха широко отворени, цветът на лицето ѝ беше изчезнал.

— Във връзка със Скот ли...?

— Скот? Не.

Уайз долови тревогата ѝ.

— Какво е станало?

Дора остави Мерилий да говори.

— Не знаем дали нещо е станало. Вие за какво сте тук?

— Ами надявахме се да намерим брат ви тук — отвърна Уайз. — Първо го потърсихме в магазина. Но там нямаше никого.

При споменаването на брат ѝ, лицето на Мерилий се вкамени. Тя все още се опитваше да възприеме върховното му предателство. Умът ѝ не побираше тази негова наслада да нарани толкова много хора.

Ако той наистина се безпокоеше за нейната морална низост, можеше да изтъкне насаме прегрешението ѝ, да я насърчи да потърси помощ от терапевт или свещеник, или дори да я заплаши, че ще я разкрие, ако не прекъсне веднага връзката си със Скот.

Вместо това беше таил тази тайна, подхвърляйки намеци до момента, когато щракването на пружината затвори капана и му предостави най-върховното удовлетворение. Бог, в който Мерилий вярваше, щеше да погледне на злостното деяние на Уилям като на много по-голям грях, отколкото на това, че тя обича Скот.

Агентите чакаха отговора ѝ.

— Излезе преди около час. — Беше чакала в стаята си да чуе, че затваря външната врата и подкарва колата си. — Предположих, че отива в магазина. Щом не е там, не мога да ви помогна. Защо го търсите?

— В действителност търсим негови клиенти. Единият е вашият съпруг, госпожо Хамър. — С лице към нея Уайз добави: — Знаете ли къде е?

— Нямам представа.

— Той и Дъч бяха тук по-рано — вметна Мерилий. — Уилям също. Чух ги да говорят за снегомобили. Уилям наскоро купи няколко на търг. — Макар да беше в стаята си, тя чуваше приглушения им разговор в коридора. Но беше прекалено разстроена заради Скот, за да обръща внимание на приказките им, а и не я интересуваха — Сега се сещам, че Уес и Дъч бяха облечени като за ски.

Погледът, който Бегли размени с Уайз, я притесни.

— Моля ви, господа, за какво става дума?

— За връх Клири — поясни Бегли.

— И господин Тиърни ли?

— Те споменаха ли го в разговора с брат ви? — попита агент Уайз.

— Не чух.

— Познато ли ви е мястото, мадам Рит?

— Напълно. Израснах там, непосредствено под билото, на западната страна.

— Западната страна? Как се стига дотам от града? По Маунтин Лоръл Роуд?

— Не. Има друг път, който се вие нагоре по западния склон. Но той едва ли вече може да се нарече път. Преди няколко години голяма част от него бе отнесена от свлачища. Понеже се използва рядко, така и не го възстановиха.

— Но снегомобили биха могли да минат по него, нали?

— Не разбирам нищо от снегомобили, но предполагам, че е възможно. — Тя погледна последователно двамата мъже. — Мислите, че Уес и Дъч са се качили горе заради господин Тиърни?

Бегли не отговори директно на въпроса, но каза:

— Чакаме хеликоптер от Шарлот. Надяваме се да пристигнем на върха преди някой, който е решил да вземе закона в свои ръце. — Той погледна Дора. — Бихте ли се обадили на господин Хамър, да го посъветвате да не предприема глупави действия?

— С удоволствие, но вече опитах да му позвъня по клетъчния телефон и не можах да се свържа. Искях да му кажа за Скот, но...

— Какво за Скот? — Проницателният поглед на Бегли се закова върху нея. — Госпожо Хамър, дали въпросите за Милисът, които му зададохме вчера, са го разстроили до такава степен?

— Не.

Отговорът ѝ прозвуча плахо и Бегли мигом го разбра.

— Останахме с впечатлението, че Скот задържа информация, която би могла да бъде ценна за разследването ни.

Уайз се обади:

— Може би знаете нещо повече за изчезването на Милисът...

— Неговата емоционална нестабилност няма нищо общо с Милисът — намеси се Мерилий. Мъжете прехвърлиха вниманието си към нея. — Не мога да оставя да си губите времето с нещо, което няма връзка със случая. — Млъкна за малко и продължи. — Скот е разстроен, понеже баща му и брат ми му инжектират стероиди. Той иска да престане да ги взима и знае, че ще си изпати от Уес, ако престане. Другото е... — Тя пак млъкна, пое си дъх и събра ръце. — Другото е, че тази сутрин хванаха Скот в моето легло. — Съзирайки шокираните им изражения, добави: — Да, заключението, което си извадихте, е правилно. Ние със Скот сме любовници. Но днес сутринта той е оставил обезпокоителна бележка в стаята си. — Мерилий не поиска разрешение от Дора и направо подаде листа на Бегли, който го прочете и го подаде на Уайз. Изражението на Бегли не беше насърчаващо.

Уайз пръв заговори.

— Мислите ли, че именно вашата... връзка с него има той предвид в бележката?

— Предполагам, но не съм сигурна.

— Намеква за самоубийство, но... — Дора не беше в състояние да продължи.

— Ще пуснем съобщение за колата му — каза Уайз. — Не може да стигне далече по тия пътища.

Дора поклати глава.

— Той не е взел колата си.

— Искате да кажете, че е тръгнал пеша?

— Той е трениран турист. Стига дори до връх Клири.

Бегли и Уайз си размениха многозначителни погледи, после старшият агент се обърна към Мерилий.

— Откога е връзката ви със Скот, мадам Рит?

Тя му благодари мислено, че не постави въпроса с укор.

— От септември.

— През това време Скот доверявал ли ви е защо е скъсал с Милисънт Гън?

— Никога не ми е говорил за бившите си приятелки, а и аз не съм го питала.

— Не сте?

— Не.

— Никога?

— Никога!

— Не сте ли била поне малко любопитна?

— Не.

— В такъв случай сте забележителна жена.

Или лъжкиня. Това намекваше Бегли. Странно, но не толкова настоящият поглед, колкото мекият му глас пречупиха сдържаността ѝ. Тя отпусна рамене и изпусна дълга въздишка.

— Едва снощи говорихме за това за първи път. Той ми разказа защо двамата с Милисънт престанали да се виждат.

Те я чакаха да продължи и когато това не стана, Бегли я подкани: — И?

— Това няма да ви кажа, господин Бегли. Не и точно сега. Ще ви кажа само ако и когато стане необходимо да го узнаете.

— Необходимо ни е да го узнаем сега — настоя Уайз.

— Съжалявам.

Уайз щеше да продължи, но Бегли го възпря с ръка.

— Хеликоптерът — каза той и веднага се запъти към вратата.

— Почакайте! — Дора ги погледна умолително. — Ако Скот е там горе...

— Ще направим всичко по силите си да ви го върнем невредим, госпожо Хамър. Давам ви думата си.

В стаята нахлу студ, когато той и Уайз затвориха вратата след себе си. Мерилий отиде до камината и пренареди цепениците с машата, после седна срещу Дора и поклати глава.

— Убедени са, че Скот има нещо общо с изчезването на момичето.

Мерилий се сгуши, сякаш да се защити. Може би този жест беше и подсъзнателен, опит да задържи отслабващата надежда, че бележката на Скот не внушава самоубийство.

— От Милисът на теб — произнесе презрително Дора. — Не знам коя от вас двете е по-лоша.

— Не очаквам да разбереш.

— Е, благодаря — изсмя се с горчивина Дора. — Наистина не разбирам как една почтена и отговорна личност, каквато винаги си изглеждала, може да прелъсти едно момче. Ти си учителка, той те е уважавал, възхищавал ти се е.

— И продължава да го прави.

Дора подмина думите ѝ.

— Ти си причината той да се измъква тайничко от къщи нощем. Идвал е при теб.

— Така е.

— Разбираш ли опасността, на която е бил изложен?

— Да — Гласът на Мерилий беше мек от разкаяние. Загледана в пламъците, тя добави: — Рисковете бяха невероятно големи и за двама ни.

— И все пак си го примамила в леглото си.

Мерилий вдигна глава и я погледна.

— Приличам ли ти на фатална жена, способна да примамим, който и да е мъж? — И се разсмя горчиво. — Едва ли. Скот прояви отзивчивост към мен по същия начин, по който аз към него. Ние разпознахме сходна необходимост.

— За секс.

— Да. Това беше страст. — Игнорирайки трепването на другата жена, тя додаде: — Но нещо повече ни привличаше взаимно. И на двамата ни липсваше нещо съществено, което другият желаше... не, което с удоволствие искаше да достави.

— О, сигурна съм, че с удоволствие си доставила отдушник на похотта на моя осемнайсетгодишен син.

— Така е — призна тя без стеснение. Запита се доколко още трябва да каже. Да каже ли, че снощи беше станала резонатор, когато той най-накрая се оплака от стероидите, които Уес го е принуждавал да приема?

Това беше най-малко шокиращото нещо, което беше споделил, но нямаше ли да е жестоко да каже на Дора за предателството на Уес спрямо Милисът? Може би тя вече знаеше.



Освен това Мерилий не беше двулична. Коя е тя, та да хвърля камъни срещу Уес или когото и да било друго, след като я бяха хванали в леглото с неин ученик?

— Аз предоставях на Скот и облекчение от напрежението, налагано върху него от съпруга ти. Изслушвах мненията му, мислите и мечтите му, където...

— Не замазвай нещата, Мерилий. Свещениците, които изнасилват млади момчета, също изслушват техните изповеди и ги опрощават. Ти не си нищо друго, освен комплексирана стара мома.

— Права си, разбира се — призна тя с тъга. — Във всяко отношение. Единственото, което в някаква степен ме оневинява, че Скот е минал пълнолетие. Но от етична гледна точка това беше... — Нямаше да каже „нередно“. Никога не е мислила, че е нередно. И довърши: — Неприемливо.

Двете се вгледаха една в друга за няколко минути. После Дора се наведе напред и се облакът върху коленете си. Подпря лице в дланите си и остана така дълго време, време, достатъчно за цепениците да изгорят до въглен.

После тя спусна ръцете и се обърна към Мерилий.

— Ти обичаш сина ми, нали?

— С цялото си сърце — отвърна тя тихо. — Но не се измъчвай, Дора. Не бива да се тревожиш, че ще проваля живота на Скот. Преди началото на връзката ни, докато той все още беше прекрасен мечтател, аз знаех, че ако нещо се получи между нас, то ще е временно. Бях наясно, че това няма и не бива да продължава дълго. Планирах един ден да изляза тихомълком от живота му, така че той да не изпита никакво притеснение или вина за тази връзка.

Тя се обърна и погледна замислено огъня.

— Знаех, че този ден ще настъпи. Знаех, че това ще разбие сърцето ми, както вероятно и сърцето на Скот, макар да се надявах да не стане. В очакване на този ден аз милеех за всеки миг, докато бяхме заедно. Знаех, че ако връзката ни бъде разкрита, ще се укорявам цял живот. Но не ме беше грижа. Като никога в живота си не спазих правилата. Живях за момента и се опитвах да не позволявам на ужаса от неизбежния изход да опорочи миговете, прекарани с него. Дадох му всичко, което можех да му дам. — Тя измести погледа си към Дора. — И бих го направила отново без капка съжаление.

## ГЛАВА 30

„Да надничаш във фантазиите ми.“

Той затвори устни около зърното, засмука го и го погали с език — тя изпита чувството, че ще умре от удоволствие. Когато се премести на другата гърда, прошепна:

— На голо е много по-приятно, отколкото през дрехи.

— Но когато бях напълно облечена, пак успя да намериш всичко.

— Имам вградено устройство за търсене на топлина.

— Не се и съмнявам. — Като се усмихваше прелъстително, тя плъзна ръка надолу под корема му, обгърна го с ръка и започна да го масажира. — Видях те, като се миеше — призна тя шепнешком.

Той я изгледа с любопитство.

— В стъклото на прозореца. Отражението ти. Беше случаен бегъл поглед, но...

Той постави устните си върху нейните и прошепна:

— Но какво?

— Цялата пламнах и се развълнувах.

— И аз съм пламнал и развълнуван от това, което правиш сега.

Тя го стисна и продължи да го гали, докато не го доведе отново до ерекция. Когато потри палец по гладкото връхче и го притисна в най-чувствителното място, той изстена:

— О, Боже, Лили...

— Това е прекрасно средство.

— Не е единственото.

В кълбото от одеяла тя така и не разбра как се озова той между краката ѝ и с ръце под хълбоците ѝ я повдигна към устата си и към онзи горещ търсач — езика му. Достави ѝ плътско удоволствие, каквото тя не вярваше, че е възможно да има и стигна до такава интимност, каквато през ума не ѝ бе минавало, че двама души могат да споделят.

Секунди по-късно, когато той отново бе заровен дълбоко в нея, тя го погледна и очите ѝ му изпратиха милион чувства, които искаше

да изрече, но нямаше думи.

Той се усмихна нежно. Разбра я. Тиърни разбираше всичко.

\* \* \*

Когато Лили дойде на себе си, установи, че е отново във всекидневната на хижата. В камината гореше огън, така че не ѝ беше студено. Гостоприемен слънчев лъч влизаше през единия прозорец, където пердето беше дръпнато настрана. Вратът я наболяваше, сякаш беше разтегнат.

И беше с белезници.

Тиърни!

Господи, беше го сънувала, беше сънувала как правеше любов с него предишната нощ. Сълзи на унижение и ярост бликнаха от очите ѝ, но тя нямаше да даде воля на тези чувства сега. Щеше да ги запази за по-късно. При положение, че оцелееше.

Огледа се с обезумял поглед наоколо и се заслуша да чуе шумове от негови движения в другите стаи, но бързо установи, че е сама. Седеше на пода под бар плота, който разделяше кухнята от всекидневната. Ръцете ѝ бяха вързани за металната конзола под плота. Бяха отмалели от липсата на кръвообращение и вероятно това неудобство я върна в съзнание.

Застана на колене, за да облекчи болката. Инхалаторите ѝ бяха поставени върху най-близкото до нея високо столче на бара и можеше да ги стигне с протегнати пръсти. До тях имаше и чаша с вода. Колко предвидливо! Тиърни искаше да е утолила жаждата си и да диша нормално, когато я убиеше.

Нима му беше оставила друг избор? С намирането на трупа на Милисънт тя сама беше произнесла присъдата си.

„Синия“ беше той.

Обясненията за наличието на белезниците бяха толкова измислени, колкото и звучаха. Вероятно е бил в планината, за да се отърве от трупа на Милисънт, когато бурята го е принудила да отложи заравянето. Беше прибрал тялото в най-удобното скривалище — бараката ѝ за инструменти. Докато се е връщал към колата си, Лили го е пресрещнала на пътя.

Всичките му действия и извъртания оттогава говореха за неоспорима вина. Как можа да му повярва, че е невинен дори за миг? Отговорът беше прост — тя го искаше.

Беше го пожелала. Неговата готовност да се самопожертва и да рискува живота си през вчерашния ден изглеждаше несъвместима с човек, който щеше да пожелае да я съсипе после.

Каква извратеност! Да се сприятелява с жертвите си; да разказва измислици и да ги довежда до романтичен унес; да ги люби нежно. И накрая да превръща нежността в насилие.

Зърна лицето на Милисът само за миг, но гледката се вряза в паметта ѝ. Милисът не беше умряла във вихъра на страстта. Била е душена, докато езикът не се е подал от устата ѝ и очите ѝ не са изскочили от орбитите. Убиецът ѝ е проявил жестокост и безпощадност. Момичето не бе умряло бързо. Смъртта е била бавна и мъчителна.

Тази мисъл изпълни Лили с ужас, но и с решението да не се превръща в поредната жертва на Тиърни.

Къде ли е той сега и кога ли ще се върне? Дали ще се освободи от тленните останки на Милисът, преди да дойде да се справи и с нея? Каквото и да смяташе да прави той, трябваше да го направи бързо. Времето му бе ограничено. Сам беше казал, че Дъч или някой друг ще се опита да стигне до тях.

Но кога, кога?

Тя дръпна рязко ръце от белезниците, макар да съзнаваше, че е безполезно — не можеше да се освободи от тях.

Тиърни не можа да го направи, та тя ли? Божичко, наистина ли беше целувала китките, които бе протрир до кръв?

Не биваше да мисли за това сега. Нито за нещо друго, което бяха правили в тъмната топлина под одеялата. Това беше снощи. Сега е днес. Тя нямаше да умре от срам. Тя нямаше да умре днес! Щеше да оцелее.

Вдигна ръка и напипа болтчетата, с които конзолата беше завинтена отдолу за плота. Ако можеше да ги отвинти дотолкова, че да отскубне конзолата от дървото, можеше поне оттам да освободи белезниците. Ръцете ѝ пак щяха да са завързани една за друга, но тогава можеше да избяга.

Пробва болтчетата. Бяха здраво завинтени, но въпреки това тя не се обезсърчи, продължи да дърпа, да се извива, счупи ноктите си и ожули кожата си. След пет минути се примири, че е безнадеждно. Дори не беше разхлабила някой от тях. Единственото, което постигна, беше, че задиша по-трудно.

Ако не измислеше друго средство за бягство — а нищо не ѝ идваше наум, — трябваше да разчита на някого да дойде и да я спаси. Какъв ли сценарий предстоеше да се разиграе?

Щеше ли Тиърни да я убие бързо и да избяга? Щеше ли да я държи като заложник, докато преговаря условията, при които би се предал? Дали ако я оставеше — жива или мъртва, — щеше да се опита да избегне ареста и щяха да го застрелят междувременно?

Щеше ли тя да умре, гледайки го в лицето и умолявайки го с очи да пощади живота ѝ, точно както го бяха умолявали снощи да я накара да се почувства жива след четиригодишна скръб?

Или щеше да го наблюдава как лежи неподвижен в снежна преспа, която аленее все повече, докато животът му го напуска?

Не беше сигурна коя от двете картини я разплака. Но сълзите ѝ мигом спряха, когато чу клетъчният ѝ телефон да звъни.

\* \* \*

— По дяволите! — изруга Дъч. — Включи се гласовата ѝ поща. Защо не отговаря на обажданията?

Пътуването до планината отне повече време от очакваното и търпението му се беше изчерпало. Той познаваше този път, но сега беше покрит с дебел пласт сняг, на места заледен, и всеки метър от него беше рискован. Късите, прави участъци не бяха по-безопасни от острите завой. Нито той, нито Уес имаха голям опит със снегомобилите.

Скиорските очила се бяха впили дълбоко в подпухналото му лице. То беше толкова подуто, че носът му почти се изравняваше с бузите му. Някои от прорезните рани бяха гноясали. За да облекчи тупкащата болка, той свали очилата, но блясъкът на слънцето върху снега подразни силно очите му и той се принуди да ги сложи отново.

Откъм западната страна вятърът духаше по-силно. Той изпращаше към тях снега във вид на ледени стружки, от който невинаги можеха да се предпазят. Температурата продължаваше да е непоносимо ниска, въпреки че нагретите ръкохватки на снегомобилите пазеха ръцете им от премръзване. Трябваше да карат в индийска нишка, затова ту единият, ту другият заставаше начело.

Уес, който водеше в момента, спря.

— Трябва да пусна една вода.

Дъч се подразни, че ще се забавят, но се възползва от възможността да се обади по клетъчния си телефон. Като видя, че връзка има, бързо свали ръкавицата си и набра номера на Лили.

Уес беше газеше в снега към него, когато го чу Дъч да ругае гласовата поща.

— Опитай пак — посъветва го той.

Дъч набра отново със същия неуспех.

— Не си прави никакви заключения, Дъч. Само защото не отговаря, не значи, че... Може да значи много неща.

Дъч кимна в знак на съгласие, но сърцето му пропусна един такт.

Вечният оптимист Уес додаде:

— Може би тя се е опитала да се свърже с теб.

Дъч засенчи с ръка екрана на телефона си. От номера на Лили набирания нямаше, но имаше изписан три пъти номера на полицейското управление през интервал от една минута. Хората му щяха да се чудят къде ли е. Той с неохота набра номера. Оттам вдигнаха веднага, но допълнителен шум правеше връзката още по-лоша.

— Шефе? — позна той гласа на диспечера — Чуваш ли ме?

Шегуваше ли се този човек? Сигурно го чуваха и в Китай.

— ... те търсихме. Хеликоптерът... кацна... училищното футболно игрище... бързо иначе... тръгнат... без теб.

Дъч изключи телефона. По-късно можеше да каже, че е изгубил сигнала, че не е разбрал съобщението поради лошата връзка, че не е чул частта за пристигането на хеликоптера.

— На Бегли са му пратили хеликоптер — отбеляза Уес, който беше чул възбудения глас на диспечера.

Дъч кимна мрачно, докато се опитваше отново да направи връзка с Лили и изруга, когато пак чу началните думи на гласовата ѝ поща.

— Нищо не разбирам — каза той раздражено. — Нима не иска да бъде спасена?

— Тя не знае, че Тиърни е „Синия“ — напомни му Уес.

— Да, но...

— Слушай! — Уес вдигна ръка. — Чу ли това?

— Кое?

— Шшшт!

Дъч повдигна шапката над ушите си и се заслуша напрегнато. Но не чу нищо друго, освен воя на вятъра и падналата буца сняг, издухана от клона на дърво.

— Нищо не чувам.

— Сега и аз не чувам. Но ми се стори, че...

— Какъв звук беше?

— Като от тези.

— От снегомобили? Не може да бъде. Поне не е Рит. Аз взех ключовете и на четирите машини. — На връзката ключове, която Уилям му беше дал, имаше четири ключа за четири снегомобила. В гаража той набързо ги изпробва, за да види кои стават на двата, които щяха да вземат. Връзката с останалите беше в джоба на скиорския му костюм.

Уес поклати глава.

— Сигурно ми се е счуло. Както и да е, говореше, че Лили е...

— Тя е там вече два дни. Безпомощна. Защо не държи телефона си в ръка, защо не се опита да звънне?

— Така е — призна Уес. — Но може би няма връзка. Може би батерията ѝ е свършила.

— А може би и тя е свършила.

— Дъч...

— Или пък е ранена. — А може и да се гушкат с Тиърни в леглото и да не желае телефонът да я безпокои. Току виж сме я заварили пращяща от здраве и преливаща от сексуално удоволствие. — Погледна Уес и разбра, че и той мисли същото.

— Ако можеше да се свърже, щеше да опита да ти се обади, Дъч. Сигурен съм.

Преди да се поддаде на изкушението да бутне Уес от канарата, задето се държи с него покровителствено, сякаш е душевноболен, Дъч сложи отново ръкавицата си.

— Ако ти ще водиш, увеличи скоростта.

Уес тръгна към снегомобила си.

— Не мога да карам по-бързо. Тия стръмни завои са коварни.

— Знаеше го, преди да си предложиш услугите. Впрочем защо тръгна с мен?

Уес се спря и се обърна.

— Какво?

Дъч повдигна очилата на челото си и изгледа продължително Уес.

— Какво?

— Защо го правиш, Уес? Не ме разбирай погрешно. Искам да спипам Тиърни, независимо дали той е „Синия“, или не. Но какъв е твоят интерес в случая?

Уес поклати глава в недоумение.

— Не те разбирам.

— Напротив, разбираш ме и още как. Не се прави на глупак. Снощи само дето не облиза подметките ми, докато ме убедиш лично да се заема с Тиърни. Искам обаче да знам защо.

— Обясних ти. Ти заслужаваш славата за залавянето му, не ФБР. А аз ще се къпя в светлината на твоя успех. Какво лошо има в това?

— Нищо, няма нищо лошо. Но си мисля, че имаш и друг мотив. И ми се струва, че е свързан със Скот.

— Със Скот!

— Трябва да си разбрал, Уес, че колкото на по-невинен се правиш, толкова по-подозрителен ставам аз. Манипулираш ли ме? Както казах, искам да се справя с Тиърни. Но преди да го направя ми се иска да съм сигурен, че не съм бил изигран от приятел. — Той погледна Уес с твърд поглед. — Скот има ли нещо общо с изчезването на тези жени?

— Да бе, да. Като че ли много си е паднал по Бетси Калхоун.

— Не се шегувам.

— Щом не се шегуваш, значи си луд. Оня психиатър в Атланта е трябвало да ти назначи допълнителни сеанси.

— Нещо става с твоя хлапак.

— Спи с учителката си по английски! Това не може да не го прави малко нервен, не мислиш ли?

— И нищо друго?



— Това не е ли достатъчно?

— Направил ли е нещо на Милисът?

— Как може да си го помисляш? Познаваш го, откакто се е родил.

— А теб познавам от по-отдавна — присви очи Дъч. — Каж ми истината, Уес. Скот ли го е извършил?

— Дори няма да удостоя това с...

— Защищаваш ли го?

— Не!

— Познавам те, Уес.

— Познаваш ме друг път!

— Ти прикриваш някого.

— Прикривам себе си!

Дъч отстъпи няколко крачки назад и зяпна изумен стария си приятел. Устата му пресъхна.

Уес изпусна въздишка, погледна към редицата от дървета покрай десния банкет на пътя и поклати глава.

— Аз я чуках, разбра ли?

Уес му разказа за кратката си афера с Милисът.

— Скот не биваше да има нищо общо с момичето след случилото се, така че планът ми да сложа край на връзката им работеше като по часовник. Само дето не предвидих изчезването на Милисът. Нямам нищо общо с това. Скот също. Но трябва да ти кажа, приятел, че това разследване за изчезването ѝ ме изнерви, защото задници като Бегли се ровят в живота ѝ като под микроскоп и търсят да открият тайни... Направо ще оплескат живота ми, ако семейството ми стане обект на обществен скандал. И това няма да е всичко. Не ми се ще федералните, нейните родители или който и да е друг да научат, че един от нас — а може би дори и друг мъж, който знае — ѝ е надул корема. Все едно кой е бил, макар че тя дойде да циври при мен и твърдеше, че детето е мое. Аз имах най-дебелата чекова книжка, нали се сещаш. И щях най-много да пострадам, ако не платя. Скот дори не знае за детето. Слава Богу, че тя го изгуби поради анорексията си, преди да изпълни закана си да пропее. За Скот, за мен, за целия си вертеп.

— Боже мой!

— Да. Щеше да е пълен кошмар, ако дума от това се беше разнесла миналата пролет. Но само си представи колко ще се

размирише, ако това се узнае сега. Дори да избегна гнева на Ърни Гън — а той е много опитен с огнестрелното оръжие. — Скот и аз ще оглавим списъка на заподозрените от ФБР... Накрая, разбира се, ще стане ясно, че сме чисти, но вредата ще е сторена. Това ще разбие брака ми и кариерата ми на тренъор. Независимо колко областни шампионата са печелили отборите ми, училищният съвет ще ме осъди, задето съм чукал мажоретка.

— Милисънт не беше първата.

— Вероятно няма да е и последната. Достатъчно мъжкар съм, за да не призная слабостите си. — Той се намръщи от отвращение. — Но това надмина всички граници. Милисънт, приятелката на Скот, забременява и помята, а после изчезва. Откъдето и да го погледнеш е отвратително. Затова нямам търпение да се разреши този случай със „Синия“ и да се сложи край на цялото това ровене в живота на клетото момиче. — Той замълча, за да си поеме въздух. — Това е, Дъч. Това е моят интерес по въпроса, освен че искам да помогна на стария си приятел. Сега стана ли ти по-добре?

Дъч поклати глава и се усмихна саркастично.

— Трябваше да се сетя, че задължително има нещо, свързано с патката ти...

Уес разтвори широко ръце и пусна най-простодушната си усмивка.

— Какво мога да кажа?

— Няма да те лъжа, Уес, изплаши ме много.

Уес го тупна по рамото.

— Да вървим да пипнем негодника. Но когато Дъч се обърна, за да се качи на снегомобила си, сговорчивата усмивка на Уес беше изчезнала.

\* \* \*

На Лили ѝ идеше да изкрещи от безсилие, когато клетъчният ѝ телефон зазвъня за втори път. Беше оставен на страничната масичка — виждаше го, но не можеше да го достигне. Тиърни се беше погрижил.

Ако Дъч беше получил краткото ѝ съобщение преди две вечери, би тръгнал като обезумял за насам, знаейки, че през цялото време тя е

насаме с престъпник.

А може би Дъч изобщо не я е търсил?

Може би изобщо не е получил съобщението ѝ? Както беше казала снощи на Тиърни, вероятно Дъч си мислеше, че се е прибрала благополучно в Атланта. Освен това му беше дала ясно да разбере, че съвместният им живот е приключил. Ако беше повярвал на думите ѝ, повече нямаше да се притеснява за нея.

Когато обаче телефонът ѝ започна да звъни за трети път, тя се помоли Дъч или някой, който и да е, да стигне дотук, преди Тиърни да се върне.

\* \* \*

Тиърни дишаше трудно. Сърцето му сякаш се беше издуло и изпълваше целия му гръден кош.

Беше решил да не обръща внимание на навехнатия си глезен, но за момента това решение се оказа неизпълнимо. С всяка стъпка болката се усилваше. Можеше да издържи единствено защото бягаше, за да спаси живота си.

Още щом името му се понесе в ефира, той се превърна в мишена. Всеки мъж, жена и дете в Клири щеше да излезе да му иска кръвта и никой нямаше да се поколебае да не зачете авторитета на ФБР, за да го пипне. Ако Дъч Бъртън беше получил съобщението, че Лили е в примката му, лошо му се пишеше.

Именно затова сега вървеше през гората, а не по Маунтин Лоръл Роуд. Ако въоръжен спасителен отряд от Клири тръгнеше за Лили — и за „Синия“, — щеше да се движи по главния планински път.

Накрая стигна до първата си цел — пътя по западния склон на планината. Облекчен, че е изминал това немалко разстояние, той се облегна на един ствол и пое дълбоко кислород, въпреки че въздухът беше толкова студен, че го преряза. Отпи няколко глътки от малката пластмасова бутилка с вода, която беше напълнил на тръгване от вилата.

Беше минавал с кола по този път само веднъж. Знаеше, че рядко се използва, защото беше разнебитен, а сега на практика по него не

можеше да се минава поради натрупаните пластове сняг и лед, така че едва ли щеше да се натъкне на някого днес.

Друго предимство беше, че за разлика от главния, този път не се пресичаше с Мейн Стрийт. Стигнаше ли края му в подножието на планината, щяха да му останат няколко километра до центъра на града и беше по-малко вероятно да го видят, преди да е стигнал някое по-сигурно място, където би могъл да помисли какво да прави по-нататък.

Извади от джоба на палтото клетъчния си телефон. Видя, че обслужване има, но батерията му е изтощена — беше държал телефона включен в продължение на два дни. Не можеше да се обади, но него можеха да търсят. Това не беше в негова полза.

Време бе да продължи.

Излезе от прикритието на дърветата и стъпи на пътя. Ходенето беше мъчително, но не толкова, колкото броденето през гората. Наведе глава срещу бушуващия вятър, който го пронизваше през дрехите. Блясъкът на снега беше ослепителен, така че се налагаше да присвива очи, за да вижда. Съсредоточи се единствено върху поставянето на единия крак пред другия. Не можеше да щади повече нито лявата, нито дясната страна, тъй като и двете го боляха еднакво.

Опита се да не мисли за Лили.

Дали решението му бе правилно?

В действителност нямаше друг избор. Не можеше да я вземе със себе си.

Дявол да го вземе, защо беше рискувала да отиде в бараката и да погледне в сандъка с инструменти? Тя...

Спря се и се послуша, надявайки се слухът му да го лъже. Над хриптенето на собственото си дишане и воя на вятъра долови друг звук. Приближаващо се моторизирано превозно средство. Снегомобил? Не, не само един. Най-малко два. Звукът ставаше все по-силен и по-близък.

Не, не по-близък. Беше вече тук!

## ГЛАВА 31

Роторите вдигнаха циклон от сняг и ледени зрънца. От него се материализира един мъж, облечен в черен оперативно-тактически костюм „Номекс“ и огромни ботуши. Мъжът тръгна към Бегли и Уайз, застанали до страничната черта на игрището на „Файтинг Кугърс“.

— Колиър — представи се той, надвиквайки шума на хеликоптера.

Хеликоптерът „Бел“ принадлежеше на полицейското поделение в Шарлот. Бяха го използвали и преди. Беше бърз, маневрен, безопасен, предназначен за седем души заедно с пилота.

— Разбрах, че мисията ни е да качим на борда една цивилна жена и един престъпник — продължи агент Колиър.

— Още не знаем дали е престъпник. За момента мисията е само спасителна. Ще видим какво ще стане като стигнем горе.

— Стигнем?

— Хут и аз също идваме.

— Не е нужно, сър. Ние можем да разрешим...

— Не! — не го изчака да се доизкаже Бегли. — И ние идваме.

Всеки в Бюрото знаеше, че не бива да спори с един отговорен специален агент, който обсебваше юрисдикцията и управлението, изискваше хеликоптери, набираше помощ от други агенции и вършеше необходимото, за да изпълни мисията успешно и безопасно, отговаряйки единствено пред поделенията, ако се провалеше.

Колиър огледа палтата и обувките им.

— Не носим допълнително облекло.

— Тръгваме както сме.

— Студено е, сър.

— Губим време. — Бегли го фиксира с острия си поглед и Колиър се огъна.

— Добре, сър, но внимавайте. Тези въздушни течения са измамни. По време на полета ще друсат силно.

— Благодаря за предупреждението. — Бегли мина покрай Колиър и се запъти към хеликоптера. Хут и Колиър го последваха. Колиър огледа Хут отгоре до долу — изражението му не издаваше одобрение.

— Не знаех, че имате подготовка за подобни мисии.

— Нямам.

По бръчката между очите му Хут можа да прочете неизречената ругатня.

— Никаква?

Хут поклати глава.

— Тогава стойте настрана и не се ежете.

— Нямам такова намерение.

— Не ви ли е страх?

— И още как — извика Хут, докато се навеждаше под въртящите се лопати. — От Бегли.

\* \* \*

Уес се спря отново. Дъч, който караше непосредствено зад него, едва не налетя в задницата на снегомобила му.

— Какво има, Уес?

— Видях нещо. Там, горе. Крие се между дърветата.

Погледът на Дъч пробяга по гората.

— Сигурен ли си?

— Ей там — посочи Уес.

— Може да е сърна.

— Само ако има двукраки. Беше мъж, Дъч. Сигурен съм. Тъкмо взех завоя, когато го видях да изчезва между дърветата. Вляво от този банкет. Мислиш ли, че може да е Тиърни?

— Покажи ми мястото.

Те насочиха снегомобилите към банкета. Над него имаше замръзнал водопад.

— Прав бях — каза Уес и посочи.

В дълбокия сняг на пътя се виждаха стъпки до следващия завой и изчезваха зад него. Тук те завиваха остро навътре в гората, сякаш

който и да беше оставил тези следи, ги е чул да се приближават и веднага е потърсил прикритие сред дърветата.

— Трябва да е Тиърни — каза Уес, дишайки възбудено. — Кой друг може да е?

Дъч беше склонен да се съгласи. Двамата едновременно изключиха моторите и слязоха от снегомобилите.

За него вече нямаше никакво съмнение, че Тиърни е техният престъпник — Дъч никога не бе вярвал, че Скот е способен да извърши престъпление. Според него, независимо от мускулите си, момчето беше прекалено несигурно, за да извърши каквото и да е престъпление, камо ли пет отвличания. А обяснението на Уес заличи всяко лошо предчувствие, което го беше изпълвало. Тиърни беше техният човек.

Иначе защо ще побегне в гората точно сега? Беше се крил в продължение на два дни. Възможностите му явно са ограничени, може и да е ранен. Би трябвало да им даде сигнал, зарадван, че ги вижда, че най-накрая се задава помощ. Кой ще се пази от това да бъде спасен, ако спасението не означава също и залавяне?

Дъч беше готов. Включи предавателя на двупосочното радио.

— Дръж под ръка хендите си в случай, че се изгубим.

Уес потупа джобовете си и погледна ужасен Дъч.

— Какво има?

— Май съм го оставил долу.

— Не може да бъде.

Уес свали ръкавиците си и започна да опипва всичките си джобове.

— Сигурно съм го оставил в дома на Рит или в гаража. Спомням си, че пробвах височината на тона веднага след като ти ми го даде. После...

— Няма значение. Да вървим.

Уес тръгна пръв, излезе от пътя и се закатери по стръмния насип. Използвайки покрития с лед банкет за опора, той се обърна да подаде ръка на Дъч. Следите на Тиърни се виждаха ясно в дълбокия сняг.

— Дори не се е опитал да заличи стъпките си — промърмори той.

— И да е искал, не е могъл. — Дъч за първи път от дни насам се усмихна. — Какво, късмет ли извадихме?

Те имаха предимството, че са бодри. Тиърни знаеше това и удвои усилията, за да запази преднината си. Беше напуснал вилата преди два часа. Освен една кратка почивка той вървеше при възможно най-тежки условия и се бореше с дълбока умора. Не се спря, за да разбере кои са двамата мъже със снегомобилите. Предположи кои са и се оказа прав. Периодично викаха името му. Бяха Дъч Бъртън и Уес Хамър. И двамата бяха силни и атлетични. Беше напълно сигурен също, че през последните четирийсет и осем часа никой от двамата не е бил бутнат от кола, не страдаше от мозъчно сътресение, нямаше сцепена глава или изкълчен глезен.

Освен това вероятно никой от тях не бе правил любов почти цяла нощ.

По отношение на силата те определено имаха предимство пред него. Но в никакъв случай не можеха да го надхитрят — не бяха чак толкова умни. Опитните преследвачи биха си държали устата затворена, за да не издават местонахождението си или на какво разстояние са от него. Колкото и да се тупаха по гърдите за ловджийските си умения, имаха още много да учат как се дебне плячка.

Но не допускай грешки, Тиърни, каза си той, ти си плячка.

От подигравателните подсвирквания на Уес и злобните закани на Дъч, които отекваха в покритата със сняг гора, ставаше ясно, че искат „Синия“ жив или мъртъв.

Дъч носеше значка, но Тиърни знаеше, че тя няма да му попречи да изтръгне сърцето му, ако му се удадеше случай. Като се добавеше, че беше и правозащитник, дал клетва да следи за спазването на закона и да закриля гражданските права на хората, Дъч беше и рогоносец, чиято бивша жена бе прекарала две нощи в усамотение с друг мъж. Ако Тиърни му паднеше на мерника, Дъч щеше да натисне спусъка и после да ликува.

Те чувстваха, че силите му отслабват, но той не спря да погледне назад, беше сигурен, че го настигат. Шумът от стъпките им през гората ставаше все по-близък. Те вървяха по-лесно от него — той проправяше пътината, а те само го следваха.

Помисли си дали да не потърси прикритие, за да се съпротивлява. Имаше пистолет, при това зареден — липсваше само куршумът, който Лили изстреля в него. Скромният му обхват обаче не



можеше да се сравни с този на една пушка. Освен това онези бяха двама. Единият щеше да прикрива другия, който щеше да се промъкне тихомълком и да го нападне странично.

Страхуваше се също, че ако спре, нямаше да може да продължи. Вчера, когато отиде за лекарствата на Лили, си мислеше, че е накрая на силите си, но днес наистина беше на ръба да рухне. Единствено неимоверната му воля го държеше на крака.

Точно когато реши, че трябва да продължи да върви, видя как един клон близо до главата му се разцепи. Милисекунда по-късно чу пукота от изстрел.

Наведе се в снега и се претърколи зад банкетата.

— Тиърни, май ще е най-добре да се предадеш — извика Дъч Бъртън.

Той не беше толкова глупав, че да подаде глава над банкетата, за да установи местонахождението им, но чувстваше как бягат между дърветата и се приближават. Единият напредваше отдясно, другият — отляво. Той беше в капан.

Сега, когато се беше спрял, осъзна, че болките са навсякъде. Вече се задъхваше. Освен това беше гладен.

— Знаем, че ти си „Синия“. ФБР откри в бунгалото ти в къмпинга уличаващи материали.

Вече го бе предположил. Наистина, бяха косвени улики, но представляваха достатъчно основание за един ревнив бивш съпруг да го ликвидира и едва по-късно да се тревожи, че е нарушил законната процедура.

Тиърни не смееше да гъкне, за да не стане още по-лесна мишена. Едва дишаше. Но и те не се чуваха. Бяха спрели да се движат. Сигурно са решили да го изчакат. Така изминаха няколко минути.

Най-сетне тишината бе нарушена от шум, който явно идваше от друг снегомобил. Звукът беше далечен и му беше невъзможно да каже от коя посока идва.

Той чувстваше, че Дъч и Уес също са наострили слух. Сигурно се питаха дали някой, дошъл пеша не се е възползвал от някой от техните снегорини?

Щяха да са пълни глупаци, ако не се възползват от този отвличащ вниманието шум.

Скоро разбра, че е прибързал с това обвинение.

Сред отдалечаващото се бърмчене на снегомобила долови безпогрешния звук от настъпена клонка. Един от тях се приближаваше вдясно от него. Беше на трийсетина метра, не повече. А може би и по-малко. Дори най-нескопосаният стрелец не би пропуснал от такова разстояние.

Отляво долетя още по-тих звук. Беше буца сняг, паднала на земята. Дали вятърът я бе издухал, или някой от двамата бе разклатил нисък клон?

Той затаи дъх и се послуша. Снегообилът вече не се чуваше. Той не чуваше дори собственото си дишане. Покри устата си с шала, за да попречи на парата от дъха му да издаде местоположението му.

Където и да бяха двамата, колкото и далече да се намираха от скривалището, те като че ли бяха доволни от мястото, където са се притаили. Защото не се движеха. Явно можеха да чакат.

Това и правеха. И тримата. Тихомълком. Чакаха някой да се помръдне.

После друг звук разцепи тишината. Звук от хеликоптер. Полицейското поделение в Клири изобщо нямаше хеликоптер. Трябва да беше от някоя щатска агенция или от самото ФБР. Във всеки случай Дъч нямаше да го застреля хладнокръвно пред очите на свидетел. Уес Хамър не се броеше. Той щеше да закриля приятелчето си, да излъже под клетва в негова защита — все едно каква. И обратното.

До този момент гората предпазваше Тиърни, като му предоставяше добро прикритие. Изведнъж обаче предимството мина на страната на Дъч. Сега той можеше да го застреля и да обясни по-късно, че Тиърни се е съпротивлявал при арестуването и не му е оставил друг избор, освен да го възпре с куршум. А можеше и да излъже, че Тиърни ги е нападнал и ги е принудил да се защитават. И в двата случая той щеше да е мъртъв, а те — оправдани.

Не, за да оцелее пред готовия първо да стреля, а после да мисли бивш съпруг на Лили, той трябваше да излезе на открито, където можеше да бъде видян от хората в хеликоптера.

Извиквайки в съзнанието си спомена за картата на върха, Тиърни съпостави двата пътя — главния и този по западния склон. Беше бягал по най-западния. Но колко далече беше стигнал? Колко още трябваше да бяга, преди да стигне Маунтин Лоръл Роуд? Колкото и да беше това

разстояние, щеше ли да успее да го преодолее с малкото сили, които му бяха останали?

Трябваше да опита. Дъч и Уес бяха по-силни и по-добре въоръжени, но той пък имаше две забележителни предимства — вроденото си чувство за посока и волята за живот.

Преди да се разколебае, се изправи на колене. Мускулите му, особено навехнатият му глезен, се разбунтуваха, но той се насили да се приведе и да тръгне отново, приведен ниско, опитвайки се да не се издава.

Надяваше се Дъч и Уес да загубят време, докато пълзят към банкетата, за да го изненадат. Щяха обаче те самите да останат изненадани, когато открият, че го няма там.

Искаше прекалено много.

— Дъч, на твое ляво! — чу той Уес да извиква Тиърни се изправи и се затича. Или се опита. Краката му затъваха в снега, който на места стигаше до кръста му. Ръцете му разделяха забулените със сняг къпинови храсти. Той се препъваше в скритите корени на дърветата и шубраците. Обвити в лед клони дращеха лицето му.

Но ако съдеше по сумтенето и стоновете на преследвачите си, те бяха подложени на същите препятствия. Тиърни чувстваше отчаянието, което ги подстрекаваше да го преследват, и се увери, че е прав в предположението си — Дъч Бъртън искаше да го ликвидира преди пристигането на другите.

Както и преди, пътят го намери, преди той да го е открил.

С известна предпазливост стигна до ръба на насипа. Бързите му рефлексии го спасиха навреме да не пропадне надолу. Седна и се спусна по стръмнината.

Слънцето светеше ярко върху непокътнатата ивица белота. След затъмнената гора светлината мигом го заслепи. Засенчвайки очи, той бързо обходи с поглед небето, за да зърне хеликоптера. Шумът от него беше толкова силен, че човек можеше да си помисли, че лети точно над главата му, но всъщност изобщо не се виждаше.

— Бен Тиърни!

Уес и Дъч изникнаха от гората и застанаха в края на насипа. Две пушки се целеха в него. Дългите им гладки цеви изглеждаха заплашителни на ярката слънчева светлина. И двете очи на Дъч бяха

отворени. На Уес също. Тия мъже знаеха как да стрелят. Как да улучват. Как да убиват.

Като да стреляш по риба в каца.

Вдигна високо ръце над главата си и пусна пистолета в снега.

— Не съм въоръжен!

— Чудесно. — Той разчете думата по устните на Дъч, миг преди мъжът да дръпне спусъка.

\* \* \*

— Ето я вилата, сър — съобщи Колиър на Бегли през слушалките за глава Хут също беше с такива. От любезност — в това беше сигурен. А не, защото имаше някаква стратегическа причина да е тук.

— Какво знаете вие? Те успяха! — Бегли сочеше снегомобила пред къщата. — Във всеки случай поне единият. — И попита пилота по микрофона на слушалките си: — Можете ли да ни приземите там?

— Просеката е малка, сър. А и при този вятър ще е трудно.

Колиър се обади:

— Спусни ни възможно най-ниско, ще се спуснем по въжета.

Но в този момент силен порив на вятъра оттласна машината настрана. Действайки бързо, пилотът успя да я задържи във въздуха Хут почувства вибрациите на пейджъра.

Бръкна в палтото си и го извади. Пъркинс беше набрал кода им за спешно обаждане. Хут извади клетъчния си телефон и натисна бутона за автоматично набиране.

\* \* \*

— Вътре съм! Аз съм вътре!

Лили викаше от мига, в който чу приближаващия се снегомобил. Тъй като знаеше, че едва ли щяха да я чуят от шума, тя продължи да вика, докато воят не спря.

— Вътре съм — извика тя във внезапната тишина, с поглед, отправен към вратата.

— Госпожо Бъртън?

Тя не си направи труда да поправи името.

— Да, да, тук съм.

Вратата се отвори и един мъж в скиорско облекло нахълта вътре.

— Слава Богу, че сте добре.

— Господин Рит! — възкликна тя.

Той избута назад подплатената с кожа качулка, свали ръкавиците си, клекна до нея и огледа белезниците.

— Дъч и Уес не са ли идвали?

— Не.

— Тръгнаха насам за вас и Тиърни.

— Той е „Синия“. Предполагам, че знаете. Каза, че го е чул по радиото.

— Кой го е казал?

— Тиърни.

— Значи той знае, че са тръгнали за него.

— Да. Виждате ли някъде ключа за тия неща?

Докато се суетеше из стаята за ключа, тя попита как е бил заподозрян Тиърни.

Уилям Рит ѝ разказа набързо за двамата агенти от ФБР, които дошли в дрогерията му предишния ден.

— Не знам какви точно доказателства имат срещу него, но сигурно са уличаващи. Мигом се организираха, като научиха, че вие сте тук, затворена с него. Събра се спасителен отряд, но стана злополука, която блокира пътя... Тази сутрин предложих снегомобилите си. Уес и Дъч взеха по един, но забравиха това — той извади от джоба си нещо като предавател. — Радиостанция за двустранна връзка. Чух Дъч да казва, че им трябвала, затова тръгнах след тях, надявайки се да ги настигна.

— Но не успяхте, така ли?

Той поклати глава.

— Открих само снегомобилите. Бяха изоставени на западния път. Изглежда, че двамата са тръгнали пеша. Мислите ли, че са тръгнали след Тиърни?

— Възможно е. Единственият начин той да слезе от планината е пеша. И двете ни коли... — тя поклати нетърпеливо глава. — Това е дълга история.

— Вероятно Уес и Дъч са го срещнали. — Той престана да търси ключа за белезниците: — Никъде не го виждам, сигурно го е взел със себе си.

— Няма нищо. След като вече не съм сама, мога да издържа.

— Той нарани ли ви?

— Всъщност не. Освен че ме изплаши. — Тя затвори очи за миг, после продължи: — Натъкнах се на трупа на Милисънт Гън в нашата барака.

— О, Боже, какъв ужас!

— Мисля, че е мъртва от няколко дни. Бурята е попречила на Тиърни да се отърве от тялото ѝ. — И Лили му разказа как бутнала с колата си Тиърни и как двамата се върнали във вилата да изчакат виелицата да отmine. — Той се притесняваше за оцеляването ни, показва се толкова мил, толкова отзивчив. Но някои неща, които изрече, ме усъмниха.

— Какви неща?

Тя му спомена за уклончивите отговори на Тиърни.

— Усъмних се в него и прерових раницата му. Намерих вътре тия белезници и една синя панделка — Тя я посочи с брадичка — Онази там.

Уилям взе раницата и извади отвътре синята кадифена панделка.

— Това определено е улика срещу него.

— Неопровержима.

— Добре, но защо я е оставил тук?

Преди Лили да отговори, до слуха ѝ долетя звук.

— Това да не е хеликоптер?

— Такъв е планът на ФБР.

Заля я вълна на облекчение. Зарадва се, като разбра от Уилям Рит, че залавянето на Тиърни е неизбежно. Но ако той по някакъв начин успеше да се изплъзне от Дъч и Уес и се върнеше във вилата, аптекарят нямаше да представлява никаква заплаха за него.

Уилям отиде до вратата и излезе на верандата, но още преди да се прибере отново вътре, на Лили ѝ се стори, че той реагира прекалено бавно.

— Кръжат отгоре — каза той. — Но сигурно са видели снегомобила ми.

— Може би търсят място, където да кацнат. Слава Богу, че са тук.

— Съзнавате ли какъв късмет сте извадили, че сте се спасили от „Синия“? Никоя от другите жени не е успяла.

— Като се сетя за лицето на Милисънт... — потрепери тя. — Беше ужасно.

— Представям си колко сте се изплашили, като сте видели трупа ѝ в онзи сандък.

Тя кимна.

— И все пак добре, че го намерих. Тиърни щеше вече да го е изнесъл и дори заровил, докато съм била в безсъзнание. Трябваше да се досетя, че нещо не е наред. Той едва ли не се обиди като му споменах за брадвата, след като отиде за... — Тя млъкна внезапно.

— За какво?

— За дърва — отвърна тя хрипливо. — Отиде за дърва. — Облиза устните си. — Господин Рит?

— Да?

— Откъде... откъде знаете, че в бараката има сандък за инструменти?

\* \* \*

— Хут?

— Ще трябва да викаш, Пъркинс. Ние сме в хеликоптера.

— Вие?

— Какво узна?

— Тиърни...

Останалото не се чу, тъй като пилотът завъртя машината, което закова Хут още по-здраво към седалката, а стомахът му се надигна.

— Повтори, моля те — извика той.

— Най-сетне се свързахме с госпожа Ламбърт.

— Майката на Тори Ламбърт ли?

— Точно така. А сега се стегни да не паднеш.

Хут накара Пъркинс да повтори три пъти съобщението, докато се увери, че го е чул правилно. После се обърна към Бегли.

— Сър — извика той. — Бен Тиърни не е, повтарям, не е похитителят на Тори Ламбърт.

Бегли обърна рязко глава.

Хут го погледна право в очите:  
— Той е неин баща.



## ГЛАВА 32

Уилям Рит остана невъзмутим.

— Моля?

Устата на Лили беше суха като памук. Трябваше да избутва думите си навън.

— Казах ви, че намерих трупа на Милисът в бараката. Не съм споменавала нищо за сандъка с инструменти. Откъде знаете, че в бараката има такъв сандък?

Престореното му недоумение продължи само миг, после той заклати глава със съжаление.

— Не беше умно от моя страна да се изпусна по този начин. Но още по-малко умно беше от ваша страна да ми го казвате.

Тя се опита да преглътне, но не можа.

— Разбрахте, госпожо Бъртън или мадам Мартин, или както там се наричат напоследък. Разбрахте какво означава това, нали? — Гласът му се промени така рязко, както и поведението. Вече нямаше и следа от благоразположението му.

— Значи вие сте...

— „Синия“. Въпреки, че този прякор никак не ми харесва.

Изстрел от оръжие изненада и двамата. Те обърнаха глави към вратата, макар да беше ясно, че звукът идва отдалече.

Секунди по-късно Уилям продължи:

— Само един изстрел. Дъч твърдеше, че е превъзходен стрелец. Изглежда наистина е така.

Тя си пое хрипящ дъх.

— Тиърни?

— Вече е мъртъв. Какъв късмет.

Той извади от джоба си радиостанцията и я включи. Уредът изграчи силно и Рит намали звука.

— Какво правите? На кого се обаждате?

— Ще разберете. Мисля, че ще ви хареса. Е, всъщност едва ли ще ви хареса. Но ще се съгласите, че е брилянтно.

Той доближи радиостанцията до устата си, натисна един страничен бутон и завика възбудено:

— Дъч? Дъч? Чуваш ли ме?

Освободи бутона и я загледа, докато изчакваше отговор. В продължение на няколко секунди не се чуваше нищо, освен съскане, после долетя гласът на Дъч.

— Кой се обажда?

Рит натисна бутона.

— Уилям. Чух изстрел. Залови ли Тиърни?

Той прекъсна, когато Лили отвори уста, за да закрепчи. Но вероятно беше предвидил подобно нещо, защото реагира светкавично, като затисна устата ѝ с ръка.

— Рит? Къде си?

Лили се опита да извърне глава и да освободи устата си, не успя и ухапа дланта му. Той обаче само притисна по-силно ръка към устата ѝ и задържа главата ѝ опряна в стената под бар плота, забивайки болезнено пръсти в кожата на лицето ѝ.

Взе предавателя, натисна бутона и с ужасен глас заговори.

— Дъч, аз съм тук, във вилата. Заловихте ли Тиърни?

— Да, да, той е долу. Лили добре ли е?

За да произведе ефект, той отвърна като правеше дълги паузи между думите.

— Не, Дъч, жена ти е мъртва. Мъртва е. Тиърни я е убил!

\* \* \*

Тиърни лежеше проснат по гръб. Когато вдигна клепачи, блясъкът на слънчевата светлина, отразяваща се в снега, нахлу болезнено в очите му.

„Дъч, аз съм тук, във вилата. Залови ли Тиърни? Не, Дъч, жена ти е мъртва! Мъртва е! Тиърни я е убил!“

Гласът звучеше като тенекиен, неестествен. Откъде ли идваше?

— Кучият му син е убил Лили! — Дъч Бъртън изрече думите толкова гръмогласно, че предизвика миниатюрни снежни лавини по клоните на дърветата.

— Той може да върви, Дъч — извика Уес. — Ти го нарани само в ръката.

Изведнъж Тиърни си спомни защо лежи по гръб, защо рамото адски го боли. Всички парченца от пъзела се подредиха, но защо някой викаше, че Лили е мъртва и че той я е убил?

Кой твърдеше нещо толкова невярно?

Само някой, който иска да защити себе си.

Господи, трябваше да се върне при нея.

С мъка се надигна до седнало положение. За малко да повърне, но успя да преглътне. Върху снега се виждаше шокиращо количество кръв. Лицето му плуваше в студена, лепкава пот, а рамото му сякаш бе дамгосано.

Изминалите няколко секунди му се сториха цяла вечност. Когато отново отвори очи и примига от светлината, видя Дъч Бъртън да захвърля настрани радиостанцията за двустранна връзка, което обясни откъде идва неестественият тенекиен, глас.

Дъч скочи от насипа така, сякаш щеше да полети. Приземи се тежко върху пътя, но това не намали темпото му. Тиърни едва имаше време да вдигне здравата си ръка и Дъч се озова върху него, обсипвайки го с юмруци.

— Чуй ме, Дъч. — Тиърни се изненада от дрезгавия си, слаб глас. Дори се усъмни, че Дъч го чу. Във всеки случай не беше с нагласата да спре и да слуша.

Полицейският шеф заби десния си лакът в скулата му и кожата се разцепи.

„Какво, по дяволите, му имаше на лицето?“

Тиърни отби втория удар.

— Лили...

— Ти си я убил. Проклет да си!

— Не съм! Чуй ме.

Но Дъч нямаше такова намерение. Очите му святкаха с отявлена омраза. Тиърни нито за миг не се усъмни, че ако не е в състояние да се отбранява, побърканият негодник ще го убие.

Напрягайки всички сили, той започна не само да се отбранява, но и да напада. Имаше зъб на Дъч Бъртън не за едно нещо и това му вля нова сила. Успя да вклини коляно между себе си и полицаия и рязко го изрита.

Дъч се търкулна настрани на достатъчно разстояние, което даде възможност на Тиърни да се пресегне и да вземе пистолета, който преди малко беше пуснал на земята, но инстинктивно се пресегна с ранената си ръка, която висеше безполезно от простреляното му рамо.

Той извика от болка, стана с мъка и направи няколко несигурни крачки.

Дъч го хвана за навехнатия глезен и Тиърни се срина, но със задоволство забеляза, че челюстите на омразния му полицай са обагрени с кръв — е, поне му бе разкрасил физиономията.

— Чука ли я?

И най-малкото съжаление, което изпитваше към този нещастник до момента се изпари. Що за мъж е този, който ще задава подобен въпрос, след като току-що беше научил, че жена му е мъртва? Беше го грижа повече за собствената му проклетата гордост, отколкото за съдбата на жената, която твърдеше, че обича.

— Отговаряй!

— Дъч, хеликоптерът.

Тиърни чу изреченото със силен глас предупреждение на Уес Хамър като от много далече, но Дъч вероятно не го чу, или ако го чу, не му обърна внимание. Слюнка, кръв и пот капеха от лицето му върху лицето на Тиърни. Светлосиньото небе започваше да тъмнее по краищата. Тиърни примига, но не можа да премахне черните точки, които обсипваха стесняващото му се зрително поле.

Щеше да умре, ако не предприемеше нещо. И то веднага!

Дъч беше възседнал кръста му. Дясната ръка на Тиърни лежеше безполезно отстрани. Лявата също не му вършеше повече работа. Немошните му удари изобщо не смущаваха Дъч.

Тиърни се възползва от единствения шанс, който имаше. Повдигна едното си коляно, остана така, за да събере цялата си сила в мускулите на бедрата си и го заби в слабините на Бъртън.

Дъч изрева. Ръцете му мигом пуснаха Тиърни, който на свой ред преви тяло и изхвърли назад мъжа, после се просна върху него. Бяха разменили местата си. Той притисна с лявата си предмишница гърлото на Дъч като с железен лост.

Взе пистолета си и стреля в Уес Хамър, който се беше втурнал по пътя към тях. От изстрела Уес се подхлъзна и закова на място.

— Пусни пушката или следващият изстрел е за теб!

Заплахата беше немошно изречена, но като по чудо даде резултат. Уес пусна пушката на земята.

После обаче Тиърни осъзна, че Уес не се е изплашил от него, а от хеликоптера, който се чуваше все по-силно.

— Кой говореше по радиостанцията? — задъхан попита той Уес.

— Рит. Уилям Рит.

— Рит? Бледият, мършав Уилям Рит? Този мошеник?

Тиърни щеше да пресее многото „защо“ и „по каква причина“ по-късно. Сега се наведе над Дъч, чието лице приличаше на злодей от филм на ужасите — смесица от кръв, гной и сляпа ярост. Повдигна брадичката му с цевта на пистолета.

— Имам няколко причини да те убия. Първата е, че си посягал на Лили. Но единствената причина, поради която няма да те убия е тази, че обещах на Лили да не го правя.

Използвайки широкия му гръден кош като опора, той се изправи на крака, залитайки. После вдигна лявата си ръка и посочи приближаващия се хеликоптер.

— Който и от вас да стреля, ще има свидетели.

След това, знаейки, че е прахосал ценни десет секунди с безполезния бивш съпруг на Лили, той притисна плътно до тялото дясната си ръка и започна неравномерно да тича по пътя към вилата.

\* \* \*

Докато правеха тесни кръгове над къщата, един от групата на Колиър извика:

— На единадесет часа.

Пилотът наклони хеликоптера и Бегли видя какво сочеше — на тесния път се виждаха трима мъже. До този момент не ги бяха забелязали заради острия завой. Хеликоптерът разлюля върхарите, летейки към тях.

Бъртън лежеше по гръб. Хамър стоеше прав на няколко метра от него. Бен Тиърни оставяше широка кървава диря след себе си, докато се отдалечаваше от тях и изкачваше с мъка наклона.

Колиър отвори плъзгащата се врата на машината и зае позиция.

— Аз се целя по бягачия — съобщи той в микрофона, когато видя Тиърни в оптичния си мерник.

— Не стреляйте! — излая Бегли. — Това не е нашият човек.

— Носи стрелково оръжие.

— Не е нашият човек — повтори Бегли.

Бегли отмести поглед от Тиърни към Уес Хамър, който се затича към Бъртън и коленичи до него. Бъртън го избута силно настрани и го просна по корем. После се изправи непохватно на крака и започна да се върти като обезумял в кръг, докато накрая се наведе и откри полуавтоматичната си пушка в снега. Стреля веднъж в Тиърни, без да се прицелва Тиърни дори не намали ход. Продължи да тича.

Уес Хамър се беше изправил на крака и вървеше отново след Бъртън.

— Отстранете го от пътя — заповяда Бегли и един от тактическите офицери изстреля няколко куршума в краката на Хамър, вдигайки гейзери от сняг. Хамър се закова на място и вдигна ръце.

Бъртън вдигна пушката до нивото на рамото си и се прицели през оптичния мерник — отработено движение, което му отне две секунди.

— Началник Бъртън! Не стреляйте! — прогърмя гласът на Бегли по високоговорителя и се чу над шума от витлата — Не стреляйте! — извика той отново.

Бъртън рязко вдигна глава.

Колиър седеше в отворената врата, краката му бяха върху шейната за кацане, мерникът му — насочен този път в Бъртън. Непосредствено зад него Бегли се бе надвесил през отворената врата, за да провери границите на раменните си ограничители.

Виждаше ясно Бъртън и по изражението му разбра, че полицейският шеф едва сега забелязва хеликоптера. Разбра и друго, което го накара да попита Колиър дали има чист обсег за стрелба.

— Имам.

Бегли извика:

— Бъртън, не стреляй! Тиърни не е „Синия“.

Но Бъртън не му обърна внимание, насочи пушката си в Тиърни и погледна отново през мерника.

— Негодник такъв! Глух ли е? — изкрещя Бегли.

Един невинен човек щеше да отнесе куршума и агентът щеше да носи отговорността за това през целия си живот. Той нареди:

— Един в глезена.

Колиър стреля на секундата. Левият крак на Бъртън се подгъна. Бегли видя яростта в очите му, когато онзи изви пушката си нагоре и дръпна спуська.

Колиър падна заднишком на пода на хеликоптера. Куршумът не бе проникнал през защитната му жилетка, но ударът беше болезнен.

Бъртън стреля още веднъж. Куршумът пропусна Бегли на косъм.

Федералният агент чу пилотът да ругае, докато завърташе машината, почувства как коланът се врязва в корема му.

— Не улучих! — извика един от другите мъже в слушалките му.

Третият мъж от ударната група беше изгубил равновесие, когато хеликоптерът се издигна рязко. Сега пълзеше, за да заеме отново полустабилно положение за стрелба. Колиър все още лежеше зашеметен.

Бегли погледна надолу и извика.

— Не стреляй в мен, негодник такъв!

Лицето на полицаия изразяваше лудост.

— Върви на майната си!

В следващия момент Бегли видя как куршумът пробива челото на полицаия и снегът зад него се обагря в червено.

Чарли Уайз бавно свали снайперовата пушка от рамото си и я върна на Колиър.

Бегли преглътна силно, за да укроти сърцето си.

— Страхотен изстрел, Хут.

— Благодаря, сър.

\* \* \*

Уилям Рит свали ръката си от устата на Лили, изключи предавателя и го остави настрани.

— Казах ви, че ще се получи блестящо.

— Защо? — попита Лили. Едва дишаше.

— Защо заявих, че Тиърни те е оставил тук мъртва ли? Не е ли ясен отговорът?

— Не, защo ги убихте?

— О... — Уилям навн краищата на панделката около ръцете си и провери издръжливостта ѝ, като я подръпваше силно. — Бих могъл да обвиня моите негодни за нищо родители или ниското си самочувствие, но това са толкова изтъркани извинения. Освен това не съм душевноболен. Убих ги, защото го исках.

Външно Лили запази самообладание, но умът ѝ препускаше. Беше ли мъртъв Тиърни? Дъч го е застрелял, знаеше го. Но той беше казал, че са „липнали“ Тиърни, а не че е мъртъв. Ако е жив, той ще се върне за нея. Беше сигурна в това.

Дотогава какво можеше да прави тя, за да помогне на себе си и да попречи на Уилям Рит да я убие? Не можеше да избяга от него. Четири часа се беше опитвала безуспешно да се освободи от белезниците.

Покажеше ли страх, означаваше да му даде точно това, което той искаше. Инстинктивно разбра, че на него му харесва да убива. Това му даваше идентичност, сигурност, каквато в действителност не притежаваше. Той беше „Синия“ — най-страшният, най-търсеният. Зад маската на провинциален аптекар се криеше убиец на жени.

За две години беше надхитрил всички, но досега не му се бе удал случай да се похвали за това. Тя щеше да му даде тази възможност. Единственият ѝ шанс да оцелее беше да го кара да говори, докато не дойде помощ. Моля те, Господи, нека да е Тиърни.

— Как избирахте жертвите си? Това все още изумява следователите. Изчезналите жени като че ли нямат нищо общо помежду си.

— Освен мен — отвърна той със смразяваща усмивка. — Общото помежду им съм аз. Те до една ме гледаха, докато умираха. Скоро и ти ще имаш нещо общо с тях.

„Не му давай удоволствието да покажеш страх.“

— Какво друго общо са имали, освен вас?

— В това именно е красотата. Криминалистите търсят схеми. При мен няма такива. Убих ги по различни причини.

— Какви например?

— Отхвърляне.

— Тори Ламбърт ли?

— Много преди нея.



— Имало е и други?

— Едно момиче от колежа.

— Приятелка?

— Не. Искях да ми стане приятелка, но тя ми се изсмя, когато я поканих на среща. Мислила ме за хомосексуалист. Беше жестоко. Аз... я прекърших. Предполагам, че това е точната дума за онова, което се случи. Тя се хилеше. Опитах да я спра... Когато осъзнах, че е мъртва, не съжалих, но, естествено, се изплаших да не ме хванат. Портфейлът и бижутата й са в сейф под леглото ми вкъщи. И до днес не са разкрили това убийство.

— И никой никога не ви е заподозрял?

— Никой. Бях толкова незначителен, нали разбирате. За повечето хора все още съм.

— Мерилий никога ли не е подозирала нищо?

Той издаде презрителен звук.

— Сестра ми беше прекалено заета да пази мръсната си тайна, за да ми обръща внимание. Трябваше да я убия още като бяхме деца. Минавало ми е през ума един-два пъти, но така и не го направих.

Той провери още веднъж силата на панделката.

— Интересно ми е как се забърка Тиърни в тази работа.

Той продължаваше да стои на колене пред нея и макар още да не я беше пипнал с пръст, тя трепереше от страх. Колко ли дълго можеше да го кара да говори? Къде се бави хеликоптерът? Къде е Тиърни? Не искаше да повярва, че е мъртъв.

— Разправяхте ми как сте подбирали жертвите си. Разбрах защо сте убили момичето, което ви се е присмивало. Ами Тори Ламбърт? Нея не сте я познавали, нали?

— Не и до въпросния ден. Беше се осмелила да изостане от групата и вървеше на доста голямо разстояние след нея. Зърнах я да върви по западния път, близо до нашата ферма, където работех него ден. Заприказвах я, изслушах неволите й, дадох й съвет и когато се опитах да я утеша...

— Да я утешите?

— Да я докосна. Тя не ми разреши.

— Изнасилихте ли я?

Очите му заблестяха от ярост.

— Способен съм да го направя. Не се съмнявайте. Ако имахме повече време, щях да ви го докажа, мадам Мартин.

Реакцията му я накара да вярва точно в обратното, но тя не беше толкова глупава, че да го опровергае.

— За нейно вечно съжаление, Тори Ламбърт ме нарече „гаден малък мръсник“.

Той дишаше тежко от раздразнение. Или вероятно от възбуда, което беше още по-плашещо.

— И панделката ѝ за коса стана ваша търговска марка.

— Поради липса на друго определение, да.

— Закарал сте я в Тенеси, за да заблудите преследвачите. Така ли?

Той се намръщи от разочарование.

— Не съзнавах, че прекосявам щатската граница. Навсякъде беше едно и също. Но, да, закарах я извън района на случилото се, за да заблудя преследвачите.

— А останалите четири? Те случайно ли бяха подбрани?

— Не, бях ги набелязал предварително.

— Как ги избирахте?

— По-точно те ме избираха.

— Как така?

— Малкият син на Каролин Мадокс е диабетик. Тя не можеше да си позволи да му купува инсулин и не можеше да получи здравна осигуровка. Идваше при мен да ѝ помагам.

— И сте ѝ давали необходимите за сина ѝ лекарства.

— Наред с утеха и окуражаване. Но нищо от онова, което казах или вършех, не беше достатъчно за нея да ме хареса. Не и по този начин — намекна той. — Намираще време да се отбие в магазина да вземе безплатно лекарството за сина си, но все нямаше време да се видим насаме... В същото време обаче намираще време за един от гостите на мотела, където чистеше. О, да, за него винаги имаше време. Видях ги двамата в неговата кола, точно тук, на паркинга, да се опипват. Беше толкова противно. Същата онази вечер тя не стигна до дома си.

Колата ѝ с панделката в нея беше намерена отстрани на пътя, на половината разстояние между дома ѝ и мотела. Лили си спомни, че

бяха разпитвали въпросния гост на мотела, който по-късно отпадна като заподозрян.

— А медицинската сестра?

Той се изхили презрително.

— Лорийн. Поредната история. Тя беше дебела. Не я харесвах, но я съжалявах. Можете да ме наречете мекушав. Давах ѝ безплатните мостри на всеки продукт за отслабване, за да идва. Тя изтълкува погрешно любезността ми и започна да ме сваля. Намеците ѝ бяха безсрамни и на границата на вулгарното. Не можех да си представя да докосвам тази отвратителна маса от плът и се почувствах обиден от нейната самонадеяност, че ще я пожелаая. Е, останалото го знаете.

Преди Лили да попита, той започна да ѝ разказва за Бетси Калхоун, която според него поглъщала антидепресанти — от осем до десет на ден. Когато ги свършвала и лекарят отказвал да ѝ даде нова рецепта, тя молела Уилям за още.

Къде е тоя хеликоптер? Защо не се връща!

— Съгласих се да се срещна с госпожа Калхоун на паркинга на банката. Всъщност убийството беше от милосърдие. Избавих жената от мъката ѝ. За разлика от другите тя не прояви никаква съпротива. Упоена както винаги, тя се оказа най-лесна. Но най-голяма наслада ми достави Милисът. — Тънките му устни се оформиха в жестока усмивка.

— И все пак защо? — Дали хеликоптерът не отнасяше тялото на Тиърни от планината? Помислили са, че той е „Синия“. Затова нейното спасяване можеше да почака.

— Милисът беше празноглава малка мръсница. Тя разчиташе на мен да я снабдявам с противозачатъчни, за да може да развратничи до насита... а после ставаше нехайна по отношение на тях. И при кого идваше да циври, като забременееше? При мен... Години наред ѝ давах хапчета за диета и амфетамини, за да не наддава килограми, но тя прекали с щедростта ми. Флиртуваше и се закачаше. Веднъж, малко преди да затворя магазина, бяхме останали само двамата. Тя дойде зад щанда, приближи се и започна да се търка в мене, като ме попита дали имам ароматизирани презервативи. Бил ѝ втръснал този един и същ вкус на стара гума. „Помисли върху това, Уилям“ — изимитира той нейния момичешки подигравателен глас. — После се разсмя и се изнизва, сякаш беше казала нещо страшно умно и забавно. Последния

път, когато я видях, не се смееше. — Той се загледа за миг в пространството, потънал в спомени. — До самия край всичко беше заради нея. Тя не спираше да плаче и да пита: „Защо ми го причиняваш? Мислех, че ме харесваш.“ Докато я карах към старата къща, се опитах да ѝ обясня, че е противна, защото използва хората, наранява чувствата им без причина и се подиграва с тях. Казах ѝ, че е пагубен човек и следователно заслужава да бъде погубена. Но... — въздъхна той — не мисля, че разбра какво ѝ говоря — замълча и се замисли за момент, после продължи: — Тъкмо щях да я заровя, когато получих обаждане от електротехника, когото чаках от месеци да дойде вкъщи. Той ми каза, че тръгва за към нас. Трябваше да я скрия някъде, преди да е дошъл. Знаех, че сте продали тази вила, чух Дъч да казва, че сте разчистили и бараката. Тя беше най-близкото и най-удобното място, което ми дойде наум за краткото време, с което разполагах... Срецнах се с електротехника и тръгнах с него да му обяснявам какво искам да оправи. Когато приключихме, беше се мръкнало и трябваше да се връщам в града. Не можах да се върна тук, преди бурята да се е разразила.

Изведнъж проехтяха още няколко изстрела. Не по-близки отпреди.

— Това пък какво значи? — попита той реторично.

Лили също се почуди. Зарови в съзнанието си за друг въпрос, с който да накара Уилям да продължи да говори. Той я изпревари:

— Вярно ли е, че с Тиърни сте се запознали преди няколко месеца?

— Миналия юни.

— Май Дъч е бил прав да ревнува, а? Забелязвам го по лицето ви всеки път, когато спомена името на Тиърни. Очите ви веднага помръкват, натъжавате се. — Той отмести поглед към смачканите одеяла върху матрака пред камината. Когато върна погледа се към нея, сбърчи вежди с презрение. — Красиви хора. Винаги се намирате едни други, нали? Не задържате поглед върху нас, останалите.

— Никога не съм била нелюбезна с вас.

— Но ако бяхте останала в тази вила сама с мен, тия завивки нямаше да миришат на съвкупление.

— Уилям...

— Млък! Аз говоря!

Тя затвори уста и го остави да продължи.

— С каква ирония ще свърши всичко това! Вие двамата — мъртви; всеки ще си мисли, че той ви е убил, а в действителност е бил ваш любовник. Ха-ха! Схващате ли? Не е ли забавно? Едно нещо обаче ме озадачава. Защо ви е оставил тук закопчана с белезници?

За да не се опитам да хукна след него, след като съм видяла трупа на Милисът, помисли си тя. Тиърни е искал да я предпази да не направи нещо, което ще предизвика фатален пристъп на астма. Беше направил отчаяна и печелеща време стъпка, за да е сигурен в това. Едва сега го разбра. Много неща разбра. Например това, че е влюбена в Тиърни, и то от деня, в който се запознаха.

Кротко, почти през сълзи, тя заговори:

— Опита се да спаси живота ми.

— За ваше нещастие не се е постарал достатъчно.

И скочи толкова внезапно, че тя не можа да реагира, обви врата ѝ с панделката и я стегна.

— Недей! Моля те!

Той ѝ се усмихваше жестоко, докато затягаше панделката по-силно.

— Сигурен съм, че съзнаваш безполезността на молбите си. Ще ти кажа онова, което казах и на другите: ще умреш.

Тя се опита да го изрита, но той продължи да стяга панделката.

— Няма да трае дълго. Астмата ти ще ускори процеса. Но бъди така любезна да ме улесниш, като предадеш бързо богу дух, понеже чувам, че хеликоптерът се връща.

Лили наистина чу машината да се приближава, но все още беше на минути разстояние. Панделката се врязваше болезнено във врата ѝ. Тялото ѝ се изви, докато тя се мъчеше да напълни дробовете си с въздух.

Така ли в края на краищата беше обречена да умре? В невъзможност да диша?

Без предупреждение, без шум Тиърни нахлу през вратата на спалнята. Преди Уилям Рит да има време да регистрира неочакваната му поява, Тиърни яростно го изрита в главата.

## ГЛАВА 33

Ударът изхвърли Уилям от пода, той се претърколи по гръб и се опита да седне. Отстрани на главата му, над ухото, струеше кръв. Той притисна раната с ръка и зяпна така, сякаш Тиърни беше възкръснал от мъртвите.

Тиърни наистина изглеждаше странно. Дясната му ръка висеше под странен ъгъл от рамото. Дрехите му бяха просмукали с кръв. Лицето му изглеждаше сиво като на мъртвец. Очите му, хлътнали и оградени с тъмни сенки, не се откъсваха от Уилям Рит.

— Лили? — прозвуча дрезгаво гласът му.

— Той е „Синия“.

— Предположих. — Продължавайки да гледа Уилям, той се наведе и постави пистолета си в закопчаната ѝ с белезници дясна ръка.

— Държиш ли го здраво?

— Да.

— Ако вземе предимство над мене, застреляй го. Нито за миг не се колебай. — Той издърпа панделката от врата ѝ.

Походката му беше тромава и неравномерна, но той се пресегна с лявата си ръка, хвана Рит за шубата и го изправи, после го отдалечи от себе си и заби в лицето му юмрука си, все още стискащ панделката. Ударът завъртя аптекаря като пумпал. Той се препъна и се блъсна в стената.

Лицето му напомняше кървяща каша. Очите му гледаха диво.

— Трябваше да усуча тази панделка около проклетия ти врат и да те душа много бавно — изсъска Тиърни. — Бог ми е свидетел, че искам да те убия. Искам да изтръгна сърцето ти с голи ръце. Но няма да го сторя, понеже не искам да се отървеш толкова леко. Ти не заслужаваш бърза смърт. Не. Искам да живееш много дълго. Искам да гниеш в килия с десетилетия; да останеш заключен в анонимност, да бъдеш изнасилван всеки ден от смахнати, които ще получат наслада едва когато те видят да кървиш. Така се отнасят в затвора към убийците на деца, както знаеш. Тори беше едва петнайсетгодишна.

Петнайсет! — Гласът му пресекна — И когато умреш, надявам се на преклонна възраст, ще идеш право в ада и ще гориш вечно, нещастен изрод такъв!

Тиърни едва стоеше на краката си. Олюляваше се, когато разтвори длан, за да пусне врата на Уилям. Мъжът се свлече на пода и се килна на една страна.

Тиърни постоя за миг надвесен над него, после се обърна и тръгна към Лили.

— Тиърни!

Той се завъртя на пети в мига, в който Уилям извади спринцовка, която вероятно беше държал в джоба на шубата си. Но тя не беше предназначена за Тиърни — той заби иглата във врата си.

Тиърни на мига се озова до него. Уилям се опитваше да натисне буталото и да вкара въздух във вената си. Тиърни хвана здраво китката му. Мъжът извика не само от болка, но и от яд и безсилие.

В този момент вратата на къщата се отвори с трясък.

— ФБР! Никой да не мърда! — Двама мъже, облечени в пълно бойно облекло и черни маски на лицата, обходиха с цевите на оръжията си стаята, после ги насочиха към Тиърни и Уилям.

— Хвърли оръжието! — нареди един от мъжете.

На Лили ѝ беше нужно време да осъзнае, че става дума за нея. Тя разтвори ръка и пусна пистолета на Тиърни. Той издрънча на пода.

Друг агент се целеше в тила на Тиърни.

— Пуснете го, господин Тиърни.

— Във врата си има забита спринцовка, иска да се самоубие.

Авторитетният сивокос мъж се приближи до него, наведе се, постоя така за миг, после безцеремонно издърпа спринцовката от врата на Уилям.

— Не го изпускай — нареди той на един от групата.

— Той е „Синия“ — обади се спонтанно Лили. — Казва се Уилям Рит.

— Знам името му.

— Той е мъжът, когото търсите, а не Тиърни. Уилям Рит е „Синия“.

— Откъде знаете?

— Той сам ми каза. Щеше да убие и мене.

По време на тези набързо разменени реплики Тиърни се подпря с лявата си ръка на стената и се опита да стане.

По-възрастният агент извади бяла носна кърпа от задния джоб на панталона си и му я подаде.

— Притиснете раната.

— Благодаря.

— Най-накрая намерихте „Синия“, а?

Тиърни кимна.

Лили местеше объркана поглед ту към единия, ту към другия.

Федералният агент се обърна към нея.

— Мадам Марти, аз... О, извинете. Хут, претърси Рит за ключа за белезниците.

— Не той я закопча, а аз.

По-възрастният мъж го погледна изненадан.

— Ключът е в джоба на палтото ми. Той е с цип. Не съм сигурен, че мога да...

— Разрешете. — Мъжът дръпна ципа и извади малкия ключ. — Аз съм специален агент Бегли. Това е специален агент Уайз. — Той клекна пред Лили и отключи белезниците, после ѝ помогна да стане.

— Приятно ми е да се запознаем. — Тя се втурна към Тиърни, който продължаваше да се подпира на стената. Прокара ръце по него, макар и от разстояние от страх да не му причини допълнителни болки.

— Господи, Тиърни, погледни се само на какво приличаш.

— Причини ли ти нещо той?

— Какво? — Тя го погледна в подпухналите очи, после поклати глава. — Не.

— Аз обаче, да. В бараката.

— Няма значение.

— Трябваше да го направя.

— Разбирам.

Няколко минути вниманието им беше насочено единствено един към друг, но двамата едновременно осъзнаха, че не са сами. Тя се обърна към по-възрастния агент.

— Тиърни пристигна точно навреме, за да попречи на Уилям Рит да ме убие. Трупът на Милисът Гън е в сандъка с инструменти в бараката. Открих го сутринта. — Тя погледна Тиърни. — Ти пък си го



намерил вечерта, когато отиде да вземеш дърва и да потърсиш брадвата. Затова беше толкова рязък.

Той кимна, а на Бегли каза:

— Намерих трупа онази вечер. Не съм го докосвал, оставих го така, както го открих. Освен ако Рит не го е местил като е дошъл тук.

— Не мисля — вметна Лили. — Той влезе направо във вилата.

— Къде е тази барака? — попита Бегли.

Тя му обясни.

— Уилям призна пред мен, че убил Милисънт и оставил тялото ѝ там временно. Сподели... по-точно, похвали се, че е убил и другите.

— Изкарайте го оттук. — След кимването на Бегли двама от тактическата група хванаха Уилям под мишница и го помъкнаха към вратата. Той висеше отпуснато между тях, сякаш беше припаднал от боя, нанесен от Тиърни.

— Качете го на хеликоптера и ме чакайте там.

— Да, сър.

— Хут?

— Сър?

— Обади се в най-близката местна агенция. Нужни са ни хора за оглед на местопрестъплението възможно най-бързо. Напомни им, че ще им трябва хеликоптер.

— Слушам, сър.

Агент Уайз включи клетъчния си телефон. Бегли се обърна отново към тях.

— Как е рамото ви, господин Тиърни?

— Зле.

— Изненадан съм, че не сте изпаднал в шок.

— На път съм.

— Искате ли да седнете?

Той поклати глава.

— После няма да можете да ме накарате да стана.

— Приземихме хеликоптера на пътя, на петдесетина метра отук — каза Бегли. — Кървавата ви диря по останалата част от пътя ни доведе. Пилотът ни вече поръча по радиостанцията хеликоптер „Кеър Флайт“, скоро ще дойде да ви вземе.

— Благодаря.

— Имате ли сили да разговаряте?

— Това може да ми помогне да не припадна.

Бегли се ухили, но изражението му бързо стана сериозно.

— Дължа ви извинение, господин Тиърни. Само преди минути научихме, че сте баща на Тори Ламбърт.

Лили зяпна Тиърни като онемяла.

— Разведох се с майка ѝ, когато Тори беше мъничка — заговори той, отнасяйки обяснението си по-скоро към Лили, отколкото към федералния агент. — Пастрокът ѝ я осинови и ѝ даде името си. Но тя беше моя дъщеря.

— Очевидно не сте вярвали на нас или на местната полиция, че ще разкрие престъплението, затова от две години сам сте предприел разследване.

— Точно така.

Бегли изсумтя и погледна Тиърни мрачно.

— Чия е онази ръчна работа в кухнята?

Имаше предвид съобщението, което тя бе издълбала върху шкафа. Изглежда този човек не пропускаше нищо.

— Моя — отвърна Лили. — Известно време мислех, че е... — С чувство на угризение тя посочи Тиърни.

— Е, не сте била единствената — успокои я Бегли. — Господин Тиърни, Уилям Рит ли подозирахте?

— Не. Мислех, че е Уес Хамър.

— Уес Хамър?

— Запознах се с Милисънт покрай пазаруването си в магазина на чичо ѝ — поясни той. — Тя започна да... се увлича по мен.

„Да те сваля“, помисли си Лили.

— Това стана миналата есен. Една вечер, връщайки се в къмпинга, заварих Милисънт да ме чака там. Притесних се. Не я поканих в бунгалото си, но тя започна да ми разправя някаква грозна история за себе си, за Уес и сина му, как забременяла, как пометнала...

Лили винаги беше смятала, че Уес Хамър е невероятна мижитурка. Сега излизаше, че е още по-мерзък...

— Когато се прибрала от клиниката, поискала да продължи връзката си със Скот, но той не пожелал да има нищо общо с нея. Затова дойде да ми иска съвет. — Той поклати глава със съжаление. — Аз си имах собствени грижи и нямах никакво намерение да се забърквам в подобни истории. Но после, когато съобщиха за

изчезването ѝ, реших, че може би Уес се е отървал от проблема и че приятелят му Дъч го прикрива.

Той се обърна към Лили:

— Затова не ти казах какво правя. Опасявах се, че ако обясня мотивите си, ти ще се почувстваш задължена да съобщиш на Дъч и той ще прикрива приятеля си. Дори ако се окажеше, че Уес не е „Синия“, аз щях да бъда разкрит, а Дъч щеше да намери начин да попречи на аматьорските ми усилия да издиря дъщеря си.

— Какво правеше в планината в деня на бурята? — попита тя.

— Нито за миг не се отказах да търся следа от нея по някоя от тези туристически пътеки. В деня на бурята открих... — Той замълча и прочисти гърлото си. — Гробове. Четири, плюс един пресен, изкопан за Милисът. Използваната лопата беше скрита в едни храсти.

— А белезниците?

— Те са мои.

— Купил сте също и импулсен приемо-предавател — вметна Бегли. — С цел проследяване, предполагам.

Тиърни кимна.

— Така и не се стигна до използването му, но очевидно вие сте си научили домашното.

— Всъщност заслугата е на специален агент Уайз — поясни Бегли и посочи колегата си.

Уайз беше приключил разговора си с местната агенция по клетъчния телефон и слушаше разказа на Тиърни. Сега пристъпи напред.

— Дължа ви извинение, господин Тиърни. Теоретически вие бяхте истинският заподозрян.

— Теоретически сигурно съм бил. Но как така започнахте да ме търсите?

— Инициалите ви се появяваха на няколко места в дневника на Милисът Гън. Тя споменава, че сте бил много внимателен с нея.

Тиърни сви рамене, но не направи коментар.

— Разкажете за гробовете — подкани го Бегли.

— Постарах се да не стъпвам по площта около тях, надявайки се тя да предостави съдебни доказателства за „Синия“, който и да се окаже той.

Бегли го попита къде се намират. Тиърни им обясни първо къде е оставил колата си и допълни:

— Те са на около сто и петдесет метра североизточно от нея. Изкачването е трудно, но явно възможно, дори за човек, носещ труп.

— А панделката? — попита Лили.

Панделката все още лежеше на пода в краката им, опръскана с кръвта на Тиърни и на Уилям Рит.

— Вече ти казах. Видях я да се вее на един клон. Вероятно Рит я е изпуснал, докато е копаел гроба. Взех я, защото се опасявах, че едно солидно доказателство може да изчезне, преди да съм успял да проследя нишката.

А на Бегли каза:

— Използвах латексови ръкавици, докато носех лопатата. Тя е в багажника на колата ми. Надявам се да намерите отпечатъците на Рит върху нея. — Сълзи замъглиха очите му. — Поне ще откриете тленните останки на дъщеря ми. — Гласът му изтъня още повече, докато разказваше историята си. Като се имаше предвид колко много кръв беше изгубил, Лили не знаеше как все още е в състояние да стои прав. Тя плъзна ръка около кръста му.

— Защо не седнеш?

Той ѝ се усмихна.

— Добре съм.

— Дъч те простреля, нали?

Той се вгледа за миг в лицето ѝ, после погледна Бегли.

— Какво стана с него и с Уес Хамър?

— Колиър, един от тактическата група, остана с тях. — Бегли погледна смутен Лили, после попита Тиърни:

— Така ли е, както каза мадам Мартин? Наистина ли началник Бъртън е стрелял във вас?

— Аз хвърлих пистолета си. Но няма значение.

— Прострелял те е, въпреки че си бил невъоръжен?

— Вината отчасти е моя, мадам Мартин — поясни Бегли в отговор на нейното смайване. — Началник Бъртън смяташе господин Тиърни за опасния престъпник.

— Знаех го. — И Тиърни обясни как чул по радиото в колата на Лили, че го издирват за разпит. — Когато видях Дъч и Уес Хамър, разбрах, че са тръгнали да ме заловят жив или мъртъв.

— Освен това беше ядосан, задето вие двамата сте заедно тук — допълни Бегли. — Лоша комбинация между бдителност и ревност.

— Затова тръгнах да бягам, като ги видях — продължи Тиърни. — Надявах се да се свържа с вас — от ФБР, — преди да са ме заловили. Реших, че ще е по-добре лично да ви обясня. Съмнявах се, че ще извадя същия късмет като техния и се оказах прав. — Замълча, за да си поеме дъх. — Но не можах да им избягам. Те ме настигнаха и стреляха в мен. Секунди по-късно чух по радиопредавателя Рит да им казва, че заварил Лили тук мъртва. Разбрах, че става нещо нередно. Мисля, че може да сглобите останалото. — И се свлече.

Лили му помогна да се облекне на стената.

— Не мога да повярвам, че Дъч ти е причинил това — Тя вдигна глава към Бегли. — На него ще му бъде повдигнато обвинение в престъпление, нали?

— Не, мадам, няма.

Тя понечи да попита защо, но в този момент разбра. Прочете отговора в очите на Бегли, усети го в извърнатата настрани глава на агент Уайз.

— Съжалявам, мадам Мартин — отвърна предпазливо Бегли. — Той не ни остави друг избор. Стреля в един от хората ми. Щеше да е фатално, ако не беше защитната му жилетка. Началник Бъртън се опита да застреля господин Тиърни в гръб, вдигна оръжие и срещу мен. Няколко пъти го предупредихме. Той не искаше и да чуе. За да спася живота на всички нас...

— Не е нужно да ми обяснявате — прекъсна го тя тихо.

Тиърни хвана ръката ѝ и я стисна.

Иззвъня клетъчен телефон. Агент Уайз загърби всички и отговори на обаждането възможно най-дискретно.

Отвън се чу засилващ се шум и движение. Бегли излезе на верандата и почти веднага се върна.

— Хеликоптерът „Кеър Флайт“ е тук, господин Тиърни.

— Ще мога ли и аз да тръгна с него?

— Съжалявам, но не е възможно, мадам Мартин — отвърна Бегли. — Вие сте ни нужна тук, в Клири.

Тя кимна с неохота.

— Аз ще се върна с първата група и ще надзиравам настаняването на Рит в затвора. Вие оставате тук под наблюдението на

агент Уайз, докато хеликоптерът се върне да ви вземе. Днес Хут свърши много добра работа — додаде той почти с ирония. — Чакането няма да отнеме повече от половин час.

Екип от парамедици нахлу вътре, бутане носилка на колела. Само след минути привързаха Тиърни за нея, включиха го на системи и му сложиха кислородна маска. Въпреки всички тези процедури той не пускаше ръката на Лили и не отместваше поглед от нея.

Тя вървя след носилката до верандата, където се принуди да пусне ръката му. Слънцето се спускаше зад дърветата на запад и създаваше сумрак. Температурата рязко спадна Лили се сви и обгърна тялото си с ръце, но остана там, загледана след Тиърни, докато хеликоптерът излети.

— Къде го водят? — попита тя Бегли, който я побутна да влезе вътре.

— В Ашвил.

— Загуби много кръв.

— Изглежда е доста издържлив. Ще се оправи — и я стисна за ръката успокояващо.

Тя му се усмихна. И той на нея.

— Сър? — Двамата се обърнаха едновременно към агент Уайз.

— Какво има, Хут?

— Намерили са Скот Хамър.

\* \* \*

Когато новината стигна до Дора, тя все още беше при Мерилий.

Двете бяха останали заедно целия ден, давайки си кураж една на друга, докато Скот беше в неизвестност. Дора имаше клетъчните телефони само на неколцина от приятелите на сина си, но слухът, че тя настоятелно иска да говори с него, се разнесе бързо. Никой от момчетата, на които се обади, не знаеше нищо за него.

Опитите ѝ да се свърже с Уес също бяха неуспешни. Или обслужването на неговия телефон не беше възстановено, или той не удостоверяваше с отговор обажданията ѝ.

Двете жени чакаха, тревогата им растеше.

Полицай Харис беше този, който най-сетне откри Скот.

— Той е на път за болницата — Но отказа да съобщи по телефона повече подробности на Дора.

Когато тя и Мерилий пристигнаха в спешното отделение, и двете се страхуваха какво ще им каже дежурната сестра.

— Докторът иска да разговаря лично с вас, госпожо Хамър. Ще го повикам — каза жената и изчезна през един от порталите.

Минаха десет минути, преди да се появи млад мъж с лекарска престилка.

— Госпожа Хамър?

— Аз съм.

— Доктор Дейвидсън. — Той кимна и ѝ подаде ръка — Очевидно, докато Скот се е катерил по въжето в училищния гимнастически салон, е охладил хватката си и е паднал. Бил е сам и никой не го е видял. Освен това не е сложил отдолу кече, така че е паднал на твърдо. Опитваме се да го стабилизираме, затова ще го транспортираме в по-голяма болница.

Дора щеше да се свлече от облекчение, ако Мерилий не я беше хванала.

— Но е жив, нали?

— О, да, разбира се. Нараняванията не застрашават живота му. Жизнените му функции са добри. Но не искам да омаловажавам състоянието му. И двата му крака са счупени на няколко места. В момента е на рентген, проверяваме за вътрешни контузии. Не вярвам да има такива, но това е рутина, когато са засегнати тазови кости. По гръбнака и главата наранявания няма. Извадил е късмет. — Той замълча, за да даде време думите му да бъдат възприети. — Извинете, госпожо Хамър, но съм длъжен да попитам. Той взимал ли е стероиди?

— Даваха му ги.

— Те са допринесли за контузиите и възстановяването му ще бъде по-трудно. Стероидите заякчават мускулите, но не и техните сухожилия и връзки. Дори ги отслабват при допълнително натоварване. Опасявам се, че на Скот ще му е нужно доста време, докато се оправи.

— Но е жив.

— Да, жив е. Само че ще трябва да го преместим в друга болница, която разполага с травматологично отделение. За жалост

пътищата са все още заледени, а и чакаме хеликоптер да докара друг пациент, който е загубил много кръв.

— Да не са заловили господин Тиърни?

— Не зная името му — отвърна докторът на въпроса на Мерилий. — Знам само, че са заловили „Синия“ и че е ранен. Така че може би ще минат два часа, преди Скот да бъде транспортиран. Междувременно ние ще му предоставим възможно най-добрите условия и ще го наблюдаваме.

— Може ли да го видя?

— Веднага след рентгеновия преглед. — След кратко мълчание докторът додаде: — Видях го да играе футбол миналия сезон. Има голям талант. Не е лошо да започнете да го подготвяте за разочарованието му.

Половин час по-късно сестрата дойде да въведе Дора при Скот.

Дора протегна ръка към Мерилий.

— Ела с мен.

— Не, не мога. — Гласът ѝ беше сипкав от емоции.

— Той ще има нужда от теб.

— Не, няма да има — усмихна се тя през сълзи. — Досега имаше, повече няма да има. Кажй му... — тя млъкна и поклати тъжно глава — Няма значение. Мисля, че ще е по-добре, ако не му кажеш нищо.

Дора потърси очите ѝ, после бавно кимна.

— Ти си забележителен човек. И невероятно храбра жена. — Прегърна я бързо и се втурна през портала.

Даваха му обезболяващи венозно, затова той изглеждаше вял и отпуснат, но знаеше къде се намира. Когато Дора се приближи до леглото му, той се усмихна и прошепна:

— Здравей, мамо.

Дора стисна ръката му и дори не направи опит да сдържи сълзите си.

— Здравей, скъпи.

— Май краката ми са в адски гадно състояние, а?

— Да, така е.

Скот затвори очи и изпусна дълбока въздишка, усмихвайки се едва забележимо.

— Слава Богу!



## ЕПИЛОГ

— Мадам Мартин, господин Тиърни е тук. Помощничката на Лили знаеше кой е Бен Тиърни от медиите, отразили събитията в Северна Каролина преди три месеца. Макар залавянето на Уилям Рит да беше във фокуса на разказите, имаше много спекулации около това какво се е случило през онези два дни, докато тя и Тиърни са били сами във вилата.

Никой от служителите не прояви безразсъдността да пита, особено след като между нея и Тиърни нямаше по-нататъшен контакт. До вчера. Той ѝ се обади и поиска да се видят тази сутрин.

Лили знаеше, че слухът за предстоящата среща се е разпространил из редакцията като мълния. Тази сутрин всеки беше нащрек и искаше пръв да го зърне.

Равнодушието на помощничката ѝ беше престорено.

На Лили обаче ѝ беше невъзможно да се преструва.

Усещаше как сърцето ѝ препуска диво в гърдите, докато гледаше как вратата се отваря. Той влезе и затвори след себе си. Беше облечен в памучни панталони и яке. Не го беше виждала в друго, освен в шорти за каяк и джинсите, пуловера и палтото, с които беше облечен горе в планината.

Е, и... без дрехи.

— Здравей, Лили.

— Здравей.

— Радвам се, че намери време днес.

— Смятам за важно да проведе допълнителна среща с всеки мъж, с когото засядам в планинска вила за четиридесет и осем часа по време на снежна виелица.

Той беше малко по-слаб, по-блед, но усмивката беше приятно позната, когато взе стола срещу бюрото ѝ, без да отделя очи от нея.

— Изглеждаш чудесно.

Тогава защо остави да минат деветдесет и четири дни, преди да ми се обадиш? — крещеше съзнанието ѝ. Но гласно попита:

— Как е рамото ти?

— Чисто ново. Наложил се да сменят старото с ново пластмасово, с почтен срок на издръжливост и неразруσιμο на практика.

— Това притеснява ли те?

— Не особено.

— Казваш така за всяка контузия.

Той издържа на погледа ѝ и отвърна тихо:

— Някои болят повече от други.

Тя извърна глава, за да избегне магнетизма на сините му очи. Безброй пъти се беше питала какво ще каже и направи като го види отново — ако го видеше.

Всъщност знаеше, че ще го види поне още веднъж. Налагаше се. Но беше в неведение какво да очаква след това.

Беше си представяла няколко начина, по които да изиграе тази сцена — от хладна незаинтересованост до страстно увлечение. Сега не можеше да си спомни нито един ред от никой от въображаемите сценарии.

— Предполагам, че се е наложило да ходиш на терапия за това.

— Няколко седмици бях в център за рехабилитация.

— Представям си колко те е влудило бездействието.

— Така беше. Но се чувствах далеч по-добре от повечето пациенти там. Между които беше и Скот Хамър.

— Да, чух за злополуката.

— Не е било злополука. — Видя изненадата по лицето ѝ. — Дватама с него си поговорихме откровено в болницата. Каза ми, че неслучайно е тръгнал да се катери по въжетото.

— А защо?

Тя слушаше с нарастващо смайване, докато ѝ разказваше за стероидите, които Уес бе давал на сина си.

— И на всичкото отгоре да спи с приятелката на сина си — отбеляза тя, клатейки глава. — Уес Хамър е едно презряно човешко същество.

— Така е. Потулили са скандала с Милисънт. Но не за да оневинят Уес, а за да го спестят на родителите ѝ. И без това болката им е голяма.

— Той заслужава публично порицание, но разбирам мотивите им.

— Ключката говори, че се бил смирил — не само заради злополуката със Скот, но и заради случилото се на планината.

— Но той само се е водил по Дъч.

— Не съвсем, Лили. Според Скот, Уес признал, че е подстрекавал Дъч да ме арестува.

— Какво го е засягало Уес това?

— За известно време се е страхувал, че Скот може да се окаже „Синия“.

— Скот?

— Имал е мотив. Поне така си е мислил Уес. Възползвал се е от ревността на Дъч и го предумал да извърши онова, което той отдавна искал — да ме залови с тебе. За Уес това била лесна работа, но ето че се стигна до убийството на най-добрия му приятел. Цял живот ще носи вината за това.

— Защо продължава да е с него?

— Кой, госпожа Хамър ли? Скот каза, че като научила за стероидите, била готова да го напусне. Но Уес я помолил да остане. Щял да се промени, да обърне нова страница. И за да покаже промяната в сърцето си, напуснал поста си на треньор. Започнал да продава спортни стоки.

— В магазина на чичото на Милисънт ли?

— Е, не чак дотам — отвърна с отвращение Тиърни.

— А Скот? Какво го чака занапред?

— Все още е в инвалидна количка, но щом оздравее напълно, иска да продължи образованието си.

— Но без спорт?

— Без. Вече няма да участва в състезателни спортове и е много щастлив от това.

— Трябва да е било ужасно за един нещастен младеж да стигне дотам, че да се опита да се измъкне от влиянието на баща си по този начин.

— Все още е нещастен — отвърна замислен Тиърни. — Скот разголи душата си пред мен за много неща. Облекчен е, че няма повече да се занимава със спорт, но таи в себе си нещо друго... Казва, че е прекалено лично, за да го споделя, че все още не е готов да говори за това. Имах достатъчно време да го наблюдавам, докато бяхме в

болницата. Чете много. Понякога с часове седи и гледа в пространството. Един много тъжен млад човек.

— Вероятно тъгува за Милисът.

— Не. Съжалява, че ѝ се е случило това, разбира се, но след като тя и Уес... — той не довърши изречението. — Не, нещо друго... или някоя друга е разбила сърцето му. Може би по-нататък ще се почувства готов да говори за това. Обещахме си да поддържаме връзка.

— Сигурна съм, че оценява твоето приятелство.

— Той е добро момче.

След кратко мълчание тя додаде:

— Предполагам знаеш, че Уилям Рит е признат за виновен по всички обвинения.

Тиърни сви устни.

— Пет последователни доживотни присъди. Пак е прекалено малко за него.

— Едва ли бих мечтала за повече.

— Поне спести на данъкоплатците разносните по процеса.

— Него никой не го харесваше. Никой. От собствено наблюдение съдя, че колкото повече искаше да се сприятели с някого, толкова повече страняха от него. Сега дори родната му сестра го изостави. Не познавам добре Мерилий, но винаги се е държала мило. Представяш ли си какво ѝ е? Изпратих ѝ окуражителна картичка, но ми върнаха плика неотворен.

— Чух, че се преместила далече от Клири и не е оставила адрес. Вероятно така е най-добре.

— Вероятно.

След като изчерпаха тези теми, двамата се смълчаха. Тя чувстваше, че той я наблюдава, но не отместваше поглед от купчината кореспонденция върху бюрото си. В очакване на пристигането му ѝ беше трудно да се съсредоточи. Накрая не издържа на напрежението и вдигна поглед към него.

— Лили, не ти се обадох по-рано, понеже...

— Не те питам.

— Но заслужаваш обяснение.

Тя стана и отиде до прозореца. Най-жестоката буря от изминалите сто години насам отбеляза края на зимата. Пролетта беше

дошла и клонеше към лятото. Двайсет етажа по-долу улиците на Атланта бяха облени от слънчевата светлина на ранния следобед.

— Ти се затвори в болниците, Тиърни. Помолил си ФБР да не дават никакви сведения на никого, включително и на мен. Разбрах посланието.

— Явно, че не си. Направих го не защото не исках да те виждам...

— Нима?

— Да.

— А защо тогава?

— Ти трябваше да погребеш Дъч. А аз — да ексхумирам Тори. Раздразнението ѝ се изпари и тя се обърна с лице към него.

— Прости ми. Още не съм ти казала колко съжалявам за нея.

— Благодаря ти. Да открия какво ѝ се е случило за мен беше едновременно и облекчение, и завършек.

Прииска ѝ се да отиде при него, но не го направи.

— Ще ми се да ми разкажеш за Тори. Стига да ти се говори за това.

— Историята не е от приятните, но трябва да я чуеш.

Тя му направи знак да продължи.

Той си пое дълбоко въздух.

— Тори беше само на няколко месеца, когато заминах за дълго в Африка. Бях подписал договор да разпространя из целия континент туристическо списание. Няколкото седмици, които си мислех, че ще са ми нужни, се превърнаха в месеци. И то в много месеци. Пропуснах Деня на благодарността. Коледите. Много неща. В мое отсъствие Пола, майката на Тори, се запознала и влюбила в друг мъж. Когато накрая се върнах у дома, тя ми поднесе документите за развод, преди още да съм си разопаковал багажа. Пола и бъдещият ѝ съпруг поискаха да се откажа от всичките си права върху Тори, тъй като той прекарвал повече време с нея, отколкото аз. Тогава се усилих да повярвам, че това е най-доброто и редно, което трябва да се направи. Ламбърт обичаше Пола, отнасяше се с Тори като със собствена дъщеря. Реших, че ще е най-добре за нея, ако просто си тръгна и ги оставя да си живеят живота, без да им се меса.

— „Тогава“ — вметна Лили тихо — е доста критично за окачествяване определение.

— Така е. — Той стана и тръгна към стената, където някои от по-интересните корици на списанието бяха сложени в рамки. Разгледа ги една по една, но Лили не вярваше, че наистина ги чете или забелязва снимките върху тях.

— Те не ми забраниха да я виждам. Напротив, насърчаваха ме. Но посещенията винаги бяха неловки. Ние с нея не се познавахме. Аз бях някакъв непознат, с когото горкото дете трябваше насила да се вижда от време на време. Излизах на сцената отляво, изричах няколко подобаващи реплики и напусках сцената от дясно, като изчезвах зад кулисите за още година-две. Това беше животът на моята дъщеря и аз играех несъществена роля в него. С течение на годините престанах да правя дори това. Посещенията се разрешиха.

Той се измести към следващата рамка и я огледа.

— Бях по поречието на Амазонка, когато научих, че е изчезнала. Изчезнала безследно и се предполагало, че е отвлечена. Бяха ми нужни две седмици, за да се върна в цивилизования свят и да се прибера в Щатите. Не бях виждал дъщеря си с години. Уведомяваха ме за нея от любезност, нищо повече. Пола се изненада като ме видя на прага ѝ в Нашвил, което само по себе си говори много за мен и приоритетите ми, нали? Но вместо да я утеша и да направя така, че да улесня положението за нея и Ламбърт, постъпих като истински негодник. С цялото си нахалство ги наругах, че не са останали по-дълго в Клири да настояват издирването да продължи. Зимата беше дошла. Не беше приемливо да искат от стотици хора да претърсват планината. Но аз отказвах да приема, че нищо повече не може да се направи. Все се надявах Тори да се появи отнякъде някой ден. Не можех да се задоволя с нейна снимка върху кутия за мляко и молба за информация.

Тиърни се обърна с лице към Лили.

— Ламбърт ме изхвърли от дома си, но не го виня. Отидох на хотел. И в онази безлична стая, където нищо, освен един сак с дрехи не ми принадлежеше, осъзнах колко съм самотен. Пола и съпругът ѝ можеха да се облягат един на друг, да плачат един пред друг, да са си опора. Аз си нямах никого и причината за това бях самият аз. Едва тогава си дадох сметка, че съм изоставил единствения човек на планетата, в когото течеше моя кръв. Именно тогава се изправих пред егоистичния негодник, който бях. Отказването от Тори не беше саможертва. Това си бях внушил, но то не беше вярно. Направих го бях

заради себе си, а не от някакъв жест на самоотричане в името на детето си. Искях да бъда пътешественикът на света. Искях да имам свободата да си стегна багажа и да отпраша нанякъде, без да се съобразявам със семейството си. В онази празна хотелска стая видях себе си такъв, какъвто съм. Или поне какъвто бях. Беше дошло време за обезщетение. Същата вечер взех твърдото решение да науча какво се е случило с Тори, та дори, ако трябва да умра. Това беше отговорност, от която нямаше да клинча. Щях да направя последното нещо за дъщеря си. Единственото, което някога бях правил за нея.

При последните думи гласът му преливаше от емоции.

— Останах до края, Лили. Наложих се да изпъля от болничното си легло, но бях там, когато съдебните лекари извършиха ексхумацията. Бях с Пола, когато тленните останки на дъщеря ни бяха неопровержимо идентифицирани. Проведохме малка заупокойна служба и подobaващо погребение в Нашвил.

Той се отдалечи от стената и я погледна. Очите му бяха замъглени.

— Трябваше да затворя тази страница, преди да дойда при тебе. Разбираш ли?

Тя кимна, прекалено развълнувана, за да проговори.

— След като го чу, може да не поискаш да имаш нищо общо с мен, но се надявам да не е така.

— Мислиш ли...

— Какво?

— Че в деня, когато гребяхме с каяци по реката, си почувствал в мен същата празнина и загуба, която си изпитвал и ти? Аз бях загубила Ейми. Ти — Тори. Разпозна ли...

— Сродни души?

— Нещо такова.

— Напълно съм сигурен.

— О!

— Почакай, да не би да се питаш дали това ме е привлякло в теб? И че то е единственото?

— А така ли е?

— Ти как мислиш?

Настоятелният му поглед бе като милувка. Този поглед отговори на въпроса вместо нея. Тя поклати глава.

— Не. Мисля, че и двамата знаехме, когато си казвахме довиждане тогава, че това не е краят, а само отлагане.

— Времето, което прекарахме заедно, може да се пресметне в часове, но аз чувствам, че ние се познаваме по-добре от повечето двойки.

— Ние двойка ли сме, Тиърни?

Той се доближи до нея и обгърна с длани лицето ѝ, приближавайки го към своето.

— Мили боже, надявам се! — Очите му осветиха всяка черта на лицето ѝ, преди да се спрат върху устните ѝ.

— Искаш ли ме? — прошепна тя.

— Нямах представа колко много.

Тогавя той наведе глава и я целуна. Езикът му се провря между устните ѝ — отначало нежно, после целувката изведнъж стана мокра, гореща, безкрайно сексуална, преливаща от обещание за емоционална насита.

Дясната му ръка все още беше скована, но той я обгърна с лявата и с движение, което помнеше добре от първата им целувка, постави ръката си на кръста ѝ и я притегни към себе си.

Устните им останаха впити безкрайни минути. Когато накрая се отдръпнаха един от друг, той приглади косата ѝ назад.

— Вече не те ли е страх от мен?

— Ще ме е страх само ако отново изчезнеш от живота ми.

— Значи няма от какво да се страхуваш. — Целуна я леко, за да запечати обещанието, но когато вдигна глава, изражението му беше сериозно.

— Ще бъда по-добър този път, Лили. Кълна ти се. Ще те обичам както никога не си била обичана.

— Вече го показва. Рисува живота си заради мен. И то няколко пъти.

— Преди не знаех как да обичам, но...

Тя допря пръсти до устните му.

— Напротив, Тиърни, знаел си. Не е възможно да си направил всичко това — да отдадеш повече от две години от живота си и за малко да не умреш заради Тори, ако не си я обичал.

— Само че тя умря, без да го узнае.

— Не мисля. Знаела го е.



Изражението му стана скептично, но Лили беше сигурна, че на него отчаяно му се иска да го вярва.

— Пола ми каза, че Тори чела всичките ми статии. Държала всички списания в стаята си и не била изхвърлила нито едно.

Лили склочи ръце около главата му.

— Тя е знаела, че я обичаш.

— Ако трябваше да го направя отново, щях да искам да се уверя в това. Бих ѝ го повтарял всеки ден. Щях да постъпя различно. Щях да постъпя правилно.

Лили го прегърна силно и отпусна глава върху гърдите му, за да не види той тайната ѝ усмивка. Днес денят беше само техен. Утре щеше да има достатъчно време да му каже, че макар да беше загубил едно дете, бе създал друго.

Вече му се даваше втори шанс да постъпи правилно.

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.